

Federico Axat

ULTIMA SCĂPARE

FEDERICO AXAT

ULTIMA SCĂPARE

Original: *Original: La última salida*
[*Kill the Next One*] (2008)

Traducere din engleză de:
ANA-MARIA TAMAȘ

virtual-project.eu

2017

DegetulpetrăgaciPistoluldevinegreuPuteam

să-i simt inima zvâcnind Zvâcnind, iubirea mea

U2, *Exit*

PARTEA ÎNTÂI

1
.

Ted McKay era cât pe ce să-și tragă un glonț în tâmplă, când soneria începu să zbârnâie insistent.

Așteptă. Nu putea să apese pe trăgaci când cineva era la ușă.

Pleacă, oricine-ai fi!

Din nou soneria, apoi un bărbat vociferă:

— Deschideți ușa, știu că mă auziți!

Vocea răsună până în birou incredibil de clară, încât preț de o clipă Ted chiar nu crezu că era reală.

Privi în jur, ca și cum ar fi căutat în liniștea pustie a biroului său dovada faptului că strigătul acela fusese real. Acolo se aflau cărțile lui de finanțe, reproducerea după Monet, masa de scris… și, în sfârșit, scrisoarea în care îi explica totul lui Holly.

— Deschideți, vă rog!

Ted continua să țină pistolul Browning la câțiva centimetri de cap; era tot mai greu. Planul lui nu avea să funcționeze dacă bărbatul acela auzea împușcătura și suna la poliție. Holly și fetele erau la Disney World, iar el nu avea să îngăduie ca o astfel de veste să fie primită când erau departe de casă. Sub nicio formă.

Soneriei i se adăugă o serie de bufnituri.

— Haideți! Nu plec până nu-mi deschideți!

Pistolul începu să-i tremure. Ted sprijini arma de coapsa dreaptă. Își trecu degetele de la mâna stângă prin păr și îl blestemă din nou pe necunoscutul acela. Oare să fi fost un vânzător ambulant? În cartierul său de oameni bogați nu erau bine văzuți, și cu atât mai puțin dacă se mai și prezentau în felul acela nerușinat.

Câteva secunde nu s-au mai auzit nici strigăte și nici lovituri, iar Ted dădu să-și îndrepte din nou arma spre tâmplă, foarte încet.

Chiar se gândea că poate bărbatul o fi obosit și plecase, când o serie de lovituri și țipete demonstrară exact contrariul. Dar Ted nu avea de gând să deschidă, sub nicio formă…, urma să aștepte. Neobrăzatul acela se va împăca la un moment dat cu ideea, nu-i așa?

În clipa aceea, ceva de pe birou îi captă atenția: o hârtie pe jumătate îndoită, la fel ca aceea pe care o lăsase în mijlocul mesei pentru Holly, doar că pe aceasta nu apărea scris numele soției sale. Oare să fi fost atât de prost încât să uite să arunce la gunoi una dintre ciornele biletului? În timp ce la ușă strigătele continuau, se consolă gândindu-se că totuși ceva bun avea să urmeze după ce fusese întrerupt într-un mod atât de neașteptat. Desfăcu hârtia și citi biletul.

Ceea ce văzu îl lăsă stană de piatră. Era chiar scrisul său. Totuși, nu-și amintea niciuna din cele două propoziții.

DESCHIDE UȘA
E ULTIMA TA SCĂPARE

Să fi scris, oare, cuvintele acelea în vreun context de care nu-și mai amintea? Poate când se juca ori cu Cindy, ori cu Nadine? Nu putea pricepe de unde apăruse biletul acela… nu în situația aia ieșită din comun, cu un nebun în prag, gata să spargă ușa. Dar, firește, trebuia să existe o explicație.

Amăgește-te cât dorești!

În mâna lui dreaptă pistolul Browning cântărea o tonă.

— Deschide odată, Ted!

Tresări, alert. Îl strigase pe nume? Ted nu avea o relație strânsă cu vecinii, dar cel puțin credea că le putea recunoaște vocile, iar cea a bărbatului acela

nu semăna deloc cu a niciunuia. Se ridică în picioare și lăsă pistolul pe birou. Știa că nu putea decât să se ducă să vadă despre cine era vorba. Dacă stătea o clipă să se gândească, nu era chiar un capăt de țară. Oricine ar fi fost tipul acela neobrăzat, avea să scape de el imediat, și apoi urma să revină în birou ca să-și pună, în fine, capăt zilelor; de câteva săptămâni bune, tot își făcea planuri, și nu avea să dea înapoi chiar în ultimul moment din cauza unui vânzător ambulant prost-crescut.

Pe colțul mesei de scris se găsea un borcănaș cu pixuri, cleme, radiere pe jumătate folosite și tot felul de fleacuri. Ted îl întoarse cu o mișcare rapidă și văzu cheia pe care o pusese în borcănaș cu mai puțin de două minute înainte. O prinse cu degetele și se uită la ea cu neîncrederea celui care regăsește ceva ce nu credea să mai vadă vreodată. Se presupunea că în momentul acela ar fi trebuit să zacă întins în fotoliul său cu spătar reglabil, pe mână cu resturi de pulbere și levitând spre lumină.

În momentul în care te-ai decis să-ți iei viața – nu contează dacă ai sau nu îndoieli cu privire la asta –, ultimele minute pun la încercare voința oricui; Ted tocmai învățase lecția asta, și nu suporta să treacă iar prin așa ceva.

Se îndreptă enervat peste putință spre ușa biroului; băgă cheia în broască și deschise. Se simți din nou cuprins de furie când văzu biletul lipit de partea cealaltă a ușii, puțin mai sus de nivelul capului său. Era un semnal de alarmă pentru Holly. „Iubito, am lăsat o copie a cheii pe frigider. Nu intra cu fetele! Te iubesc”. Părea un act de cruzime, dar Ted cântărise totul cu grijă. Nu voia ca vreuna dintre fiicele lui să-l găsească întins în spatele biroului cu o gaură în cap. Pe de altă parte, să moară la el în birou era cât se poate de logic. Se gândise în mod serios și la alte variante, cum ar fi să se arunce în râu sau să facă o călătorie cât mai departe și să se lase călcat de tren, dar știa că

pentru ele lipsa de certitudine era cu mult mai rea. În special pentru Holly. Ea avea nevoie să vadă cu propriii ochi, să fie sigură. Avea nevoie de… *impact.* Era tânără și frumoasă, avea să-și refacă viața. Avea să răzbească.

Se auziră niște bufnituri.

— Vin acum! strigă Ted.

Loviturile încetară.

Deschide ușa! E ultima ta scăpare.

Putea să vadă silueta vizitatorului în spatele ferestruicii de lângă ușă. Traversă salonul încet, aproape sfidător. Din nou observa totul așa cum o făcuse cu cheia de la birou, cu câteva clipe înainte. Văzu televizorul imens, masa pentru cincisprezece invitați, carafele de porțelan. În felul său, își luase rămas-bun de la fiecare obiect de pe lume. Și totuși se afla acolo din nou, bătrânul și dragul de Teddy, rătăcind prin propriul său salon asemenea unei fantome.

Se opri. Oare aceasta era versiunea lui de la capătul tunelului?

O clipă simți nevoia smintită de a se întoarce în camera sa de lucru ca să verifice dacă în spatele biroului își vedea propriul corp cu mâinile și picioarele desfăcute. Întinse un braț și își trecu degetele peste speteaza canapelei. Simți atingerea rece a pielii; prea reală ca să fie fructul imaginației sale, se gândi. Dar cum putea fi sigur?

Deschise ușa și, văzându-l pe tânăr în prag, înțelese cum acesta supraviețuia ca agent de vânzări, în ciuda felului său de a se purta. Avea în jur de douăzeci și cinci de ani, purta niște pantaloni albi impecabili, cu o curea din piele de șarpe și un pulover în dungi orizontale de toate culorile. Părea mai degrabă un jucător de golf decât un vânzător, chiar dacă în mâna dreaptă ținea o servietă jerpelită din piele care nu se potrivea cu hainele. Purta plete blonde până la umeri, avea ochi albaștri și un zâmbet nerușinat care nu era cu nimic mai prejos decât cel al lui Joe Black. Ted și-o imagină pe

Holly, sau pe oricare altă femeie din cartier, cumpărând de la domnul acela orice fleac pe care el ar fi vrut să-l vândă.

— Orice ați avea de oferit, nu mă interesează, spuse Ted.

Zâmbetul deveni și mai larg.

— Vai, din păcate n-am venit să vă vând nimic, spuse ca și cum ar fi fost lucrul cel mai stupid din lume.

Ted aruncă o privire peste umărul vizitatorului. Nicio mașină nu era oprită lângă trotuar, și nici pe Sullivan Boulevard. Nu era atât de cald în după-amiaza aceea, dar mersul pe jos prin soare atâta drum ar fi trebuit să lase o urmă de oboseală pe chipul acelui tânăr de o frumusețe insolentă. În plus, de ce să fi parcat atât de departe?

— Nu vă speriați, spuse tânărul de parcă ar fi putut să-i citească gândurile. Asociatul meu m-a lăsat aici la poartă, ca să nu trezesc bănuieli prin cartier.

Faptul că menționase un *complice* nu-l impresionă pe Ted. Să moară atacat de hoți era mai convenabil decât să-și tragă un glonț în cap.

— Sunt ocupat. Trebuie să plecați.

Ted dădu să închidă ușa, dar bărbatul întinse mâna și îl opri. Nu era un gest neapărat ostil. Ochii îi străluceau imploratori.

— Numele meu este Justin Lynch, domnule McKay. Dacă îmi…

— De unde știți cum mă cheamă?

— Dacă-mi dați voie să intru și să vorbesc cu dumneavoastră zece minute, o să vă explic.

Urmă o clipă de așteptare. Ted nu avea să-i permită acelui bărbat să intre în casă, asta era clar. Dar trebuia să admită că prezența acestuia îi trezea o oarecare curiozitate. În cele din urmă, prevala rațiunea.

— Îmi pare rău. Nu e un moment potrivit.

— Vă înșelați, e momen…

Ted închise ușa. Ultimele cuvinte ale lui Lynch ajunseră mai stinse de după ușă, dar se auziră perfect. „E momentul ideal”. Ted continua să stea în fața ușii ascultând, ca și cum ar fi știut că mai urma ceva.

Și exact așa se întâmplă. Lynch vorbi mai tare ca să se facă și mai bine auzit.

— Știu ce-aveți de gând să faceți cu pistolul de nouă milimetri pe care l-ați lăsat în birou. Vă promit că n-am să vă descurajez s-o faceți.

Ted deschise ușa.

2.

Ted își planificase minuțios sinuciderea. Nu era o decizie de ultimă oră, impulsivă și plină de imperfecțiuni. Nu avea să fie unul din cei care planifică cu stângăcie lucrurile doar ca să atragă atenția celorlalți. Sau așa crezuse el. Căci dacă fusese atât de grijuliu cu fiecare amănunt, cum de aflase Lynch? Vizitatorul cu zâmbet larg și trăsături perfecte fusese cât se poate de exact în ceea ce privește calibrul armei și locul în care o lăsase Ted. Chiar dacă era rezonabilă presupunerea că poate Ted avea să-și pună capăt zilelor în birou, părea o ipoteză riscantă, or Lynch o lansase fără ezitare.

Stăteau așezați fiecare la câte un capăt al mesei. Pe Ted îl cuprinse o veche senzație bine cunoscută: frisonul pe care ți-l dă adrenalina și care este urmat de o acuitate a gândirii ce te ajută să fii în avantaj față de adversarul pe care îl ai dinaintea ta. Trecuseră ani de când nu mai jucase șah, dar senzația era de neuitat. Și era atât de plăcută!

— Așadar, Travis ți-a cerut să mă spionezi, spuse.

Lynch, care pusese servieta din piele pe masă și părea dispus s-o deschidă, se opri oarecum consternat.

— Asociatul dumneavoastră nu are nimic de-a face cu asta, Ted. Vă deranjează dacă vă spun Ted?

Ted ridică din umeri.

— Nu văd fotografii cu fiicele dumneavoastră, Nadine și Cindy, spuse Lynch uitându-se fix în servietă.

Părea să caute ceva.

Chiar așa, nu existau fotografii cu familia. Ted le strânsese din salon. Un sfat: dacă vrei să te sinucizi, ascunde fotografiile cu ai tăi. E mai ușor

să-ți faci planuri fără să fii iscodit permanent de cei pe care îi iubești.

— Să nu mai pomenești de fetele mele!

Lynch lăsă să i se vadă din nou zâmbetul magnific. Ridică mâinile.

— Încercam doar să vă câștig încrederea, să stăm puțin de vorbă. Am văzut deja poze cu amândouă și știu că în momentul acesta se află împreună cu mama lor în Florida. Au fost să-i viziteze pe bunici. Nu-i așa?

Comentariul ăsta părea luat dintr-un film cu mafioți. *Știm unde se află familia ta, nu face pe deșteptul!* Și totuși, în atitudinea lui Lynch exista o candoare, ca și cum chiar ar fi căutat să fie amabil.

— Ți-am permis să intri în casa mea. Cred că deja asta înseamnă o anumită dovadă de încredere.

— Mă bucur să aud asta.

— Spune-mi, ce altceva mai știi despre familia mea?

Lynch își ținea mâinile sprijinite pe servietă. Cu o mână schiță un gest de lehamite.

— Ah, mă tem că nu foarte multe. Nu ne place să ne băgăm nasul mai mult decât este necesar. Știu că se întorc din călătorie vineri, ceea ce ne lasă un răgaz de trei zile ca să ne putem ocupa de treburile noastre. Timp mai mult decât suficient.

— Treburile noastre?

— Bineînțeles!

Lynch scoase din servietă două dosare subțiri și le puse deoparte. Lăsă la o parte servieta.

— Ted, v-ați gândit vreodată să omorâți pe cineva?

Doamne, ce-i mai plăcea tipului să meargă direct la subiect!

— Ești polițist? Dacă-i așa, ar fi trebuit să te legitimezi.

Ted se ridică în picioare. Dosarele acelea probabil că erau pline de fotografii scabroase. L-or fi urmărit suspectându-l de vreun asasinat, iar sinuciderea o fi fost piesa decisivă ca să-l facă să-și

asume vinovăția. De aceea insistase Lynch să intre în casă. Oare să fie agent FBI?

— Nu sunt polițist, Ted. Luați loc, vă rog.

— Vreau să ieși afară, acum.

Ted îi arătă ușa, de parcă Lynch n-ar fi știut drumul spre ieșire.

— Chiar vreți să plec fără să vă povestesc cum am aflat despre sinucidere?

Tipul acela era priceput la vorbe, căci exact *asta* voia Ted să știe.

— Ai cinci minute ca să-mi explici.

Ted rămase în picioare.

— Mi se pare perfect, spuse Lynch. Vă explic chiar acum. Lucrez pentru un grup care este interesat ca aceia ca dumneavoastră să cunoască oameni precum cei pe care îi am aici. Puse mâna pe dosare: Dacă îmi permiteți, am să deschid unul dintre aceste dosare ca să putem arunca o privire. O să înțelegeți foarte repede, sunteți un om inteligent.

Lynch deschise unul dintre dosare și îl puse în centrul mesei, cu fața spre Ted, care continua să stea în picioare cu mâinile în șold.

Prima pagină reprezenta o copie după o fișă a poliției. Pe margine se găseau fotografiile față și profil ale unui bărbat care avea în jur de douăzeci și cinci de ani. Avea tenul bronzat și părul pieptănat cu grijă și dat cu fixativ. Privea sfidător spre aparatul de fotografiat, cu bărbia ușor ridicată și cu ochii săi deschiși la culoare holbați. Numele său era Edward Blaine.

— Blaine a avut condamnări mărunte în trecut; furtișaguri și încăierări, spuse Lynch în timp ce întorcea pagina. De data asta e acuzat că și-a omorât iubita.

Măcar într-o privință, Ted nu se înșelase: în dosarele acelea chiar că existau poze scabroase. Cea pe care o avea sub priviri arăta o femeie omorâtă cu brutalitate, întinsă în spațiul strâmt

dintre pat și dulap; avea cel puțin șapte lovituri de cuțit în spatele gol.

— Numele ei era Amanda Herdman. Ea și cu Blaine se întâlneau uneori; nu era o relație stabilă. El îi făcea rost de droguri ieftine și, din când în când, încerca să se implice mai serios, dar după părerea prietenilor comuni relația lor era o succesiune nesfârșită de certuri și împăcări. Când femeia a fost găsită moartă în apartamentul său, poliția s-a dus direct la Blaine. Tipul a recunoscut că se certase cu Herdman din pricina unei crize de gelozie, dar, firește, nu o înjunghiase el. Doriți să aflați sfârșitul poveștii? Nu au putut să dovedească nimic. Au fost nevoiți să-i dea drumul.

La un moment dat, Ted se așeză. Nu putea să-și ia ochii de la fotografiile acelea. Lynch dădu pagina. Existau câteva planuri de detaliu: ochiul umflat al Amandei, tăieturi profunde pe sâni, vânătăi peste tot.

— Nevinovat? întrebă Ted perplex.

— Jigodia a avut grijă să nu o lovească cu pumnii, și bineînțeles că nu au găsit arma crimei. Amprentele lui erau prin toată casa, însă niciuna pe cadavru.

— Dar practic a mărturisit când a recunoscut că s-au certat.

— Apărarea a spus că declarația a fost făcută sub presiune, ceea ce era pe jumătate adevărat, și au putut s-o demonstreze. Expertiza medico-legală l-a dezvinovățit stabilind ora decesului. Procurorul a precizat că moartea a survenit între șapte și zece noaptea. În acest interval, mai mulți martori au declarat că l-au văzut pe Blaine într-o cârciumă sordidă, *Black Sombrero.* Parcă avusese în mod special grijă să-l vadă cât mai mulți oameni cu putință; a avut mai mult de treizeci de martori de încredere, ba chiar și filmări ale camerelor de supraveghere din parcare.

Ted răsfoi paginile. Mai existau câteva fotografii ale cadavrului lui Herdman și copii ale

documentelor cu pasaje subliniate.

— Ați înțeles deja totul, nu-i așa, Ted?

Ted chiar începea să priceapă.

— Și de unde știu oamenii tăi că a omorât-o Blaine?

— Organizația pe care o reprezint are informatori în interiorul sistemului judiciar. Nu mă refer la infractori; preferăm să nu avem de-a face cu ei. Sunt avocați, judecători sau consilieri care știu când un caz de omucidere pute. Sarcina noastră este să… *eliminăm* îndoielile. În ceea ce-l privește pe Blaine, explicația este cât se poate de simplă, chiar dacă e aproape sigur că tipul ăsta a avut noroc. Am angajat un expert și l-am întrebat cum de era cu putință o greșeală atât de mare în determinarea orei decesului. Ne-a spus că probele acelea depind de temperatura corpului care se verifică în momentul găsirii cadavrului. Curba în care coboară temperatura unui cadavru este cunoscută și…

— Știu care e procedura, îl opri Ted. Și eu mă uit la *CSI*.

Lynch râse.

— Atunci voi trece direct la subiect. Când am mers la locul crimei, am înțeles. Sub apartamentul de la primul etaj al Amandei Herdman, care acum este gol, există o spălătorie industrială. Conducta principală de ventilație se găsește chiar sub locul în care a fost găsit cadavrul femeii. Așadar, a menținut corpul cald, și a făcut ca pierderea de căldură să fie mai lentă decât de obicei.

— Deci tipul a omorât-o înainte.

— Exact. Cu șase sau opt ore înainte. Decesul nu a survenit noaptea, ci la prânz, înainte ca Blaine să se ducă la cârciumă.

— Și nu s-a putut redeschide cazul?

— A fost deja apelat și declarat nevinovat de Tribunal. Noi nu învinovățim sistemul judiciar; preferăm să credem că uneori jigodiile se strecoară

prin breșele lui. Din păcate, se întâmplă și în sens invers. Dar în situația asta nu e cazul, nu credeți?

Ted nu avea nevoie să audă mai mult.

— Iar tu vrei să-l omor pe Blaine, nu-i așa?

Lynch lăsă să i se vadă dinții perfecți.

— Știam eu că sunteți un bărbat inteligent.

3.

Se opri în fața frigiderului. Susținută de un magnet în formă de măr se afla acolo o fotografie a lui Holly pe care uitase să o ascundă. Fetele desenaseră pe margine o serie de dreptunghiuri concentrice strălucitoare. Holly ieșea din mare alergând, într-un costum de baie roșu, care mult timp după aceea fusese favoritul lui Ted. Femeia râdea, cu capul lăsat într-o parte, cu părul lung și blond în vânt. Fotografia fusese făcută chiar în momentul în care un picior dispărea în spatele genunchiului, astfel încât singurul său punct de sprijin părea că violează regulile de bază ale echilibrului.

Trecuse foarte mult timp de când fotografia aceea se afla acolo. Ted o privi uitând, în primul rând, pentru ce anume se dusese în bucătărie. Apucă poza de un colț și trase de ea. Aproape că putea auzi râsul lui Holly, și imediat după aceea plânsetul ei, întrerupt de urlete sfâșietoare, la ușa biroului lui… Cum putea Ted să-i facă ei una ca asta?

Trase de un sertar la întâmplare și lăsă fotografia lângă niște ustensile de bucătărie, care habar nu avea la ce serveau.

În frigider mai erau două beri. Cu o singură mână apucă de gâtul sticlelor și închise ușa cu piciorul. Se sprijini de blatul mobilei de bucătărie. Lynch se afla tot în salon, iar invitația de a bea ceva îi venise spontan, iar acum îi părea rău. Ted avea nevoie să stea puțin singur cu gândurile lui, căci imediat ce necunoscutul acela îi sugerase planul său, adevărul este că simțise niște furnicături ciudate în corp. Nu era partizanul dreptății făcute cu propriile forțe – nu în sensul

strict al cuvântului –, chiar dacă credea că lumea ar funcționa mai bine fără paraziți de teapa lui Blaine. Nu reprezenta nicio motivație pentru el să omoare pe cineva, nici măcar nu susținea pedeapsa cu moartea, sau cel puțin asta spunea când era întrebat. Uneori, în poligonul de trageri, în timp ce silueta de carton se deplasa, iar el încerca să țintească în cap, își imagina că-l doboară pe unul dintre cei *răi,* pe cineva care ar fi comis o faptă atroce sau un act vrednic de dispreț. Ted dădu din cap ca pentru sine. Lynch poate că nu era un agent de vânzări în sensul strict al cuvântului, dar reușise să declanșeze resortul potrivit pentru ca Ted să ia în considerare în mod serios propunerea sa.

Continua să fixeze magnetul cu privirea. Acum că fotografia lui Holly nu se mai afla în raza sa vizuală, putea să gândească limpede. Ideile lui Lynch îl seduceau; exista ceva profund, ceva decisiv, convingerea că dacă Ted avea să-l omoare pe unul dintre băieții răi, Holly și fetele urmau să-l vadă ca pe un justițiar, nu ca pe un laș.

Întorcându-se în salon, îi trecu prin cap năstrușnica idee că nu avea să găsească acolo pe nimeni. Lynch probabil că plecase sau, și mai rău, poate că întâlnirea lor fusese rodul imaginației sale.

Dar se afla tot acolo, cu cele două dosare în față. Se ridică în picioare ca să ia sticla pe care i-o oferea Ted, și îi mulțumi înclinând din cap. Bău zdravăn.

— Cum au aflat?

Ted se așeză din nou.

— Chestia cu sinuciderea?

Ted încuviință.

— Organizația are metodele ei, Ted. Nu știu dacă e înțelept să vi le spun.

— Cred că măcar atâta merit și eu, dacă tot îmi ceri să omor un om.

Lynch rămase pe gânduri.

— Asta înseamnă că mă pot baza pe acceptarea propunerii noastre?

— Nu înseamnă absolut nimic. Pentru moment, vreau să știu cum de-ați aflat?

— Mi se pare firesc. Lynch mai trase o dușcă și lăsă sticla pe masă. Avem două modalități prin care ne selectăm candidații. Prima este cea prin care-i găsim pe majoritatea dintre ei, dar este și cea care a demonstrat că este mai puțin eficientă. Fără îndoială că e mare păcat. Avem psihologi dedicați cauzei noastre care ne anunță despre posibile cazuri; este o licență pe care noi și profesioniștii noștri ne-o permitem, dar care știm că violează oarecum confidențialitatea pacienților. Totuși niciodată nu forțăm pe nimeni. Ne prezentăm așa cum am făcut eu la ușa dumneavoastră. Dacă propunerea noastră nu este acceptată de candidat, dispărem fără urmă. În cazul dumneavoastră, trebuie să recunosc, intrarea mea a fost ceva mai intempestivă decât de obicei. Am crezut… în fine, că am ajuns prea târziu.

— M-ai spionat?

— Nu chiar. Când ajung acasă la un candidat, obișnuiesc să arunc o privire pe proprietatea omului. Chiar dacă în cazul dumneavoastră știam că soția și fetele sunt în călătorie, mereu poate să se găsească vreun membru al familiei sau vreun prieten neașteptat… ori un câine căruia nu-i plac vizitele. În timp ce dădeam o raită primprejur ca să mă asigur că totul este în ordine, am văzut de la fereastra biroului ce erați gata să faceți.

— Înțeleg. Atunci *chiar* că m-ai spionat.

— Îmi pare rău. Încercăm să ne băgăm nasul cât mai puțin posibil.

— Care este cealaltă modalitate de selecție?

— Ah, da! Vedeți dumneavoastră, Ted, există mulți oameni foarte recunoscători organizației, astfel încât, într-o oarecare măsură, *se simt datori.* Mulți dintre acești profesioniști despre care v-am vorbit fac parte și ei din acest grup. Dar în general este vorba despre…

— Despre persoane care au o legătură cu victimele, arătă Ted înspre dosare.

Lynch părea genul de om care se simțea mai în largul său când lucrurile erau doar insinuate, și nu când se dădeau explicații concrete. O grimasă de dezgust i se citi pe chip preț de câteva secunde.

— Este adevărat, recunoscu Lynch, dispus să închidă subiectul. Acum dați-mi voie să vă explic ce se găsește în celălalt dosar.

Lynch dădu deoparte dosarul lui Blaine. Îl deschise pe celălalt, care era mult mai subțire. Pe prima pagină se găsea o fotografie în culori cu un bărbat ce stătea în picioare pe puntea unei ambarcațiuni. Avea în jur de patruzeci de ani și purta o vestă de salvare; ținea în mână o undiță cu un pește imens.

— Și ăsta cine mai e?

— Îl cheamă Wendell, poate că ați auzit vorbindu-se vreodată despre el. Este un om de afaceri foarte apreciat.

— Nu-l cunosc.

— Mai bine.

Ted lăsă la o parte fotografia. Dosarul conținea doar câteva foi scrise la mașină și câteva hărți cu adrese. Foarte puțină informație în comparație cu celălalt.

— Pe cine a omorât omul de afaceri? Pe nevastă-sa? Lynch zâmbi.

— Wendell nu are soție. Și nu a omorât pe nimeni. El nu e ca Blaine, e ca dumneavoastră.

Ted își arcui sprâncenele.

— Și el era gata să-și ia viața, spuse Lynch. Și el, la fel ca dumneavoastră, știe ce dureros și de neînțeles ar fi pentru familia lui dacă s-ar sinucide. Înțelegerea este următoarea, Ted: dumneavoastră îl omorâți pe Blaine, și astfel îi veți oferi pacea și dreptatea familiei Amandei Herdman, iar noi, drept mulțumire, vă permitem să faceți parte dintr-un lanț din care Wendell este doar o verigă, iar dumneavoastră următoarea.

Ted rămase o clipă pe gânduri. Înțelese imediat.

— După ce-l omor pe Blaine; trebuie să-l omor și pe Wendell?

— Exact. El știe deja, și o să vă aștepte. La fel cum și dumneavoastră o să așteptați aici în casă ca următoarea verigă a lanțului să-și facă apariția. Gândiți-vă, Ted! Gândiți-vă cât de diferit va fi pentru familia dumneavoastră când va descoperi că un necunoscut a intrat în casă și v-a împușcat, în comparație cu sinuciderea…

— Nu continua!

— Știu că v-ați gândit la toate, spuse Lynch neluând în seamă ce-i ceruse Ted, că e mai bună sinuciderea decât să dispari fără urmă. Dar acum există posibilitatea cea mai bună de a fi eliminat, de a rămâne în memorie ca o victimă a fatalității. Gândiți-vă că ar fi mult mai ușor pentru fetele dumneavoastră să treacă peste așa ceva. Nu știu dacă știți, dar mulți copii, în mod special cei mici, nu ajung niciodată să se recupe…

— Ajunge! înțeleg.

— Atunci, ce ziceți?

— Ar trebui să mă gândesc puțin. Wendell este un om nevinovat.

— Haideți, Ted. Am făcut asta de multe ori. Dumneavoastră știți deja răspunsul. Oferta nu este benefică numai pentru dumneavoastră, ci îl va ajuta și pe Wendell, care în momentul ăsta așteaptă în casa lui de lângă lac să i se îndeplinească ultima dorință.

— De ce nu vă ocupați voi de el?

Lynch nu schiță niciun gest. Zâmbetul său scotea în evidență, exact așa cum tocmai mărturisise, că fusese protagonistul acestui demers de a convinge de multe ori. Știa ce să răspundă la fiecare întrebare. Asemenea unui vânzător de telefoane, nu făcea decât să parcurgă un chestionar.

— Noi suntem băieții buni din povestea asta, Ted. Credem că cei care ucid trebuie să moară. Nu facem decât să-i punem în contact pe cei care au

reușit să-și bată joc de sistem cu cei care sunt dispuși să-și dea viața pentru o cauză dreaptă. Și v-am ales pe dumneavoastră. Este șansa dumneavoastră. Și mă tem că e și ultima.

Ted își coborî privirea. Din buzunarul pantalonului îi ieșea biletul găsit pe birou. Nu-și mai amintea că îl băgase acolo. Îl scoase și îl dezdoi, departe de Lynch, care-l observa așteptând răspunsul.

E ULTIMA TA SCĂPARE, citi.

Lynch tocmai folosise aproximativ aceleași cuvinte.

4.

Edward Blaine locuia singur într-un cartier al clasei de mijloc. Vecinii îl detestau. Caracterul său ursuz și misterul ce învăluia activitățile sale șubreziseră relația cu aceștia până ce o transformaseră într-o conviețuire tensionată și incomodă. Blaine era o lichea, și partea cea mai proastă era că jigodia părea să se simtă mulțumită așa, sfidând pe oricine i-ar fi ieșit în cale, cu ochelarii săi de soare cu lentile-oglindă și surâsul autosuficient. Încercaseră să vorbească cu el, într-un mod conciliant dar și amenințător, și nimic nu funcționa. Asemenea unui copil rebel – chiar dacă trecuse deja de treizeci de ani –, părea să se încăpățâneze să-și stingherească aproapele de fiecare dată când cineva se apropia sau încerca să ajungă la vreo înțelegere cu el. Nu respecta nicio regulă de conviețuire, începând cu îngrijirea grădinii sau a câinelui său Magnus, un fioros rottweiler care avea trista soartă de a-și petrece ore și ore în lanț, lătrând la oricine trecea prin preajmă. Chefurile cu prietenii, exploziile zgomotoase pe care le scotea motocicleta lui, muzica dată la maximum, toate astea erau chestii firești la el. Nu era nimeni surprins când venea acasă cu prostituate, beat sau drogat, pentru ca ceva mai târziu să le dea afară, iar bietele femei mergeau aproape goale pe trotuar în așteptarea unui taxi.

Când acuzația de asasinat a devenit publică, mulți au sărbătorit, ba chiar s-au oferit să depună mărturie cu privire la comportamentul nepotrivit al celebrului lor vecin. Câțiva chiar regretau faptul că Blaine alesese s-o omoare pe femeie la ea acasă și nu la el, căci l-ar fi putut distruge cu o declarație-beton care să-l trimită după gratii vreme de câțiva

ani. Nimeni nu se îndoia că Blaine era asasinul acelei biete fete. Vecinii au sărbătorit anticipat ceea ce credeau a fi un lucru cert: Blaine avea să fie trimis în judecată și găsit vinovat de uciderea Amandei Herdman. Un vis devenit realitate.

Doar că procurorul se văzu obligat să-i dea drumul. Un alibi solid ca o stâncă făcuse posibil acest lucru. Mai mulți martori îl văzuseră pe ticălos într-un bar la ora la care avusese loc crima și câteva camere de supraveghere aduceau dovada că era imposibil ca Blaine să fi fost asasinul. Vecinii săi nu erau de aceeași părere și, firește, nu pricepeau cum de reușise nemernicul să păcălească sistemul judiciar; poate că avea vreun frate geamăn, dar, oricum, într-un fel îi păcălise pe toți. Acum nu numai că trebuiau să se lupte cu un ticălos, dar și cu un criminal. Mulți luau în calcul foarte serios posibilitatea de a se muta.

Ted citi conștiincios raportul pe care Lynch i-l dăduse, în timp ce degusta un hamburger, așezat la masa din margine a unui *fast-food.* Nimeni nu avea să-i ducă dorul lui Edward Blaine, se gândi el. Putea să intre în casă pe ușa din față fără să se teamă că ar fi fost văzut; vecinii nu aveau să vorbească. Memoră toate datele de care avea nevoie, ca de exemplu faptul că tipul ascundea o dublură a cheii sub preșul de la intrare. Câinele nu era o piedică.

În timp ce mușca din hamburger, urzi un plan simplu; reuși să uite de propriile sale probleme în timp ce sorbea din Coca Cola și înghițea cartofi prăjiți cu pumnul, iar chestia asta îl uimi. Fotografiile Amandei Herdman și câteva detalii scabroase din trecutul și prezentul lui Blaine îl făcuseră pe Ted să-și dorească *într-adevăr* să-l omoare. Tocmai înțelesese ce-i spusese Lynch despre fisurile din sistem. Exista ceva revigorant în a putea corecta acea greșeală, iar Ted simți acel fior.

Imediat ce ajunse acasă la Blaine, se ascunse în dulapul camerei de oaspeți de la parter, așezat comod printre niște cutii pe care își permisese să le așeze altfel. În partea de jos a raftului, deasupra capului său, se găsea un abțibild cu Buzz Lightyear care strălucea în întuneric. Își imagină copilul care îl lipise acolo ca să se poată încuia și admira strălucirea, așa cum și el o făcea în momentul acela. Îl străbătu o anume nostalgie acum, când dragul de Buzz fusese dat uitării de stăpânul său, și era condamnat să strălucească în singurătate.

Blaine sosi patru ore mai târziu. Ted străbătuse casa înainte de a se ascunde și acum își putea imagina unde se afla Blaine în fiecare clipă. Intră în casă venind din garaj, vorbind la telefon, o conversație plină de substanță; apoi își făcu un duș. Exista posibilitatea, deloc de neglijat, ca Blaine să ia decizia de a ieși în seara aceea, dar pe Ted lucrul acesta nu-l neliniștea… avea să-l aștepte. Stătea de câteva ore în dulap și putea să mai stea acolo oricât ar fi fost nevoie. Până una-alta începu să moțăie.

Își analiză din nou planul, care ar fi decepționat orice producător de la Hollywood. Nu exista nicio confruntare, nici declarații de răzbunare, și cu atât mai puțin avertizări de vreun fel. Ted urma să aștepte ca Blaine să adoarmă la el în cameră, apoi avea să iasă din dulap și să-l omoare fără ca măcar acesta să se trezească. Planul avea până și o latură milostivă.

La nouă și jumătate – Ted putea controla perfect timpul grație mobilului său –, Blaine se afla în salon uitându-se la televizor, probabil cinând ceva și înjurându-i din când în când pe concurenții unui joc tâmpit cu întrebări și răspunsuri. Situația era incertă. Blaine putea să plece să se distreze, caz în care așteptarea putea deveni o eternitate, ba chiar putea să primească vreo vizită sau să se poarte frumos și să se ducă devreme la culcare. Totuși un detaliu, deloc minor, putea complica totul. Ted percepu asta înainte s-o facă Blaine, și imediat

deveni atent, ascuțindu-și auzul în întunericul ce-l învăluia, încercând să audă dincolo de aplauzele înregistrate și vocea țipată a prezentatorului. Magnus, aflat în curtea din față, începuse să scoată niște scheunături jalnice. Ted dădu din cap, pe fața lui citindu-se frustrarea. Doza pe care o folosise ca să adoarmă câinele nu fusese suficientă.

Televizorul amuți deodată. După o lungă tăcere, ușa de la stradă se deschise, și o clipă mai târziu se închise din nou. Blaine vorbea la telefon cu cineva, dar o făcea cu glas scăzut, deși putea fi auzit din dulap. Umblă prin salon, până ce, în cele din urmă, vocea i se auzi din ce în ce mai clară și atunci se petrecu ceea ce era de neimaginat: intră în camera de oaspeți unde se afla ascuns Ted. Aprinse lumina și închise ușa. Ted deschisese ușa dulapului vreo doi centimetri, iar acum era prea târziu ca să o închidă fără să atragă atenția. Îl avea pe Blaine la doar câțiva metri, plimbându-se nervos prin cealaltă parte a camerei, atent la ce-i spunea interlocutorul său.

— Este exact așa cum îți spun, Tony, Magnus e drogat, aproape că nu se mișcă. I-au făcut ceva. Dacă a fost vreunul dintre ticăloșii din cartier, o să mă ocup eu de ei, deja… Cum? Ce? Nu, n-am făcut.

— Blaine se opri. Se așeză pe pat, cu spatele la dulap, și coborî glasul. Ai dreptate, Tony. Chiar acum am să verific dacă totul e la locul său. Sigur că da. Te sun imediat. La revedere.

Ieși din cameră lăsând luminile aprinse.

În două rânduri, Ted îl văzu pe Blaine trecând pe hol fără să facă niciun zgomot. A doua oară i se păru că vede că-i strălucea ceva în mână. Era doar o chestiune de timp până avea să verifice și camera de oaspeți. Ted scoase din haină un cuțit cu care avea de gând să-l omoare în timp ce dormea. Dinte pentru dinte, se gândi el.

Vreo zece minute mai târziu, Blaine se afla în pragul ușii; chiar avea o armă. Pentru o clipă, Ted

avu certitudinea că fusese descoperit, că Blaine se uitase direct în dulap, și își dăduse seama că ușa era întredeschisă. Dar când intră în cameră, se așeză din nou cu spatele și luă telefonul de pe pat.

— Bună, Tony. Totul e la locul său. Da, să știi. Mâine am să verific care dintre vecinii mei i-a tras-o lui Magnus. Dar asta mâine, mor de somn… n-am mai dormit de două zile. Apropo… ți-am zis că da. Nu-ți face griji. La revedere, Tony.

Ieși din nou. De data asta, stinse lumina.

Ted nu băgă la loc cuțitul. Oare era o capcană? De ce nu se uita Blaine și în dulap? își impuse să mai aștepte treizeci de minute ca să se asigure că stăpânul casei adormise complet.

Deschise ușa dulapului extrem de încet. Ieși din camera de oaspeți și traversă salonul în direcția scărilor. Din exterior se filtra foarte puțină lumină. Magnus nu mai scheuna, iar în momentul acela nu trecea nicio mașină prin Eagle. Un pas greșit, un zgomot oricât de mic l-ar fi pus în gardă pe Blaine. Urcă cu grijă, călcând pe trepte cât mai aproape de perete cu putință. Lemnul nu-l trădă. Ce era mai greu trecuse, se gândi el; tot etajul de sus era mochetat.

Camera lui Blaine se afla la capătul unui coridor strâmt. Când Ted se uită în ea pe fereastră, văzu forma de neconfundat a lui Blaine sub un cearșaf alb. Lumina care pătrundea prin geam îi permise lui Ted să înainteze prin cameră fără teama că ar putea să dea peste ceva. Strânse cuțitul de plăsele, și dădu să-l ridice când…

— Dacă miști, îți zbor creierii!

Vocea veni din spatele lui. Țeava unui pistol se sprijinea în ceafa sa, în timp ce lumina artificială îl orbea. Când reuși să se obișnuiască, văzu cum Blaine, întins pe pat, era de fapt o pernă.

Asta e șansa ta. Întoarce-te și înfige cuțitul în el! Dacă-ți trage un glonț în cap, ai ce ți-ai dorit, nu? Pe creierul tău n-o să-l intereseze prea mult care glonț îl face praf…

În buzunarul de la pantalon avea biletul de pe birou.

E ULTIMA TA SCĂPARE.

— Dă drumul la cuțit, spuse Blaine. Foarte bine. Nu te întoarce și ridică mâinile!

Părea chiar un dialog à la Hollywood.

Ted nu era nervos. Faptul că Blaine nu trăsese spunea multe despre toate îndoielile acestuia. Poate că se întreba cine era cel care încercase să-l omoare. Știa în plus că nu-i trebuia deloc un cadavru în casă, ca să nu mai amintim de faptul că împușcătura putea atrage atenția vecinilor. Ted se minună de câte gânduri îi puteau trece prin cap atât de firesc. Se simțea ca un super erou. Iar în vârtejul acelor raționamente logice înțelese că nu avea chef să moară de mâna acelui individ. I se părea vulgar să fie tocmai Blaine; acum, că era ținta pistolului din spate, și lipsit de apărare, pricepea în sfârșit. Una era să accepți condițiile lui Lynch și să mori de mâna unui necunoscut pentru ca, poate, durerea familiei să fie atenuată. Și alta era să fie Blaine!? Poate că era doar instinctul de supraviețuire. Poate.

— Nu-i așa că m-ai văzut? întrebă Ted cu voce tare. Când ai intrat în cameră ca să vorbești la telefon… m-ai văzut.

— Cine te-a trimis?

— De ce crezi că m-a trimis cineva?

— Dacă nu te-a trimis nimeni, spune-mi, și viața ta se termină în clipa asta. Dacă-mi spui, o să trăiești încă un pic. Oricum, viu de-aici nu ieși.

— Nu e o înțelegere tocmai convenabilă pentru mine.

Ted dădu să se răsucească, foarte încet.

— Ți-am zis să nu te întorci!

Ted se opri.

— Iartă-mă, dar trebuie să-mi vezi chipul. Noi doi ne cunoaștem.

O clipă de îndoială.

— Nu-ți recunosc vocea.

— Știu. Imediat ce-o să-mi vezi chipul o să înțelegi. Crede-mă!

Îl prinsese, ca pe un pește care mușcase din momeală. Mai trebuia doar să-l scoată din apă. Blaine era intrigat, aștepta să-i vadă chipul lui Ted, bătându-și capul să elucideze o problemă fără soluție.

— Bine, spuse Blaine. Întoarce-te! încet! Și fără să lași mâinile jos.

Ted începu să se miște, foarte încet. Calculă momentul precis în care brațele sale pe jumătate ridicate aveau să ajungă paralele. Un truc simplu. Blaine avea privirea ațintită asupra capului lui Ted, care se învârtea voit mai încet decât restul corpului. Pentru o fracțiune de secundă, Ted reuși să-și lase fața să fie văzută și, în același timp, să-și coboare pe ascuns mâna care nu se afla în raza vizuală a lui Blaine și s-o bage în haină unde avea Browningul. Blaine își dădu seama de gest când Ted tocmai se întorcea cu arma la înălțimea pieptului și trăgea, totul într-o singură mișcare fără nicio tresărire. Fusese o împușcătură complicată, cu mâna îndoită, și de la o înălțime incomodă, dar chiar și-așa îl nimeri pe Blaine în mijlocul frunții. Zgomotul sparse liniștea nopții. „Glonțul acesta îmi era rezervat mie”, se gândi Ted în timp ce Blaine se prăbușea ca o marionetă.

În buzunar avea fotografia Amandei Herdman. O așeză pe pieptul lui Blaine.

Ted rămase în picioare fără să-și ia privirea de la trupul căzut; Blaine nu muri imediat, se zbătu câteva secunde până ce rămase nemișcat.

Un zgomot în salon îl făcu să intre în alertă. Nu putea fi sigur ce auzise exact; poate că era zgomotul unui scaun târât pe podea. Băgă Browningul în haină și luă în mână cuțitul. Merse pe coridor până la balustradă și se aplecă cu grijă ca să privească în jos spre salon. Ceea ce văzu îl impresionă în așa măsură, încât renunță la actul reflex de a se ascunde. În mijlocul salonului se afla

un bărbat în picioare, era negru, foarte slab, purta un pantalon gri și un halat de laborator. Se uita la Ted ca și cum ar fi știut că în clipa aceea se aplecase să privească. Zâmbea într-un mod care te înfiora.

— Bună, Ted, spuse pe un ton grav.

Îi arătă o palmă rozalie în semn de salut.

Faptul că-i știa numele nu-l surprinse prea tare. În ultimul timp, asta părea a fi regula tuturor necunoscuților.

Ted coborî scara fără să-și ia ochii de la el.

— Lucrați pentru ei? spuse când ajunse jos.

Se sprijini de balustradă, cu Browningul în haină. Ceva îi spunea că bărbatul acela nu reprezenta o amenințare.

Afară nu era nicio mișcare, era prea devreme ca poliția să sosească. Magnus percepuse în mod clar prezența unor persoane străine în casă, pentru că din când în când scheuna. Oare știa că stăpânul său murise? Putea oare un câine să simtă mirosul de sânge de la distanța aceea? Probabil că da. Cu vădit efort, urletele acestuia se transformau în scurte lătrături.

— Cine naiba ești dumneata?

Bărbatul zâmbi.

— Sunt Roger, Ted.

— Roger și mai cum? Doar Roger? Celălalt cel puțin mi-a dat și un nume de familie. Ted se frecă pe frunte cu dosul palmei. Auzi, nu știu ce faci aici, dar poliția trebuie să sosească dintr-un moment în altul. Sus e un tip mort, iar afară un rottweiler destul de supărat. Eu plec.

Roger schiță un surâs aproape patern.

— Nu m-ai auzit? insistă Ted.

— De ce să nu stăm puțin de vorbă în camera aceea?

Ted se uită la el perplex. Ce căuta omul acela acolo?

De ce să-l fi controlat astfel?

— Nu cred. Ești nebun. N-ai auzit împușcătura?

— A fost Blaine, nu-i așa?

Roger spuse fraza ca și cum ar fi fost un program de calculator.

— Da. Cine altul, dacă nu el?

— L-ai împușcat?

Tipul trebuie că auzise împușcătura. Ted nu răspunse.

— A fost un noroc să ai pistolul la tine, spuse Roger.

— E bine să fii pregătit… pentru orice eventualitate. După tot ce se petrecuse, Ted chiar nu pricepea de ce nu pleca odată. Era ceva în felul de a vorbi al acelui bărbat, un ritm hipnotizant.

— Porți și mănuși? zise Roger în timp ce arăta spre mâinile lui Ted. Un cuțit și un pistol de urgență? I-ai dat somnifere câinelui?

Roger dădea din cap ușor, încuviințând în mod admirativ.

— Voiați să-l omor, nu-i așa? răspunse indignat Ted.

— Ai lăsat o fotografie pe cadavru de data asta?

De data asta?

— Da.

Ted răspundea resemnat. Ce rost avea să se întrebe dacă bărbatul acela îl spionase, sau avea la el globul de cristal?

— Dacă nu te deranjează, Roger, am să plec. Ce părere ai? în locul tău, aș face același lucru.

Ted se îndreptă spre ușă. Dar ceva nu era în regulă. Printr-o ferestruică văzu silueta unui bărbat care ieșea din grădină și traversa strada în cea mai mare viteză, îndreptându-se spre o mașină. În momentul acela, lumina unui felinar îl făcu vizibil, iar jerseul în dungi se văzu perfect. Era Lynch.

Mașina se puse în mișcare și dispăru în trombă.

Oare de ce-l controlau astfel?

Ted se întoarse spre Roger, cerându-i un răspuns, chiar dacă nu formulase cu glas tare nicio întrebare. Tuciuriul ridică din umeri.

5.

Oposumul alesese masa din grădină ca să devoreze membrul amputat. Se smucea suficient cât să activeze senzorul de mișcare din verandă, astfel încât un con de lumină făcea ca spectacolul macabru să fie vizibil din casă.

Ted stătea în picioare de partea cealaltă a geamului ușii. Aștepta, nevenindu-i să-și creadă ochilor, în timp ce oposumul cu acei ochi artificiali, aproape indiferenți, ce priveau nu se știe unde, își înfigea dinții ascuțiți în carnea moartă sfâșiind a piciorului lui Holly. Pentru că el știa perfect că acela era piciorul soției sale. Degetele erau ca niște cireșe umflate și sângerânde, iar tăietura imperfectă de sub genunchi, un mănunchi zdrențuit de tendoane și oase frânte. Dar oricum, știa. Nu era nevoie de o aluniță sau de un semn distinctiv. Mângâiase piciorul acela, îl sărutase și dezbrăcase de ciorap de nenumărate ori; l-ar fi recunoscut oriunde, chiar și în vis. Nenorocitul de opusum mușca din piciorul lui Holly! Ted lovi geamul cu palma deschisă. Oposumul întoarse capul imediat, rămase privind la silueta de după geam, dar nu părea că se simte amenințat. Un cerc vinețiu îi înconjura beregata ca un machiaj grotesc. După ce-și potoli curiozitatea, continuă să muște din picior. Ted lovi din nou în geam; dar de data asta animalul nu tresări.

Atunci Ted auzi oceanul. Atlanticul se afla la mai mulți kilometri de casă, dar nici lucrul acesta nu avea nicio importanță. Întinse brațul și apăsă pe întrerupătorul de lumină de-afară, iar felinarele din grădină îi destăinuim că oceanul se afla chiar la el în grădină. Dealul lin, împădurit, de care obișnuia să se bucure în fiecare dimineață când citea

suplimentul de afaceri, fusese înlocuit de apa hohotitoare de râsete spumoase. Pe țărmul de nisip și mușcate se afla Holly, în picioare, nemișcată asemenea unei statui de ceară. Oposumul îi devorase o bucată bună din pulpă, lăsând descoperit vârful rotunjit al unui os lucios. Purta costumul de baie roșu, preferatul lui Ted, ținea brațele întinse de-o parte și de alta a corpului care era aplecat ușor spre stânga. Părul și capul îi pluteau parcă ținute de mâini invizibile. Avea o expresie de bucurie deplină, în ciuda piciorului-fantomă.

Ted deschise geamul. Oposumul se retrase de partea cealaltă a mesei. Acum părea cu adevărat îngrijorat de prezența lui Ted, chiar dacă, firește, nu suficient cât să lase deoparte prada. Rămase în așteptare ghemuit și arătându-și dinții, gata să fugă dacă era necesar. Ted făcu un gest brusc care nu servi la nimic, după care căută în jur ceva cu care să-l gonească. Lângă grătar se afla o cutie de lemn pe care o recunoscu imediat, chiar dacă, probabil, fusese uimit s-o zărească acolo, deoarece n-o mai văzuse de când era copil, dar i se păru firesc s-o găsească din întâmplare în casa lui de om adult. Se apropie și o luă ca și cum ar fi fost o relicvă, într-un anumit fel chiar asta reprezenta. Cutia era pictată pe capac și pe partea de jos, astfel încât când se deschidea forma o tablă de șah. Interiorul era din catifea verde și fiecare piesă își avea locul prestabilit. Ted luă un nebun și îl aruncă dintr-o zvâcnitură a brațului drept. Dar nu nimeri. Cum era posibil să nu nimerești un animal împuțit, la o distanță de mai puțin de doi metri. Luă altă piesă și încercă din nou, de data aceasta cu mai multă forță decât era nevoie. Și greși din nou. De fiecare dată când arunca o piesă, era ceva care îi distrăgea atenția. Proiectilele descriau o curbă deloc previzibilă al cărei unic scop părea să fie evitarea oposumului cu o secundă înainte de a-l lovi. Dar Ted nu se dădu bătut și continuă să arunce cu pioni,

unul după altul. Ca posedat. Oposumul probabil că își dădu seama că legile fizicii o luaseră razna, în favoarea sa, căci se întoarse cu greutate în centrul mesei și continuă să-și savureze banchetul. Coada groasă și albă șerpuia ca o viperă în spatele corpului păros. Ted aruncă de vreo sută de ori, dar degeaba, se dădu bătut și lăsă cutia să cadă. Văzând-o pe jos, observă că toate piesele continuau să se afle la locul lor.

Se uită la Holly. Voia să-i spună că-i părea rău, că făcuse tot posibilul ca să-i recupereze piciorul. Ce fel de soț era, de nu putea să răspundă la nevoile familiei sale? Se simțea îngrozitor, pe punctul de a izbucni în plâns, dar atunci înțelese că într-adevăr exista o scăpare. Cum de nu-și dăduse seama mai devreme!? Brațul său drept deveni din ce în ce mai greu și Ted simți cum strângea mânerul Browningului. Ridică pistolul la nivelul chipului și îl studie fascinat. Cu o lentoare aproape poetică, ținti cu amândouă mâinile oposumul, savurând clipele de dinaintea împușcăturii. Animalul ridicase capul ca și cum ar fi intuit că sfârșitul îi era aproape. Glonțul îl lovi din plin în spinare și-l făcu să explodeze ca un balon plin cu sânge și mațe. Ted lăsă să-i cadă pistolul și merse până la masă, fără să-și ia ochii de la piciorul lui Holly; îl luă cu amândouă mâinile, cum ar face-o un medic cu un organ pe punctul de a fi transplantat. Acum că-l putea studia de aproape își dădu seama că piciorul avea un șurub cu filet într-o parte, exact așa cum bănuise el. Totul avea să fie în regulă, se gândi el. Trebuia doar să se apropie de Holly și să-i înșurubeze piciorul la loc. Așa avea să fie un soț bun.

Coborî cele două trepte ale verandei și ridică privirea. Holly se afla în continuare acolo, doar că acum o gigantică ramă strălucitoare de culoare galbenă plutea între ei. Partea de jos se găsea la vreo cincizeci de centimetri de sol și Ted știa că putea să pășească pe deasupra ei fără probleme, dar

chiar și-așa se opri o clipă înainte de a o face. Marea vuia în spatele lui Holly, la vreo zece metri distanță, și nevoia lui Ted de a-i înapoia piciorul și de a o îmbrățișa deveni insuportabilă. Își ridică propriul picior și îl trecu peste rama galbenă. Pentru o clipă, avu nebuneasca senzație că nu avea să poată ajunge dincolo, dar reuși. Știa că, atâta timp cât nu o va atinge, nu va avea probleme. Imediat ce trecu de rama galbenă, dădu peste alta, de data aceasta verde, și repetă operațiunea, și din nou ridică privirea și o văzu pe Holly în aceeași poziție, la zece metri, așteptând, apoi altă ramă, și încă una, roșie, violet, Ted nu mai avea nevoie să fie atent ca să poată sări peste ele, o făcea aproape fără să-și dea seama, cu ochii ațintiți în față, cu privirea la Holly, apoi din nou una galbenă, una bleu, „uite, acum ajung, iubito”, zece metri, o ramă neagră ca noaptea, „Holly”, Ted nu mai mergea, alerga, sărind peste rame care se succedau constant, una după alta, el era asemenea unui atlet la un concurs, sărind peste garduri, fără să se oprească, Holly, fără să se oprească, Holly…

Iar ultima ramă îl înghiți și-l scuipă apoi, cu un urlet, în altă parte.

Stătea pe canapea.

Ted se ridică tresărind. Numaidecât își duse mâinile la picior. Era la locul său. Visase oare că-i lipsea un picior? Începea să uite. Scrută întunericul din cameră, apoi își privi tricoul șifonat și blugii incomozi pe care-i purta. Se ridică în picioare și, fără să știe bine de ce, se îndreptă spre ușa cu geam care dădea într-o parte a casei. Rămase acolo o bună bucată de vreme, privind cu atenție dealul ce se pierdea în noapte. Când se apropie de geam, se activă senzorul exterior de mișcare și se iluminară masa și scaunele. Ted era copleșit de strania imagine a unui picior de femeie. Visase oare că lui Holly îi lipsea un picior? Zâmbi și reținu ideea ca să i-o povestească în după-amiaza aceea, când urmau să vorbească. Se întrebă ce oră era oare; în

mod sigur, mai puțin de șapte, pentru că încă nu se luminase de ziuă, se gândi el. Își privi în mod instinctiv încheietura mâinii, dar ceasul său nu se afla acolo.

Atunci o amintire se ivi asemenea unei săgeți ce străpungea binefăcătoarea mantie a uitării pe care mintea lui încerca să o desfășoare. Se uită pe negândite spre baza grătarului. Cutia din lemn cu piesele de șah nu se mai afla acolo, dar amintirea ei era prea limpede. Chiar dacă tocmai avusese un coșmar în care lui Holly îi lipsea un picior, amănuntul cutiei de șah îi îngheță sângele în vene.

6.

Dacă tot avea să-și amâne plecarea de pe lumea aceasta, mai bine să-și continue rutina, iar asta însemna vizita la Laura Hill, terapeuta sa. Se bucura oarecum, pentru că relația cu ea se îmbunătățise cu timpul. Ceea ce începuse ca o serie de vizite recomandate de medic, deveni o experiență aproape plăcută. Ted nu ar fi acceptat niciodată să meargă la un terapeut dacă nu ar fi insistat Carmichael. „Cineva care e nevoit să facă față unei astfel de vești, Ted, trebuie să se stăpânească”, fuseseră textual cuvintele ei. Ted tradusese mesajul astfel: *Un bărbat cu o tumoare inoperabilă mai devreme sau mai târziu va vrea să-și zboare creierii.* Iar în cazul acesta doctorul Carmichael nu se înșela.

Strict vorbind, tumoarea nu era inoperabilă, existau aceleași posibilități de a o extirpa ca atunci când tragi la coș cu mingea de la o distanță de treizeci de metri. Doctorul Carmichael nu folosi această metaforă căci încercă să aprindă cu vorbele lui o licărire de speranță, chiar dacă Ted, analitic și pragmatic, lămuri repede lucrurile. Decizia îi aparținea, firește, putea să riște cu operația și să aștepte un miracol sau să continue ca până atunci. Ted nu avea nevoie să se gândească prea mult. Era una din deciziile acelea pe care le luase de dinainte, fără să și-o propună, cu mult înainte ca să apară durerile de cap și înainte ca rezultatul cercetărilor să fie prezentate de Carmichael, pe tonul rezervat veștilor devastatoare. Poate că luase hotărârea cu decenii în urmă, când văzuse sfârșitul filmului *Zbor deasupra unui cuib de cuci,* cu Jack dând din cap ca o marionetă fără păpușar, sau poate într-un alt moment, n-are importanță când. Avea să

trăiască demn ultimele luni. Și dacă s-a dus la prima întâlnire cu doctorița Hill a fost pentru ca doctorul Carmichael să creadă că lucrurile își urmau cursul firesc; pentru el, bineînțeles, deoarece Carmichael era, ca un bun medic, dintre cei care credeau că trebuia făcut tot posibilul ca viața omului să fie prelungită cât mai mult. Nu conta dacă trebuia să tragi la coș de la treizeci sau o sută de metri.

Laura Hill părea de douăzeci și ceva de ani. Prima dată când Ted a văzut-o i-a fost milă de fetița aceea care făcea primii pași în profesie, cu ochelarii dreptunghiulari și părul strâns, cu un fel de a se purta binevoitor, și zâmbetul cuminte. Aproape că se juca de-a terapeutul, se gândi Ted, care urma să se minuneze mai târziu, când avea să descopere că Laura Hill în realitate trecuse de treizeci de ani. Nu știa ce vârstă avea exact; ea nu i-o mărturisise niciodată.

Femeia reuși să-l dezarmeze cu frumusețea ei juvenilă, aerul inocent și sinceritatea pe care o arătă în acea primă conversație. Pe Ted îl seduse posibilitatea de a sări peste capcanele pe care femeia aceea i le întindea la fiecare ședință, căci firește nici ei – nici lui Carmichael – nu-i vorbea despre ideile sinucigașe care începeau să i se înfiripe în minte.

— Bună, Ted, spuse Laura. Așadar, înțeleg că voiajul cu vaporul împreună cu asociatul tău s-a anulat.

— Așa e. Mulțumesc că m-ai primit.

— Îmi pare rău de călătoria ta. Laura își purta părul arămiu strâns într-un coc. Cum te simți?

Ieri am omorât un om. Am fost la el acasă, l-am așteptat ascuns într-un dulap, și l-am omorât. Nimeni n-o să-i ducă dorul.

Savură cuvintele acelea. Își imagină cum avea să se schimbe Laura la față dacă îi spunea așa ceva. Adevărul este că nici măcar el nu se obișnuise cu

ideea de a fi omorât un om și cu atât mai puțin cu faptul că-i și plăcuse.

— Ieri am avut din nou un coșmar, spuse Ted.

Să povestească despre coșmarurile sale era o chestiune obișnuită, mai ales pentru că i se părea că nu aveau niciun sens, și pentru că obișnuia să omită ceea ce putea însemna ceva.

— A apărut un element nou, a continuat el.

Lângă singura fereastră existentă se găsea un birou pe care Laura îl folosea doar uneori în timpul ședințelor sale. De data aceasta se așeză în fotoliul din fața lui Ted. Între ei era o măsuță joasă pe care nu se afla decât un pahar de plastic cu apă. Ted nu-l bea niciodată.

— Povestește-mi ce-ai visat.

— Stăteam acasă în salon privind spre verandă. Pe masă era oposumul care mânca unul din picioarele lui Holly. Holly nu se afla acolo, doar piciorul ei, dar eu știam că îi aparținea ei. Am ieșit imediat și am căutat ceva ca să azvârl în animal și să-l sperii, iar atunci am văzut pe jos o cutie pe care am recunoscut-o imediat. Era cutia mea de șah.

Dacă ar fi fost una dintre acele terapeute care să noteze detaliile într-un carnețel, Laura n-ar fi putut să nu o facă în momentul acela, din pricina tonului extrem de sobru din vocea lui Ted. Laura nu lua niciodată notițe; avea o memorie prodigioasă.

— Am aruncat cu piesele de șah în animal, chiar dacă nu-l nimeream niciodată, continuă Ted. Se ferea într-un mod inexplicabil. Iar piesele nu păreau să se sfârșească vreodată. Atunci am găsit-o pe Holly în grădină, și cred că în spatele ei era marea. Nu-i așa că-i amuzant ce poate născoci mintea omenească?

Ted omise faptul că făcuse praf oposumul cu Browningul său. Era prea asemănător cu ceea ce plănuise să facă cu propriul său craniu, dacă nu ar fi intervenit Lynch. Era acel tip de detaliu pe care prefera să-l păstreze pentru sine.

— N-ai omorât oposumul? întrebă Laura, făcând, nu pentru prima dată, paradă de un neliniștitor al șaselea simț.

— Nu.

Femeia încuviință din cap.

— Când a fost ultima dată când ai visat ceva în legătură cu șahul?

— Niciodată.

Ea căzu puțin pe gânduri, ca să-și caute cuvintele potrivite.

— Ted, trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat în anii aceia. Trebuie să-mi povestești de ce un băiat cu reale aptitudini pentru șah decide să abandoneze atât de brusc. Nu ai mai jucat de-atunci niciodată?

— Nu la modul serios. Le-am învățat pe fetele mele, și m-am jucat cu ele de câteva ori, dar acum joacă singure.

— Spune-mi de ce n-ai mai jucat?

Nu era prima dată când Laura încerca să abordeze tema aceea. Ted a opus o oarecare rezistență în trecut, iar ea nu insistase, dar nici să vorbească despre anii aceia nu-l neliniștea în vreun fel. Se așeză mai bine în fotoliu și începu:

— Tata m-a învățat. La șapte ani îl băteam la șah cu destulă ușurință. M-a dus în vizită la un bătrân care locuia în Windsor Locks, orașul lui natal, care se bucurase în trecut de un anumit prestigiu ca șahist.

Ted făcu o pauză. Faptul că-și amintea de mentorul său, poate că singurul adult pentru care simțise respect și admirație în viața lui, îi provoca un amestec de nostalgie și durere.

— Numele său era Miller; cred că am mai vorbit despre el cândva. Când l-am văzut pentru prima dată, mi s-a părut extrem de bătrân, avea părul cărunt, lung pe sub urechi, și chipul zbârcit. N-am vorbit prea mult atunci. Ne-am așezat în fața unei table de șah pe care o ținea în garaj, unde le dădea lecții băieților din oraș, și am jucat o partidă; tatăl

meu se uita la noi. Am făcut puține mutări, nu mai mult de douăzeci, și atunci Miller l-a luat pe tata deoparte și au vorbit între patru ochi. Eu am rămas pe loc, așteptând. M-am gândit că Miller avea să-i spună că nu eram bun, că mai bine mă întorceam cu tata acasă și că asta avea să fie totul. În schimb, au trecut opt ani, până ce am împlinit cincisprezece, timp în care l-am vizitat de două-trei ori pe săptămână.

— Cu el făceați ritualul potcoavei, nu-i așa?

Ted nu-și mai amintea dacă pomenise de potcoavă. Era altă dovadă de speriat în ce privește uimitoarea arhivă mentală a terapeutei sale.

— Da. Miller a devenit antrenorul meu. Petreceam multe ore împreună exersând variante simultane.

Laura își încreți buzele.

— Mă tem că nu știu prea multe despre șah.

— În șah există câteva deschideri, multe dintre ele purtând numele unor șahiști care le-au făcut celebre, și în același timp sunt și cele numite variante, care nu înseamnă altceva decât continuarea acelor deschideri. Să zicem, cu alte cuvinte, că există un drum principal și mai multe drumuri secundare. Fiecare a fost studiat și face parte din procesul de învățare. Șahul nu este doar un joc de logică, ci și de memorie. Împreună cu Miller refăceam partide celebre, analizând fiecare mutare. Ține seama de faptul că eu eram un copil și, chiar dacă șahul îmi plăcea mult, eram și eu neastâmpărat. Miller trebuia să găsească modalitatea prin care să mă țină ocupat. Îmi povestea anecdote cu șahiști, îmi vorbea despre partide memorabile. Într-o zi, mi-a vorbit despre un campionat mondial, cel din 1927, care s-a ținut la Buenos Aires între un cubanez, José Raúl Capablanca, și un rus, Aleksandr Alehin. Miller era fascinat de seria aceea de partide, și mi-a transmis entuziasmul său. Capablanca era campionul, un tip considerat de neînvins, revoluționar datorită

geniului său excepțional. Alehin, provocatorul, era un cărturar, un jucător meticulos pe care puțini îl credeau în stare că ar putea ieși victorios. Mă lungesc prea mult?

— Deloc. Îmi place să observ cum acel entuziasm juvenil reușește să te mobilizeze și azi. Continuă, te rog. Vreau să știu cum s-a terminat povestea asta a unui geniu excepțional împotriva unui provocator metodic. Sunt chiar o incultă dacă nu știu?

Ted râse.

— Nu, sub nicio formă. Vorbim despre șah. Și despre anul 1927! Chestiunea este că în epoca aceea nu existau reguli prea clare pentru desfășurarea campionatelor mondiale. S-a luat decizia că cel care avea să câștige șase partide urma să fie noul campion. Dar în șah se poate adeseori ca partidele să se termine la egalitate, astfel încât, pentru ca unul dintre ei să obțină șase victorii, au fost obligați să joace multe partide. În cele din urmă, s-au numărat treizeci și patru. Au jucat timp de trei zile!

— Cine a învins?

— Spre surprinderea tuturor, Alehin, provocatorul. Legătura dintre cei doi șahiști fusese întotdeauna foarte proastă și a devenit și mai rea. Alehin nu a acceptat niciodată să mai joace cu Capablanca pentru campionatul mondial și, zece ani mai târziu, a murit. Rezultatul i-a surprins pe toți, și aici este momentul în care celebra potcoavă intră în scenă. După câte se pare, când Alehin a ajuns la Buenos Aires a găsit o potcoavă pe stradă. Era un om extrem de superstițios și știa foarte bine că obiectul acela era considerat aducător de noroc. Așa i-a mărturisit soției sale, care venise cu el la campionat, și s-a hotărât s-o păstreze ca pe un talisman norocos. A cumpărat un ziar și a împachetat-o cu grijă. Soției sale i-a spus: „Potcoava asta mă aștepta pe mine”.

Ted avea ochii înlăcrimați. Se lăsase purtat de val. Miller îi povestise întâmplarea aceea de mii de ori, înflorind-o cu o mulțime de detalii reale. Bătrânul avusese chiar și un album cu decupaje din epoca aceea, câteva din ziarele argentiniene de care făcuse rost și le tradusese cu eleganta și minuscula sa caligrafie.

— Miller avea o potcoavă atârnată pe perete, spuse Ted cu privirea în gol, ca și cum chiar ar fi văzut-o în momentul acela. El povestea că potcoava aceea era cea pe care Alehin o găsise în Buenos Aires, că o cumpărase la o licitație. Când am început să particip la primele competiții ale statului, dădeam jos potcoava, o înfășuram într-o hârtie de ziar și o luam cu noi. În mod normal, tata era cel care ne duc ea cu mașina lui, și nici măcar el nu știa că aveam la noi potcoava. Era secretul nostru, al lui Miller și al meu, și nimeni altcineva nu știa. Îmi mergea destul de bine la competiții. Apoi ne întorceam ca să atârnăm potcoava pe peretele din garajul lui Miller, ca un ritual.

— Vorbești cu multă mândrie despre Miller. A fost probabil un om foarte important pentru tine.

— Așa e. Pe toată durata acelor ani, tata mă ducea cu mașina până acasă la Miller, la mai bine de o oră de mers. Stăteam trei ore cu Miller, și timpul parcă zbura. Pentru că era vânzător ambulant, tata profita de timp ca să lucreze prin zonă. Lucrurile acasă nu erau chiar simple; demența mamei mele era din ce în ce mai acută, iar certurile dintre ei deveneau insuportabile pentru mine. Windsor Locks reprezenta o formă de evadare, în mai multe sensuri.

— Ce s-a întâmplat cu Miller?

— Miller trebuie că avea vreo șaptezeci de ani când l-am cunoscut, poate unu, doi mai puțin. Adică opt ani mai târziu avea în jur de optzeci de ani. Eu aveam cincisprezece, iar șahul era singurul lucru care reușea să domolească spiritul meu rebel. În afara garajului lui Miller devenisem un

adolescent impulsiv și agresiv. Nu știu cât timp aș fi putut continua astfel, căci chiar mă transformam în două ființe diferite. Eram un tânăr intolerant care își ura părinții și care aproape că nu vorbea cu tatăl său, cu tot felul de probleme la școală și contestatar, dar eram și băiatul care continua să se bucure de după-amiezile cu Miller, ascultând poveștile lui și analizând partide de șah.

Ted făcu o pauză. Nici măcar lui Holly nu-i vorbise atâta despre Miller, și cu atât mai puțin să-i povestească ceea ce era pe punctul de a mărturisi. Înghiți în sec.

— În ziua în care a murit Miller, eu eram la el. O dată sau de două ori pe lună jucam amândoi partide, care în cele din urmă deveniseră destul de asemănătoare. Era rândul său. El stătea mereu în aceeași poziție când se gândea, coatele pe masă și bărbia sprijinită pe pumnii strânși. Eu îmi țineam de obicei mâinile sub masă, aplecat înainte. Și așa stăteam când, deodată, Miller s-a prăbușit peste tabla de șah. Mâinile i s-au răsfirat, iar capul i-a căzut ca o minge de oțel, împrăștiind piesele. M-am speriat îngrozitor. Miller era văduv, avea un fiu care îl vizita din când în când, dar în momentul acela eram singuri acasă. Eram atât de surescitat, încât nici măcar nu mi-a dat prin cap să mă apropii, să-l scutur ca să-l fac să reacționeze, și să văd ce i s-a întâmplat. Știu că acest lucru n-ar fi schimbat cu nimic lucrurile, pentru că Miller murise de un atac fulminant. Am rămas o bună bucată de timp ca paralizat, în picioare lângă masă, respirând agitat… în cele din urmă, am ieșit din garaj alergând după ajutor. M-aș fi putut duce acasă la oricare vecin, dar nu știu din ce motiv stupid m-am gândit că trebuia să-l caut pe tata. Mustangul său nu se afla pe drum, așa cum știam, și am luat-o aiurea. Am ajuns la colțul străzii, am luat-o în mod arbitrar la dreapta alergând fără să mă opresc… și întâmplarea a vrut să pot vedea mașina de la distanță, la vreo două sute de metri de unde mă

aflam, parcată în fața unei case oarecare. Tata probabil că se afla înăuntru vânzând enciclopedii sau cursurile lui la distanță sau cine știe ce vindea el în momentul acela. Poți să-ți imaginezi restul, Laura?

— Cred că da.

— Când am intrat în casa aceea, am înțeles că tata nu mă adusese în toți acei ani până la Miller ca să mă perfecționez în șah, și nici ca să scape de mama. Cel puțin, nu complet. Femeia care locuia în casa aceea fusese prima sa logodnică; tata a încercat să-mi explice mai târziu.

— Ce-ai văzut în casa aceea, Ted?

— Ei se aflau în dormitor. Nu i-am văzut. Dar i-am auzit. Am rămas tăcut în salon, așezat într-un scaun în fața televizorului stins. Le ascultam râsetele. Mă gândeam la Miller, prăbușit în garajul casei sale, și mi-a trecut prin cap un gând îngrozitor, mi-amintesc perfect. Mi-am dorit să fiu mort, căci dacă nu era așa, eu oricum nu mă mai puteam întoarce în orașul acela. Și, în plus, vina avea să fie a tatălui meu. Iar în momentul acela, voiam doar să-l urăsc.

Târâitul telefonului ne făcu să tresărim. Niciodată n-o întrerupeau pe Laura în mijlocul unei sesiuni de terapie.

— Iartă-mă, Ted. Trebuie să răspund la apelul ăsta.

Se ridică și se îndreptă spre birou.

Ted încuviință din cap.

Laura ascultă preț de o clipă, Ted zări tensiunea din trăsăturile ei, dar curând Laura se relaxă și zâmbi.

— Da, sigur că da. Nu e nicio problemă. Bazează-te pe faptul că ai aprobarea mea.

Închise.

— Băiatul meu de la *boy scouts,* îi explică lui Ted. A uitat să-mi dea să semnez o autorizație specială pentru o excursie și au avut delicatețea de a mă suna.

Laura se așeză din nou.

— Îmi cer iertare că te-am întrerupt, Ted, se scuză ea din nou.

— Nu-ți face probleme. Nu mai sunt multe de spus. N-am mai vorbit niciodată cu tata despre asta. A continuat să lipsească de-acasă cât de des a putut, iar eu rămâneam acasă urându-l și certându-mă cu mama. Au divorțat, iar eu am renunțat la șah pentru totdeauna.

7.

Ted îngenunche în spatele unor tufișuri. Tocmai traversase pe jos o pădure plină de țânțari, mergând mai mult de un kilometru. Scutură din cap și se concentra să vadă ce se afla de partea cealaltă.

O melodie șuierată se amesteca cu ciripitul păsărilor. Văzu un lac și o barcă cu un singur ocupant: Wendell aștepta răbdător ca soarta dorită să se împlinească. Ținea în mână o undiță, absolut liniștit.

Ted strivi un țânțar cu o bătaie surdă din palme și se așeză, cu spatele spre lac, scrutând împrejurimile. Și atunci o văzu, strălucitoare, sub secerile de lumină care se filtrau printre pini, forma de neconfundat a unei potcoave. Se afla la doar câțiva metri și nici măcar nu se sculă ca să ajungă până la ea; se târî și o luă cu amândouă mâinile, minunându-se cât de asemănătoare era cu cea pe care o avea Miller agățată la el acasă (în adâncul sufletului, știa că aceea *era* potcoava lui Miller).

Ce căuta potcoava aceea acolo? Se uită o bună bucată de timp la ea și apoi o puse în buzunarul pantalonului.

La capătul drumului se afla casa de vacanță a lui Wendell, o suprapunere modernă de panouri de beton, cu ferestre mari. Într-o parte era un ponton din lemn ce se întindea dincolo de malul râului, și care venea dinspre un dig îngust de câțiva metri. Ted își cântări opțiunile. Imediat ce Wendell ar fi dat drept încheiată sesiunea de pescuit, în mod cert avea să tragă barca lângă acel dig și să traverseze pontonul până la el acasă. Să-l aștepte înăuntru părea cel mai firesc. Cel puțin acolo așteptarea ar fi fost mai plăcută, fără să fie asediat de țânțari. Strânse repede din pumn și își privi mâna cu o

anumită satisfacție. Când deschise pumnul nu văzu nimic. Merse liniștit pe cărarea privată. Pe măsură ce se apropia de construcția modernă, aceasta părea că devine și mai mare. Mașina parcată în fața casei, neagră, model sportiv, se dovedea a fi un Lamborghini decapotabil cu două locuri. Ted nu putu să reziste tentației de a se apropia, ca să se uite cu atenție. Aceea era mașina visurilor sale; începea să-i cadă bine Wendell. Când se aplecă să privească și în interior, haina pe care o purta se deschise sub greutatea Browningului, iar acest lucru îi aminti de gravitatea a ceea ce era pe punctul de a face. Își adună haina pe lângă corp fără să închidă nasturii – căldura era insuportabilă, dar se simțea mai sigur cu arma în mână – și se ridică exact în momentul în care zări ceva reflectat în oglindă. Mai întâi se gândi că era vorba despre o luminiță pe bordul mașinii, deși când își schimbă poziția înțelese că era vorba de un reflex în geam. Se întoarse și observă un stâlp de iluminat pe jumătate ascuns printre arbori. În vârful său, o cameră de supraveghere fixa exact locul în care se afla el. O luminiță roșie se aprindea și se stingea. Ted simți un frison. Mapa lui Lynch cu detaliile casei nu conținea nicio informație cu privire la un sistem de supraveghere, și nici Lynch nu-i precizase nimic în legătură cu asta. Nu părea tipul de amănunt care să le poată scăpa *lor.*

În timp ce lumina roșie continua să clipească, Ted se întrebă dacă se găsea oare cineva de partea cealaltă a acelei camere video sau dacă era vorba de un sistem închis de supraveghere. Dacă era vorba despre acesta din urmă, Lynch nu se deranjase să-i vorbească despre asta. Lynch și oamenii săi aveau să elimine înregistrările, firește. Își luă privirea de la camera de supraveghere, cu o oarecare ușurare.

Se îndreptă spre ușa de la intrare, care bineînțeles că era deschisă. Un covor dreptunghiular, poate adus din India, îl invită să

facă primii pași. Interiorul era exact așa cum se așteptase: o zonă amplă cu terasă și pasarele unde predomina albul, balustrade metalice și sticlă, ca și cum ar fi fost vorba de holul de la intrare al unei corporații, și nu de o casă de vacanță. Existau două scări – ale căror trepte din lemn lustruit păreau că plutesc – și mai multe coloane rotunde și subțiri. Ted păși încet spre dreapta, în direcția unei mese mari din sticlă, închisă la culoare, care părea că nu fusese niciodată folosită. Știu imediat că cel mai bun loc pentru a-l aștepta pe Wendell era cel de sub arcadă, în holul care se presupunea că duce spre bucătărie.

Se îndreptă în direcția aceea, când… îl asaltă senzația de neconfundat că cineva îl privește. Se opri și privi în toate direcțiile. Nu văzu camere înăuntrul casei, dar presupuse că existau totuși câteva. În partea cealaltă a acelui spațiu se afla un televizor uriaș și niște fotolii din piele. Un șemineu cu câteva fotografii așezate pe pervaz. Ted, plin de suspiciune, continuă să se uite atent prin încăpere. Când senzația că era urmărit se duse, continuă să înainteze înspre arcadă, chiar dacă fără să se poată elibera complet de acel sentiment neplăcut, atât de puternic. Ceva nu era în regulă. Oare despre ce era vorba?

În afară de faptul că tocmai voia să omoare un om?

Da.

Clătină din cap. Nu.

Să omoare *încă* un om.

Imediat ce ajunse în bucătărie își scoase pistolul Browning din buzunarul hainei și, cum simți greutatea armei, se liniști puțin. Exista o fereastră enormă cu vedere spre lac, de la care putea să pândească, să vadă când sosea Wendell. Se apropie și observă întinderea de apă de dincolo de ponton. Credea că privește exact înspre locul în care trebuia, acolo unde cu câteva clipe mai devreme văzuse barca, și totuși acum nu se zărea nici urmă

de ambarcațiune. Neliniștit, căută cu privirea în spatele șirului de arbori, dar nici acolo nu văzu nimic. Atunci auzi zumzetul îndepărtat al motorului *outboard.* Wendell se întorcea acasă.

Se fâțâi când într-o parte, când în alta, lovindu-se încet cu patul armei peste frunte. Cât timp mai avea? Puțin, în mod cert. Deși să termine cât mai repede cu putință era cel mai bun lucru care i se putea întâmpla, apropierea momentului decisiv trezi în el o serie de senzații de nedescris. Nu se mai simțea atât de sigur pe el. Și dacă Wendell nu-l aștepta pe el? Și dacă, la fel ca și cu acele camere de supraveghere, lucrurile nu stăteau exact cum Lynch îi spusese? Se opri și, cu o mișcare rapidă, îndreptă arma în direcția unui almanah agățat pe perete. În fotografia calendarului apărea un scafandru explorând un recif de corali. Ținti numărul cincisprezece, în centru. *Hai, curaj!* Țeava pistolului se mișca ușor, chiar și când se ajută cu mâna stângă ca să susțină arma.

— Hai, șopti.

Zgomotul motorului se auzea din ce în ce mai puternic. Wendell avea să ajungă la dig dintr-un moment în altul, și urma să se îndrepte spre ponton, de unde putea să-l vadă pe geamul de la bucătărie. Dar Ted era decis să-și recapete calmul, și nu voia să se miște până ce nu se va fi liniștit. Transpirația, care se uscase datorită aerului condiționat din casă, începea să-i umezească din nou tâmplele și palmele. Își mișcă degetele pe rând, luând poziție de tragere, așa cum altă dată o făcuse de atâtea ori la poligon. Închise ochii.

Wendell are nevoie de glonțul ăsta la fel de mult ca și tine.

Deschise ochii și se îndepărtă de fereastră. Se apropie de arcadă în timp ce asculta cum motorul se oprea cu un tuset răgușit. Îi mai dădea lui Wendell două minute până ce avea să apară în ușa de la stradă. Ted se asigură că arma nu avea siguranța pusă. Imediat ce Wendell avea să închidă

ușa în spatele lui, Ted urma să iasă din bucătărie cu arma sus, să avanseze doi sau trei pași ca să reducă posibilitatea de a o da în bară și apoi avea să tragă. Dacă Wendell o să strige să se oprească, atunci o va face.

— Hai, Wendell, deschide ușa, spuse Ted încet.

Trecuse mai mult de un minut când Ted ascultă pașii pe pontonul din lemn. *Hai, Wendell…*

Ușa se deschise și se închise.

Trei, doi, unu.

Ted ieși din bucătărie. cât de repede putu, înconjură practic masa și ridică arma.

Wendell se afla în prag, cu spatele, atârnând ceva în cuier, și întoarse capul auzind zgomotul de pași. Chipul i se schimonosi poate din cauza faptului că fusese luat prin surprindere, dar nu spuse nimic. Un cerc perfect îi apăru pe frunte, și se prăbuși.

Ted era atât de obișnuit să tragă cu protectoarele auditive puse, încât zgomotul teribil îl făcu să strângă din dinți cu putere. Se apropie de cadavru, încet. Wendell zăcea pe covor cu brațele desfăcute și expresia de surpriză încă întipărită pe față. Deși aspectul era al cuiva care se odihnește liniștit, Ted știa că împușcătura fusese una perfectă și că glonțul explodase în capul omului pulverizându-i creierul, aproape fără nicio durere.

Se pregătea să plece, când un mobil începu să țiuie în haina lui Wendell. Ted avea exact aceeași melodie îngrozitoare la mobilul său, fapt care îl nelinişti puțin. Se aplecă și scoase iPhone-ul din buzunarul din față. Pe ecran apăru un nume: Lolly, iar Ted a fost cât pe ce să lase să-i scape un strigăt de groază. Așa o strigase el pe Holly câtva timp, la începutul relației lor. Coincidența era prea mare, dar, cu toate acestea, nu era lucrul cel mai important. Cel mai important era că se presupunea că Wendell nu avea nici nevastă, și nici iubită… Lynch îl asigurase că tipul nu avea pe nimeni!

Mobilul încetă să mai sune.

Cine era Lolly? De ce Lynch nu-i vorbise despre ea?

Răspunsul sosi ca prin farmec. Ted simți o singură vibrație puternică în palmă. Era un SMS de la Lolly.

Ajungem imediat și noi. Gata cu pescuitul pe ziua de azi.:)

Noi?

Ted dădu drumul la mobil ca și cum ar fi primit un electroșoc. Aparatul ateriză pe pieptul lui Wendell.

— Cine e Lolly? Gândește-te! Gândește-te! Gândește-te!

Atunci înțelese – sau așa a crezut. A fost o ușurare.

Wendell era gata să aibă propria lui petrecere privată, și *invitatele* aveau să ajungă dintr-o clipă în alta. Fără să se gândească, luă din nou mobilul și răspunse la mesaj.

Vizita se anulează. Sunt ocupat. Îmi pare rău.

Alt mesaj.

Foarte amuzant. Știi doar cât detest să trimit mesaje în timp ce conduc. Ne vedem în două minute, iubitule.

Iubitule…

Atunci, Wendell chiar avea o iubită. Acesta nu era un amănunt care să-i poată scăpa lui Lynch.

Pata de sânge de pe covor forma o aureolă roșiatică în jurul capului lui Wendell.

— Căcat!

Lolly scrisese că avea să sosească în două minute.

Lolly Holly

Poate că vorbise la modul figurat sau… Ted băgă mobilul lui Wendell în buzunarul propriei haine și făcu la fel cu Browningul. Într-un fel sau altul, trebuia să se grăbească. Trebuia să ascundă cadavrul, și astfel avea să câștige timp până ce femeia anunța poliția, iar imediat după aceea își lua tălpășița de-acolo. Dacă avea să reușească, lucrurile nu urmau să se schimbe în mod substanțial pentru el. Îl irita faptul că nu știuse de existența acestei iubite, chiar dacă acesta era tocmai motivul pentru care Lynch nu-i spusese nimic. Nu trebuia să uite că însuși Wendell era cel care își dorea să moară, la fel ca și el. Fără îndoială că bărbatul cântărise impactul asupra ființelor iubite, la fel cum și Ted se gândise cum avea să o afecteze lipsa lui pe…

Lolly Holly

Ajunge! Trebuia să se concentreze la cum să se debaraseze de cadavru. Oare era mai bine să-l ascundă în casă sau afară? Era o decizie dificilă atâta vreme cât nu știa cât timp avea la dispoziție. Aruncă o privire prin preajmă, ca și cum ar fi căutat răspunsul în aer. Și atunci se opri brusc, de parcă cineva i-ar fi pus țeava unui pistol în spate, deși acolo, bineînțeles, nu era nimeni.

Înțelese ce anume era anapoda. Trecuse cu vederea un amănunt care nu se potrivea cu ceea ce știa despre bărbatul mort, la picioarele sale. Pe șemineul din partea cealaltă a imensei încăperi se aflau fotografiile. Traversă salonul, ocolind scaunele și sărind diferite trepte. Cu patru metri înainte de a ajunge, se opri; nu dorea să le vadă în cele mai mici detalii. Îi era suficient ce vedea de la distanța aceea: Wendell cu o femeie, îmbrățișați pe o barcă; Wendell călare (Ted pipăi potcoava pe care o ținea în buzunar); și, în plus, două fete, mai mult sau mai puțin de vârsta fetelor lui. Ted se simți amețit; se sprijini de o coloană. Încăperea se învârtea cu el.

Ajungem imediat și *noi.*

Wendell avea copii? Lynch îl mințise! în momentul acela auzi mașina. Timp de aproape zece secunde se uită când la fotografii, când la cadavrul lui Wendell, când la ușa de la stradă. Se simțea în continuare ca paralizat, incapabil să proceseze ceea ce se întâmpla. În cele din urmă se întoarse la intrare și trase ușor perdeaua ca să poată arunca o privire. Un minivan înainta încet pe drumul de pământ, ca să se oprească în cele din urmă în spatele Lamborghiniului. Totul se petrecea prea repede. *Mișcă-te!* Dar Ted nu se mișca. Trei din ușile minivanului se deschiseră în același timp. Lolly coborî pe partea șoferului. Din spate se iviră două fetițe, cu rochițele lor înflorate, purtând pe umeri ghiozdane roz. Alergau înspre ușa de la stradă cât de repede puteau. *Tati! Am ajuns!*

Ted se frecă la ochi. Probabil că mintea îi juca feste.

8.

Când Ted se hotărî să-și pună capăt zilelor – o idee ce înflori în mintea lui cu o rapiditate teribilă – știu că trebuia să apeleze la cineva de încredere, ca să poată lăsa rezolvate câteva chestiuni. Cineva care să nu facă parte din cercul său de prieteni. Numele lui Arthur Robichaud se ivi aproape instantaneu.

Nu-l mai văzuse de o veșnicie și, chiar dacă petrecuse cu el trei ani de liceu, contactul între ei fusese aproape nul. Era perfect. În plus, știa că biroul lui de avocatură era unul dintre cele mai renumite din oraș. Imediat ce-l vizită, își dădu seama, în plus, că-i unea o legătură chiar mai puternică decât acordul de confidențialitate între avocat și client. Poate că exista ceva inconștient în oameni ca Robichaud, care trecuseră prin sistemul de învățământ ca gâscă prin apă, nebăgați în seamă de fetele și băieții cei mai populari și care cerșiseră un spațiu în grupuri minuscule de două sau trei persoane, ori care crescuseră în singurătate, convingându-se că pot duce o jalnică existență minată de glume de prost-gust și marginalizare. Nu conta cât de diferit puteau evolua lucrurile, nu conta dacă avea să aibă o carieră înfloritoare sau că după multe ore petrecute la sală corpul său viguros din naștere devenea mai suplu… Nimic din toate acestea nu schimba un lucru crucial: că pentru toți ratații ca Robichaud avea să funcționeze întotdeauna un mecanism primitiv de supunere în fața tuturor celor asemănători lui Ted McKay. Nevoia aceea de a fi luat în seamă, *de a fi acceptat,* stătea la pândă în el, asemenea unui virus în stadiu latent, ca pe vremuri, când se târa prin curtea școlii doar ca să atragă o clipă de atenție.

Ted apelă din nou la el după evenimentul neplăcut din casa lui Wendell.

Îi deschise chiar Robichaud. Purta un pulover elegant, iar în mână ținea un Martini.

— Ted, ai sosit!

În spatele avocatului, mai multe chipuri se întoarseră ca să-l măsoare din priviri pe nou-venit. Invitații erau împrăștiați prin încăpere, câțiva în picioare aproape de un bar și alții ocupând scaunele din sală. În majoritate, cupluri. Ted uitase complet că era ziua de naștere a lui Robichaud, chestiune pe care acesta i-o amintise în câteva rânduri în ultimele săptămâni. De ce să se fi gândit la un eveniment care avea loc când el era deja mort?

— Trebuie să vorbesc cu tine, Arthur. Între patru ochi. E important.

Nu era nevoie să mai precizeze că nu se afla acolo pentru ziua de naștere. I se putea citi totul pe chip.

— Sigur că da, intră.

Ted ezită o clipă. Invitații ghiciseră deja că nu se afla acolo din același motiv ca ei, și așteptau tăcuți ca ceva să-i lămurească de ce anume venise. Bine îmbrăcați, fiecare cu câte un pahar în mână, păreau ieșiți dintr-un anunț publicitar la o băutură alcoolică. Emanau avuție. Iar Ted îi detestă pe loc. Când se uită la ei puțin mai atent, se miră că recunoscu foarte mulți colegi de liceu. Doamne sfinte, reuniunea aceea părea o petrecere de absolvire a liceului!

Intră în casă și schiță un zâmbet. Robichaud îl însoți fără să-și poată ascunde mândria copilărească. În ziua aceea, împlinea treizeci și opt de ani – aceeași vârstă ca și Ted –, dar părul îl părăsise de câțiva ani buni; avea o constituție robustă și încerca să-și mascheze maxilarul prea mic cu o barbă conturată care-i înconjura gura de parcă era dat cu pilitură de fier. Nu mai folosea ochelarii tip fund de borcan, care îl caracterizaseră

în liceu, dar nu mai conta, pentru că în momentul acela dădea impresia că se întorsese pe vremea studenției, uitându-se la Ted cu admirația aproape reverențioasă de odinioară. Același Ted McKay îl vizita chiar de ziua lui!

După ce se salutaseră unii pe alții, ajunseră într-un birou în cealaltă parte a casei. Pe drum Robichaud i-o prezentă pe soția sa, o femeie care în mod evident auzise vorbindu-se de Ted pentru că se vedea că era emoționată. Ted îi strânse mâna distrat, uitându-i numele în clipa în care îl auzise.

— Ce s-a întâmplat, Ted? Pari îngrijorat, spuse avocatul.

Se așezară pe fotolii de piele, lângă o bibliotecă ticsită de cărți. Încăperea nu era excesiv de mare, dar fusese decorată cu o oarecare somptuozitate. Ted își ținea privirea ațintită pe fereastra din spatele vechiului său prieten din liceu, ceea ce îi oferea o priveliște a grădinii, unde niște copii alergau dintr-o parte în alta. Mai aproape se găsea un copac cu un cauciuc drept leagăn. *Un amănunt deloc în concordanță cu interiorul, Arthur.*

— Ted? Ți-e bine?

Nu putea să-și ia ochii de la cauciuc. Poate pentru că părea nelalocul său?

— Sunt bine. Am nevoie de ajutorul tău.

Bărbatul se foi în fotoliul său. Pentru o clipă, apăru din nou pe chipul lui expresia aceea primitivă de recunoștință.

— Orice vrei tu, Ted.

— Am nevoie să te angajez din nou, dar acum nu mai e vorba despre testament. E ceva mai complicat. Din această clipă ești avocatul meu, și tot ce îți spun intră în acordul de confidențialitate.

Robichaud nu păru impresionat, iar Ted se simți ușurat. E de preferat să vorbești cu avocatul adult decât cu băiețașul sperios din liceu.

— Te ascult.

— Tocmai am omorât un om.

Timp de câteva secunde, singurul zgomot care se auzea era cel al invitaților stând de vorbă în salon, atenuat de ușa biroului. Robichaud făcu o mișcare involuntară cu degetul arătător trecându-l peste podul nasului. Dar acolo nu mai purta ochelari ca să-i potrivească.

— Ai avut un accident, Tom?

— Nu chiar. Uite, Arthur, nu intenționez să-ți explic detaliile a ceea ce s-a întâmplat, nu acum; pot doar să-ți spun că totul se va limpezi în patruzeci și opt de ore.

Robichaud se încruntă.

Nu mai înțelegea nimic. Avocatul se uita la el de parcă ar fi fost nebun. Ted se aplecă și îi puse o mână pe genunchi, pe care el o urmări cu privirea și cu aceeași expresie de nedumerire.

— Arthur, spuse Ted, știu că toată chestia asta sună nebunește. Trebuie să ai încredere în mine.

— Ted, nu pot să te aut dacă nu-mi spui ce se-ntâmplă.

Ted dădu din cap. Venise cu ideea de a povesti cât mai puțin cu putință, dar acum înțelegea că nu avea să obțină ajutorul lui Robichaud fără să-i spună ceva concret. Până unde putea să aibă încredere în el? Nu avusese timp să calibreze riscurile cum se cuvine. Nu avusese timp de nimic, în realitate. De la ieșirea precipitată din casa lui Wendell, gândurile îi zburaseră haotic. Nu putea să nu se gândească la fetițele acelui bărbat, văzându-le cum pășeau bucuroase înspre ușa de la intrare, cu ghiozdanele lor roz și pletele blonde. Chiar dacă Ted dispăruse pe o ușă laterală fără să ajungă să fie martorul momentului în care fetițele aveau să găsească pe covorul holului de la intrare cadavrul tatălui lor, el își tot imaginase scena aceea ca într-un film fără sfârșit. Ceva mai târziu, în timp ce străbătea pădurea fugind ca și cum ar fi fost urmărit de o haită de câini, în mintea sa spectacolul acela începuse să se modifice ușor. Nu fetele lui Wendell erau cele care descopereau corpul cu

gaura perfect rotundă între sprâncene, ci Cyndy și Nadine, chiar fetițele lui. Iar chipul nu mai era cel al lui Wendell, ci al său. Oare chiar avea să le facă pe fetele sale să treacă printr-un astfel de coșmar? Fusese nevoie să omoare un om, ca să-și dea seama cât mult rău le-ar provoca?

— Te simți bine, Ted?

Era pentru a doua oară când îi punea aceeași întrebare în mai puțin de un minut.

Ted își luă capul în mâini, cu privirea fixată în podea. Nu-și mai amintea de cât timp stătea în poziția aceea. Robichaud se uita la el din fotoliul celălalt, cu reală îngrijorare.

— Mă simt bine, Arthur. Trebuie să-ți cer ceva.

— Spune-mi!

— Trebuie să găsesc un bărbat. Se numește Justin Lynch. Are douăzeci și ceva de ani și probabil că e avocat sau cam așa ceva.

— Bărbatul ăsta are vreo legătură cu *incidentul* acela, sau e…?

— Are legătură, dar nu pot să-ți spun în ce mod.

— Ai căutat pe Internet? Pare o idee tâmpită, dar acolo găsești mai multe informații decât poți să crezi.

— N-am găsit nimic, minți Ted, poate ai tu mai mult noroc. În mod sigur vei putea să recurgi la vreunul dintre detectivii care colaborează cu tine.

— Firește. Mâine la prima oră îmi voi pune echipa să înceapă să lucreze.

Ted tăcu pentru o clipă.

— Trebuie să începi acum, Arthur.

Cu bună știință pronunță apăsat cuvintele. Era conștient că în felul acela avea să pună în mișcare mecanisme profunde care ar fi făcut ca Arthur să-și dorească să-l ajute. Avocatul schiță o ușoară expresie de autoapărare arătând ceea ce era evident: că era ziua lui și că avea casa plină de oaspeți care așteptau să-și petreacă după-amiaza alături de el. Dar Ted nu a trebuit nici măcar să insiste. Arthur însuși spuse că trebuie să dea câteva

telefoane chiar în momentul acela, să recurgă la câteva favoruri și să încerce să afle ceva despre acel Lynch. Dacă era avocat sau vreun detectiv tânăr, avea să-l găsească imediat.

— Nu știi cât îți sunt de recunoscător, spuse Ted.

Își sprijini din nou mâna pe genunchiul fostului său coleg de liceu.

— Nu-ți face griji!

Ușa biroului se deschise.

— Mai stai mult? întrebă doamna Robichaud.

Iar în mijlocul propoziției îi aruncă lui Ted o privire ucigătoare.

— Nu, iubito, doar câteva minute.

Chipul îi dispăru și ușa se închise. Până în ultimul moment, pe fața ei persistase o grimasă de reproș.

— Norma e o fată bună, spuse Robichaud de parcă și-ar fi cerut iertare.

Ted făcu un gest din mână ca și cum nu ar fi dat importanță acelui lucru.

— Hai să facem o chestie, spuse Robichaud. Am să sun chiar acum. Dacă acest Justin Lynch este un avocat care are vreo legătură cu sistemul judiciar local, voi afla. Am să vorbesc și cu niște detectivi particulari și cu toți colaboratorii mei de la birou; câțiva dintre ei se află acolo, în cameră. Ești sigur că acesta este numele lui real?

— Nu.

— E complicat ce-mi ceri, Ted.

— Știu.

Robichaud se scărpină în cap.

— Mâine va trebui să fii mai explicit cu mine. A fost vorba de autoapărare? Cel puțin asta spune-mi.

— Îmi pare rău. Îți promit că mâine am să-ți explic totul.

Robichaud încuviință din cap.

— Du-te să bei ceva cu ceilalți; lasă-mă ca eu să mă ocup de dat telefoane… și de Norma, care nu va întârzia să vină să-mi țină o predică. Și se grăbi

să adauge: Dar nu-ți face griji, știu cum să mă port cu ea.

Lui Ted nu-i surâdea ideea să iasă din birou. Nu avea starea de spirit necesară ca să poată socializa, și ar fi preferat să fie prezent când Arthur ar fi sunat la telefon, dar înțelegea că omul avea nevoie de puțină intimitate, și se hotărî să nu-l bată la cap.

9.

Pentru început, Ted avu intenția să se retragă în partea cea mai îndepărtată a salonului casei Robichaud, și să-și omoare timpul prefăcându-se că se uită pe fereastră. Totuși planul se strică imediat ce ieși din biroul lui Arthur. Norma se apropie, îi oferi o bere rece cu o amabilitate forțată, și îl conduse spre două cupluri ce stăteau de vorbă în jurul unei măsuțe joase, din fericire departe de fețele cunoscute. Se întrebă de ce oare femeia îi alesese tocmai pe aceia.

Femeile erau cele care vorbeau, aproape în privat, și îl primiră pe nou-venit cu un moment de tăcere. Bărbații, a căror participare la conversație părea limitată la o simplă încuviințare din cap, îl salutară rapid pe Ted, iar Ted a continuat să stea în picioare fără intenția de a ocupa unul dintre locurile goale. În acel moment, în spatele unei bărbi negre și dese, lui Ted i se păru că îl recunoaște pe unul dintre foștii colegi de școală. Ochii albaștri ai acestuia îi confirmară definitiv bănuiala, și nu numai pentru că îi amintea în mod vag de culoarele școlii, ci și pentru că se ivi în ei o strălucire rapidă de supunere, ca aceea pe care o zărise în ochii lui Robichaud cu doar câteva clipe în urmă. Doamne sfinte, oare exista cineva în încăperea aceea care să nu-i fi fost coleg de școală? Simți o împunsătură de invidie în fața acelui club de marginalizați care continuau să organizeze petreceri împreună, când ai lui nu se mai întâlneau de ani de zile?

— S-a salvat datorită temperaturii podelei, spuse una dintre femei.

Era soția bărbosului cu ochii albaștri. Fraza atrase imediat atenția lui Ted, care își duse la buze

cutia de bere și făcu un pas mic ca să se apropie puțin.

— Nu pricep, spunea cealaltă femeie.

— Explică-i tu, Bobby.

Bobby Pendergast! Ted își aminti de el dintr-odată, ca și cum cineva l-ar fi nimerit cu o săgeată venită din trecut. Bărbatul acela fusese un fel de mic geniu care avea mereu răspuns la orice. Îl transferaseră la o școală specială în clasa a cincea, după câte își amintea.

— Tu ești Pendergast, spuse Ted, mai degrabă bucuros de faptul că-și amintise numele decât din alte motive.

Cele patru chipuri se întoarseră spre el, oarecum îngrozite. Bobby încuviință fără să spună nimic. *Ai rămas fără răspunsuri, nu-i așa Bobby!?* Ted optă pentru ocuparea singurului scaun liber din jurul mesei. Vocile celorlalți invitați făcură ca tăcerea să nu fie atât de incomodă.

— Ted McKay, spuse în timp ce întindea mâna.

Bobby făcu prezentările.

— El este Lancelot Firestar.

Ted era sigur că nu auzise numele acela în viața lui. Imposibil să uite de așa ceva. Strânse mâna pistruiată a acelui om slab și roșcat. Apoi făcu același lucru cu femeile.

— Ele sunt Teresa și Tricia.

Tricia avea mâna moale ca o bucată de burete și, pentru un motiv oarecare – nu era nevoie să fii Bobby Pendergast ca să-ți imaginezi –, Ted își aminti de cadavrul lui Wendell. Oare îl mișcaseră de pe covorul din salon?

— Ted și cu mine am fost la aceeași școală, spuse Bobby.

Ted nu voia ca discuția să o ia razna.

— Acum câteva clipe… vorbeați despre cazul ăla al poliției… N-am tras cu urechea voit, nici vorbă de una ca asta.

Tricia își încreți fruntea timp de câteva secunde. Apoi își aminti.

— Da, firește. Tipul a făcut ce-a vrut, iar acum familia are propria teorie despre cum o fi procedat, chiar dacă e prea târziu. Nu pot să cred că nu ai auzit nimic despre asta, Teresa.

— Nu m-am uitat la televizor.

— Tu nu afli niciodată nimic. Cum-necum a făcut ce-a vrut. Cred că e *hispanic.*

Pronunță cuvântul *hispanic* în mod disprețuitor. Când își aminti că în cercul acela se afla cineva pe care tocmai îl cunoscuse se înroși, dar nu cine știe ce. Ted voia să asculte în continuare, așa încât luă o mină potrivită momentului, și încuviință resemnat, ca și cum el și toți cei din jurul acelei măsuțe nu ar fi fost urmașii unor emigranți în căutare de oportunități.

— Cum de-o fi reușit să-i păcălească? întrebă Teresa.

Ted simțea un nod în stomac. Lynch îi spusese că acele descoperiri fuseseră rezultatul unor cercetări făcute de organizația pentru care lucra. Dacă îl mințise în sensul acela, de ce să n-o fi făcut și cu toate celelalte? Îi era teamă de ce se putea întâmpla.

— Ți-am spus: datorită temperaturii podelei, spuse Tricia de parcă ar fi divulgat vreun secret. La etajul de dedesubt e o spălătorie.

Lui Ted îi zvâcni sufletul.

— Nu înțeleg, spuse Teresa.

Bărbatul acelei femei negă din cap, și-și dădu ochii peste cap, ca și cum faptul că soția sa nu înțelegea nimic nu-l surprindea deloc.

— Iar tu nu mai face mutre, îi spuse Teresa fără să-l privească.

Lancelot ridică mâinile, semn că se preda.

— După temperatura cadavrului au determinat ora la care omul murise, interveni Bobby pe ton de profesor universitar.

— Tipul avea alibiul perfect, îl întrerupse Tricia. La ora la care experții stabiliseră că o omorâse pe biata fată, el se afla într-un bar și avea o grămadă

de martori ca s-o dovedească. De-aia i-au dat drumul.

Ted urmărea discuția ca și cum ar fi avut loc într-o altă dimensiune. Cele mai grave temeri ale sale tocmai se confirmau. Până unde ajunsese păcăleala lui Lynch? Se întrebă în repetate rânduri, în timp ce Bobby Pendergast povestea restul știrii:

— Din spusele rudelor fetei, care au angajat un specialist care ar putea să arunce o lumină asupra celor întâmplate, podeaua apartamentului era caldă datorită unei conducte de ventilație ce venea de la spălătorie. Asta a făcut ca temperatura cadavrului să coboare mult mai lent decât în mod normal, ceea ce i-a făcut pe medicii legiști să stabilească o DOM greșită.

— Nu vorbi codat, Bobby!

— Iartă-mă, iubito. Este vorba despre determinarea orei morții.

— Careva dintre voi își amintește numele? interveni Ted.

Soții Pendergast se uitară unul la altul.

— Ramírez, spuse Tricia fără să ezite.

— Nu e Ramírez, asigură Bobby. Și nu e hispanic. Confunzi cu altă știre, iubito. Tipul se numește Blaine. Edward Blaine.

— Te înșeli.

— Cred că nu.

— E Ramírez, Bobby, am să-ți dovedesc când ajungem acasă. Nu mă contrazice când știi că am dreptate.

Bobby își coborî privirea și încuviință din cap.

Edward Blaine.

De ce Lynch își atribuise o investigație care era de domeniul public? Poate că el și organizația își asumaseră sarcina de a anunța familia, dar era o posibilitate nesăbuită, iar Ted obosise să se tot mulțumească cu explicația cea mai puțin plauzibilă, ca să justifice cele întâmplate în ultimele douăzeci și patru de ore. Adevărul era mult mai simplu: Lynch nu-l păcălise.

Pe cine ai omorât?

Ted se așeză mai bine în scaun și privi pe fereastra care era la câțiva metri. De ce întârzia Arthur atâta?

10.

Ce se întâmpla afară era mai interesant decât conversația dintre familiile Pendergast și Firestar, care deviase într-o dezagreabilă bârfă ce-i avea drept țintă pe vecinii cei noi. Ted consideră că nu era politicos să se ridice în picioare și să se îndrepte spre fereastră, dar totuși se întoarse enervat ca să se uite pe geam. Arthur avea o grădină mare și bine îngrijită, avea niște bare de gimnastică, un scrânciob și un carusel care în momentul acela era centrul atenției. Un băiețel care semăna extraordinar cu Norma îl dirija și îl făcea să se învârtă cu toată viteza; două fetițe se țineau strâns de scaunele metalice, rugându-l printre râsete și țipete să se oprească, implorând să se oprească. Ted putea să le audă vocile de copii atenuate de distanță. Alți copii mai mici își așteptau rândul lângă carusel, sărind și aplaudându-l pe micul conducător care, cu mâini agile și o concentrare metodică, făcea ca mașinăria să se învârtă cu viteza luminii. Una dintre fetițele care se afla la bord îl implora pe Timothy să se oprească, dar râsetele lor făceau să se înțeleagă limpede că își doreau orice alt lucru, mai puțin asta. Pe Timothy îl aștepta un viitor diferit de cel al tatălui său, care la vârsta aceea fusese sfios și fricos cu toată lumea.

Momentul caruselului se sfârși. Cele două fetițe coborâră amețite, spre bucuria lui Timothy, care continua să stea la cârmă, mascându-și amețeala și în așteptarea următoarelor victime ale talentului său de băiețel curajos și ale accelerației centripete. Rolul de Stăpân al caruselului îi venea ca o mănușă. Un băiețel și o fetiță, mai mici decât cei de dinainte, ocupară două locuri, de-o parte și de

alta a lui Timothy, care le dădu instrucțiunile, pe care Ted, de la distanță, nu putu să le audă foarte clar. Celor doi copii le pieri zâmbetul pe măsură ce erau instruiți, asemenea ocupanților unui periculos *montagne russe.*

Din locul în care se afla, Ted putea să vadă și copacul cu anvelopa, ce îi atrăsese atenția încă din birou. Văzând și restul grădinii, bucata aceea de cauciuc vechi părea încă și mai nelalocul său. Nu o cunoștea prea bine pe stăpâna casei, dar din cele puține pe care le observase la ea, după cum se îngrijea să îi servească pe invitați, inclusiv pe el, părea o femeie atentă la aparențe. Iar acel cauciuc, vizibil din orice punct al oricărei ferestre a salonului, nu părea o bună carte de vizită pentru un cămin care transmitea perfecțiune. În momentul acela, cauciucul se balansa ușor. La câțiva metri de copac se găsea o bancă pe care stăteau două femei. Stăteau acolo, poate ca să supravegheze jocul copiilor, deși păreau mult mai concentrate asupra discuției pe care o purtau. Ted le vedea din profil, căci femeile se răsuciseră spre bancă, să se uite una la alta și să bârfească. O fetiță de nu mai mult de un an se învârtea prin jur; cădea și se ridica.

Ted se uita când la cauciucul mișcător, când la fetița ce purta o rochie albă cu buline roșii, și înainta cu stângăcie sprijinindu-se de bancă sau lovind aerul cu mânuțele și pășind cu greutate până ce cădea din nou pe gazon. Râdea singură, vorbea cu mama ei chiar dacă aceasta nu o asculta. Cauciucul părea că se mișcă mai mult decât înainte. Oare era posibil? Nimeni nu-l atinsese. Fetița se concentră asupra unei floricele minuscule, o privi o bună bucată de vreme, îngenuncheată lângă ea, mișcându-și buzele, poate cerând permisiunea s-o smulgă, iar în cele din urmă, cu multă grijă, apucă tija subțire între degete. I-o duse mamei ei, care abia dacă îi oferi o secundă de atenție înainte de a accepta floricica. Ar fi putut să-i ofere și un cartuș cu dinamită aprinsă, că aceasta

l-ar fi luat la fel de zâmbitoare. *Mulțumesc!* Fetița nu se descurajă; părea mulțumită, își aranjă rochița și începu să exploreze altceva. Cauciucul în mod evident se mișca mai mult ca înainte. Doar o rafală de aer puternic ar fi fost în stare să-l miște astfel, deși Ted, din acea parte a ferestrei, știa că nicio rafală de aer nu putea să miște obiectul acela. Se concentră asupra anvelopei. Ceva atârna de ea; ceva ce nu se aflase acolo înainte. La început se gândi că era vorba despre un șarpe, dar imediat silueta oposumului se iți pe deasupra cauciucului. Coada îi atârna de partea cealaltă. Ochii-i erau fixați asupra lui Ted, care, fără să-i poată evita, făcu un pas înapoi. Tricia Pendergast, prost dispusă, îl văzu. Ted se prefăcea că era vorba despre mobilul său, îl scoase, se uită la el și îl băgă la loc. Își concentră din nou atenția asupra cauciucului. Ochii săi se întâlniră din nou cu cei ai acelui animal împuțit.

Frânturi de vis îl copleșiră în timp ce oposumul mușca din anvelopă cu doi dinți ascuțiți, fără să-și ia ochii de la fereastră. De la Ted.

Fetița se apropia periculos de mult de animal, cu mânuțele întinse în față, pregătindu-se pentru o căzătură care nu se mai producea. Ted se ridică în picioare ca împins de un arc și, din doi pași, ajunse lângă fereastră. Se opri, conștient de faptul că în salon discuția lâncezea și că mai multe chipuri se întoarseră către el. Oposumul avea jumătate din corp în afara anvelopei, și se sprijinea de ea cu labele din față. Avea niște gheare îngrozitor de lungi. Pentru o clipă, păru că fetița îl văzuse și se oprise – se afla cam la doi metri. Făcu vreo doi pași împleticiți, fără să pară prea sigură pe ea. *Haide, haide… întoarce-te la mama ta.* Dihăniile acelea erau teribil de periculoase: transmiteau boli și ajungeau să fie agresive; fetița o putea confunda cu o pisică sau cu alt animal inofensiv, și să vrea să se apropie ca să-l mângâie. În cele din urmă, după

o clipă de ezitare, fetița își luă curaj și se năpusti asupra anvelopei. *Doamne sfinte!*

Ted lovi cu putere geamul cu palma.

— Ai grijă! țipă.

Cei din salon auziră reacția lui. Invitații amuțiră toți în același timp. Cei mai rapizi se îndreptară spre ferestre, doi său. trei se opriră în spatele lui Ted. Câțiva rămăseseră la locurile lor, în așteptare, uitându-se când la stânga, când la dreapta, fără să priceapă nimic. Norma se ivi în mare grabă din bucătărie, întrebând ce anume se întâmplase. Afară, nici cele două femei care vorbeau stând pe bancă și nici copiii nu auziseră avertizarea. Cu atât mai puțin fetița, care străbătea ultimul metru de distanță cu pași nesiguri. Ted se lupta cu fereastra, care pe lângă maneta centrală avea două zăvoare pe una din laturi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă un bărbat de la cealaltă fereastră.

— Fetița! spuse Ted fără să se uite la el. E un oposum enorm pe cauciucul ăla!

Panica îi cuprinse și pe ceilalți. Femeile care continuau să stea jos se urniră și începură să o ia la fugă, iar câteva începură să țipe. Groaznic! Cum e cu putință!?

— Nu o văd! spuse o femeie.

De parcă afară ar fi și multe anvelope, doamnă.

Se adăugară și alte mâini, iar loviturile în geamuri atraseră în cele din urmă atenția celor două mame ce stăteau de vorbă, și care întoarseră în cele din urmă capetele spre casă, cu figuri îngrijorate. Spectacolul pe care îl văzură trebuie că era destul de neliniștitor, cu zeci de chipuri disperate încercând să atragă atenția.

Oare se întâmplase ceva înăuntru? Niciuna dintre cele două nu părea că pricepe. Din fericire, și fetița se opri, încremenită de atâtea țipete; mânuța ei întinsă se afla cam la patruzeci-cincizeci de centimetri de anvelopa suspendată.

Ted reuși să deschidă fereastra.

— Fetița, țipă. E un opusum pe anvelopă!

Instinctul matern se activă imediat, iar una dintre femei sări de pe bancă și o luă la fugă spre fetiță.

— Rose!

Un grup de bărbați care, cu câteva clipe în urmă, se aflau în salon ajunseră în mare grabă. Primul ținea o mătură. Mama o prinse pe Rose de mijloc și o trase cu toată puterea, se răsuci și o luă la fugă îndepărtându-se de cauciuc ca și cum acesta ar fi fost pe punctul de a exploda.

Acum cele trei ferestre erau deschise și toată lumea se uita în tăcere la ceea ce se întâmpla acolo afară. Oposumul se ascunsese în anvelopă, nu avea alt loc unde să se ducă. Ted se întrebă dacă o mătură ar fi fost suficientă ca să-l prindă.

— Hei, voi! spuse unul dintre bărbații din acel grup de vânători improvizați. Vorbea cu copiii adunați în jurul caruselului: Urcați toți în carusel!

Erau opt în total, iar caruselul avea patru locuri, dar au reușit să urce cu toții. Aceea era o măsură de precauție inteligentă. Oposumul se putea simți amenințat și, în fugă, putea să muște pe cineva de călcâi. Celor două femei le venise aceeași idee și se suiră pe bancă, cu Rose cu tot. Acum singurii care se mai aflau pe gazon erau cei patru bărbați, ce înaintau în formațiune de diamant, înarmați cu o mătură.

— Hei, Steve… spuse cel cu mătura, du-te să iei ceva mai contondent. O lopată sau ceva.

Cel din spate ieși din scenă. Tridentul nu se opri. Copiii în carusel, femeile urcate pe bancă, cei ce observau de la ferestre, toți ținându-și respirația. Cel cu mătura se opri la vreo trei metri, se aplecă ușor și, apucând mătura invers, întinse bățul cât putu de mult.

— Așteaptă să se întoarcă Steve! strigă o femeie de la fereastră.

Bărbatul negă din cap. Cauciucul nu se mai mișca.

Vârful bățului împinse încetișor anvelopa, care se învârti descriind niște cercuri. Steve ajunse în momentul acela. Nu găsise o lopată, dar aducea o bâtă de baseball. Toți erau de acord cu noua armă. Cel cu mătura dădu indicațiile, îi ceru lui Steve să se apropie prin partea cealaltă, și îi spuse că el avea să bage bățul în anvelopă până ce animalul ieșea.

Și așa procedară, învârtind anvelopa și împungând cu bățul prin diferite locuri. Oposumul putea să se miște în interior, astfel încât niciodată n-avea să iasă. Se apropiară încetul cu încetul, până ce putură să privească în interior.

Nu se afla acolo niciun oposum.

Tipul cu mătura ridică anvelopa cu amândouă mâinile, arătând-o tuturor celor prezenți la ferestre, asemenea unui magician ce arată fundul unui joben unde, cu câteva clipe înainte, se găsea un porumbel. Privirile se mutară de la cauciuc la Ted. Toate în același timp. Copiii, încă în picioare pe platforma caruselului, se uitau uimiți la acel străin care părea vinovat de toată nebunia aceea. Și cei maturi la fel. Cei care se aflau în jurul său în salon se îndepărtară în tăcere ca și cum aberațiile lui ar fi fost contagioase.

Ted abia dacă era conștient de reacțiile celorlalți. El era singurul care nu putea să-și ia ochii de la leagănul acela. Oposumul se aflase acolo; imposibil să fi fugit fără să fie văzut. Își coborâse privirea doar o secundă ca să deschidă zăvorul ferestrei, dar în momentul acela și alții se uitau pe geam. Se întoarse pe călcâie. Tăcerea în salon era compactă. Privirile celorlalți erau ațintite asupra lui, poate în așteptarea vreunei explicații. Lancelot și Teresa îl observau cu ochi critic; Bobby Pendergast, cu oarecare dezamăgire. Norma îl străfulgera cu privirea ei ucigătoare. Arthur Robichaud, care ieșise din birou la un moment dat, probabil enervat de toată zarva, a fost primul care s-a apropiat de el, și i-a pus o mână pe umăr. Ted nu reacționa.

— Am avut noroc cu Lynch, spuse Arthur.

La început, Ted nu pricepu la cine se referea.

— E un avocat care lucrează pe cont propriu. Îi întinse o carte de vizită scrisă de mână: Oamenii mei au făcut rost de adresa și de numărul său de telefon de la birou. Sper să-ți fie de folos. Sună-mă mai târziu, să-mi spui cum a fost. Acum, cel mai bine ar fi să pleci.

Ted era de aceeași părere.

11.

Clădirea de la periferia orașului, în care se afla biroul lui Lynch, era o măgăoaie hodorogită din cărămidă, înconjurată de o parcare, două terenuri virane și câteva străduțe periculoase, decorate cu tomberoane și caroserii abandonate. Era ora șapte și nu se simțea nicio mișcare. Singura fereastră luminată se afla la etajul șapte; cea a lui Lynch era la etajul cinci. Ted sună de pe mobil la numărul de telefon de pe cartea de vizită, și ascultă pentru a doua oară vocea obosită a unei femei în vârstă, care îl anunța că programul de lucru al biroului era de la șapte la patru și că putea să lase un mesaj după semnalul sonor. Ted nu lăsă niciun mesaj și închise. Nu nutrise nici cea mai mică speranță cum că l-ar fi găsit pe acel tip la ora aia, dar, oricum, simțise nevoia să încerce, gândindu-se că poate se număra printre cei cărora le plăcea să lucreze peste program.

În timp ce ultimele scrijelituri roz sfâșiau orizontul în spatele acelei clădiri grosolan gândită arhitectonic, Ted schiță un plan care presupunea să aștepte până ziua următoare. În drum spre casă reuși să nu se gândească la nimic. Când ajunse acasă, își dădu seama că ceva nu era în regulă, și imediat deveni atent. Ușa de la stradă era întredeschisă; când intră, găsi totul dat peste cap. În haosul creat de cărțile aruncate în dezordine, perne sfâșiate și sertare răsturnate, văzu gesturi născute dintr-o răutate evidentă, care îl scoase din sărite. Intrușii nu se mulțumiseră să caute ceva în mod particular, ci fuseseră atenți să lase în urmă cel mai mare ravagiu posibil. Bibelouri sparte pe jos, o gaură imensă în mijlocul televizorului, pete

de mâncare pe pereți… Ted se luă cu mâinile de cap fără să aibă curajul de a traversa acel câmp minat de obiecte ce aparțineau vieții sale cotidiene. Ajunse în birou asemenea unui robot. Acolo, percheziția fusese totală și violentă: nu rămăsese nicio carte pe raft, calculatorul era un rest de fier vechi, sertarele biroului erau aruncate peste tot; tabloul de Monet, în mod ciudat, se afla la locul său. Ted se apropie și îl dădu jos de pe perete, ca de atâtea alte ori, și se uită la seif gândindu-se că o ascunzătoare atât de proastă putea să-l ducă de nas și pe cel mai nătăfleț om, dar nu pe autorii acelei grozăvii. În discul cu cifre se observa un orificiu perfect de o jumătate de centimetru care îi confirmă bănuielile. Trase de manetă și seiful se deschise. Puținii bani pe care îi ținea pentru urgențe dispăruseră, nu și cele două dosare ale lui Lynch, care continuau să se afle unde le lăsase el, așezate unul peste altul cu perfectă grijă, ba chiar în mod provocator. Când îl deschise pe cel al lui Wendell, văzu că mai lăsaseră doar câteva pagini. Restul dispăruse.

Informația falsă.

Pe cine ai omorât?

— Au uitat ceva, spuse Ted cu voce tare.

Era aproape sigur că acolo nu existau microfoane ascunse, dar o parte din el chiar spera să fie ascultat.

Mâine voi rezolva lucrurile cu Lynch.

Nu-l interesa dacă Lynch fusese angajat de *ei* și dacă implicarea lui era cea a unui actor de rol secundar. Ted anticipase că aceasta era o posibilitate mai mult decât rezonabilă; altminteri, nu se explica de ce frumosul avocat i-ar fi spus numele real. De ce să nu-și declare o identitate falsă? Ted găsea o explicație destul de simplă, aceea că organizația ar fi prevăzut că el avea să afle mai multe despre bărbatul care bătuse la ușa lui cu o astfel de propunere. Și ce putea fi mai bine decât să lase o urmă *reală*? Dacă Ted ar fi luat inițiativa

de a-l cerceta pe Lynch *înainte,* prin intermediul lui Robichaud sau în orice alt mod, l-ar fi găsit destul de ușor, iar acest fapt ar fi inspirat credibilitate și pentru restul poveștii.

Când străbătea holul spre salon, se opri o clipă în fața scării. Privi nepăsător spre coridor, știind că avea să fie complicat să urce la el în cameră ori în camerele fetelor, dar că trebuia să o facă și ca să verifice dacă ravagiul ajunsese și acolo. Urma să o facă mai târziu. Se îndreptă spre canapea și dădu la o parte cu nerăbdare tot ce se afla deasupra: o cutie de pizza, decorațiuni, o lampă, și două perne. Se lăsă să cadă extenuat, trecând în revistă lista cu ce avea de rezolvat, la care acum se adăugau curățenia și ordinea în casă. Soția lui urma să aibă suficientă bătaie de cap cu moartea lui; măcar cu atât putea s-o ajute și să se asigure că ea o va face într-un ambianță ordonată. Zâmbi gândindu-se cât de prostesc suna lucrul acesta. Scoase mobilul din buzunar și lăsă să-i alunece degetul pe ecran ca să-l aprindă. Vorbise cu Holly ultima dată în dimineața zilei de marți, reținându-și lacrimile și prefăcându-se că are o voce normală. Îi spuse că avea să profite de toate zilele până la întoarcerea ei ca să se ducă la pescuit cu barca lui Travis. Holly îi făcu un mic reproș cu privire la asta, căci Ted nu se dusese la Disney din pricina unor ședințe ce nu se puteau amâna sub nicio formă (firește, imaginare) la care el îi răspunse că un prânz cu clientul său fusese suficient pentru a încheia acordul despre care se crezuse că avea să fie mult mai complicat. Holly se plânse, chiar dacă spuse că în felul acela ar putea să petreacă împreună cu iubitul ei câteva zile în Florida. Cindy probabil că asculta comentariul, pentru că imediat vociferă că mama nu avea niciun iubit în Florida și ceru să vorbească cu tatăl ei. Ted vorbi cu ea și apoi cu Nadine, care după lamentările corespunzătoare în legătură cu felul de a se purta al surorii ei, *care n-o ajuta pe mama cu nimic,* îi dădu un raport amănunțit despre tot ce

făcuseră în ziua aceea, pe care Ted îl ascultă satisfăcut.

O avea pe Holly la distanță de un click. Îi căută numele pe listă și așteptă. Ecranul începu să-și piardă din luminozitate până ce se întunecă, dar nu se întâmplă la fel și cu dorința lui de a vorbi cu ea. Ridică degetul mare și apăsă de două ori.

Vocea lui Holly păru o gură de aer chiar în clipa în care Ted era pe punctul de a se îneca.

— Ce s-a întâmplat cu plimbarea cu barca?

— Fetele au anulat-o în ultimul moment…

Holly începu să râdă.

— Dacă au văzut fotografiile, nici nu mă miră.

Pauză. Ted nu aprinsese lampa, iar lumina zilei pătrundea tot mai slab în salon. Acel haos în penumbre își găsea contrapunctul chiar în vocea lui Holly.

Doamne, ce dor mi-e de tine!

— Bună, iubito, spuse Ted.

— Bună, Ted, azi a fost o zi stresantă; n-o să ți-o mărturisească, dar fetele tale s-au plictisit de căldura asta infernală.

Se auzi vocea distantă a lui Cindy.

— Nu-i adevărat!

— În mod sigur, le e dor de tatăl lor, zise Ted, și imediat îi păru rău de ce spusese.

— Nu cred că e asta. Fetele aproape că nici nu vorbesc despre tine.

— Nu-i adevărat, tati! se auzi o voce din fundal.

— Travis și cu mine ne-am hotărât să ne întoarcem în după-amiaza asta, spuse Ted reluând tema călătoriei cu barca. Nu-mi imaginam altă noapte suportând sforăielile asociatului meu într-o cabină de doi pe doi.

— Suntem gata de cină. Fetele nu vor să iasă din hotel; mi-au cerut să comand mâncare prin *room-service* ca în filme. În realitate, nu vor să plece de lângă aerul condiționat.

— Mamă!

Era Nadine.

— Ce-i?

Începu o conversație între mamă și fiice, apoi Holly reveni la aparat.

— Ted, a sosit mâncarea. Vorbim mai târziu, da?

— Poftă bună la hamburgeri.

Ted nu avea nevoie să întrebe. Știa că fetele lui comandaseră hamburgeri.

— La revedere, Ted. Fetelor, luați-vă la revedere de la tatăl vostru…

— La revedere, tati!

Ted își luă rămas-bun, dar nimeni nu-l auzi. Brațul cu care ținea telefonul se prăbuși alături. Din nou, nu putuse să se despartă cum se cuvine de Holly, să-i spună cât o iubea, chiar dacă ar fi fost doar ca ea să-și amintească mai târziu, când avea să-i găsească trupul în birou, cu un glonț în frunte. Se întreba dacă era oare vorba despre vreun semn al destinului.

În salon era întuneric.

12.

Reușise să prindă câteva ore de somn, bântuit de coșmaruri. Își făcu un duș în baia de la parter, se îmbrăcă cu aceleași haine ca în ziua precedentă, iar la cinci dimineața se afla în bucătărie căutând ceva de mâncare. În mod normal, ritualul matinal era completat de vocea lui Jack Wilson în fundal, dar de data aceasta se îndoia că prezentatorul de știri de la Canalul 4 putea fi o companie plăcută. Ted bănui că asasinatul lui Wendell avea să fie știrea acelei zile și se temea în mod special că abordarea în primele ore urma să se centreze în mod excesiv pe membrii familiei. Apăsă pe butonul telecomenzii cu resemnare. Când aparatul porni, își aminti de spărtura din ecran, o pată gri de mărimea unei mingi de fotbal ținea loc de figura unei prezentatoare, decolteul era suficient ca să se tragă concluzia că nu era vorba de Jack Wilson. În partea de jos a imaginii, dincolo de pata gri, un titlu spunea că vocea pe care telespectatorii o ascultau în momentul acela îi aparținea ofițerului de poliție care ajunsese primul la casa de lângă lac.

— … patrula prin împrejurimile casei, când a sosit mesajul de la centrală. Locuiesc în zonă de când m-am născut, și știu perfect cum se ajunge la lac, ceea ce mi-a permis să ajung la casă în mai puțin de zece minute…

Ted pierdu șirul. Ceva se mișcă în salon. Cu coada ochiului zări o siluetă întunecată care dispăru după mobila răsturnată.

— Domnule ofițer, este adevărat că asasinul ar fi putut să fie filmat de camerele de supraveghere?

Un lampadar căzu cu zgomot. Ted tresări de frică.

Animal blestemat!

— În fine, există o investigație în curs… pot doar să spun că proprietatea are camere de supraveghere, dar nu pot să vă asigur de nimic.

Cuvintele titlului de pe ecran se schimbară: „Asasin filmat de camerele de supraveghere”.

Ted se apropie de televizor aproape fără să-și dea seama, pe de-o parte vrăjit de știre, pe de altă parte atent la ce se întâmpla în salon, unde oposumul continua să stea ascuns, dar a cărui foială printre lucrurile făcute praf se auzea perfect.

Prezentatoarea vorbea.

— … mărturia ofițerului Garrett, pe care am ascultat-o în interviul dat în exclusivitate acum câteva minute, vorbește despre găsirea corpului lui Wendell de către soția și fiicele acestuia, care au reușit să se salveze datorită mașinii familiei. Până în momentul de față nu se cunosc motivele care ar sta la baza îngrozitoarei crime…

Ted presimți ce era mai rău.

— … o familie a fost distrusă: soția, Holly, și fetele Nadine și Cindy vor fi marcate de această tragedie toată viața. Vom aduce noi informații în câteva minute de la carul nostru de înregistrări.

Pauză…

— În altă ordine de idei, pentru ziua de azi se așteaptă un val de căldură; serviciul meteorologic a informat că…

Holly, Nadine, Cindy.

13.

În dimineața aceea, Nina sosea la serviciu cu cincisprezece minute întârziere. Aducea gogoși, sperând ca Lynch să fie mai interesat de dulciuri decât de punctualitatea secretarei sale. Chiar dacă lucra de șase luni pentru el, încă nu reușise să-și dea seama de cum urma să reacționeze. Lynch reprezenta o enigmă pentru ea. Prietenele sale o asiguraseră că mai devreme sau mai târziu bărbatul avea să încerce să o seducă, dar deocamdată nu o făcuse, iar lucrul acesta o neliniștea puțin pe Nina. Încercase să poarte decolteuri pronunțate, posturi seducătoare, să facă subtile comentarii insinuante… dar în zadar. Lynch avea cu cincisprezece ani mai mult ca ea, dar era atrăgător, și dacă Ninei îi trebuia ceva anume în viața ei în momentul acela era cineva cu picioarele pe pământ.

Deschise ușa de la birou și se aplecă să ia gogoșile pe care le lăsase pe jos. Când se ridică, observă că în dreapta sa întunericul ce domnea în zona aceea de încăpere se înălța rapid luând forma unui bărbat. Într-o secundă îl avea lângă ea, ațintind-o cu un pistol care Ninei i se păru enorm.

— Intră, îi ordonă Ted. Lasă cutia și geanta pe birou. Foarte bine. Nu te întoarce încă. Fă ce-ți spun, și nu ți se va întâmpla nimic.

Nina nu-și amintea să se fi simțit atât de speriată vreodată în viață. I se părea neliniștitor faptul că bărbatul apăruse în fața ei cu chipul descoperit. Știa ce putea să însemne asta.

— Nu mă omorâți, imploră.

— Unde e Lynch?

— Nu… nu știu.

— Poți să te întorci.

— Prefer să stau așa.

Ted nu se simțea deloc în largul său în postura aceea. Îl așteptase pe Lynch și, în locul lui, apăruse fetișcana asta, în mod cert secretara lui, și fusese obligat să acționeze rapid, urmând impulsul momentului. Ce Dumnezeu făcea? Amenința cu pistolul secretare lipsite de apărare? Fata aceea era moartă de frică, și nu avea nicio legătură cu situația lui.

— Am să las arma jos, spuse puțin mai calm. Nu țipa, și ai cuvântul meu că n-am să-ți fac niciun rău. Vreau doar să vorbesc cu șeful tău. Este o chestiune de viață și de moarte.

Cuvintele păreau să provoace efectul scontat în sufletul fetei, care continua să țină mâinile ridicate și să suspine.

— Cum te cheamă?

— Nina.

— Îți cer iertare pentru situația asta, Nina. Acum poți să te întorci. Ai încredere în mine. N-are importanță că-mi vezi chipul. Șeful tău mă cunoaște.

Nina se întoarse ușor. Nu plângea, dar fusese pe punctul de a o face. Îl cântări pe Ted cu privirea, obținând certitudinea că arma nu se mai afla la vedere.

— Iartă-mă pentru felul în care m-am prezentat. A fost o prostie din partea mea.

Ea încuviință din cap. Teamă nu dispăruse de pe chipul său.

— Stai liniștită. Acesta este biroul tău?

— Da.

— Așază-te acolo! Eu mă voi așeza pe scaunul acesta și îl vom aștepta împreună pe Lynch. De acord?

Nina înconjură biroul, foarte încet. Se așeză.

— Pune-ți mâinile pe birou, te rog.

Ea făcu ce i se spuse.

— Lucrezi de mult cu Lynch?

— Nu. Am început acum câteva luni.

Ted încuviință.

— Văd asta. Birourile de alături sunt ocupate?

Nina nu știu ce să răspundă.

— Spune-mi adevărul.

— Celelalte două de pe etaj sunt ocupate.

— Mai bine așa.

— Mi-ați dat cuvântul de onoare mai devreme…

— N-am să-ți fac niciun rău. Ar fi trebuit să mă prezint în alt mod, acum îmi dau seama. Sosirea ta m-a luat prin surprindere. Nu știu de ce, dar nu mi-am imaginat că Lynch ar avea o secretară. A fost o prostie din partea mea.

Nina nu scoase niciun cuvânt.

— Puteți să mâncați o gogoașă dacă doriți, spuse Nina arătând cu bărbia spre cutia de carton.

Ted nu putu să nu zâmbească.

— Nu, mulțumesc. Atunci, Lynch obișnuiește să sosească pe la nouă?

Nina nu-și amintea să fi spus așa ceva, dar era posibil. Ultimele minute se înregistraseră în creierul ei asemenea unui vârtej de întâmplări și emoții.

— Da, răspunse sec.

Ted se aplecă până ce-și sprijini tot spatele de speteaza scaunului și-și băgă mâinile în buzunarele hainei de sport unde pusese arma. Pipăi patul pistolului și își puse aceeași întrebare de mai devreme: *Ce Dumnezeu făcea?*

14.

Lynch observă cutia de Dunkin Donuts de pe biroul Ninei, se apropie și săltă capacul cu un deget. Se uită în interior cu o oarecare indiferență. Se întreba dacă fata se dusese la baie, când auzi un zgomot în biroul său. Oare îi pregătise vreun mic spectacol acolo, înăuntru? Spera că nu, pentru că altminteri ar fi trebuit să aibă o conversație nepotrivită despre care îi erau limitele. Deschise ușa și o găsi așezată la masa de scris, țeapănă ca o scândură și cu ochii larg deschiși. Nu era goală și nici într-o poziție provocatoare, iar paloarea chipului ei lăsa perfect limpede să se înțeleagă că acela nu era un joc de seducție. Lynch văzu cum ochii Ninei se îndreptau spre colțul camerei, unde se afla un bărbat în picioare.

— Ce se întâmplă aici? întrebă Lynch.

Ted se uita la el fix. Nu putea să-și revină din uimire. Acela era tocmai Lynch, dar părea cu câțiva ani mai mare decât tânărul care îl vizitase la el acasă. Avea câteva riduri fine pe frunte și părul aproape cărunt. Nu-și pierduse farmecul, maturitatea fusese îngăduitoare cu el. Dar aerul juvenil dispăruse aproape cu totul. Ted își luă capul în mâini și închise ochii pentru câteva clipe. Când îi deschise, totul era la fel.

— Are un pistol, spuse Nina.

— Dar n-am de gând să-l scot, dacă putem vorbi ca niște oameni civilizați.

— Ți-a făcut vreun rău? întrebă Lynch adresându-i-se secretarei sale.

— Nu.

— Stai jos, ordonă Ted.

Lynch înconjură scaunul care se afla exact lângă cel pe care stătea Nina.

— Te-ai uitat la știrile de azi-dimineață? spuse Ted în timp ce se îndrepta spre ușa biroului și o încuia, în mod intenționat întorcându-se cu spatele la cei doi prizonieri ai săi.

— Pe cine întrebi? comentă ironic Lynch.

— De-acum înainte, toate întrebările îți vor fi adresate ție. Fata este o victimă colaterală.

— De ce nu o lași să plece și rezolvăm problema între noi?

— O să vedem.

Ted adoptă din nou aceeași postură ca și mai înainte, acum sprijinindu-se de ușa biroului său.

— Nu m-am uitat la știri, spuse Lynch.

— Wendell e mort.

Ted studie expresia ce se citea pe figura avocatului, dar nu observă nicio urmă de surpriză:

— A fost omorât.

— De ce nu vorbim despre chestiunea asta în mod civilizat? spuse Lynch în timp ce pupilele lui alunecau spre dreapta, unde se afla Nina.

— Nici să nu-ți treacă prin minte!

— Ea nu va spune nimic, spuse Lynch. Nu-i așa, Nina?

Fata pierduse șirul dialogului, dar aprobă din cap cu putere.

— N-am să spun nimic.

— Acum că știi că Ted și cu mine ne cunoaștem, insistă Lynch, nu e cazul să anunți poliția sau pe altcineva. Între timp, noi vom rezolva câteva probleme.

Ted rămase o secundă pe gânduri. Era adevărat că nu ar fi putut să vorbească în mod deschis despre moartea lui Wendell cu fata aceea de față. Nu putea să mărturisească o crimă în fața unei persoane necunoscute.

— Du-te acasă, spuse Ted deodată.

Nina se sculă ca împinsă de un arc. Înconjură biroul cu toată viteza și se opri în fața lui Ted, care

totuși nu se dăduse la o parte din ușa biroului. Nina își ținea strâns poșeta și avea o privire imploratoare. Ted îl observa pe Lynch, care înțelese ce avea de gând.

— Nina, să nu spui un cuvânt nimănui despre chestia asta, spuse Lynch. Ted și cu mine chiar avem de rezolvat niște probleme.

Ted se dădu la o parte. Nina trecu pragul ușii în cea mai mare viteză, și nici măcar nu se gândi să închidă ușa. Ted o făcu în locul ei.

— Acum chiar ai să-mi spui tot adevărul, Lynch. Mi-ai întins o capcană, jigodie nenorocită!

— Recunosc că am ascuns câteva informații, dar crede-mă că era un lucru necesar.

Ted făcu un pas în față. Își sprijini mâinile de birou și se apropie de fața lui Lynch.

— A fost necesar, zici! Ai omis că Wendell era căsătorit și avea două fete. De când am aflat, nu pot să nu mă gândesc la ele ca la propria mea familie.

— Dacă ți-aș fi spus că avea nevastă și copii, n-ai fi făcut-o niciodată, spuse Lynch cu răceală.

Ted își băgă mâna în buzunarul de la geacă. Scoase pistolul marca Browning.

— Și tu, Lynch, ai nevastă și fete? Ai grijă ce răspunzi, fiindcă e posibil să-ți zbor creierii pe loc.

— Te rog, Ted, lasă jos pistolu-ăla, și lasă-mă să-ți explic.

— Mi-ai explicat deja totul, nenorocitule! Ted scutură din cap. Totul e atât de confuz!

— La ce te referi?

Ted lăsă arma jos. O puse din nou la loc. Apropie un scaun care se afla exact lângă fișete și se așeză cu dificultate.

— Spune-mi ce-ai de spus, Lynch. Lasă-te de prostii, te rog!

Bărbatul încuviință.

— Ți-am zis numele meu real, Ted. Știam că mai devreme sau mai târziu vei veni după mine. A sosit momentul să fiu sincer cu tine. Lynch se

așeză mai bine în scaun și pronunță o frază ucigătoare: Wendell nu dorea să se sinucidă.

În momentul în care Lynch formulă fraza aceea, ceva se mișcă în fișet, mai exact pe raftul de jos. Ted se răsuci din instinct în direcția aceea. Zgomotul nu se repetă. Lynch nu părea să fi auzit nimic.

— Wendell și cu mine ne-am cunoscut la universitate, spuse Lynch, am devenit buni prieteni. În anii aceia s-a născut organizația, iar Wendell s-a implicat rapid; a ajuns să fie o piesă fundamentală. Dar pe Wendell nu-l interesa să devină un justițiar, Ted. Wendell este un criminal nenorocit. A omorât oameni ani de-a rândul.

Ted se încruntă. Lynch vorbea în continuare.

— Eu am aflat cu ceva timp în urmă despre activitatea paralelă a lui Wendell, aproape din întâmplare. Presupun că întrucâtva mereu bănuisem ceva, dar n-am vrut să văd realitatea.

— De ce nu l-ai denunțat?

— Ai văzut cum trăia? Are multă putere, are multe relații și buni sfetnici. A mai fost la ananghie înainte și a ieșit curat. Asta ca să nu zic că nu aveam cum s-o dovedesc.

— Nu doar despre soție și fete nu mi-ai vorbit. Dar nici despre camerele de supraveghere.

— Îmi pare rău.

— Îți pare rău… repetă Ted resemnat. Ție ți-e clar că te afli în fața unui om care nu mai are nimic de pierdut?

— O să înțelegi, o să vezi.

— Și Blaine? Informația despre el era un rahat. Toată lumea știa că tipul era vinovat. Dacă obiectivul tău era Wendell, de ce m-ai trimis să-l omor pe Blaine?

Încă un zgomot în fișet. De data aceasta, mai puternic decât cel de dinainte. Ca și cum un pumn ar fi lovit în tablă din interior. Ted tresări.

— Ce-a fost asta?

— Ce-a fost ce?

Inima lui Ted zvâcni mai să-i iasă din piept.

— Pot să-ți arăt ceva? spuse Lynch. Îl am chiar aici, în sertarul de la birou.

Ted îl ațintí din nou pe Lynch cu Browningul.

— Deschide-l încetișor.

— Firește.

Lynch deschise al doilea sertar.

— Este dosarul ăsta, spuse.

— Ia-l!

Ted se întoarse pe scaun. Dosarul era asemănător celor pe care i le dăduse Lynch la el acasă. Tocmai voia să-l deschidă, când Lynch îi ceru să n-o facă.

— Înainte de a-l deschide, lasă-mă să-ți explic ceva. Așa cum ți-am zis acum câteva clipe, am aflat cu puțin timp în urmă de activitatea lui Wendell, de crimele lui. A fost timp de mulți ani prietenul meu, dar răul pe care îl provoca era prea mare.

Făcu o pauză.

— Deschide dosarul! spuse apoi.

Ted puse pistolul deoparte.

— Spune-mi ce conține! zise.

Nu îndrăznea să-l atingă.

— Holly te-a înșelat, spuse Lynch fără niciun preambul, în dosarul acesta se găsesc dovezi irefutabile. Fotografii, înregistrări ale convorbirilor, facturi de la hoteluri.

Ted făcu o mutră indiferentă. Lucrul acela nu era adevărat. Întinse mâna ca să deschidă dosarul, dar în ultimul moment se opri. Ceva pe figura lui se schimbă.

— Holly ți-a cerut divorțul, continuă Lynch. Lucrurile între voi nu mai mergeau de ceva timp.

— Asta e o mare tâmpenie.

— Gândește-te doar o clipă…

Ted recrea în minte imaginea lui Holly acasă la Wendell, fetele alergând spre ușă, cu fetișoarele zâmbitoare și ghiozdanele roz. Un cumul de situații trăite împreună cu ea în timpul ultimelor luni i se îngrămădeau în cap. Era adevărat că în general

fusese el cel care se arătase rece, distant, dând mereu vina pe serviciu și pe ceilalți. Ted nu voia să deschidă dosarul.

— L-am cercetat pe Wendell, spuse Lynch, și din întâmplare am aflat despre faptul că Holly te înșela. E o poveste cam lungă.

Din fișet începură din nou bufniturile.

— Ajunge! țipă Ted spre dulapul metalic.

Lynch îl privi îngrozit. Ted se ridică în picioare și din doi pași ajunse în dreptul fișetului. Îl lovi într-o parte.

— Liniște!

Se întoarse la birou și, pradă unui neașteptat atac de furie, lovi cu mâna dosarul. Acesta căzu lângă fișet. Câteva hârtii imprimate și o fotografie căzură din dosar. Ted țipă, căzu în genunchi lângă fotografia care se vedea doar pe jumătate și se uită la ea tulburat. Fusese făcută din exteriorul unui restaurant. Printr-o fereastră se vedea Holly din profil, aplecată ușor peste o masă, zâmbitoare și cu gura deschisă, dispusă să guste ceea ce cineva îi oferea dinspre partea cealaltă a mesei. Bărbatului i se vedea doar brațul. Ted se ridică în picioare. Dădu înapoi fără să-și ia ochii de la fotografie și se izbi de fișet. Din interior se auzi o răpăială de zgomote.

Ted se aplecă și deschise fișetul. Își înăbuși un strigăt, ducându-și mâna la gură.

— Ce e? întrebă Lynch.

Oposumul își scoase capul prin gura sertarului, amușină aerul din birou la fel ca în ziua precedentă când făcuse același lucru stând pe anvelopă acasă la familia Robichaud, și se cățără până ce labele din față rămaseră în aer și se sprijini pe cele din spate.

Ted ieși din birou în goană, uitând de pistolul pe care îl scutura ca pe o prelungire a brațului său. Înaintă pe coridor, izbindu-se de fiecare ușă și dându-se înapoi. Unde era blestematul ăla de lift? Își duse mâinile la cap, și așa ajunse la capătul

coridorului de unde se prăbuși pe o scară strâmtă și murdară ale cărei trepte se îngustau pe măsură ce el cobora. De două ori a fost pe punctul de a cădea. Etajul de dedesubt era și mai întunecat: nu exista nicio lumină și, la mai multe uși, văzu adunată corespondență, călcată în picioare. Împinse o ușă oarecare, fiind înghițit de un birou gol cu miros de grajd. Un fișet vechi cu aspect mătăhălos, părăsit acolo de proprietarii săi, parcă îl privi cu expresia plină de uimire ce se desprindea din partea sertarului lipsă. Ted îl îmbrățișă și se lăsă să cadă încet lângă el. Privea fix înspre ușa deschisă, știa că oposumul avea să intre dintr-o clipă în alta…

PARTEA A DOUA

1
.

Ted McKay era cât pe ce să-și tragă un glonț în tâmplă, când soneria începu să zbârnâie insistent.

Deschise ochii. Lumina naturală care pătrundea pe fereastra biroului îl orbi. Loviturile în ușă nu întârziară să se audă și cu acestea vocea vizitatorului pe care se presupunea că nu trebuia să-l cunoască.

Se ridică în picioare și imediat simți ceva greu într-unul din buzunarele pantalonului. Pipăi umflătura cu mâna stângă: inconfundabila formă semicirculară a potcoavei. Ted observa totul fără să-și poată crede ochilor. Biroul pe care și-l amintea complet de-a valma arăta acum ca de obicei: masa de scris ordonată, cărțile la locul lor, calculatorul pe măsuța laterală. În timp ce Lynch striga să deschidă ușa (Ted știa că era Lynch), abia dacă putea să întindă un deget spre butonul de pornire a calculatorului, ca și cum aceea ar fi fost dovada definitivă că ceea ce se întâmpla era real. Aparatul se trezi cu clipocitul și bâzâitul caracteristic ledurilor. Ted, pe jumătate îngrozit, pe jumătate contrariat, îl stinse repede ținând din nou apăsat butonul. În mintea lui auzi cuvintele lui Nadine: *Nu trebuie să-l stingi așa, tati. Trebuie s-o faci de la comanda* shutdown. *Mami m-a învățat.* Ted se înfiora. Pe birou se afla scrisoarea pentru Holly.

— Deschide-mi, te rog!

Ted căută cheile în borcănel în timp ce strigătele se succedau, în așteptarea cuvintelor cunoscute care nu întârziară să se audă:

— Deschide odată, Ted!

De ce nu mă surprinde că știi cum mă cheamă, Lynch?

Deschise ușa biroului. Citi biletul pentru Holly:

„Iubito, am lăsat o copie a cheii pe frigider. Nu intra cu fetele. Te iubesc”. Era ca și cum l-ar fi scris altcineva. Ted nu-și putea scoate din minte fotografia lui Holly la restaurant, aplecată peste masă pentru a gusta bucățica pe care i-o oferea amantul ei. Cum de-și putea aminti ceva care încă nu se întâmplase?

— Acuma vin! strigă Ted.

Cum ajunse în salon, recunoscu silueta din spatele ferestruicii. Și de data aceasta observă totul cu un interes neobișnuit, și nu pentru că s-ar fi despărțit de toate acele obiecte pentru totdeauna, ci pentru că ultima dată când le văzuse erau făcute praf.

Când deschise ușa, în prag se afla Lynch, versiunea jovială a lui Lynch, cu zâmbetul său luminos, cu puloverul cu dungi orizontale și servieta ce nu se potrivea cu hainele.

— Orice ați avea de oferit, nu mă interesează, spuse Ted, parafrazându-și eul.

— Vai, din păcate n-am venit să vă vând nimic.

În timp ce dialogul se desfășura, Ted realiză că Lynch nu dădea semne că ar fi susținut acea conversație și altă dată. Îi închise din nou ușa în față, dar de data aceasta nu rămase acolo ca să asculte cum Lynch îi spunea că știa ce era pe punctul de a face cu pistolul pe care îl lăsase pe birou. Se duse în fugă până în bucătărie, la frigider, și găsi acolo fotografia cu Holly pe plajă, încremenită în mișcare, cu rama strălucitoare pictată de Cindy și Nadine. Rămase acolo o secundă, ușurat. Își trecu degetul peste corpul imprimat al soției sale, ca și cum ar fi avut nevoie de acea atingere alunecoasă a hârtiei ca să se convingă de faptul că hârtia fotografică era într-adevăr acolo.

Băgă mâna în buzunar. Și potcoava era reală. O strânse cu o mână fără să o scoată din buzunar. Dar apoi simți cu buricele degetelor o bucată de hârtie fotografică. Plin de îndoieli, smulse biletul mototolit, pe care era scrisul său: DESCHIDE UȘA. ASTA E ULTIMA TA SCĂPARE.

Se întoarse la ușa salonului și îi deschise invitatului său insistent. Lynch era tot acolo, zâmbind sub soarele amiezii.

2
.

Ted stătea pe vine. Își ținea capul în mâini, legănându-se încet înainte și înapoi, cu ochii la fotografia lui Holly pe plajă, pe care o pusese pe jos la câțiva centimetri de picioarele lui. Încerca să înțeleagă.

E tumoarea…

Doctorul Carmichael îi spusese că durerile de cap ar putea reveni, ba chiar că Ted ar putea să aibă amețeli și halucinații. Oare nu asta-i comunicase?

Da, doctorul Carmichael îi spusese că ar putea să aibă halucinații. Dar una era să-și imagineze un spiriduș alergând prin grădină, un curcubeu în baie sau oricare alt rahat psihedelic și altceva era ce se întâmpla.

Făcu efortul de a se ridica în picioare, și în timpul acesta greutatea potcoavei îi aminti că cel puțin un lucru era diferit. O scoase din buzunar și o privi lung. Amintirea că o găsise pe drumul de pe proprietatea privată a lui Wendell era o experiență trăită; fiecare amănunt legat de casa de lângă lac era o experiență trăită. Și biletul se afla acolo, suficient de mototolit cât să demonstreze că stătea de ceva timp în buzunarul său.

Se aplecă o clipă și puse potcoava lângă fotografie; mai târziu urma să hotărască dacă o lăsa acolo sau o lua cu el. Acum, important era să vorbească cu Holly. Cu ea acordul fusese să nu-și vorbească până vineri când avea să se întoarcă și să semneze artele de divorț. Cum de uitase un asemenea amănunt? El îi spusese că va avea nevoie de câteva zile pentru ca avocații să pregătească tot ce trebuia și că ea se va duce să-i viziteze pe părinții ei împreună cu fetele, lucruri pe care Ted le anticipase. Avuseseră o ultimă discuție amicală în

salon și se despărțiseră în armonie ca și cum, pentru o secundă efemeră, vechii Holly și Ted ar fi renăscut din cenușă. Dar era doar o iluzie care dură cât o îmbrățișare rapidă și un zâmbet protocolar. Evenimentele ultimelor luni distruseseră totul; nu rămăsese nimic de reconstruit. Ted își asuma partea lui de vină… de fapt, aproape pe toată. Se cufundase prea mult în munca sa, mai târziu, avea să-i mărturisească Laurei Hill, fără să-și dea seama luase distanță pentru ca mai apoi să redevină acel Ted din adolescență, rebelul, cel pe care nimeni nu-l înțelegea, cel pe care reușise să-l sensibilizeze datorită a tot ceea ce simțea pentru familia lui. Durerile de cap începuseră, veșnica sa proastă dispoziție; până și fetele ajunseseră să-l privească cu neîncredere. „Înspăimântat, Laura, nu există nimic mai îngrozitor pe lume ca sentimentul că-ți înspăimânți copilul. E ca și cum altcineva ar fi preluat controlul". Atunci l-a vizitat pe Carmichael, pentru că durerile de cap nu-l mai chinuiau doar o dată pe zi, ci de trei sau patru ori, și erau din ce în ce mai intense. Ted se gândea cu teamă la ce era mai rău: o tumoare malignă. Dar pe de o parte era o ușurare că putea să arunce vina pe un pumn de celule moarte pentru comportamentul său de tot rahatul.

Vestea, departe de a-l neliniști, a făcut ca Ted să-și vadă destinul cât se poate de limpede. Laura îl ajuta, trebuia să recunoască asta. Îl ajuta să se desprindă de câteva adevăruri care îl însoțiseră prea mult timp. Relația cu fetele sale dar și cu Holly se îmbunătățise. Și tocmai atunci ea îi cerea divorțul. „De ceva timp doream să vorbesc cu tine în mod civilizat". Avuseseră o conversație respectuoasă. Ea mărturisi că așa voia, nu dorise ca el să afle de la avocat, că meritau ca măcar să se despartă cumsecade, așa cum începuseră. Ted era de acord.

Acum înțelegea mult mai bine motivele soției sale.

— Bună, Ted, spuse Holly de la celălalt capăt al firului.

— Bună…

Iubito.

Simți un junghi în piept. La picioarele lui se afla fotografia lui Holly, zâmbitoare, pe plajă, în costumul ei de baie roșu. Preferatul lui Ted.

— Ești bine? întrebă ea.

— Da. Iartă-mă că te sun pe mobil.

— Nu-ți face griji. A fost vreo problemă cu actele?

— Nu. Actele sunt aproape gata.

Tăcere.

— Holly, ești acasă la ai tăi?

Sau ești cu amantul tău?

— Nu am de ce să-ți dau vreo explicație.

— Fetele mele sunt cu tine, așa că eu cred că trebuie să-mi dai explicații.

Imediat ce fraza asta se desprinse de pe buzele lui, regretă.

— Iartă-mă.

— Ce vrei, Ted? Sunt ocupată.

Ted se simțea extrem de confuz. Dacă Holly chiar îl înșela, atunci ea se afla în pericol. Wendell putea fi un tip periculos.

Tu nu-l cunoști pe Wendell.

— Ai grijă de tine, Holly.

— Mereu am grijă de mine. Ce vrei să spui? E ceva ce trebuie să știu?

Ted își dădu seama că trebuia să inventeze ceva ca să justifice de ce anume o sunase.

— Acasă am primit niște apeluri ciudate și m-am îngrijorat.

— Apeluri ciudate? Ce fel de apeluri? Ai sunat la poliție?

— Nu cred că e necesar. Ți-au menționat numele, de-asta m-am îngrijorat.

— Numele meu?

În momentul acela, Holly chiar se simți afectată.

— Nu vreau să-ți faci griji, dar înțelegi că mă simțeam obligat să te sun, nu-i așa?

— Da, da, înțeleg.

— Doar să ai grijă de tine.

— O să am. Mulțumesc.

Ted nu putu să nu surâdă în fața acestei minime dovezi de recunoștință.

— La revedere, Holly.

— Pe vineri, Ted.

3
.

— Azi am fost pe punctul de a mă sinucide, spuse Ted cât se poate de firesc.

Se afla în cabinetul de consultații al Laurei Hill, așezat în fotoliul obișnuit, uitându-se la păhărelul cu apă din centrul mesei joase. Își ridică privirea.

— Nu pari a fi foarte îngrijorată, îi spuse terapeutei în timp ce schița un zâmbet amabil.

— Acum ești aici, îi răspunse ea cu același zâmbet.

— A fost o dimineață ca la nebuni. Nu știu de unde să încep.

— Avem timp.

Ted se afla de câteva minute în prezența Laurei, iar nervozitatea lui nu-l lăsase să fie atent la cum arăta.

— Ți-ai desfăcut părul, observă el.

Laura se înroși, dădu din cap și făcu un gest astfel încât părul să-i mângâie chipul. Blondul de acum era ceva mai deschis decât cel de dinainte.

— Ieri am fost la coafor. M-am hotărât să schimb ceva la mine.

În halucinațiile ultimelor zile, Laura nu fusese la coafor, în mod cert, tumorile nu erau atente la detaliile estetice.

Nu a fost o halucinație! Lynch a venit să te vadă în dimineața asta.

Zâmbetul lui Ted dispăru. Dacă avea nevoie de mai multe dovezi decât îi oferiseră zilele din urmă, una se găsea chiar în buzunarul pantalonilor săi. Găsise potcoava acasă la Wendell, un loc de care își amintea perfect în ciuda faptului că nu-l vizitase niciodată.

— Ce s-a întâmplat în dimineața asta, Ted?

— Mă aflam acasă în birou, cu pistolul meu Browning la tâmplă, când deodată cineva a început să bată cu putere la ușă. A fost ca și cum în momentul acela mi-aș fi dat seama unde mă aflam, și ce anume eram gata să fac.

Expresia de pe chipul Laurei era de nedescris.

— Nu-ți aminteai că aveai arma la tine?

— Și mai rău. Nu-mi aminteam, și nici acum nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat în ultimele zile. Sunt amintiri fragmentate, foarte vagi, pe de o parte pentru că am… în fine, e cumva dificil să explic, am *alte* amintiri. E ca și cum tumoarea ar fi amestecat totul.

— Continuă să-mi povestești ce s-a întâmplat în dimineața asta. Ești la tine în birou. Auzi zgomotele alea care vin dinspre ușă. Și ce s-a întâmplat?

— Pe masă se află o scrisoare pentru Holly, scrisă de mine. I-am lăsat și un bilet de avertizare pe ușa biroului meu, ca să nu intre cu fetele. Firește că am planificat totul foarte bine. E ca și cum, pe măsură ce descopăr aceste detalii, informații din trecut parcă ies la iveală în capul meu.

— Chiar crezi că ai fi avut de gând să apeși pe trăgaci?

Ted își lăsă capul în jos și își frecă tâmplele. Laura întinse mâna și îl atinse ușor pe umăr.

— Ted, fii atent la mine, uită-te la mine! Așa… Cine bătea la ușa ta?

— Un bărbat pe nume Lynch, spuse Ted. M-am gândit că poate era un vânzător ambulant și am vrut să scap de el, dar mi-a zis că știa ce aveam de gând să fac în birou; mi-a zis nu știu ce despre pistol, nu-mi amintesc ce anume, dar a fost destul de exact. Lucrul cel mai ieșit din comun din toate astea a fost că eu îmi aminteam că mai trăisem momentul acela, știam tot ceea ce Lynch urma să-mi spună, ce avea să-mi propună. A fost ca și cum aș fi văzut un film pe care îl știam pe dinafară.

— Și tu chiar crezi că ai mai trăit momentul acela?

— Nu, spuse Ted. E tumoarea, Laura. Doctorul Carmichael a spus că o tumoare de genul ăsta poate cauza halucinații, că poate presa pe anumite zone ale creierului și că asta poate cauza…

— Stai, Ted. O să vorbim cu doctorul Carmichael dacă e nevoie. Eu vreau să știu dacă e cumva posibil să-l fi cunoscut pe Lynch de cine știe când, poate din trecut, când erai mai tânăr.

— E ciudat că întrebi asta.

— De ce?

— Pentru că în nălucirea asta despre care îți povestesc l-am revăzut pe Lynch câteva zile mai târziu, și tipul părea mai bătrân cu vreo zece, cincisprezece ani. Așa de rapid! Ted pocni din degete: Ca într-un vis în care oamenii își schimbă înfățișarea cât ai zice pește.

Ted își aminti ceva. Scutură din cap și râse.

— Ce e? întrebă Laura.

— Îmi amintesc c-am fost acolo cu tine, spuse Ted uitându-se la pereții din jur. Părul tău era la fel ca înainte, asta nu aș fi avut cum altfel s-o știu. Dar, Doamne… îmi amintesc amănunte mărunte. Crezi că e posibil? Să-mi imaginez ceva de genul ăsta?

— Despre ce vorbim? În ședința asta, vreau să zic.

Ted își duse mâinile la buzunarul de la pantaloni și o privi câteva clipe lungi cu expresia celui care vrea să rezolve o mare problemă. Laura îi vorbi pe un ton grav.

— Miller ți-a făcut-o cadou înainte ca tu să fi abandonat șahul, nu-i așa?

Ted ridică brusc capul, cu ochii căscați. Ea zâmbi compătimitor.

— Am o memorie bună, ce să-i facem, spuse Laura. Când mi-ai povestit despre Miller și despre potcoavă, am știut că într-un fel anume era importantă pentru tine. Nu știam că o porți cu tine.

— Ah, nu e potcoava de la Miller. Dar seamănă destul de bine. Am găsit-o… nu știu exact unde. Nu-mi amintesc, minți Ted.

Lângă lacul lui Wendell!

— Înainte mi-ai spus că omul ăsta, Lynch, ți-a propus ceva. Ce?

— Doamne, e un lucru atât de nebunesc… A zis că face parte dintr-o organizație secretă care recrutează oameni ca mine pe post de justițiari; criminali care au fost puși în libertate din pricina vreunei erori de sistem și chestii din astea. În schimb, ei m-ar ajuta să intru într-un soi de club al sinucigașilor, deși el nu l-a numit astfel.

— Și astfel, familia ta și a celorlalți n-ar suferi consecințele sinuciderii, gândi cu glas tare Laura fără să ascundă o anumită admirație.

— Exact.

— Recunosc că e o idee ingenioasă. Și înfricoșătoare. E prima dată când auzi ceva de genul ăsta?

— Categoric.

— Pe cine voiau să omori? Ca să fii un justițiar, vreau să zic.

— Pe unul pe nume Edward Blaine. Și-a omorât iubita și a scăpat basma curată.

— Ah, da, am auzit de cazul ăsta la televizor. Sora acelei femei cere să fie din nou judecat procesul, pentru că cei care au făcut investigațiile au comis o greșeală.

Ted își amintea cum Tricia Pendergast explica aceeași chestie acasă la Arthur Robichaud.

— După cât se pare, sub apartamentul acela e o spălătorie și temperatura unei țevi a menținut cald cadavrul.

— Și ce-ai făcut în *fantezia* asta, Ted?

— Fantezie… sună atât de ridicol.

— Știu.

— Tu chiar crezi, Laura, că amintirile astea fac parte în realitate din trecutul meu?

— Presupun că e foarte probabil ca unele elemente să fi existat în trecut. Dar hai să ne concentrăm pe ceea ce-ți amintești. Ce-ai simțit în privința lui Blaine?

— Că trebuia să-l omor. Așa cum azi m-am gândit că era lucrul cel mai ridicol de pe lume, dar în acea altă realitate era cât se poate de rațional. La fel de rațional ca și sinuciderea mea. Așa că m-am dus la el acasă; îmi amintesc în detaliu fiecare amănunt din interiorul casei, și sunt sigur că n-am fost niciodată acolo. M-am ascuns într-un dulap și am așteptat ca omul să adoarmă. Atunci m-am dus la el în dormitor și l-am omorât.

— L-ai omorât cu sânge rece?

— Nu. Blaine a prins de știre că mă aflam acolo și a complicat puțin lucrurile. Dar l-am omorât.

— Și apoi ce s-a întâmplat?

— În fine, pornind de-aici, lucrurile încep să semene mai degrabă cu un vis. M-am dus acasă la celălalt individ pe care trebuia să-l omor. Se numea Wendell, și se presupunea că mă aștepta; adică asta însemna că făcea și el parte din cercul sinucigașilor. Locuia într-o casă uriașă, izolată în mijlocul pădurii și cu un lac privat. L-am așteptat în casă, iar când a intrat l-am împușcat. Credeam că Wendell nu era căsătorit și că nu avea copii, sau cel puțin asta îmi spusese Lynch; totuși, după doar câteva minute, a sosit o femeie cu două fetițe.

— Și spui că Wendell nu avea copii.

— Asta credeam eu. Lynch a omis informația asta, știind că eu n-aș fi acceptat niciodată dacă aș fi știut.

— Și cum de știi asta?

— Lynch mi-a mărturisit mai târziu.

— Asta înseamnă că l-ai văzut din nou.

— Exact. Când am început să am bănuieli că m-a păcălit, am apelat la un vechi coleg de școală, Arthur Robichaud, care e avocat și pe care nu-l mai văzusem de ani de zile. La școală era un puști timid care nu intra în contact aproape cu nimeni; eu și

alți câțiva îl chinuiam, făceam glume proaste pe seama lui. Lucruri de genul celor care, cred, te urmăresc toată viața. Chestia e că acum m-am dus acasă la el și m-am trezit că era chiar ziua lui. Mai erau acolo și alți colegi de școală, toți niște pămpălăi, la fel ca Arthur, pe care practic nu i-am recunoscut.

— Așteaptă puțin, îl întrerupse Laura. La tine la firmă probabil că lucrează mai mulți avocați. De ce n-ai apelat la unul dintre ei?

— Arthur mă ajutase cu un testament, spuse Ted.

Pe măsură ce rostea cuvintele, își dădea seama că nu știa ce spune. În fantezia lui luase lucrurile ca atare și însuși Robichaud se comportase ca și cum aceea nu era prima dată în care se vedeau după atâta timp; totuși…

— Robichaud te-a ajutat să-l găsești pe Lynch?

— Ce se ascunde în spatele acestor lucruri, Laura? Ted își luă din nou capul în mâini. E ca și cum aș fi visat cu ochii deschiși. Acum când mă gândesc la petrecerea aceea aniversară din casa lui Robichaud… era și un animal acolo, un oposum care tot apărea de te miri unde.

Laura se ridică în picioare, atentă.

— Un oposum?

— Da. L-am văzut de câteva ori. Prima dată a fost la masa de pe verandă, dar de-abia mi-l mai amintesc; apoi l-am văzut acasă la Arthur, ascuns într-un cauciuc vechi; și în biroul lui Lynch când, în cele din urmă, m-am dus să-l văd.

— În birou?

— A ieșit dintr-un fișet. Ted clătină din cap și râse: Sună stupid. Bine-ar fi să mă simt de parcă ar fi fost doar un vis.

— Haide să ne gândim că exact asta facem, Ted. Spune-mi ce s-a întâmplat când ai fost la birou la Lynch.

— Lynch îmbătrânise. Era de vârsta mea sau puțin mai în vârstă. A trebuit să-l ameninț, și mi-a

mărturisit că era adevărat, Wendell avea o soție și copii, și… încă ceva și mai rău.

— Ce?

— Că Wendell nu era în realitate un sinucigaș, care să facă parte dintr-o organizație – Ted vorbea cu privirea ațintită la paharul cu apă – dar se știa despre el că era… sărit de pe fix.

— Un criminal?

Ted rămase surprins.

Presupunerea Laurei părea nebunească, și totuși era corectă.

— Da. Trebuia oprit.

— Și de ce tocmai tu?

Sosise momentul să ajungă în inima problemei. Dacă delirul acesta avea cumva vreo legătură cu realitatea, Ted se temea să nu fie tocmai faptul că Holly îl înșela. Restul putea să nu fie decât un macabru înveliș al inconștientului său ca să mascheze un adevăr teribil.

— Lynch l-a urmărit pe Wendell și-a descoperit că avea o amantă…

Ted lăsă fraza neterminată. Strângea potcoava cu amândouă mâinile, fără să fie complet conștient, trăgea de fiecare extremitate de parcă ar fi vrut să îndrepte fierul.

— E vorba de Holly, nu-i așa?

Ted încuviință.

— Vrei puțină apă, Ted?

— Nu, mulțumesc.

— Ai vorbit azi cu Holly?

— Da, în cele din urmă a fost o discuție destul de prietenoasă. Nu i-am spus nimic.

— Cred c-ar fi mai bine să încheiem pentru azi.

Ted păru să nu bage în seamă cuvintele acelea.

— Ce înseamnă toate lucrurile astea, Laura? Aș putea să aflu și eu? Chestia cu Holly, vreau să zic. Acum, că mă gândesc, au existat câteva indicii și poate că…

— Ajunge. Să încheiem aici azi.

— Bine.

— Vreau să ne vedem în fiecare zi, Ted.

— Perfect.

— Încearcă să te odihnești.

Ted se ridică în picioare. Laura îl imită.

— Ted?

El o privi.

— Nu ieși din casă, ai înțeles?

— Am înțeles, spuse Ted. Iar în clipa aceea își aminti ceva. Un amănunt din acea altă realitate nebunească. Băiatul tău e *cercetaș,* nu-i așa?

— Da.

— În fantezia aceea avea o oarecare problemă cu un permis pentru o excursie. Cineva te înștiința la telefon, chiar în plină ședință de terapie.

Laura zâmbi. Arătă spre telefon, care firește nu sunase nici măcar o dată de când Ted intrase în cabinet.

— Din fericire, nu s-a întâmplat nimic, spuse Laura. Ted se îndreptă spre ieșire. Continua să strângă în mână potcoava.

— Carmichael avea dreptate că terapia o să mă ajute, spuse mai mult pentru sine decât pentru terapeuta lui.

4
.

Ted se uita exact în locul în care găsise potcoava. Se afla chiar pe drumul de pământ care ducea spre casa lui Wendell. Construcția se vedea de la distanță prin frunzișul pădurii, iar Ted ridică privirea atent, ca să vadă mai bine. Mai fusese acolo și înainte, era sigur de asta. Știa că dacă urma să se apropie și mai mult, dacă intra și străbătea vila, atunci amintirile lui aveau să se amestece cu realitatea și nu va mai putea face distincția între cele două.

Îi promisese Laurei că va sta acasă, dar nevoia de a afla fusese mai intensă. Închise ochii și respiră profund de mai multe ori, amintindu-și toate detaliile; docul proprietate privată, sala imensă cu vedere panoramică spre lac, zona cu jocuri din spate. Și totuși se presupunea că era pentru prima dată când pășea în casa aceea.

Firește că ai mai fost aici! L-ai omorât pe Wendell. Când ai aflat că era amantul lui Holly, ți-ai pierdut mințile și l-ai omorât. Așa de simplu! Apoi ai devenit membru al clubului lunaticilor ca să nu te confrunți cu adevărul.

Dacă așa stăteau lucrurile, era pe cale de a-și confirma. De casa lui Wendell îl despărțeau cam o sută cincizeci de metri. În mod intenționat lăsase Browningul acasă; în mâna dreaptă ținea strâns potcoava care putea să-i servească foarte bine ca armă de apărare, dar care în acel moment îi folosea mai ales ca sursă de curaj.

Lamborghiniul se afla în același loc, ca de fiecare dată, și asta îl făcu să creadă că avea să-l găsească pe Wendell în mijlocul lacului, pescuind liniștit. N-a fost așa. Ted se opri pe mal și scrută cu privirea nemărginirea de apă așteptând să

descopere salvamarul portocaliu. Nici urmă de Wendell. Poate că ieșise cu barca pe partea cealaltă a lacului, se gândi el. Ridică privirea și văzu una din nenumăratele camere de supraveghere. Salută cu un surâs.

Ușa de la intrare era încuiată; altă schimbare față de ultima lui vizită. Ted se apropie de unul din geamurile fixe. Erau geamuri fumurii, fapt care-l obligă să-și ducă mâinile la ochi de parcă erau ochelari de cal, ca să poată vedea ceva. Nu-l interesa dacă Wendell îl vedea pe el, de fapt chiar asta își dorea. Rămase hipnotizat de covorul din sufragerie, acolo unde Wendell căzuse răpus de glonț și care, totuși, nu scotea în evidență nici cea mai mică urmă cum că agonizase acolo sângerând. Era genul acela de amănunt care îl exaspera. Pentru că putea să accepte că vizitase casa de lângă lac și să nu-și mai amintească, dar de unde-i venea imaginea lui Wendell mort pe acel covor?

Înconjură casa în căutarea altei uși de acces. Ar fi putut să sune la sonerie sau să bată la ușă, dar prefera să cerceteze puțin înainte de a da piept cu Wendell. Dacă Lynch îi spusese adevărul, individul acela era un criminal periculos, iar dacă soțul amantei sale avea să-și facă apariția singur și dezarmat, nu știa care îi va fi reacția. Timp de câteva clipe i se făcu dor de Browningul său, chiar dacă decizia de a nu-l lua cu el fusese înțeleaptă. El nu era un criminal.

Wendell nu se afla nici dincolo de lac; barca lui aștepta priponită de chei. Ted străbătu partea din spate și încercă ușa garajului imens cât să încapă mai multe mașini. Nici acolo nu avu noroc. Se gândi că poate ar fi reușit să spargă geamul cu potcoava, când scrută zona de joc, înspre mica ridicătură de pământ din spatele proprietății. Acolo se găsea un frumos castel roz, ca acelea care se fac din lemn vopsit și care costă o groază de bani. Un drum cu pietriș alb tivit cu pietre ducea până acolo. Ted urcă povârnișul și rămase cu privirea ațintită

asupra castelului. Măsura cam doi metri, avea patru turnuri la extremități, iar pereții erau pictați cu mai multe prințese Disney: Belle, Tiana, Ariel… Ted le știa pe fiecare în parte. Nu rezistă tentației de a se apropia, ca să spioneze printr-una dintre ferestre. Înăuntru se afla o masă de plastic mică și două scaune.

— Cine ești? spuse cineva în spatele lui.

Ted continua să privească pe fereastra castelului, când auzi vocea aceea. Era Wendell. Niciodată nu-i auzise glasul și totuși exista în tonul acela o familiaritate uimitoare, mult mai relevantă decât aspectul său fizic. Ted ridică mâinile în semn de pace și-și scoase capul încet de pe fereastră.

— Sunt Ted, spuse în timp ce se întorcea.

Nu era nevoie, firește, de nicio lămurire suplimentară, căci Wendell urma să-l recunoască imediat ce avea să-l vadă, dacă n-o și făcuse deja, iar acum doar se juca cu el.

— Ce cauți pe proprietatea mea? Ai venit singur?

Nedumerirea părea de-a dreptul naivă. Se simțea ceva în glasul său.

Oare de ce mi se pare atât de familiară?

— Da, am venit singur.

Din nou, nedumerire pe chipul lui Wendell. Din când în când, se uita de jur-împrejur.

— Te-a trimis Lynch?

Ted zâmbi. În cele din urmă, începeau să se înțeleagă.

— Uite, Ted, spuse Wendell, nu știu cine naiba ești. Dacă Lynch te-a trimis ca să mă omori, atunci e un idiot; tu nu i-ai face rău nici unei muște.

Un pistol apăru ca prin farmec în mâna dreaptă a lui Wendell. Ted fusese atent la chipul său, dar când își coborî privirea văzu arma.

— Holly e soția mea, spuse Ted parcă apărându-se, fiind primul lucru care i-a trecut prin minte.

Chipul lui Wendell se transformă imediat. Își masă bărbia cu mâna liberă.

— Interesant… spuse bărbatul. Intră!

Ted arătă înspre castel:

— Aici?

— Bineînțeles. Doar n-o să te invit în casă. Și asta e doar o formă de a fi în siguranță, spuse referindu-se la pistol, dacă ne înțelegem o să ieși de-aici pe picioarele tale. Nu vreau să le stric castelul fetelor mele.

Castelul avea o ușă dublă prin care o fetiță putea să intre fără să se aplece, dar Ted aproape că fusese obligat să se lase în genunchi. Podeaua era din cauciuc. Cu excepția mesei de plastic și a scaunelor corespunzătoare, se afla acolo o policioară cu un serviciu de ceai. Wendell intră și el imediat, și amândoi se așezară pe scăunașe, ca niște năvălitori uriași. Acolo înăuntru temperatura era cu câteva grade mai ridicată decât afară, și nu se simțea nicio urmă de aer. Wendell lăsă pistolul automat pe masă.

— E ridicol, zise Ted.

— Așa că Holly e nevastă-ta, spuse Wendell cu același ton fascinat ca și mai înainte. Iar Lynch te-a trimis să mă omori. Lasă-mă să ghicesc: ți-a zis că soția ta și cu mine eram amanți. Nu-i așa?

— Mi-a mai zis câteva lucruri.

— Văd și eu.

Wendell rămase pe gânduri câteva secunde.

— Trebuie să-mi spui tot ce ți-a zis Lynch despre mine.

— Asta n-o să se întâmple.

— Ciudat, spuse Wendell, pentru o clipă am crezut că nu eu sunt acela care are pistolul.

Ted oftă. Simțea o zvâcnitură în cap. Se dusese la casa de lângă lac ca să fie sigur că Wendell nu era mort, și acum că se aflau față în față, nu știa bine cum să procedeze. Îi era limpede doar că dacă tipul acela era periculos, el trebuia să afle, pentru binele lui Holly.

— Lynch mi-a vorbit despre organizație, despre îndreptarea greșelilor sistemului și împărțirea

dreptății. Mi-a spus că tu ți-ai pierdut busola, că ai început să acționezi pe cont propriu și în afara oricărui protocol. Mi-a cerut să te omor.

Wendell nega din cap. Furia îi cuprindea din ce în ce mai mult chipul.

— Canalia, spuse Wendell ca pentru sine.

— De ce?

— Nu există nicio organizație, Ted, spuse Wendell furios. Îl știu pe Lynch din facultate, iar asta era o idee stupidă pe care o avea el; la momentul acela eram destul de apropiați. Asta se întâmpla acum mai bine de douăzeci de ani. De-a lungul anilor ne-am văzut din când în când, iar prietenia s-a tot diluat. Până acum câteva luni, când a vrut să mă șantajeze cu ceva din trecut, nu e cazul să comentez acum ce anume. A fost o tâmpenie din partea lui, pentru că a fost simplu să-i găsesc ceva. E inteligent, dar nu știe să-și păzească spatele. Pricepi?

— Nu.

— Lynch e amantul nevestei tale, nu eu.

— Ce?

— Am angajat doi tipi ca să găsească ceva, explică Wendell. Au aflat că iese cu o femeie măritată, și i-au făcut o sumedenie de fotografii. I le-am trimis și i-am spus că data viitoare când va dori să mă șantajeze vom merge mult mai departe. N-am mai știut nimic despre el.

— Descrie-mi fotografiile alea!

— Ca să ce?

— Te rog.

— Nu știu, nu le-am prea acordat atenție.

— Era vreuna la restaurant?

— Da. Era o poză făcută din exterior prin geam. Stăteau la o masă, unul în fața celuilalt, iar el îi dădea ei să guste ceva.

Ted își amintea de fotografia aceea, doar că nu o văzuse în întregime. Dacă ce îi spunea Wendell era adevărat, atunci bărbatul care apărea fotografiat cu Holly era chiar Lynch.

— Nu înțelegi? spuse Wendell. Lynch te-a căutat, te-a momit cu chestia asta cu organizația, ca astfel să omoare doi dintr-o lovitură.

Ideea avea sens, dar chiar și așa, Ted nu voia să creadă orbește. Nu-i mersese deloc bine crezându-l în principal pe Lynch.

— De ce voia să te vadă mort pe tine? întrebă Ted, încercând să stea comod pe scaunul acela mic și deloc confortabil.

— În afară de faptul că putea da în vileag povestea lui de dragoste? Lasă-mă să-ți explic. Justin Lynch nu a făcut decât să mă invidieze de când ne-am cunoscut, și de fiecare dată a făcut-o cu și mai multă încăpățânare și într-o manieră tot mai evidentă. Resentimentul său ne-a ros prietenia până ce a făcut-o praf. Uite unde locuiesc, uite mașina pe care o conduc, familia pe care o am; firma mea facturează sute de milioane de dolari pe an, și în mod cert ai văzut unde lucrează el; biroul acela jegos în care muncește la cazuri insignifiante de femei înșelate și alte fleacuri. Și nimeni nu poate să afirme că la început nu l-am ajutat… dar pentru fiecare decizie corectă luată de mine, el a luat una greșită. Crezi că sunt suficiente motive ca să vrea să scape de mine? Dar lașul nici măcar nu a îndrăznit s-o facă el însuși. A recurs la tine și la farsa asta de organizație.

Ted a rămas pe gânduri. Erau câteva chestiuni fundamentale pe care nu reușea să le lămurească. Cum aflase Lynch de chestia cu sinuciderea? Era neverosimil să fi inventat aiureala cu clubul sinucigașilor în atât de puțin timp. Trebuie că o știa de dinainte. Chestiunea era cum oare? Și dacă o știa de dinainte, de ce să nu permită ca Ted să se sinucidă și astfel să-i lase drumul liber lui Holly?

Tu nu voiai să te sinucizi.

— La ce te gândești? întrebă Wendell.

— E totul destul de confuz.

— E destul de ușor, crede-mă. Justin n-ar fi îndrăznit niciodată să apară în fața mea și să apese

pe trăgaci; nu are curajul ăsta. Avea nevoie de cineva și tu erai cel pe care îl avea la îndemână. Mi se pare ciudat să crezi că ai fi fost în stare să o faci; e limpede că nici tu nu știi să alegi.

Ted se simți insultat complet aiurea. În nălucirea lui, îl omorâse pe Blaine și pe însuși Wendell exact ca un profesionist. Până și să-l adoarmă pe câinele lui Blaine putuse!

Din nefericire, în această realitate, Ted trăsese doar în siluetele negre din poligonul de trageri. Wendell avea dreptate: era incapabil să omoare pe cineva.

Exista doar o fisură în teoria lui Wendell: dacă ei chiar nu se cunoșteau, cum era posibil ca Ted să-și amintească faptul că fusese la el acasă?

Nu știai cum e, azi e pentru prima dată când te afli aici.

Din nou, același gând înnebunitor. Voia să se agațe de ceea ce experimentase când ajunsese, mergând pe jos pe drumul de pământ care ducea spre casă, când și-a putut aminti fiecare detaliu al vilei fără să se fi apropiat încă de aceasta. Gândul acela fusese real. Trebuia să se agațe de imaginea aceea. Imediat îi veni în minte potcoava; se gândi că dacă o va strânge în mână cu toată puterea avea să șteargă orice fel de îndoială. Își băgă mâinile în buzunare.

Wendell deveni atent. Apucă arma cu viteza unui fulger.

Dar Ted înțelese imediat că Wendell nu reacționase la încercarea lui de a apuca potcoava. În timp ce îl țintuia cu arma, Wendell se uita printr-una dintre ferestrele castelului.

— Credeam că ai venit singur! îl acuză Wendell fără să-și ia ochii de pe geam.

— Am venit singur.

— Păi, în cazul ăsta te-a urmărit.

Din locul în care se afla, Ted nu putea vedea la ce se referea Wendell. Se aplecă încet și privi pe geam… Rămase încremenit. Un negru într-un halat

alb mergea pe lângă o latură a casei. Era Roger, tipul acela ciudat de care Ted își amintea de la vizita lui acasă la Blaine. Îl întâlnise în salon, înainte de a pleca.

— Îl cunoști? Wendell continua să-l amenințe cu pistolul: Ce caută individul ăsta la mine acasă?

— Nu sunt sigur că îl cunosc.

— Nu ești sigur?

Roger mergea fără nicio grijă, cu mâinile în buzunare. Când ajunse la colțul casei, o luă spre lac, îndepărtându-se de locul în care se aflau ei doi.

— Cred că pleacă.

— Unde s-o duce? Nu există nimic pe o rază de trei kilometri. Ce caută individul ăsta aici?

5.

Apariția lui Roger umblând aiurea pe proprietatea lui Wendell a fost a doua conexiune directă între *fantezie* (lui Ted nu-i plăcea s-o numească astfel, dar ce importanță avea) și prezent. Cealaltă conexiune fusese potcoava și biletul găsit pe birou.

Wendell aproape că-l îmbrânci afară din castel.

— Îl știi pe individul ăsta, da sau nu?

— Da, cred că-l știu de undeva.

Wendell oftă ridicând privirea spre cer, ca și cum acolo s-ar fi aflat răspunsul la comportamentul lui Ted. Îl înșfăcă de gulerul cămășii.

— Concentrează-te! Wendell își apropie fața de cea a lui Ted și îl privi încordat. Crezi că individul ăsta te-a urmărit sau te caută așa, la întâmplare?

— Cred că a doua chestie.

Wendell îi dădu drumul. Își frecă barba, aruncă o privire spre una din lateralele castelului și căzu pe gânduri cu ochii ațintiți asupra pietrișului alb din zona de joc.

— Vino cu mine!

Amândoi intrară în pădure.

— Unde mergem?

— Vreau să-ți arăt ceva ce am în mașină. Dar mai bine ar fi să nu ne vadă individul ăla.

Pătrunseră în pădure suficient de mult cât să nu fie văzuți și înconjurară casa până ce ajunseră pe drumul proprietate privată. În clipa aceea, Roger probabil că se afla în spatele casei, așa că nu putea să-i vadă. Se îndreptară spre partea din spate a mașinii. Înainte ca ei să sosească, portbagajul se deschise automat.

Înăuntru se aflau tot felul de cutii perfect ordonate. Wendell alese una și-i săltă capacul.

Apucă un dosar și i-l întinse lui Ted.

— Ce e asta?

— Haide, insistă Wendell scuturând dosarul. Un individ dă târcoale casei mele; nu avem prea mult timp.

Ted luă dosarul. Era exact la fel ca acelea pe care i le dăduse Lynch. Îl deschise, și primul lucru pe care-l văzu a fost fotografia făcută la restaurant. Wendell nu-l mințise. În fotografie se vedea clar că Lynch era bărbatul care o însoțea pe Holly, cel care-i întindea lingura ca să guste ceva. Trecu la următoarea fotografie. Amândoi mergeau pe o stradă plină de lume… Ținându-se de mână! În a treia…

Wendell îi smulse dosarul din mâini.

— E suficient cât ai văzut!

Ted rămase cu mâinile întinse, ținând un dosar imaginar, fără să poată să reacționeze.

— Ești convins? Nu există nicio organizație; este totul mult mai simplu. Lynch te păcălește și voia să te elimine făcându-te vinovat de asasinarea MEA. O să ne ocupăm noi de Lynch. Dar nu acum.

Ted nu zise nimic. Wendell îl zgâlțâi ca să-l aducă iar la realitate.

— Ascultă-mă. Mergi pe drumul ăsta și o să ajungi la șosea. E ceva mai lung, dar nu vreau să te vadă individul ăla. Știi cum îl cheamă?

— Roger, șopti Ted. Cred că e Roger.

— Bine. Eu am să mă ocup de prietenul nostru Roger.

Wendell scoase pistolul.

Ted căscă ochii mari.

— Ce-o să-i faci?

— Se află pe proprietatea mea. Wendell schiță un surâs. Nu-ți face probleme, doar o să-l sperii. Te sun mai târziu.

Ted se îndreptă către copaci. Privi doar o dată peste umăr ca să vadă cum se îndepărta Wendell. Își dădu seama că Wendell îi spusese că avea să-l sune, dar el nu-i dăduse numărul de telefon, și

gândul îl făcu să izbucnească în râs. Ceva îi spunea că lucrul acela nu reprezenta niciun impediment.

6.

În sala unde înainte se aflase ușa-fereastră, exista acum un zid din lemn. Și chiar dacă Ted, din interior, putea să vadă doar o ferestruică, știa că, din partea exterioară, zidul acela era roz și avea desenate prințesele Disney.

Înaintă aproape pe pipăite. Era noapte și pătratul de lumină îl ghida; iar singurul lucru pe care îl auzea era succesiunea hipnotizantă de valuri năvălind în grădină. Ajunse la fereastră și fu obligat să se aplece ca să privească, așa cum făcuse înainte acasă la Wendell.

Oceanul lingea povârnișul grădinii cu limba lui înspumată. Onduleurile albe care străbăteau vasta întindere de apă străluceau în lumina albăstrie a lunii. Ted își scoase mâna pe ferestruică și o scutură insistent, până ce senzorul de mișcare se activă și singurul felinar începu să lumineze pridvorul. Nu mai avea niciun semn de la oposum și nici de la Holly. Lângă grătar totuși, se afla în continuare cutia din lemn cu piesele de șah.

Ted se întinse cât putu de mult, degetele lui atinseră cutia de lemn, dar când încercă s-o prindă reuși exact contrariul, adică, s-o îndepărteze câțiva centimetri. Stătea în genunchi, se așeză mai bine, își înfipse umărul în deschizătură până ce rama de lemn se înfipse între gât și coaste și încercă din nou, de data aceasta orbește, căci fața îi era strivită de zid, și singurul lucru pe care îl vedea era bezna sălii. Degetele sale pipăiră un colț al capacului, îl zgârie, și astfel reuși s-o tragă puțin înspre el. Nu se gândise să analizeze și de ce era atât de interesat de cutia de șah, dar i se părea absolut necesar s-o deschidă. Cutia trebuia să se afle mai aproape, totuși buricele degetelor sale păreau că o prind de

fiecare dată din aceeași parte. Iluzia absurdă că acea cutie se îndepărta, că plutea pe oceanul infinit, începu să prindă formă în mintea lui. Și de fiecare dată când o atingea, își imagina brațul asemenea unui membru elastic și extrem de lung care pornea de pe fereastra castelului și se întindea până la cutie. Nu conta cât de mult s-ar fi străduit, cât și-ar fi întins brațul: cutia se îndepărta de fiecare dată, astfel încât el abia să o poată atinge.

O lovi puternic cu mâna, de câteva ori, dând din brațe asemenea unui înotător disperat, degetele transformate în gheare se înfigeau o dată și încă o dată în colțul de lemn fără să o poată apuca. Se simțea neputincios, fereastra continua să-i strângă ca într-o menghină trupul ce începuse să-l doară, în timp ce obrazul îi amorțise.

Descurajat și trist, lăsă brațul să-i cadă, iar acesta reveni imediat la lungimea inițială. Rămase câteva clipe atârnat pe fereastră, cu brațul într-o parte și corpul în cealaltă, încercând să-și tragă sufletul. Se aplecă din nou peste geam, iar cutia de șah se afla tot lângă grătar, exact în același loc ca și mai înainte, având capacul intact.

Un zgomot îl făcu pe Ted să-și ridice privirea. Din mare creștea o protuberanță întunecată, o carapace peste care șiroia apa, părând a fi capota unei mașini pe care Ted o recunoscu imediat: era Mustangul roșu pe care tatăl său îl avusese în copilăria lui. Partea din spate a automobilului se ridica ușor deasupra apei, o caroserie hodorogită acoperită de alge, dar, fie și așa, ușor de recunoscut. Încremeni, când încă era pe jumătate scufundată. Atunci portbagajul se deschise ca prin farmec, iar Ted se simți cuprins de groază. Nu voia să vadă ce se afla înăuntru.

Roger sosi pe jos dintr-o latură a casei. Imediat ce se află lângă portbagajul Mustangului, întinse brațul ca și cum ar fi invitat pe cineva să danseze, o mână țâșni din interiorul acestuia apucând-o pe a sa. Holly ieși din portbagaj cu o oarecare greutate.

Lucru normal, n-avea un picior. Purta costumul de baie roșu, preferatul lui Ted, același din fotografia de pe frigider, doar că roșul se mai decolorase. Pielea ei era albă și înspumată, fața descărnată nu mai părea că aparținuse unei ființe umane. Era foarte posibil ca, nici dacă ar fi avut piciorul care îi lipsea, să nu fi putut să se deplaseze normal. Roger o ajuta.

Ajunseră în pridvor și urcară scările cu o oarecare dificultate. Chiar în momentul acela, Holly păru conștientă de zidul roz pe care îl avea în față. Pe chipul ei apăru un ușor surâs ce se accentua pe măsură ce descoperea rând pe rând fiecare prințesă în parte. Dar bucuria ei se risipi când se izbi de geam, când dădu nas în nas cu Ted. Îl aținti cu o privire acuzatoare, plină de reproșuri, care făcu ca el să simtă impulsul de a intra în pământ, chestiune care, firește, nu-i stătea în putere. Holly îl fixă îndelung, iar apoi se îndreptă spre locul în care se afla grătarul, ajutată în fiece clipă de Roger, care nu părea deloc interesat de Ted, ci doar de rolul său de însoțitor.

Holly îi arătă lui Roger cutia de șah. El se aplecă și o luă cu amândouă mâinile, cu mare grijă. I-o înmână ceremonios lui Holly, care o luă și o duse la piept ca și cum ar fi fost vorba de un nou-născut. O strânse cu putere, în timp ce-i arunca lui Ted o nouă privire de avertisment: *cutia e a mea!* Se întoarse și înaintă încet, sub atenta privire a lui Roger. Ted simți o împunsătură dureroasă văzând acel înveliș sfrijit care nu avea nicio legătură cu trupul zvelt și fibros pe care îl știa el.

Holly și Roger se întoarseră în ocean, ea se vârî din nou în portbagajul Mustangului, care continua să se afle în același loc asemenea unui monstru de tinichea cu fălcile căscate. Înainte ca portbagajul să se închidă, Holly se întoarse pentru ultima dată ca să-l privească necruțător pe Ted.

Iar atunci Ted nu putu decât să se ascundă. Și să se trezească.

7.

— La castelul fetelor? întrebă contrariată Laura.

— Da, răspunse Ted, surprins că tocmai acest detaliu atrase atenția terapeutei sale. Am fost până acolo, nu știu bine de ce, cred că tocmai castelul mi-a atras atenția, și m-am gândit cât de mult le-ar fi plăcut propriilor mele fete să aibă unul așa. Wendell și-a făcut apariția și mi-a zis să intrăm. De ce îți atrage atât de mult atenția?

Laura zâmbi.

— Nu știu. Presupun că are o anumită legătură faptul că nu te-a invitat să treci pe la el pe-acasă, până când nu a știut sigur ce învârteai pe acolo.

— Firește.

— Poți să-mi descrii castelul?

Ted se încruntă.

— Chiar e important?

— Îmi atrage atenția faptul că mai întâi te-ai apropiat de castel. Din câte îmi spui, se află într-un loc retras.

— Da. La vreo cincizeci de metri aș zice. E o zonă de joacă chiar la marginea pădurii. Castelul atrage atenția: e roz și are desenate pe pereți prințesele Disney, în picioare una lângă alta, de jur-împrejur. Are la extremități patru turnuri cu cupole în vârf, streșini la ferestre și tot felul de detalii extrem de reușite.

— Vrei să spui că fetelor tale le-ar fi plăcut să aibă un castel ca ăsta, și că de-asta te-ai apropiat de el. De ce crezi că n-au avut așa ceva?

— În fine, fetele mele au avut multe alte chestii. Nu mi-a mers chiar rău.

— Dar nimic asemănător acestui castel. De ce?

De obicei sesiunile de terapie nu o luau pe calea aceea. Ted se simțea dezorientat.

— Lasă-mă să reformulez, spuse Laura. Tu ai un nivel bun de trai, sunt sigură că le-ai cumpărat lui Cindy și Nadine tot felul de jucării. Și totuși când ai văzut castelul acela atât de frumos, te-ai gândit că ele n-au avut niciodată ceva așa.

— Nu înțeleg de ce e atât de important. Doar am văzut castelul și m-am gândit la ele… Mi-e dor de ele și presupun că faptul că m-am apropiat a fost ca și cum m-aș fi apropiat de ele, și să-mi imaginez ce-ar spune dacă l-ar vedea și tot felul de chestii dintr-astea. Cred că este cât se poate de logic.

Laura tăcu.

— Nu știu, Laura. Credeam că vom vorbi despre altceva, despre Lynch și Holly. Ted negă din cap. Am nevoie să știu că mă înțelegi.

— Da, ai dreptate. Să vorbim despre asta. Laura schiță unul din zâmbetele sale cuceritoare. Atunci Wendell ți-a spus că toată povestea cu organizația era o idee nebunească pe care el și Lynch o avuseseră în facultate, și că relația dintre ei, cu timpul, se diluase.

— Da. După câte se pare, Lynch încearcă să-l șantajeze cu ceva, nu știu bine cu ce, și pornind de aici Wendell l-a urmărit și a aflat de Holly.

— Și tu ai crezut? Din câte îmi povestești, Wendell nu pare o persoană în care să ai încredere.

— N-a trebuit să-l cred. Când am ieșit din castel m-a dus să văd fotografiile. Nu exista nicio îndoială.

— Te-a lăsat să intri la el în casă?

— Nu, le avea în mașină.

Laura tăcu. În fine, întrebă:

— Cum te simți cu privire la asta, Ted?

— Nu sunt supărat, dacă la asta te referi. A fost greșeala mea că s-a dus naibii căsnicia noastră. Azi-noapte am visat-o din nou.

În minutele ce au urmat, Ted îi povesti visul cu terasa din spate. Când aduse vorba de castelul roz, Laura deveni imediat atentă, în ochii săi apăru strălucirea limpede a celui care știe că a avut

dreptate. Castelul acela era de o importanță unică. Singurul detaliu din vis pe care Ted îl ascunse a fost bărbatul care o însoțea pe Holly la ieșirea din mare. Nu era pregătit să vorbească despre Roger. Nu încă.

— E interesantă această apariție a cutiei de șah, spuse Laura. E un obiect care e strâns legat de trecutul tău. Mi-ai spus că Holly, când a strâns la piept cutia, s-a uitat cu neîncredere la tine, parcă protejând-o.

— Da. Iar senzația a fost oribilă.

— Ce ai simțit mai exact?

— A fost ca și cum cutia de șah ar fi fost a ei și ar fi descoperit că am intenția să i-o iau. Holly n-a văzut cutia aia în viața ei; eu însumi n-o mai văzusem de o groază de timp. Dar, da, presupun că reprezenta trecutul meu, cel care am fost la un moment dat, și faptul că Holly a avut acea atitudine lipsită de încredere față de ceva care mă reprezintă și înseamnă foarte mult pentru mine, chiar dacă este vorba de un vis. Realitatea astăzi, mă tem, este foarte diferită.

Vorbise cu atâta însuflețire, că până în clipa aceea nici nu aruncă vreo privire spre cabinet. Era o zi luminoasă, iar soarele dimineții pătrundea nerușinat; un dreptunghi de lumină cădea peste jumătatea încăperii. În dimineața aceea, Laura nu trăsese perdelele. Ted își fixă privirea pe fereastră, iar reflexia razelor soarelui în geam îl orbi. Când își mută privirea din punctul acela văzu un pătrat negru pe chipul Laurei, care treptat se destrămă.

— Ei bine? Voiai să-mi povestești despre cutia de șah.

Ted consimți.

— Cutia i-a aparținut bunicului meu, Elwald. Era dreptunghiulară, cam de mărimea aceasta. Ted arătă dimensiunile cu mâinile de parcă ar fi ținut cutia în poală. Era dintr-un lemn foarte fin, întunecat la culoare și strălucea, iar pe fiecare din fețe avea desenată jumătate din tabla de șah. Se

deschidea ca o carte și atunci se forma tabla întreagă.

Ted povestea fiecare detaliu, scufundat într-o plăcută visare.

— Piesele se aflau înăuntru, continuă. Fiecare piesă avea locul ei într-o adâncitură de catifea ca să se potrivească perfect doar printr-o mică apăsare. Îmi amintesc că unul dintre spațiile acelea, dintr-un motiv oarecare, se lărgise. Era unul dintre pionii albi. Eu știam că trebuia să deschid cutia într-un anumit fel, pentru ca partea cu piesele albe să rămână în jos. Pionul acela era prima piesă pe care o scoteam; al doilea din dreapta.

— Ți se luminează fața când vorbești de șah.

— Da. Presupun că asta se datorează faptului că-l asociez cu prima mea copilărie, în care am fost fericit. Când Miller a murit, am încetat să mai joc, iar viața acasă a devenit un infern, cu mama din ce în ce mai bolnavă și tatăl meu care o chinuia fără încetare. El s-a dus să trăiască cu amanta lui, iar eu am rămas cu mama tocmai când boala ei se agravase. Eram singur, și la o vârstă dificilă. Schimbarea a fost teribilă.

— Tatăl tău te-a abandonat?

— Cam așa. La început a încercat să mă vadă, dar eu refuzam. Eram un adolescent rebel, supărat pe lume. Cel mai rău era că acasă aveam o mamă pe care o durea în fund dacă eu eram supărat sau nu. Ea trăia în lumea ei. Din motive diferite, și mama mea se împotrivise lumii; mereu am crezut că faptul că tata o înșela a făcut ca ea să nu mai vrea să lupte, și astfel a lăsat boala să câștige teren și să preia controlul vieții ei. Anii aceia au fost oribili. Mai târziu m-am văzut obligat s-o internez.

Ted făcu o pauză. Zâmbi cu un aer misterios.

— Ești bună la ceea ce faci, Laura, spuse pe un ton frățesc. Știi pe ce butoane să apeși ca să obții mărturisirea.

Ea zâmbi, la rândul său.

— Ce s-a întâmplat cu acea cutie de șah în toți acești ani?

— Știu că la început a zăcut pe undeva pe la mine prin casă. Îmi amintesc că o dată, când m-am întors de la școală, am găsit o grămadă de troace aruncate în stradă printre care se afla și cutia mea cu jocul de șah. Multe din chestiile acelea încă erau utile, dar mamei mele îi venise ideea că trebuie să scape de ele. O făcea destul de des, spunea că erau pline de insecte care se înmulțeau în ele sau chestii din astea. Am recuperat cutia și am ascuns-o într-un colț al camerei mele ca să nu poată fi descoperită. În mod cert avea s-o găsească mai târziu pentru că eu n-am mai văzut-o.

— Mi-ai zis că pe mama ta au internat-o.

— Da. Cu puțin înainte să împlinesc optsprezece ani, am găsit un oarecare echilibru în viața mea. Am lăsat în urmă rolul meu de băiat rău și nonconformist cronic, și m-am înscris la facultate. Departe de casă, am putut să mă dezintoxic de anii aceia nefaști, să mă afirm ca student și chiar să fac pace cu mama. S-o vizitez la azil era complet diferit; acolo o controlau, aveau grijă ca ea să-și ia medicația.

— Îți amintești să fi visat jocul acela de șah și în trecut?

— Nu, adevărul e că nu. Și cât privește acest lucru, nu este prima dată că am același vis, sau aproape același. Cred că ceva s-a întâmplat acolo, pe veranda casei, ceva ce nu-mi pot aminti.

Ted pronunță pe un ton misterios acele cuvinte. Nu se baza doar pe visul recurent, era ceva mai profund.

— Ce te face să crezi asta?

— E ca un gol în mintea mea, Laura. E ca și cum mintea mea ar fi umplut golul cu o serie de amintiri repetate, frânturi de prezent, nu știu. Ted își luă capul în mâini. Se simțea neajutorat. Ceva s-a întâmplat pe veranda casei mele și cred că are de-

a face cu Wendell. Am fost la el acasă și înainte, sunt sigur. Am nevoie…

— Liniștește-te, Ted. Am să te ajut să-ți pui în ordine amintirile.

Ted rămase încremenit. Își ridică privirea și se uită uimit la Laura.

— Ce-am spus?

— A pune în ordine, rosti Ted. Exact asta simt. Crezi că tumoarea…?

Laura se uită la ceas.

— Cred că e suficient pentru azi.

8.

Ted îl așteptă pe Wendell în parcarea enormă. Până în urmă cu patruzeci de ani, funcționase în locul acela o faimoasă fabrică de mașini de scris din care mai rămăsese doar o clădire abandonată.

— Ce cauți aici? zise Wendell și se opri brusc când îl văzu.

Ted ridică din umeri.

— Trebuia să vorbesc cu tine.

— Cum de m-ai găsit?

— Ești proprietarul acestui loc, nu-i așa?

Întocmai așa era, Wendell cumpărase fabrica prin intermediul cuiva. Ridicase de jur-împrejur un zid de vreo doi metri, pusese sârmă ghimpată pe partea de sus și lacăte pe poarta de acces. Fabrica era situată în mijlocul neantului, și totuși în parcare se găseau sticle sparte și mâzgăleli pe pereți.

— Ce cauți aici, Ted? întrebă Wendell cu resemnare și se opri lângă portiera mașinii sale.

— Păi, ți-am zis. Trebuie să vorbesc cu tine.

Wendell privea în toate direcțiile în același timp.

— Ai venit cu individul ăla în halat?

— Am venit singur.

Wendell dădu din cap și se îndreptă spre un colț al clădirii.

— Urmează-mă!

După câteva secunde de nesiguranță, Ted porni după el. După ce dădură colțul clădirii îl văzu pe Wendell în fața unei porți metalice, ușor aplecat și ținând în mâini un breloc cu mai mult de douăzeci de chei. Când încercă una și ușa nu se deschise, îi dădu o ușoară lovitură cu piciorul și înjură printre dinți, un gest căruia lui Ted îi aduse aminte de tatăl său, care obișnuia să facă același lucru cu ușa de la magazie când era el mic. În cele din urmă, Wendell

găsi cheia potrivită și intră, lăsând ușa deschisă în spatele lui. Ted se apropie și la început văzu un dreptunghi întunecat în locul chipului lui Wendell, care abia se zărea. Pe măsură ce se obișnui cu lipsa de lumină, descoperi că era vorba despre o încăpere cu tot felul de scule, cât o baie de mare. Exista o masă de lucru plină cu obiecte, iar de jur-împrejur o serie de rafturi cu tot felul de recipiente, cutii cu vopsea și alte obiecte acoperite de praf. Chiar și fără să intre, Ted simți un amestec de miros de carceră și dizolvant care-l făcu să strâmbe din nas. Wendell aprinse lampa.

— Intră, porunci.

Ce-i cu omul ăsta și cu mania lui de a-i plăcea să stea de vorbă în locuri ciudate și incomode? În cămăruța asta abia dacă e loc să stai în picioare.

— Ai de gând să închizi ușa?

Drept răspuns, Wendell se întinse și puse mâna pe clanță. Dreptunghiul de lumină naturală se comprimă până ce dispăru. Lămpița înnegrită avu nevoie de câteva secunde până ce crea din nou contururi în interiorul odăii.

Mirosului penetrant de dizolvant i se adăugă și căldura, ca factor de disconfort. Wendell purta o haină de piele, așa încât probabil că murea de cald.

— Ce vrei să știi, Ted? zise Wendell și abia dacă își mișcă buzele, trăsăturile părându-i sculptate în piatră.

Se aflau la o jumătate de metru unul de celălalt. Ted se sprijini de o etajeră; îi era frică să nu leșine.

— Trec direct la subiect. Știu că m-ai mințit, și vreau să știu de ce anume. Ieri, la tine acasă, te-ai prefăcut că nu mă cunoști. Dar tu și cu mine ne-am mai văzut înainte.

— Ah, da? Unde?

— Doar știi că n-am un răspuns la întrebarea asta. Te-ai prefăcut că nu mă cunoști pentru că știai că puteai să obții câștig de cauză.

— Regret că trebuie să-ți spun că te înșeli.

— Nu mă înșel, afirmă Ted.

Adevărul e că nu avea nimic concret ca să-l contrazică pe Wendell, dar voia să-l pună la încercare, voia să treacă puțin peste limite. Uneori în șah inițiezi un atac despre care nu ți-e foarte clar dacă va conduce la ceva concret sau la propria ta înfrângere; dar adevărul este că rivalul tău nu o știe.

— Încep să-mi amintesc, adăugă Ted.

Chipul lui Wendell se transformă. Lipsa siguranței de sine îl trăda.

— Te-ascult…

Wendell se dădu un pas înapoi și se lovi de o etajeră care nu era perfect stabilă. Obiectele se zgâlțâiră, dar nu căzură.

— Știu că am mai fost la tine acasă, încercă Ted. Chipul lui Wendell rămase în așteptare.

— Și știu că ceva s-a întâmplat pe veranda casei mele, continuă Ted.

De data aceasta, reacția bărbatului era evidentă: o grimasă de dezgust, buzele strânse, fosele nazale dilatate. O clipă mai târziu, o reacție explozivă: un pumn izbi masa de lucru.

— La dracu', Ted! Complici totul.

— Hai, Wendell, să nu ne mai jucăm. Sunt sincer cu tine: e un gol în mintea mea, e ca și cum anumite întâmplări ar fi fost puse în *dezordine.*

Wendell negă din cap.

— Cine a zis asta? Doctorița Hill?

Acum era rândul lui Ted să rămână surprins.

— O cunoști?

— Ted, te rog, putem să lăsăm lucrurile așa cum sunt? Cel mai bine ar fi să deschizi ușa asta și să pleci. Crede-mă că e cel mai bine pentru tine. În tot acest timp, n-am făcut decât să te protejez.

Se priviră lung unul pe altul.

— Vrei să-ți spun ce cred? spuse Ted cu voce tremurândă.

Wendell deschise palmele și privi spre tavan, ca și cum n-ar fi avut niciun sens să-i spună că nu.

— Cred că organizația chiar există, continuă, și că eu am făcut parte din ea. Cred că Lynch m-a recrutat, mai demult, când eram mai tânăr…

— Termină, și nu mai vorbi despre organizația asta! strigătul lui Wendell explodă în încăperea aceea minusculă. Ți-am mai zis că asta a fost o idee de-a lui Lynch în timpul facultății, la o oră stupidă, la atelierul de scriere creativă. Nu are nicio legătură cu noi.

Ted se uită cu atenție la unul dintre pereți, pe care se afla un panou cu scule. Cu oricare dintre acelea ar fi putut să-l reducă la tăcere pe Wendell și să-l oblige să-i mărturisească tot ce știa.

— Ai de gând să-mi înfigi o șurubelniță în gât?

Ted oftă.

— Spune-mi ce știi, Wendell. Nu te mai juca! Spune-mi de ce anume zici că vrei să mă aperi.

Wendell nega din cap.

— Văd că nu capitulezi. Nu te-ai afla aici dacă ai fi dispus să o faci. Wendell făcu o pauză, apoi: îți amintești de individul care se afla ieri la mine acasă?

— Roger.

— Te urmăresc îndeaproape, Ted, el și doctorița aia. Laura Hill, și tu ai fost suficient de prost cât să vorbești cu ea și să-i povestești totul. Dar nu te învinovățesc. Ei au reușit să te ducă de nas ca s-o faci.

— Așteaptă o clipă. Nu înțeleg nimic. Cine sunt *ei*? Și cum de-o cunoști pe Laura?

— Laura Hill și Carmichael sunt cei la vedere.

— Carmichael?

— Exact. Uite, Ted, amnezia ta, sau cum s-o fi numind ceea ce ți se întâmplă, a fost o binecuvântare. Ai dreptate că tu și cu mine ne cunoaștem, ai fost la mine acasă de nenumărate ori. Și Lynch la fel. Totul a decurs mai mult sau mai puțin bine până ce idiotul de Lynch s-a încurcat cu Holly. În momentul acela, au început problemele.

Wendell arătă cu degetul mare de la mână ceva în spate. Ted era atât de concentrat la cuvintele lui, că nu-i acordă acelui gest atenția cuvenită.

— Ce făceam cu Lynch?

— Nu avea nicio legătură cu tâmpenia asta de organizație. Nu te mai gândi la asta. Bietul de el, avea multe idei stupide, crede-mă… să se încurce cu nevastă-ta n-a fost singura lui idioțenie.

— Ai spus *avea.*

— Pentru mine, Lynch e mort.

Ted încuviință.

— Uite, Ted, există o anumită informație aici, la tine în cap – Wendell se înclină și arătă înspre fruntea lui Ted cu degetul arătător – care te compromite. Și pe mine, n-am s-o neg. Eram în siguranță, nu exista nimic îngrijorător. Dar atunci Holly te-a înșelat cu Lynch, tu ai aflat… și asta a făcut ca… în fine, să-ți pierzi mințile.

Ted se hotărî să-i cânte în strună.

— La un moment dat cred că am vrut să te omor, spuse Ted, dar nu aventura lui Holly a fost motivul. Am o tumoare la cap, Wendell. Mi-am pierdut mințile, cum zici… din pricina unei tumori.

Dacă pe Wendell îl surprindea vestea tumorii, știu s-o ascundă foarte bine.

— Laura Hill caută informația aia în capul tău, spuse Wendell în șoaptă. A făcut-o la fiecare ședință de terapie. Și se tem ca nu cumva s-o descoperi tu de unul singur, de-aia te urmăresc.

— Atunci, de ce nu-mi spui ce e? Dacă tocmai acest adevăr m-ar proteja de ei, n-ar fi logic să-mi spui?

— N-am zis că știu despre ce e vorba.

Își încrucișară privirile într-un duel. În cele din urmă, Wendell vorbi:

— E mai bine așa, Ted. Și ascultă-mi sfatul: nu vorbi cu Laura Hill; să nu ai încredere în ea nicio secundă. Știi ce s-ar întâmpla dacă ar intui că te îndoiești de ea? Te bagă la balamuc cu toți nebunii. Are toată puterea s-o facă, crede-mă! Ai riscat mult

să mă urmezi până aici. Probabil c-ai ajuns chiar prea departe.

— Cum de știi toate astea despre ea?

— Pentru că secretul ăsta pe care îl ai ascuns la tine în cap, Ted, poate să ne distrugă și pe mine, și pe Lynch. Am făcut tot posibilul ca să evităm să ajungem până aici. Și am dat greș.

Ted își duse mâna la frunte. Durerile de cap fuseseră reale, se gândi el. Era gata să spună ceva când sunetul de neconfundat al unei mașini frânând îl opri. Privirile derutate ale celor doi lăsară limpede să se înțeleagă că vizita aceea nu era deloc așteptată de niciunul dintre ei. Wendell deschise ușa doar câțiva centimetri și un șuvoi de lumină inundă încăperea. Ieșiră ferindu-și ochii cu brațul îndoit, dar Wendell n-o porni drept înainte, spre locul în care cel puțin trei portiere se închiseră la unison. La doar câțiva metri se găsea o trapă. O deschizătură care ducea la subsol. Wendell căută cheia potrivită în brelocul său uriaș. Dacă vizitatorii decideau să dea ocol clădirii, în loc să intre, aveau să-i zărească cum stăteau în picioare în fața trapei. Totuși, nu se întâmplă acest lucru și, în mai puțin de un minut, coborau pe o scară șubredă și se scufundau din nou într-o lume a întunericului.

9.

Subsolul era un cimitir al mașinilor de scris, unele expuse pe mese ori rafturi, acoperite de murdărie și pânze de păianjen, chiar dacă erau intacte, altele date uitării și aproape distruse. Se găseau și strunguri, cântare și alte obiecte vechi. Ferestrele înalte erau atât de murdare, că practic lumina nu putea pătrunde.

Înaintară aproape pe bâjbâite prin acel labirint al relicvelor, izbindu-se când și când de vreo vechitură, dând la o parte pânze de păianjen și strănutând din cauza prafului. Fără să ia în seamă reproșurile lui Wendell, Ted împinse o masă lângă una din ferestre ca să poată să ajungă la ea. Cu mâneca șterse un geam cât de bine putu, nu cine știe ce, până ce de partea cealaltă se iviră două siluete umane care mergeau de-a lungul clădirii. Purtau halate, și cel puțin bărbatul care se afla în fruntea grupului era negru.

— E Roger, șopti.

— Ce ți-am zis eu!? îl trase Wendell de mână. Dă-te jos de-acolo și să nu care cumva să te mai apleci pe fereastră.

După ce merseră parcă la nesfârșit prin acel oraș futurist, cu atmosferă densă, priveliști sordide și forme ciudate, ajunseră la o scară din lemn.

Wendell urcă primul. Alese cheia potrivită într-un timp record și deschise ușa, dar înainte de a trece pragul se întoarse și, întinzând brațul, îi bară drumul lui Ted.

— Mai bine rămâi aici. Am de rezolvat ceva în spate; apoi mă voi ocupa de prietenii tăi.

Ted își aminti de gestul lui Wendell din încăperea plină cu ustensile când, referindu-se la Lynch, arătase spre interiorul fabricii.

— Nu te apleca pe fereastră, îi aminti Wendell înainte de a pleca și de a trage ușa după el.

Ted auzi zgomotul zăvorului. Nu se mai osteni să verifice clanța sau să-l strige pe Wendell cât îl ținea glasul, să-i ceară să-l lase să iasă; se răsuci pe călcâie și coborî treptele încet, ținându-se strâns de balustradă. Ceva îi atrase atenția, și se opri la jumătatea drumului.

Într-un colț al pivniței, un munte de fier vechi se prăbuși, iar zgomotul pe care îl făcură bucățile de metal împrăștiate pe jos fu asurzitor. Ted nu se înșelase, în umbră se mișca ceva.

Coborî restul treptelor fără să-și ia privirea de la locul în care se surpase grămada de fier vechi. Ajunse la baza scării și înaintă câțiva pași, temându-se de ceea ce știa că se va întâmpla dintr-un moment în altul. Ajunse la ce părea a fi un strung foarte vechi și nu îndrăzni să se uite ca să vadă ce se afla în spatele lui; așteptă speriat și resemnat, până ce se întâmplă inevitabilul… Oposumul își iți capul ascuțit dintr-o parte a mașinăriei, adulmecând aerul, căscă și înaintă târându-și trupul dolofan înspre Ted.

Animalul își rotea ochii cercetând pivnița și dând din coadă.

Ted se dădu înapoi și se izbi de masa pe care cu doar câteva clipe mai devreme o folosise ca să spioneze în exterior. Se urcă pe masă. Oposumul îl privea de jos.

Ce?

Ted se răsuci. Prin geam îl văzu pe Roger și pe celălalt bărbat, nu în același loc ca mai devreme, ci mult mai aproape. Vorbeau între ei; păreau că așteaptă ceva. Atunci silueta de neconfundat a lui Wendell se apropie de ei, acesta le strânse mâinile și stătură cu toții câteva clipe de vorbă: Wendell arătă spre clădire și făcu un gest cu mâna.

Roger și colegul său consimțiră.

Ted se lăsă să cadă. Suit pe masă, cu picioarele îndoite la piept, își luă capul în mâini și strigă cu

toată puterea. Oposumul se așeză comod ca să-l observe în continuare, iar el nu putu să mai suporte. Închise ochii.

Își văzu camera de lucru. Simți greutatea Browningului. Loviturile în ușă.

Deschise ochii.

Din nou, pivnița bântuită de umbre. Oposumul. Își duse mâna la buzunarul pantalonului. Scoase potcoava și se uită atent la ea, strângând-o cu putere în mână.

Ușa se deschise. Acolo se afla Roger urmat de un alt infirmier. În mână ținea o seringă. Oposumul se dădu la o parte ca să-l lase să treacă.

PARTEA A TREIA

1.

Spitalul psihiatric Lavender Memorial din orașul Boston găzduia patruzeci de pacienți periculoși în modernul pavilion C al clădirii anexe. În locul acela îl duseră pe Ted McKay așezat într-un scaun cu rotile, cu gâtul ușor înclinat și un fir de salivă scurgându-i-se pe la colțul gurii. Roger Connors, asistentul-șef, împingea scaunul cu rotile însoțit de unul din oamenii lui de încredere, un tânăr înalt și subțire cu privire aprigă, pe nume Alex McManus. Camerele se aflau în aripa de est, și ca să ajungă acolo trebuia să treacă printr-un punct de control. Când gardianul însărcinat cu paza acelui sector îi văzu apropiindu-se, ridică din sprânceană și le bară drumul cu brațul.

— Ăsta cine mai e?

— Theodore McKay, răspunse Roger.

Gardianul lăsă pe masă ziarul pe care îl citea și aruncă o privire pe monitoarele camerelor de supraveghere pe care le avea în față, o regulă pe care trebuia s-o respecte de fiecare dată când părăsea punctul de pază. Se apropie de cei proaspăt sosiți și îi observă de după gratii.

— N-am niciun ordin de internare, Roger, spuse oarecum incomodat.

Lucra de mai puțin de un an în spital și protocoalele se respectau fără excepții.

— Doctorița Hill vorbește exact în momentul acesta cu Marcus.

Marcus Grant era directorul pavilionului C.

Gardianul nu știu ce să răspundă. De când lucra în tura de zi, nu se făcuseră decât foarte puține

internări, și oricum fuseseră anunțate cu câteva zile mai înainte.

— Nu pot să te las să intri fără bilet de internare. Îmi pare rău.

— Vom aștepta aici.

Gardianul încuviință din cap, încă stingherit de situație, și se uită cu mai multă atenție la Ted, care continua să stea cu capul înclinat, pleoapele pe jumătate închise și firicelul de bale atârnându-i la cinci centimetri de bărbie. Era îmbrăcat în salopeta gri regulamentară, și purta cătușe la mâini și la picioare. Timp de câteva secunde, pupilele sale păreau că se fixează asupra ochilor gardianului, dar era evident că efectele somniferului administrat nu-l lăsau să iasă din transa aceea decât peste câteva ore.

— Care-i treaba cu ăsta? întrebă.

Mai mulți pacienți din pavilionul acela erau criminali, violatori, sau amândouă la un loc; unii chiar făcuseră ceva valuri prin mass-media. Numele de Theodore McKay nu-i spunea nimic gardianului.

— Am putea măcar să-l ducem în cameră? spuse McManus, în mod vizibil deranjat.

Era pentru prima dată când vorbea. Roger, care continua să se țină strâns de scaunul cu rotile, se întoarse și îi aruncă o privire reprobatoare.

— Este unul dintre pacienții doctoriței Hill, se limită să explice Roger.

— Chestia asta o să rămână aici, spuse gardianul arătând înspre potcoava pe care Ted o strângea cu amândouă mâinile.

— Mai vedem noi.

2.

Marcus Grant era directorul pavilionului C, avea cincizeci de ani și mari posibilități de a deveni cândva director general; de aceea muncea enorm în fiecare zi. Era necăsătorit și nu avea copii (și totul părea să indice că nu avea să-i aibă), iar din păcate, singura lui dorință realistă era să ajungă să ocupe funcția cea mai importantă la Lavender Memorial. Nu renunțase de tot la posibilitatea de a cunoaște o femeie care să merite să se însoare cu ea, dar de ce să se mintă, era ceva care pe zi ce trecea părea mai de nerealizat. Erau zile în care prefera să se resemneze și să-și concentreze energia la treburile cotidiene… dar în altele simțea un gol imens. Ceva nu mergea bine; poate că el era de vină sau poate că era doar o chestiune de nenoroc; probabil, un amestec din cele două. Menținuse relații trainice cu cine nu trebuia; îi era greu să pună punct unei relații cu o femeie când știa că nu era ceva de viitor. De exemplu, relația pe care o avea acum cu o anume Carmen, o femeie cu un an mai tânără ca el, divorțată, și cu doi copii de douăzeci și ceva de ani care studiau departe, la universitate. Carmen era o ființă veselă și pătimașă, un spirit liber. Maturitatea, cuibul gol, o casă cu ipoteca plătită și o slujbă, cea de coafeză, care nu o solicita excesiv, toate acestea, mai mult sau mai puțin, o transformaseră într-o femeie stăpână pe sine, dispusă să se bucure de fiecare moment și să experimenteze. Dar Marcus simțea pentru ea un veritabil interes doar în ce privește sexul și câteva clipe de zvăpăială. Nu exista nicio conexiune profundă; Carmen era superficială, fără ambiții, și, ce era mai rău, nu înțelegea cât de importantă era munca în viața lui Marcus. *Muncești prea mult,*

iubitule, ar trebui să faci ca mine la coafor, eu am învățat să mă organizez și aproape că n-am ce face cu timpul. Marcus mai trecuse și înainte prin așa ceva: o relație fără viitor. *Din nou.* Vine o clipă când pur și simplu îți dai seama. Cât despre Carmen, Marcus își dăduse seama.

— Pot să intru? întrebă Laura Hill băgând capul pe ușă.

Marcus era parcă smuls din propriile gânduri, iar chipul i se lumină.

— Ce surpriză plăcută! Intră!

Marcus se ridică în picioare și înconjură biroul. Intenția lui era să o salute pe Laura cu un sărut pe obraz, dar ea se așeză astfel încât singurul lucru pe care el îl putea face era să-i tragă scaunul ca ea să se așeze. Nu era chiar un moment neplăcut, lui Marcus îi stătea în fire să se poarte ca un cavaler, dar era un semnal clar din partea ei.

— Ai mâncat de prânz? spuse Laura.

Marcus era cât pe ce să se așeze pe scaun.

— Încă nu, spuse plin de speranță. Vrei să mergem undeva să mâncăm?

— Nu. Eu n-am să mănânc. Ceea ce vreau să-ți spun nu mai suportă amânare.

Marcus încuviință posomorât. Așa era de fiecare dată cu Laura. Îi arăta momeala și apoi o ascundea; era în stare să o facă de zeci de ori la rând, și tot de atâtea ori Marcus cădea în cursă. Sau poate că el își imagina cai verzi pe pereți.

În timpul din urmă, tensiunea dintre ei crescuse întrucâtva. Interesul pe care Laura i-l trezea lui Marcus era greu de ascuns, și nu conta că niciodată nu i-l mărturisise în mod direct. Ea nu părea să simtă același lucru. Când aventura cu Carmen eșuă, Marcus începu să se apropie discret de doctoriță și să comenteze cât de rău îi mergea cu ea, și chestii de genul acesta, iar într-o bună zi Laura începu să-i facă semne sau să-i arate momeli: un zâmbet, o atingere cu șoldul, o mână pe spate care întârzie mai mult decât te-ai fi așteptat… De vreo două, trei

ori el încercă să meargă și mai departe, să-i sugereze să iasă împreună la cină sau să se întâlnească în afara spitalului, dar ea se scuză, de mai multe ori, chiar dacă niciodată într-o manieră categorică. Marcus ajunse să creadă că felul în care se purta Laura se datora faptului că doar voia să uite, o dată pentru totdeauna, de fostul ei soț. *Cui pe cui se scoate.* Marcus nu dorea să fie pe post de premiu de consolare, dar se pare că devenea tot mai convins de faptul că felul ei nebunesc și aiuritor de a flirta era forma prin care îi spunea că îl așteaptă.

Asta trebuia să fie.

Dar exista și o altă chestiune, una pe care Marcus nu voia să o recunoască, și anume că Laura scotea foloase din relația lor. Urcase în ierarhia spitalului și obținuse ca Marcus să intervină pentru ea nu doar o dată în fața directoarei generale, doctorița McMills.

Laura se uita fix la el.

— Am nevoie de o favoare imensă, Marcus.

El se înfiora. Îi ceruse favoruri și înainte, dar niciodată nu folosise adjectivul *imens.*

— Dacă îmi stă în puteri…

— Am nevoie să internez un pacient în pavilionul C, spuse ea trecând direct la subiect.

Marcus își veni în fire.

— Asta n-o să fie o problemă. Avem cinci camere disponibile. Am să-i trimit actele lui Sarah imediat ca să…

— Am nevoie *acum.*

Laura îl îngheță cu privirea ei de Medusa.

— Ce vrei să zici cu *acum*?

Procedura de aprobare a unui nou intern ar dura câteva zile. Marcus putea să realizeze lucrurile într-un timp record și chiar și așa…

— Asistentul-șef se află chiar acum în pavilion, cu pacientul. Trebuie să autorizezi internarea.

Nu te înșela, Marcus. Nu da un răspuns greșit.

Sau te va transforma în stâncă…

— Laura, ai înnebunit? Cum adică e acolo acum?

— În hol. Oamenii tăi de la pază nu i-au lăsat să-l interneze, chiar dacă au zis că e adus din partea mea.

— Bineînțeles că n-o să-i lase să intre! Marcus se ridică în picioare. Nu pot să cred! Doar faptul că se află acolo, și reputația mea deja e pătată. Te rog să-i dai afară din pavilion în clipa asta.

Marcus se îndreptă spre singura fereastră din biroul său, de la etajul al doilea, și se uită în curtea pavilionului central, trist și gol în momentele acelea, și unde doar un paznic mătura frunzele uscate. Își duse mâna la frunte. Nu voia să se întoarcă, fiindcă știa că dacă avea să o facă se va îndupleca, iar ceea ce-i cerea ea era un delir care-i putea compromite în mod serios cariera. Auzi cum Laura se ridica din scaun. Așteptă să audă ușa deschizându-se, dar niciun zgomot nu ajunse până la el. Simți doar parfumul său dulceag, și apoi vocea ei murmurată foarte aproape de urechea lui.

— Uită-te la mine, Marcus, te rog… Lasă-mă să-ți explic! El se întoarse.

Se afla din nou acolo, privirea aceea profundă și atingerea delicată a degetelor sale odihnindu-se în mâna lui Marcus, degetul mare mișcându-se într-o mângâiere aproape imperceptibilă.

— Știu ce-ți cer, spuse Laura în șoaptă. N-aș apela la tine dacă n-aș crede că ești singura mea speranță.

Ce voia să spună?

Marcus se dădu la o parte. Nu-i putea cere coerență creierului său excitat de atingerea Laurei, subjugat de parfumul ei și de privirea aceea hipnotică.

— Laura, te rog, spuse în timp ce se îndrepta spre cealaltă parte a biroului căutând protecția mesei.

Ea îl urmări cu privirea, dar nu se apropie.

Rămase lângă fereastră cu o expresie pierită, aproape obligându-l pe Marcus să se întoarcă alături de ea ca să o consoleze. Trecuse de la flirt la jale într-o fracțiune de secundă.

— Mă doare că nu ai încredere în mine.

— Am încredere în tine! Spune-mi cel puțin cine este pacientul. De ce vrei să fie internat atât de repede.

— E un pacient special.

— Nu înțeleg. Cineva pe care îl cunoști?

— Nu. Laura se întoarse la locul ei: Nu pot să-ți vorbesc acum despre pacient. Asta ar însemna mult timp, și așa cum ți-am spus, Roger se află în momentul acesta cu el în pavilionul C. Este foarte important pentru tratamentul său să fie internat în momentul acesta. Ar putea să se blocheze complet dacă nu o fac.

— Doamne sfinte, Laura!

Marcus luă și el loc. Stând cu coatele pe birou, își prinse capul în mâini și închise ochii, negând din cap fără încetare.

Când își ridică privirea, o surprinse pe Laura schițând un surâs care dispăru imediat.

— Ce e atât de amuzant, Laura?

— Gestul acela pe care tocmai l-ai făcut… nu contează, e ceva personal.

— La fel ca pacientul tău.

— Exact.

Marcus începea să-și întărească convingerile. Nu avea de ce să cedeze în fața manipulărilor Laurei. Dacă ea îndrăznea să-i ceară ceva de genul ăsta, o făcea pentru că el, în trecut, îi permisese să aibă atribuții care nu-i aparțineau. Ce avea să urmeze?

— Dacă pacientul ăsta al tău nu poate sta în pavilionul comun, și nu am de ce să mă îndoiesc de decizia ta profesională, atunci sunt sigur că Sarah va înțelege. Îți ofer tot sprijinul meu, dar doar atât pot.

Laura făcu o pauză ca să se gândească.

— Sarah nu va aproba în viața ei ca un pacient să fie internat în pavilionul C fără ca mai întâi să fi fost evaluat de o comisie medicală. Știi foarte bine asta.

— Nu știu ce să zic. Sunt legat de mâini.

Laura se ridică pentru a doua oară. Se sprijini de biroul de lângă Marcus. De acolo putea să privească pe fereastră și să se uite și la el.

— O să-ți zic cum facem, spuse cu voce gravă. Dă-mi formularul cu aprobarea semnată de tine, am să-l completez eu și am să-l duc personal în pavilionul C. Dacă cineva o să-și dea seama, voi spune că l-am furat de la tine din birou.

Marcus rămase cu gura căscată.

— De ce să faci una ca asta?

— Doar știi cum sunt când e vorba de slujba mea, Marcus. Nu mă interesează birocrația, nici să-mi construiesc vreo carieră în spitalul ăsta de tot rahatul. Pentru mine importanți sunt pacienții. Și în mod special pacientul ăsta. Dacă nu-l internez chiar astăzi în pavilionul C, poate că o să pierd tot ce am obținut, și n-am să permit una ca asta.

— Dacă va sta la mine în pavilion, va trebui să-mi spui câte ceva despre omul ăsta.

— O să-ți spun. Lasă-mă câteva ore și o să-ți spun tot ce vrei.

— Când o să stai de vorbă cu Sarah?

— Imediat ce-o să pot. Unde sunt formularele de internare?

Ieșiră împreună din birou. Secretara lui Marcus se afla în pauza de masă, iar asta era în favoarea lui.

— Uite aici, spuse el întinzându-i un document pe care îl scoase dintr-un fișet. Acum ai văzut de unde l-am luat.

Ea făcu un gest aprobator. Îl lăsă pe masă.

— Trebuie să-l semnezi, Marcus.

— Ce? N-ai zis tu că o să-mi falsifici semnătura?

— Nu, asta voi spune după aia, ca să pot justifica de unde am documentul. Acum trebuie ca cei de jos să nu bănuiască nimic. Eu nu pot nici măcar să pun mâna pe pix ca să semnez în locul tău. Trage o semnătură asemănătoare cu a ta, și cu asta basta.

Marcus căzu în plasă din nou.

— Un expert poate…

— Marcus, ți-am spus că o să zic că am falsificat semnătura! De ce vrei să te învârți atâta în jurul cozii? Îți cer o favoare, mie îmi țâțâie fundul, eu sunt aia care își dă foc la valiză cu toate chestiile astea. Ți-am zis că o să-ți explic ceva mai târziu toate amănuntele, dacă vrei, și că o să zic că am furat documentul ăsta. Ești atât de grijuliu ca nu cumva să greșești cu ceva în munca ta, încât ai ajuns să te transformi într-un birocrat.

Vai!

— O să semnez.

Marcus înșfăcă un pix de pe masa secretarei sale.

Îi întinse documentul, acum cu semnătura pe el.

— Știam că mă pot baza pe tine, spuse Laura schițând un surâs.

Se apropie până ce chipurile lor se aflau la mai puțin de douăzeci de centimetri. Oare avea să-l sărute? Pupilele ei zvâcniră pline de pasiune cercetându-i chipul.

Nu-l sărută.

3.

Laura Hill îi dădu formularul paznicului, aproape fără să se oprească din mers. Bărbatul dădu să-i spună că trebuia să-l ducă mai întâi la oficiul administrativ, dar înainte de a termina fraza ea îi răspunsese deja că avea s-o facă mai târziu și că singurul lucru important în momentul acela era să-l conducă pe pacient la el în rezervă. Paznicul nu mai adăugă niciun cuvânt.

Laura, Roger și asistentul medical McManus se îndreptară spre saloane, drept care fură obligați să treacă prin alte două cordoane de pază și prin salonul comun unde mai mulți pacienți se uitară la ei cu vădit interes. Acolo se întâlniră cu Robert Scott, asistentul-șef al pavilionului C, cu care Roger era prieten. Îi primi cu un salut protocolar și imediat îi informă că rezerva era pregătită, era la curent cu toate și nu avea să pună întrebări. Din punctul lui de vedere, dacă doctorița Hill ajunsese la vreo înțelegere cu directorul Grant ca să evite vreo procedură, asta nu-l privea pe el.

Saloanele acelea erau moderne, cu un perete întreg din sticlă. Ușa se deschidea și cu ajutorul unei telecomenzi sau introducând un cod. Scott băgă cardul de identificare în canelura cititorului de date –, apoi introduse codul, iar ușa se deschise cu un zgomot delicat, ca și cum ar fi fost aspirată. Laura împinse scaunul cu rotile în interiorul camerei; Roger și McManus îl apucară pe Ted de subsuori și îl așezară în pat. Potcoava îi căzu și zăngăni pe gresie. Laura se aplecă, o luă de pe jos și, după ce se gândi câteva clipe, i-o puse din nou lui Ted în mână. Efectul somniferului începea să treacă, astfel încât el putu să strângă cu degetele unul din brațele de metal.

— Lăsați-mă o clipă singură cu el!

Cei doi bărbați se uitară neliniștiți unul la celălalt. În cele din urmă, îi făcură pe plac. Ted avea cătușe la mâini și la picioare, și abia dacă putea să miște degetele.

Roger și McManus se întâlniră cu Scott pe hol. Acesta din urmă se uita insistent spre cameră. Dacă avea să i se întâmple ceva doctoriței, el urma să răspundă, și adevărul era că nu știa nimic despre tipul acela, poate că se prefăcea și putea s-o strângă de gât pe femeie cu cea mai mică ocazie. Existau pacienți în pavilionul acela care ar fi făcut așa ceva, ba chiar și mai mult, dacă li s-ar fi întins un deget.

Dincolo de peretele de sticlă, Laura se apropie de Ted.

— Vorbim mâine, îi spuse. Încearcă să te odihnești. Aici o să te simți bine.

Ted continua să stea cu pleoapele pe jumătate închise și privirea pierdută. Imediat ce Laura se întoarse ca să plece, el își îndreptă ușor privirea spre ea ca să o vadă că iese din cameră.

McManus se întoarse mai târziu și, împreună cu alt asistent, îl îmbrăcară într-o nouă salopetă de culoare gri. La un moment dat Ted se lăsă să cadă într-o parte. Patul era cât de cât confortabil.

În timpul nopții se trezi de mai multe ori, amețit. Din pat zări holul în penumbră și camera de vizavi, de unde un bărbat în jur de cincizeci de ani se uita la el cu fața desfigurată de ură.

4.

— Hei! Vine dracului cineva odată!?

Ted bătu cu palma în peretele de sticlă. Își aduse aminte de Lynch, bătându-i la ușă cu aproape aceeași vehemență.

Se întoarse. Pe pat se afla potcoava; dormise strângând-o strâns lângă el, ca un copil care își ține la piept jucăria preferată. Știa că nu o putea folosi ca să spargă geamul, care în mod cert era blindat, dar avea să facă mult mai mult zgomot cu ea decât cu palmele sau țipând. Se duse să o ia, și era pe punctul de a produce primul zgomot, când bărbatul din camera de vizavi, care stătuse tot timpul așezat pe patul lui, cu chipul ascuns în spatele unei cărți, își ridică încet privirea și vorbi:

— Nu e o idee bună, spuse calm.

Vocea abia i se auzea prin geam.

— Deci acum, da, poți să vorbești, spuse Ted.

Primul lucru pe care încercase să-l facă înainte de a începe tot scandalul fusese să-i atragă atenția vecinului său, dar acesta se hotărâse să nu-l bage în seamă.

— O să vină în cincisprezece minute, adăugă bărbatul cu aceeași voce sacadată.

Amintirea bărbatului din noaptea trecută, stând în picioare în spatele peretelui de sticlă cu expresia aceea de ură teribilă pe chip, îi provocă lui Ted frisonul macabru al unui coșmar. Era profund diferit de calmul și surâsul vag ce se năștea acum pe buzele lui. Era un bărbat atrăgător, bronzat și cu părul tuns foarte scurt, înspicat cu fire albe la fel ca și barba lui tunsă cu grijă. Părea tipul cel mai inofensiv și de încredere din tot universul.

— Cincisprezece minute? Cum ai aflat?

Bărbatul ținu cu o mână cartea și ridică brațul liber. Manșeta cămășii gri se dădu la o parte și lăsă la iveală un ceas.

— Ceasuri, spuse.

— Foarte amuzant.

— La ora șapte ne vine rândul la spălat. Speram să pot termina capitolul acesta înainte să apară ăștia, adevărul e că nu luasem în calcul exuberanța ta matinală. Dădu cartea la o parte: Numele meu este Mike Dawson.

— La șapte e ora toaletei zilnice? Trebuie să fac pipi! În camera asta nu e nicio nenorocită de baie.

Mike râse.

— Ce ți se pare atât de amuzant?

— Că-i zici cameră, la fel ca ei. Adevăratele camere se află în partea cealaltă. Aici ne bagă când nu suntem cuminți.

Se așternu tăcerea. Un bărbat mărunțel și chel se uită timid la Ted dintr-una din celulele acelea cu geam. După ce Ted l-a remarcat, omul a dat înapoi.

— Sunt Ted.

— Bine ai venit în Lavender, Ted. Nu-ți face probleme, eu nu m-am purtat chiar așa rău, doar că uneori am nopți agitate.

— Nu erai aici când m-au adus?

— Nu. Când am ajuns eu, tu dormeai deja.

— O știi pe doctorița Hill?

Dawson se gândi ce să răspundă.

— Da, dar ea nu prea vine des pe-aici. Mai tot timpul stă în clădirea principală.

— Azi va trebui să vină, ți-o garantez.

— Dacă zici tu…

Ted se uită atent la potcoavă și, după ce cumpăni o clipă lucrurile, o lăsă din nou să cadă în pat.

— Ce-i aia?

— Nimic. O amintire.

— Sunt foarte utile pe-aici amintirile. Dar îți dau un sfat: nu face mare paradă de ele! Când cei din partea cealaltă o să afle ce anume e important pentru tine, o să fie important și pentru ei. Așa

funcționează lucrurile pe-aici. Dacă o pierzi, n-o s-o mai găsești, pentru că, crede-mă, dacă știu *băieții ăștia* ceva… e cum să găsească ascunzători.

Mike Dawson își duse degetul arătător la tâmplă și îl răsuci.

— O să țin seama de asta. Chiar dacă n-are importanță, fiindcă n-am de gând să-i cunosc pe cei din partea cealaltă. Chiar azi o să plec de-aici.

Mike se ridică în picioare. Se întinse lângă pat, își desfăcu brațele și picioarele și își arcui spre spate coloana vertebrală. Căscă și se apropie de geam. Lampa îi lumină fața, iar acum chiar semăna cu cel pe care Ted îl văzuse în visul său din timpul nopții.

— Nimeni nu hotărăște de unul singur când pleacă de-aici, Ted, spuse calm.

5.

La șapte fix sosiră doi infirmieri. Ușile se deschiseră și pacienții ieșiră în tăcere sub privirea perplexă a lui Ted, care lovi geamul și le ceru oamenilor o explicație pe care n-o primi niciodată. Colegii lui de pavilion se uitară la el cu atenție, inclusiv bărbatul mărunțel și chel, care era singurul ce purta cătușe la mâini și lanțuri la picioare. Dawson își luă rămas-bun cu o ușoară înclinare a capului.

Ted rămase singur, în tăcere. Poate că ei se așteptau și își doreau ca el să urle ca un posedat și să izbească în geam. Se așeză pe pat și căută potcoava printre cearșafurile răvășite. Așteptă o veșnicie, cu vezica plină ochi și reprimându-și dorința de a striga din nou.

Chiar în momentul în care Ted se lăsa să cadă pe pat, intră un asistent medical.

— Bună ziua.

Ted se ridică.

— Tu cine mai ești?

— Mă numesc Alex McManus. Sunt cel care se va ocupa de ține atâta timp cât o să stai în pavilionul C. Acum trebuie să te întreb ceva, Ted. O să ai nevoie de astea?

Asistentul ridică o pereche de cătușe.

— Unde-i doctorița Hill?

— O să vină ea să vorbească cu tine mai târziu, mi-a zis să-ți comunic.

— Ce înseamnă mai târziu?

— Nu știu.

Ted se apropie de geam. Vorbi în șoaptă:

— Ceva nu-i în regulă, Alex. Alex ai zis că te cheamă, nu-i așa? Nu știu ce se petrece. Au venit după mine și m-au adus aici fără voia mea. Soția și

fetele mele se întorc azi din vacanță. Trebuie să ies de-aici.

McManus se aplecă și lăsă cătușele pe jos. Marcă un cod pe panoul de lângă ușă și apoi folosi cheia pe care o purta la brâu. Se auzi o voce din capătul coridorului, iar infirmierul făcu un gest în direcția aceea. Ușa se deschise.

— Doctorița Hill o să vorbească azi cu tine, probabil că după-amiază.

— Trebuie mai devreme… începu Ted.

— Ia stai așa, îl întrerupse Marcus. Să nu îndrăznești să pui la îndoială nimic din ce-ți spun. Altminteri, lucrurile o să se agraveze și asta n-o să-ți servească la nimic. Acum o să mergem să te speli și apoi o să te duc să stai cu restul, în câteva ore, doctorița Hill o să vină să te vadă și vei putea să o întrebi ce vrei tu. Nu-ți pierde timpul cu mine!

Ted încuviință.

Merseră alături până la capătul coridorului. Dădură de o ușă închisă cu cheia pe care McManus o deschise întorcându-i spatele, nepoliticos, lui Ted. Ajunseră în salonul comun. Acolo se găsea un televizor stins, câteva mese și câteva obiecte de mobilier pline cu cărți și cutii etichetate. Câteva plante de interior și lumina naturală care intra pe cele patru ferestre enorme făceau din încăperea aceea un loc destul de primitor.

— Unde sunt ceilalți?

McManus îl privi plin de curiozitate.

— Iau micul dejun.

Ted avea privirea ațintită asupra bibliotecii.

— Am uitat ceva în cameră, spuse deodată, în mod vădit îngrijorat.

— Nu-ți face probleme, tot acolo o să fie și când te întorci.

Ted își aminti de cuvintele lui Mike Dawson referitoare la ușurința cu care obiectele dispăreau din Lavender.

Se apropiară de dușuri. Un bărbat în uniformă verde îl preluă și îi întinse un prosop și un schimb

de haine. McManus se așeză pe o bancă din lemn de unde ar fi putut să-l vadă pe Ted pe deasupra pereților despărțitori.

— Chiar e nevoie să te ții după mine peste tot?

McManus ridică din umeri.

Ted își scoase hainele încet, le împături cu grijă și le lăsă de partea cealaltă a băncii de lemn, alături de cele curate. Se apropie de unul dintre dușuri și deschise robinetul. Temperatura era perfectă.

— Roger lucrează cu tine? întrebă Ted în timp ce lăsa ca apa caldă să-i cadă pe față.

— Da. O să vină mai târziu, presupun.

— M-a urmărit zile întregi.

McManus tăcu. Ted începu să se săpunească.

Vorbea fără să se uite la asistent.

— Nu știai, nu-i așa?

— La ce te referi mai exact?

— La faptul că m-a urmărit. L-am descoperit de două ori. Cred că a fost și la mine acasă.

Din nou, niciun răspuns.

— Doar ăsta și e motiv de reclamație, continuă Ted. Avocații mei o să fie încântați. Îmi cunosc drepturile, și știu în mod evident că acestea sunt violate de faptul că am fost adus în miez de noapte, și drogat. Dacă am acceptat s-o aștept pe doctorița Hill este pentru că vreau să-mi spună ea în față de ce-a făcut una ca asta? Nu spui nimic?

— Nu știu, omule, ce să zic. Mie mi-au zis să mă ocup de tine în primele ore cât ești aici, atâta tot. Nu-i nimic personal, o facem cu toți pacienții.

— Eu nu sunt pacient.

— Bine. O facem cu toți cei care ajung în pavilion. Unii nu se adaptează ușor schimbărilor. Fețele noi presupun o schimbare în universul pe care îl cunosc deja. Acum vom merge să luăm micul dejun și vei putea să-i cunoști pe colegii tăi.

În zid se găsea un ciudat dozator de șampon. Era o jumătate de sferă vârâtă în perete, greu de scos ori de clintit. Ted apăsă pe ea și un firicel de șampon roz ieși prin partea de jos.

— Am avut deja plăcerea să-l cunosc pe colegul din față, spuse Ted în timp ce-și freca părul cu spumă.

— Pe cine?

— Dawson.

— Aha! E de mai bine de zece ani aici; dacă i-ai intrat lui Dawson în grații, atunci nu vei avea probleme cu ceilalți.

— Vorbești de parcă am să rămân aici.

Ted închise robinetul. Se duse direct spre bancă și se înfășură în prosop.

— Tu ești sigur că o să mă țină închis aici, nu-i așa?

— Ți-am mai zis, eu nu știu nimic despre tine.

— Bine.

Ted se îmbrăcă în liniște. Când termină, se așeză pe bancă. McManus se afla la aproximativ șase metri, stând pe banca de la perete.

— Ești gata? zise în cele din urmă infirmierul.

— Ce facem cu astea? arătă înspre hainele murdare. McManus arătă la rândul său către un coș gol.

Chiar când dădeau să iasă, Ted îi ceru lui McManus să treacă prin cameră ca să ia potcoava.

6.

Când intră în salonul comun, conversațiile încetară, iar pe chipul multora se citeau surpriza și neîncrederea. Prezentatorul unui program de divertisment era singurul care nu băga în seamă tensiunea, continuând să lanseze din televizor întrebări suculente.

Robert Scott, asistentul-șef din pavilionul C, îi prezentă lui Ted restul pacienților. Mai spuse că nu dorea probleme și plecă. McManus stătea de pază într-o cameră alăturată privind printr-un geam cu plasă de sârmă. Cu el mai era încă un asistent.

În salon se aflau trei grupuri bine diferențiate: unul strâns în jurul televizorului, care era și cel mai numeros, și încă două la mese, unde se jucau șah și cărți. Singurul care stătea deoparte era Mike Dawson, care își citea cartea așezat pe pervazul generos. Când îl văzu pe Ted, schiță un gest cu mâna, dar imediat după aceea se cufundă în lectură și nu-i mai păsă de el. Ted înaintă până în centrul salonului, tentat să se apropie de grupul care juca șah, dar fără să știe dacă era nimerit s-o facă.

Pe măsură ce ceilalți renunțau să-i mai dea vreo atenție, zgomotul începu să se facă din nou auzit. Cei care jucau cărți vorbeau fără încetare, timp în care cei ce se uitau la televizor vorbeau rar și răspunzând deodată la întrebări sau lansându-se în vreo discuție. Ted se apropie de bibliotecă și începu să cerceteze exemplarele, chiar dacă în mod subtil nu-i scăpa din ochi pe cei doi care jucau șah și grupul care îi însoțea. Se afla la vreo trei metri și putu să vadă tabla de șah câteva secunde. Partida începută de curând nu semăna cu nicio deschidere studiată de el, chestiune care nu-l surprinse. În

timp ce se prefăcea că citește titlurile cărților, jucă partida în minte. Câștigară piesele negre.

Unul dintre cei ce jucau cărți, un bărbat înalt și sperios, a fost primul care a atras atenția cât de fascinat era Ted de bibliotecă. Arătă spre el cu un deget tremurând, iar colegii lui de joc se întoarseră să-l privească, îl studiară câteva minute, râzând și bătându-și joc, și apoi reveniră la ale lor.

Câteva minute mai târziu, bărbatul mărunțel pe care Ted îl văzuse din camera lui, și al cărui nume era Lester, veni dinspre grădină însoțit de un coleg. Nu purta cătușe și, imediat ce văzu că Ted se afla în salon, fu cuprins de nebunie.

— El mi-a furat aparatul! strigă cât îl ținea gura.

Când Ted se întoarse, Lester traversa în fugă salonul. Mike Dawson sărea de pe pervaz ca să-l prindă, iar infirmierii se buluceau din camera alăturată. Mulți dintre cei prezenți râdeau și încurajau scandalul iminent. Lester repeta acuzațiile la nesfârșit, mișcându-se cu frenezie dar fără să avanseze. Mike se așeză în fața lui, iar lucrul acesta fusese suficient ca să-l oprească.

— Nu ți-au furat nimic, Lester, spuse Mike calm. Ieși afară!

— Îl omor! Aparatul meu e la el!

Fața lui Lester era roșie, venele capului umflate; dădea din brațe și-și mișca picioarele ca un boxer.

Asistentul care îl însoțea pe McManus se întoarse cu un aer obosit ca să iasă din săliță. Îi făcu pe toți să tacă, cu un gest din mână. Era un bărbat tare voinic, cu înfățișare de viking, în stare să-l imobilizeze pe Lester cu o singură mână, fără să conteze cât era de agitat omulețul acela. Dar Dawson a fost cel care a ținut situația sub control.

— Liniștește-te, insistă el.

— A venit aseară, spuse Lester mișcându-se ca un animal în cușcă, l-am văzut. Mi-a furat aparatul, iar acum nu mai am nicio posibilitate de comunicare.

Ted continua să stea în fața bibliotecii, atent la privirile care parcă îl striveau. Poate că menționarea cuvântului *furat* îl făcu în mod inconștient să ducă mâna la buzunar și să atingă potcoava. Lester îl văzu și explodă.

— Acolo îl are, în buzunar! Percheziționați-l!

Asistentul clătina din cap. Mike făcu un pas spre Lester și-i înfipse un deget în piept.

— Nimeni n-are aparatul tău, spuse aspru. Și acum, lasă-mă să citesc dacă nu vrei să ai probleme.

Muștruluiala avu efect. Lester continua să se miște nervos. Vocea i se frânse:

— Dar, Mike, fără aparat eu nu pot să dau raportul. Iar ei au nevoie de raportul meu, înțelegi?

— Mă doare-n cur. Să vină cu *Millennium Falcon* să îl caute, dacă au atâta nevoie de el. Tu cară-te în grădină, și să nu te mai văd pe-aici. E clar?

Lester încuviință. Nu rămăsese nicio urmă din furia lui dezlănțuită. Dispăru, cu coada între picioare.

Mike făcu un gest către asistent și zâmbi. *Nu-mi datorezi nimic, pentru numele*... Apoi îi făcu cu ochiul lui Ted și se întoarse pe pervaz ca să-și reia lectura.

Ted se apropie de masă unde partida de șah continua, mai avansată dar mai puțin interesantă. Cel care juca cu albele era într-un clar dezavantaj, iar acum privea piesele fix, ca și cum ar fi vrut să le mute cu puterea minții. Celălalt aștepta să-i vină rândul, uitându-se când la tabla de șah, când la mica audiență. Prezența lui Ted păru să-l incomodeze, totuși nu spuse nimic.

— Haide, Sketch, n-am toată ziua la dispoziție! O să-i zic lui Scott să ne facă rost de un ceas din alea duble, așa o să vă pot rezolva mai rapid.

Sketch se făcu că nu pricepe, continua să stea concentrat asupra jocului. Posibilitățile lui ar fi fost nule împotriva unui jucător experimentat, se gândi

Ted, chiar dacă ar fi putut să mai aibă o șansă dacă muta calul de la F5 la H6.

Unul dintre cei trei spectatori interveni:

— Îl ai deja, nu-i așa Lolo? Își lovi pumnul cu palma. O să te strivească, Sketch… ca pe o muscă.

— Taci din gură, spuse altul dintre cei care priveau. Tu nu știi nici măcar să muți piesele. Ăsta e șah, știai?

Toți râseră, cu excepția celui la care se făcea aluzia, și Sketch, care continua să stea concentrat, scoase indecis brațul pe care îl ținea sub masă ca să facă în cele din urmă mutarea. Degetele lui se apropiară de calul de la F5. Putea să facă două mutări: H6, care i-ar fi dat un dram de speranță, și H4 care l-ar fi terminat definitiv.

Mută la H4.

— Nu ești un rival pentru mine, Sketch! spuse Lolo în timp ce avansa cu un pion care se apropia periculos de rege. Să văd cum ieși din asta.

Sketch se cufundă din nou în meditările sale.

Ted se hotărî să se îndepărteze. Orele până la sosirea Laurei păreau nesfârșite.

Mergea înspre ușă când își dădu seama că Dawson terminase lectura și nu-și lua ochii de la el. Fără să știe dacă era o idee bună sau nu, se apropie, poate ca să-i mulțumească pentru că intervenise în povestea cu Lester.

— Tu ai știut, nu-i așa? îl luă Dawson prin surprindere. Chestia cu calul la H4.

Pentru o clipă, Ted nu știu la ce se referea. Când înțelese, ridică din umeri.

— Am jucat puțin șah când eram mai tânăr…

— Și eu: nimic profesionist, recunoscu Dawson. Poate că noi doi o să jucăm într-o zi.

Îl punea la încercare.

— Sigur.

Ted își văzu de drum.

— Stai!

Dawson îl cântări din priviri.

— Lasă-mă să vin cu tine afară. Lester tot pe-acolo e.

Chiar în momentul acela, deveni conștient că în salon domnea din nou tăcerea. Toți, cu excepția prezentatorului de la televizor, păreau în așteptarea întâlnirii, își aminti cuvintele lui McManus din dimineața aceea, la duș. *Dacă i-ai intrat lui Dawson în grații, atunci nu vei avea probleme cu ceilalți.*

Grădinile erau mari, generoase. Erau străbătute de alei pe care, în clipele acelea, le traversau câțiva pacienți solitari, erau acolo parcuri bine îngrijite și copaci stufoși. Lester și alți câțiva stăteau adunați într-un colț al terenului de baschet, alți câțiva pe o bancă și alții în picioare, iar imediat deveniră atenți la cei doi bărbați.

— Atunci nu știi de ce te afli aici? zise Mike.

Ted se uita la el fără să fie suspicios. În lumina soarelui dimineții, continua să pară bărbatul cel mai sănătos la minte de pe pământ. Dacă nu l-ar fi descoperit cu o noapte în urmă uitându-se ia el cu privirea aceea de nebun, era greu să pricepi ce căuta Dawson în Lavender.

— La fel ca tine, și iată-te.

Se îndreptau spre una din băncile cele mai îndepărtate, sub un pin imens.

— Și atunci? insistă Mike așezându-se.

— Nu că n-aș ști, spuse Ted oarecum resemnat. Doctorița Hill m-a tratat în ultimele săptămâni. Am o tumoare… ce nu se poate opera, și medicul meu s-a gândit că terapia m-ar putea ajuta să trec peste asta. Drept să-ți spun, nu s-a înșelat. Am crezut că n-o să folosească la nimic să stau de vorbă cu doctorița Hill… dar a folosit. Puțin. Acum a dus lucrurile prea departe.

Pe terenul de baschet, Lester împreună cu ceilalți începură să joace. Mingea sărea pe ciment cu acel sunet strident, caracteristic.

— Doctorița Hill te-a internat împotriva voinței tale?

— Da.

Mike băgă mâna în buzunar și scoase un pachet de țigări. Îi oferi una lui Ted, care îl refuză.

— Nici eu nu fumam, spuse Mike aprinzându-și țigara cu o brichetă aurie. Trase prelung. Apoi uitându-se la țigara dintre degetele sale, adaugă pe un ton misterios: Uneori mă gândesc că o fac doar ca să nu semăn cu tipul care era acolo, afară.

Ted își ținea privirea ațintită asupra brichetei. Mike îi atrase atenția și spuse:

— Pe măsură ce-i câștigi încrederea, lucrurile se îmbunătățesc. Acum, zilele mele aici sunt destul de liniștite. Nopțile sunt cele care mă chinuie.

— De ce te afli aici?

— Nu ți-au zis?

Ted clătină din cap.

Mike își coborî privirea, în mod vizibil afectat, chiar și înainte de a deschide gura.

— Am omorât familia celui mai bun prieten al meu.

Mingea continua să sară cu zgomot undeva în depărtare.

— Eram foarte bolnav, continuă Mike. Acum se așeză adus de spate, aproape micșorat, cu brațele sprijinite pe genunchi și privirea fixă în jos. Dacă s-ar produce o evadare în masă, sau dacă dintr-o rațiune absolut nebunească mi-ar permite să plec de aici… eu aș refuza. Și, plin de amărăciune, adaugă: Fata prietenului meu a reușit să supraviețuiască… Să mă spânzur de pinul acela ar fi nedrept pentru ea. Ar fi prea ușor.

Ted păstră tăcerea.

— Știi ceva? Faptul că ești nebun nu schimbă cu mult lucrurile, continuă Mike. Nu te scutește de nimic, vreau să zic. În loc să te duci la închisoare, te închid într-un loc ca ăsta. Dar mereu rămâne o parte din tine care este vinovată; vinovată că nu a știut să pună oprelițe celeilalte părți. Pentru că o parte din tine *știe.* Știe *totul.*

Acum venise momentul să-și amintească de Wendell în cămăruța fabricii abandonate…

Există o anumită informație, aici, în capul tău, care te compromite.

Mike făcu o pauză ca să se gândească, cu ochii ațintiți acum asupra cerului, părând că-și amintește amănunte dintr-un trecut care nu-i dădea pace. Își duse un deget la tâmplă și îl privi pe Ted cu ochii căscați, înspăimântători.

— Mintea este o cutie magică. Plină de trucuri. Mereu face ce face ca să te avertizeze cumva. Și ca să-ți ofere o posibilitate de scăpare. O ușă…

Deschide ușa. E ultima ta scăpare.

Ted se gândea la pinul care îi adăpostea și la trupul lui Mike Dawson agățat de o creangă, legănându-se în bătaia vântului.

— Probabil că ai dreptate.

Mike zâmbi. Folosise din nou o expresie politicoasă, plină de înțelegere.

— Poate e așa cum spui și mâine n-ai să mai fi aici. Sau poate că da, și o să ne așezăm din nou pe banca asta. Toți simt nevoia să deschidă ușa asta mai devreme sau mai târziu.

Mike Dawson se ridică în picioare. Își scutură brațele și trase aer în piept; articulațiile spatelui îi scrâșniră.

7.

Laura îl aștepta în sala de evaluare. Ted, care avea mâinile încătușate, așteptă ca McManus să găsească cheia potrivită ca să-l lase să intre.

— E deschis, spuse o voce din interior.

Ted recunoscu imediat vocea.

Pe chipul Laurei Hill se năștea un surâs timid. Lângă ea, Roger era în schimb imaginea vie a seriozității, cu ochii săi mari și reci ca două planete.

— Doctorița Hill…, în fine, salută Ted.

— Poți să-mi spui în continuare Laura.

— Laura, bineînțeles. Mulțumesc pentru noaptea asta la Hilton, a fost extrem de generos din partea ta.

Asistentul îl conduse spre masa în spatele căreia se afla doctorița, dar înainte de a se așeza arătă spre lanțul care îi ținea legate încheieturile mâinilor.

— Ia loc, Ted, te rog, spuse Laura fără să facă vreo referire la cătușe.

El cercetă sala aceea în care era limpede că nu prea aveai ce să vezi: pe pereți, o faianță verzuie, masa emailată la care stăteau, șase tuburi de neon care ștergeau toate umbrele și o fereastră cu geam fumuriu care, în mod sigur, ascundea o cameră de supraveghere. Chiar în geamul acela, Ted îl văzu pe McManus făcând un gest cu capul și apoi dispărând.

— Cum te simți, Ted?

— Nu, nu, nu mă întreba *cum te simți, Ted.* Mă simt ca un rahat. Vreau să știu ce caut eu aici. Și vreau să aflu acum.

Laura își coborî privirea câteva clipe, aranjă un dosar închis pe care îl avea în față și își drese glasul. Nu mai era nicio urmă din zâmbetul ei și

părea ușor contrariată. Purta părul strâns, ca de obicei, ochelarii ei dreptunghiulari și halatul alb.

— Am să-ți explic într-o secundă, dar mai întâi crede-mă că trebuie să știu câteva lucruri. Roger și cu mine vrem doar să te ajutăm și…

— Foarte bine, foarte bine, gata, ajunge! Și tu ce-ai vrea să-ți răspund?

Laura trase aer în piept.

— Ieri i-ai zis lui Roger că o să te închidem în Lavender Memorial, că deja știai totul. La ce te refereai?

— Cred că nu e nevoie de prea multe explicații, nu-i așa? Mă refeream la asta…

Ted arătă din nou spre mâinile lui încătușate.

— Cine ți-a zis?

— Ce contează cine mi-a zis? A fost adevărat.

— Wendell a fost ăla?

Tăcere.

Ted își aminti de conversația pe care o avusese cu Wendell în camera cu scule de la fabrica abandonată.

Te bagă la balamuc cu top nebunii… Are toată puterea s-o facă, crede-mă!

— Ajunge, Laura, ți-a venit ție rândul să vorbești.

Laura și Roger schimbară o privire pe care Ted nu știu cum s-o interpreteze. Doctorița consimți și deschise dosarul pe care îl avea în față. Îl întoarse ca el să-l poată vedea, așa cum făcuse Lynch în salonul său. Doar că acum nu exista o fișă de cazier judiciar și un RMN al capului său. Recunoscu imediat imaginile pe care Carmichael i le arătase la el în cabinet; numele său apărea pe colțul fiecăreia.

— Le recunoști?

— Sigur că da. Acolo e tumora.

Ted arătă spre o zonă specifică ușor mai întunecată decât cealaltă.

— Nu ai nicio tumoare, Ted.

De ce nu te surprinde?

Doctorița se întoarse și făcu un gest în direcția geamului întunecat. Câteva clipe mai târziu, ușa sălii de evaluare se deschise.

— Bună, Ted.

Acolo se afla Carmichael, cu mâinile în buzunare și o mină tristă, ca a cuiva care trebuie să anunțe o veste proastă.

Și Carmichael e băgat în povestea asta.

— Mă tem că ce-a zis doctorița Hill e adevărat, spuse, încă stând în picioare în pragul ușii.

Se apropie încet, înconjură masa și se așeză. Acum, Ted avea trei interlocutori.

— I-am cerut lui Carmichael să vină la Lavender ca să ți-o spună chiar el, explică Laura.

Bărbatul consimți, cu un aer grav.

— N-a existat niciodată nicio pată, spuse Carmichael calm. Când au sosit primele analize, ți-am zis că ai un creier perfect sănătos, că durerile de cap veneau din altă parte și că o să găsim împreună de unde și de ce, așa cum am făcut-o cu tot ce te-a durut de-a lungul anilor. Tu te-ai enervat, și doar când ți-am spus că vom repeta analizele ca să fim siguri, ai început să te mai calmezi. Am presupus că în felul acesta aș câștiga ceva timp, pentru că în creierul tău nu exista nici urmă de tumoare, și știam că rezultatele aveau să fie aceleași.

Ted se uita la el fără să reacționeze în niciun fel.

— Nu-ți amintești nimic din toate astea? spuse Laura.

— Au schimbat rezultatele. Cum știu că imaginile astea sunt ale capului meu?

— Îmi pare rău, își ceru iertare Carmichael.

— Și cu durerile de cap ce e, faptul că sunt confuz uneori? Pentru prima oară Ted lăsă să se observe semnele disperării. Tumoarea poate să fie mică, să se afle undeva într-o zonă unde rezonanța n-o poate detecta. Am citit cu privire la asta, nu încercați să mă păcăliți!

— O să continuăm cu tratamentul, ca să te ajutăm să…

— Să mă ajutați! Nu pricepi nimic, Laura; ultimele dați am venit să te văd printr-un miracol. Dacă totul ar fi decurs după cum plănuisem, acum aș fi în biroul meu cu un glonț în cap. Ted râse: E ridicol. Dacă n-ar fi fost afurisitul de Lynch, aș fi făcut-o.

Simulă un pistol cu degetele și îl duse la tâmple. Imită zgomotul unei împușcături.

Doctorii se uitară unul la altul.

— Care-i treaba? întrebă îngrijorat Ted. Nu mă mai tratați ca pe un nebun!

Se ridică împins parcă de un arc, scaunul căzu în spatele lui. Nimeni în sală nu se mișcă. Îl priveau în timp ce el mergea în cercuri.

— Nu pot să cred, spunea Ted pentru sine.

Mergea cu mâinile așezate pe burtă și privirea ațintită în linoleumul de pe jos.

— Ai potcoava la tine? întrebă Laura.

Ted se opri dintr-odată, își pipăi nerăbdător buzunarul pantalonului. Acolo se afla forma dură a potcoavei. O scoase din buzunar și o ținu între degete, uitându-se la ea ca la un talisman cu puteri magice.

— Îți amintești că mi-ai vorbit despre ea, nu-i așa? continuă Laura. Mi-ai povestit despre Miller, profesorul tău de șah, despre concursul din Buenos Aires între Capablanca și Alehin…

La un moment dat, Roger se apropie de Ted și îl conduse până la scaun. Nu părea total conștient. Continua să stea cu ochii ațintiți asupra potcoavei.

— Am găsit-o acasă la Wendell, spuse Ted uimit, hipnotizat de bucata aceea de fier îndoit.

— Ted, uită-te la mine!

El ridică privirea.

— Regulile aici sunt stricte, și ceva metalic și atât de contondent ca această potcoavă e împotriva regulamentului. Dar am să-ți permit s-o păstrezi. Iar când o să te simți confuz, vreau să te concentrezi asupra ei, să te gândești la Miller, la partidele de șah, de acord?

— La vremurile bune, murmură el.
— Exact, spuse Laura mulțumită de răspuns. La vremurile bune.

Nu mai rămăsese nicio urmă din izbucnirea de furie de mai devreme. Ted își coborî din nou privirea, își mută ochii de la potcoava care zăcea la el în poală și pe care o ținea între degete.

— A fost pentru Holly? Ea… avea o aventură cu Lynch, nu era Wendell, ci Lynch. Am văzut fotografiile. Erau la restaurant.

— Nu te gândi acum la asta, Ted. Nu știu motivul pentru care ai luat decizia de a-ți pune capăt zilelor. Dar o să aflăm.

Ted părea un copil pedepsit. Atunci, expresia de pe chipul său se schimbă, de parcă el și-ar fi adus aminte de ceva. Se uită la Laura, iar în ochii lui se putu citi cu adevărat groaza.

— Holly și fetele sunt bine?
— Sunt bine. Acasă la părinții ei, în Florida.
— Trebuiau să se întoarcă vineri, ce zi e azi?

Laura nu răspunse. Închise dosarul, care continuase să stea deschis pe masă. Doctorul Carmichael se scuză spunând că avea lucruri de rezolvat, îl salută pe Ted înclinând din cap și îi spuse că avea să-l viziteze din nou, să fie tare, că se afla pe mâini bune.

Groaza nu dispăruse din privirea lui Ted.

— Ce sunt toate amintirile astea, Laura?

— O să ne ocupăm și de astea, chiar dacă mă tem că nu am toate răspunsurile. Nu vreau să te împovărez acum cu astea. E important să asimilezi ceea ce ți-am spus adineauri. O să ne vedem din nou aici, poimâine, și vom continua să vorbim. De data aceasta, vom fi doar tu și cu mine, ca pe vremuri.

Laura zâmbi înțelegătoare.

— Holly m-a închis aici? Nu sunt prost, știu că ea ar fi trebuit să-și dea consimțământul. Ea știe? Știe ce aveam de gând să fac la mine în birou?

— Nu știe.

— Mai bine.

— Dar pricepi că trebuie să rămâi aici câteva zile, nu-i așa?

— Presupun că da.

Nu, să nu crezi, dar continuă jocul. Totul se petrece așa cum Wendell a anticipat. El a fost singurul sincer cu tine… singurul care ți-a arătat dovezi.

— O să-ți petreci noaptea în rezerva de maximă siguranță, dar mâine voi cere să te mute într-o cameră obișnuită unde o să te simți mult mai bine. Mi-a spus McManus că te înțelegi cu Dawson, ceea ce e foarte meritoriu. Tipul e extrem de selectiv.

— Nu știu dacă „a înțelege” e tocmai cuvântul potrivit. Am vorbit cu el în grădină, dimineață la prima oră. Mi-a povestit de ce se află aici și nimic mai mult.

— Ți-a spus într-o zi cât majoritatea n-a auzit de la el toată viața.

Ted ridică din umeri. Ultimul lucru care-l interesa era să fie apropiat de un criminal dement.

8.

Era târziu. De câtva timp conversațiile pe coridorul cu rezerve de maximă siguranță încetaseră. Ted se odihnea la el în patul supraetajat, stând cu mâinile sub cap și privind în tavan. Îi dispăruse anxietatea dorinței de a pleca cu orice preț din Lavender. Nu știa dacă Laura fusese complet sinceră cu el, probabil că nu, dar existau prea multe îndoieli care trebuiau procesate. Oare chiar inventase că avea o tumoare la cap? Două realități fragmentate existau în capul lui; într-una din ele îl omorâse pe Wendell, iar în cealaltă nu numai că nu o făcuse, ba chiar stătuse de vorbă cu el… *într-un castel roz!* În mod cert avea ceva probleme, de ce s-o nege?

Și nu uita de Blaine. L-ai așteptat ascuns la el în casă. Te-a descoperit, dar ai fi putut să-l lichidezi cu o mișcare rapidă.

Trebuia să doarmă, să asimileze lucrurile calm. Pe piept simțea presiunea liniștitoare pe care o exercita potcoava. Închise ochii încercând să-l prindă somnul… dar îi deschise dintr-odată. Se așeză pe marginea patului. Potcoava sări de la el de pe piept și căzu pe jos provocând un dăngănit metalic care în liniștea pavilionului din zona de maximă securitate semăna cu sunetul unui clopot. Cineva din capătul celălalt al coridorului strigă să facă liniște. Ted se apropie de geam. Lester îl observa din camera alăturată celei a lui Mike Dawson.

— Tu nu dormi niciodată, Lester? Du-te-n pat! îi spuse printre dinți, spre surpriza chelului. Mike, tu ești treaz?

Din nou îl făcură să tacă!

— Mai taci tu, idiotule! strigă pe coridor în întuneric.

În camera lui Mike se aprinse o luminiță chiar lângă pat. Bărbatul se sculă, nu părea să fi reușit să adoarmă încă.

— Ar fi mai bine să cobori tonul vocii, îi sugeră.

Ted consimți.

— Dormeai?

Vecinul său negă din cap.

— Am insomnii, așa că răspunsul e nu. Ce se întâmplă?

— Trebuie să te întreb ceva.

— Zi-mi!

— Jocul ăsta de șah în sala comună… pare destul de nou, în special tabla asta care se strânge sul.

— Au adus-o acum vreo șase luni, spuse Mike, cu vreo doi ani în urmă aveam altul, dar nu știu ce s-a întâmplat cu el.

Șase luni!

Asta fusese chiar înainte de vizita lui la Carmichael.

Ted avu convingerea că jocul acela de șah se afla acolo pentru el. Ce putea fi mai bun decât un joc de șah ca să se simtă ca acasă? Privi potcoava, încă se afla pe jos.

— L-a adus doctorița Hill? întrebă Ted.

— N-am nici cea mai mică idee. Asta voiai să știi? Presupun că era prea important ca să aștepți până mâine.

Mike se întinse din nou în pat și stinse lumina.

Ted făcu același lucru câteva secunde mai târziu, dar acum chiar era convins. Jocul acela de șah se afla acolo pentru el.

9.

De dimineață, McManus îl conduse în ceea ce avea să fie noua lui cameră. Se afla la etajul al doilea al pavilionului C, și ca să ajungă acolo străbătură un hol mochetat care nu avea nicio legătură cu acel coridor rece de sticlă din zona de maximă siguranță. Ted era îmbrăcat în pantalonul și jacheta gri, dar nu mai avea cătușe, lucrurile începeau să se schimbe. Dintr-o ușă laterală, Sketch, pe care Ted îl recunoscu de la partida de șah la care asistase cu o zi în urmă, se uita la el cu o expresie indescifrabilă.

— Lasă-mă să-ți dau un sfat, spuse McManus înainte de a ajunge în capătul holului. Profită de ocazia asta; nu face nicio tâmpenie. Pari un bărbat inteligent.

Părea un sfat sincer. Ted încuviință solemn. Când intrară în cameră, înțelese puțin mai bine la ce se referea asistentul. În comparație cu patul de sihastru în care își petrecuse ultimele două nopți, aceea chiar era o cameră ca la Hilton. Își aminti de gluma pe care o făcuse către Laura cu privire la asta și zâmbi.

Camera era mare și avea o fereastră imensă prin care soarele pătrundea cu nerușinare. Existau două paturi, fiecare având alături un birou și o mică bibliotecă; totul era dispus simetric, cu excepția unei uși interioare care ducea la o baie. Jumătatea ce-i revenea lui Mike Dawson, colegul său, era ticsită cu cărți, tăieturi din ziare lipite pe perete, fotografii și toate cele necesare ca să faci o cameră cât se poate de primitoare. McManus îi explică lui Ted că Mike nu împărțise camera cu nimeni de mult timp.

Pe salteaua neînfățată se afla o cutie de carton cu numele lui Ted scris cu carioca neagră.

— Ce bine! Ți-au adus lucrurile deja.

Lucrurile mele?

McManus își luă rămas-bun, iar Ted rămase singur. Merse până la geam pe linia imaginară care despărțea lumea sa de cea a lui Dawson, viețuită și colorată, spre deosebire de cea a lui, pustie și cu o cutie de carton care nici măcar nu știa ce conține. Un dreptunghi de lumină era singurul lucru ce amesteca acele universuri atât de diferite. El strânse din pleoape ca să reducă din efectul orbitor al soarelui și imediat apăru terenul de baschet și aleile care străbăteau grădina. Câteva clipe urmări mersul șerpuit al câtorva pacienți.

Se îndepărtă și văzu obiectele personale ale colegului său. Îi atraseră atenția tăieturile din ziar lipite pe un panou deasupra biroului. Dădu să meargă câțiva pași în direcția aceea, dar se opri. Alese să se îndrepte spre ușa de la baie.

— Mike?

— Ce e? se auzi din partea cealaltă.

— Sunt Ted. Am nevoie de un pix sau ceva ca să tai banda adezivă la cutia asta pe care mi-au lăsat-o aici. Te deranjează dacă iau unul de la tine de pe birou?

Tăcere.

— Mike?

— Bineînțeles că poți lua afurisitul ăla de pix! Lasă-mă să mă cac și să citesc liniștit!

— Iartă-mă!

Nu primi niciun răspuns.

Poate că Dawson nu era atât de teribil cum ziceau ceilalți. Se apropie de birou. De data asta, nu putu să evite să nu arunce o privire la unul dintre articole. Titlul zicea așa:

ANDREEA CREEN CÂȘTIGĂ MENȚIUNE
LA BIENALA DE ARTĂ DE LA VENEȚIA

Se dădu la o parte. Dacă Mike ieșea din baie în momentul acela, relația dintre ei, care păruse că începe cu dreptul, ar fi fost complet distrusă. Se îndreptă spre cutia de carton. Rupse scotch-ul cu unul dintre capetele pixului și deschise cutia. Înăuntru se găseau o grămadă de haine bine împăturite, cărți, niște pungi din plastic cu închizătoare, o veioză pe care o recunoscu imediat și… un tentacul roz care șerpui până ce dispăru.

Ted făcu un pas înapoi. Desfăcu marginile cutiei și sări înapoi până ce se lovi de patul lui Mike și căzu pe el. Nu-și putea lua ochii de la cutie. Ceva se mișca în interiorul ei, nu numai că-l văzuse, ci zgomotul de obiecte ce se ciocnesc unele de altele era de neconfundat. Și Ted știa care era motivul. Acela nu era un tentacul, ci coada rozalie a oposumului.

Respira cu greutate. Nu era posibil. Întâlnirile cu oposumul trebuiau să facă parte dintr-un coșmar…

Sigur? Și acasă la Arthur Robichaud?

În clipa aceea, Mike ieși din baie. Imediat își dădu seama că ceva nu era bine…

— Ce e în cutie? spuse aruncându-se în direcția aceea. Era pe punctul de a o atinge, dar în ultimul moment se răzgândi. E un șobolan?

— Nu, spuse Ted.

Cutia nu se mai mișca.

Mike desfăcu marginile cutiei cu o mișcare rapidă, și păstră distanța. Încetul cu încetul se apropie, băgă mâna și scoase lampa, apoi o pungă și încă una…

— Aici nu-i nimic, zise și privi în jur, nedumerit.

— I-am văzut coada. Cutia se mișca.

Mike se uita la el ridicând din sprânceană.

Ted se sculă în picioare, scuturând din cap.

— Te asigur că…

Mike îl întrerupse ridicând mâna.

— Ce-ai văzut?

— Nimic.

— Ce-ai văzut?

Ted stătu pe gânduri.
— Mi s-a părut că văd un oposum, dar poate că mi-am imaginat.
— E prima dată când îl vezi? întrebarea îl luă pe Ted prin surprindere.
— La ce te referi?
— E o întrebare simplă.
— Da, spuse Ted ferm.
Mike își frecă bărbia cu mâna.
— Un oposum… spuse cu voce joasă.
— Care-i treaba? Și tu l-ai văzut? înainte, vreau să zic.
— Nu, dar după masa de prânz o să-mi povestești totul legat de oposumul ăsta.
Expresia plină de mister ce-i apăruse pe chip dispăru. Luă cartea pe care o aruncase pe pat la ieșirea din baie și se întinse să citească, fără să mai spună nimic.

10.

Ted își luă tava cu prânzul, file de pește cu sos de mazăre, și căută masa cea mai îndepărtată. Sala de mese din pavilionul C nu era spațioasă, așa că oriunde s-ar fi așezat tot n-ar fi găsit liniștea dorită. De la masa alăturată, patru pacienți îl priviră cu atenție și încercară să înfiripe o conversație prietenoasă. El le răspunse că n-avea chef de vorbă, iar aceștia se resemnară. Adevărul era că simțea nevoia să se gândească. Își dădea seama că, treptat, acceptase șederea în Lavender cu relativă lejeritate, iar asta îl indigna oarecum, ca și cum în adâncul lui știa că era necesar să stea închis undeva. Mintea sa era un puzzle fără logică, încercase să se sinucidă din cauza unei tumori de care nu suferea… Era posibil chiar să fi omorât doi oameni. Oare ăsta să fi fost motivul pentru care l-au închis în pavilionul C? Era el oare un asasin asemenea lui Dawson? Prea multe întrebări pentru a se da bătut și a-și accepta captivitatea. Nici măcar nu avea putere să lupte pentru a le vedea pe fete și pe Holly. Desigur că le ducea dorul, mai ales lui Cindy și Nadine; gândul la fiicele sale îl durea cel mai mult. Dar, ce le-ar fi putut spune? Ce i-ar fi explicat lui Holly? Dacă nu tumoarea fusese motivul comportamentului său, atunci ce anume?

Mâncă în liniște, dus pe gânduri, uitându-se pe fereastră cu privirea pierdută.

Cineva de la masa alăturată îi spune ceva, dar Ted îl ignoră. Incidentul din cameră îl tulburase. Când se va sfârși oare? Văzuse oposumul în cutie și nu-și putuse lua ochii de la el; până când Mike se întorsese, acesta deja dispăruse. Exact la fel cum se întâmplase acasă la Robichaud, când animalul se

ascunsese în anvelopă. De fiecare dată când văzuse acel animal respingător crezuse că era real, pentru ca apoi să se convingă că îl visase sau, poate mai rău, că și-l închipuise. La ce trebuia să se gândească acum? Oare visa? Se concentră asupra cuțitului de plastic cu care mânca, îl observa cu atenția caracteristică unui cercetător, la fiecare detaliu, la forma rotundă a fructului de mango, îl ținu deasupra tăvii și se concentră. Cuțitul se îndoi și se rupse producând un trosnet scurt. Câteva râsete se auziră la masa alăturată. Ted examină cele două părți ale cuțitului rupt, le mișcă cu degetul… Oare chiar atingea acele bucăți în realitate?

Suspină. Privi cu resemnare ce mai rămăsese din fileul de pește, iar apoi cuțitul rupt.

Voia să plece, când Lester apăru din senin și se așeză lângă el. Nu părea așa de tulburat ca în alte dăți.

— Știu că n-ai avut nicio legătură cu aparatul meu, spuse el pe un ton împăciuitor. L-am găsit.

— Puțin îmi pasă.

Lester avea ochii lui Gollum, mari și vicleni, și cu cât Ted îi privea fix, cu atât păreau că se măresc. Și dacă i-ar fi înfipt o bucată din cuțitul rupt în acei ochi giganți?

— Te-am auzit aseară vorbind cu Dawson, continuă Lester, îl întrebai despre șah.

Ted se ridică. Apoi se așeză din nou și încuviință.

— Te-am auzit din camera mea, repetă omulețul. Îl întrebai când a fost adus șahul, iar el ți-a răspuns că în urmă cu șase luni.

Într-adevăr, asta îi spusese Michael. Ar fi putut să-l mintă?

— E adevărat?

Lester își masă bărbia. Calcula în minte.

— Da, e adevărat. Dar eu știu cine l-a adus.

— Cine?

— Bine, de fapt…

— Cine?

Ted îl luă pe Lester de gulerul cămășii și-l trase înspre el. Câțiva pacienți se întoarseră. De la una din mese se ridică Robert Scott, asistentul-șef, și îi privi până când Ted îi făcu semn că purtau doar o conversație amicală.

— Cine, Lester? întrebă din nou Ted.

Omulețul probabil că văzuse ceva în ochii lui Ted, pentru că nu mai rămăsese nimic din căldura din ziua precedentă.

— Doctorița Hill. Ea și asistentul de culoare au venit într-o zi și i l-au dat lui Scott. I-am văzut.

Ted îl studie preț de câteva clipe.

— Nu te cred. Și tu unde erai?

— Pe hol. I l-au dat chiar acolo, în văzul tuturor. Bine, nu chiar în văzul tuturor, pentru că eu eram singur, dar nu m-au văzut. Doctora Hill nu vine des pe-aici, iar când o face, e mereu însoțită de un asistent, cred că Roger se numește. I-a dat cutia cu piesele de șah lui Scott, doar că la început el nu știa că era vorba despre o cutie de șah, l-am urmărit până în salon unde el a așezat-o pe raft alături de celelalte jocuri.

— Și asta s-a întâmplat acum șase luni.

Lester aprobă din cap cu vehemență și adăugă:

— Și eu bănuiam asta.

— Ce bănuiai?

— Am auzit și ce i-ai spui lui Dawson ieri. L-ai întrebat cum era posibil ca ei să fi știut acum șase luni că urma să fii internat aici.

— Asta nu e treaba ta.

— Ba da. Ei știu multe lucruri. Au microfoane și camere minuscule ascunse.

Ted dădu din cap. N-avea rost să continue discuția cu un lunatic. Pentru a doua oară vru să se ridice, dar Lester îl prinse de braț. Ted ar fi putut scăpa ușor din strânsoare, dar văzând expresia de tristețe de pe chipul lui Lester îl lăsă să se descarce.

— Crezi că au montat microfoane în interiorul pieselor de șah?

— Nu, Lester, nu e niciun microfon montat în piese.

Pe chipul lui Lester se vedea o strâmbătură de confuzie și groază.

— Și tu cum de ce ești așa de sigur?

N-avea rost să continue discuția.

11.

Mike îl aștepta pe banca de sub pin. De data asta nici nu citea, nici nu fuma; îl urmări pe Ted cu privirea până când acesta se așeză lângă el.

— Probleme cu Lester? Dacă te mai deranjează…

— Îmi port singur de grijă, interveni Ted. Am și eu un as în mânecă.

— Da, așa se vorbește.

Terenul de baschet era gol. Sub soarele amiezii, resturile vopselei albastre se asemănau cu niște băltoace. Mike arătă spre una dintre ele, unde un pacient obez se învârtea în jurul unui stâlp de oțel.

— Acela e Espósito. Și el le-a văzut.

Pentru un moment, Ted habar n-avea la ce se referea colegul său de cameră. Privi în toate direcțiile, crezând că se referea la cineva anume.

— Ce-a văzut?

— Animalele, spuse Mike pe un ton grav, și cu privirea ațintită la Espósito, care cu toată viteza se tot învârtea în jurul stâlpului.

Expresia sa nu diferea cu nimic de cea a lui Timothy Robichaud, în fruntea caruselului său supersonic.

— Ce animal ai văzut? întrebă Mike.

— Ți-am mai spus, un oposum. Dar sigur a fost un vis, m-am tolănit pe pat, am închis ochii și deodată…

— Noi doi știm că n-a fost un vis, Ted. Ești sigur că era un oposum?

— Sau ceva asemănător. Tu l-ai văzut?

— N-am văzut oposumul. Am văzut un șobolan și o langustă. Prietenul nostru Espósito, învârtindu-se acolo ca un titirez, a văzut o hienă și un râs. Alții

au văzut mai multe, dar niciunul dintre ei n-a văzut oposumul.

Mike continua să privească terenul de baschet ca și cum ar fi evaluat o problemă a cărei soluție era imposibil de găsit.

— Mike, îți dai seama că aceste animale nu există, nu?

— Nu mă privi așa! Știu că animalele sunt aici, zise și își atinse capul. Dar asta nu înseamnă că nu există.

Ted plescăi din limbă. Voia să se ridice și să plece de-acolo, când Mike îi puse mâna pe genunchi.

— Așteaptă!

— Vreau să uit odată de oposumul ăsta, Mike, sincer. Trebuie să-mi pun ordine în idei. Ieri am vorbit cu doctorița Hill, și totul e mai confuz pe zi ce trece. N-am nevoie acum să alimentez confuzia.

— Înțeleg. Lasă-mă să-ți spun ceva. Doctorița McMills e directoarea generală a acestui spital și cea care a preluat cazul meu de la început. După câțiva ani de internare, i-am vorbit despre animale. Ea râdea, și din când în când vorbeam despre ele, deși niciodată nu mă întreba detalii. E un om excepțional care a tratat foarte mulți pacienți înainte de a deveni directoare și sunt sigur de ceva: ea știe că animalele sunt reale. Eu nu le-am mai văzut de câțiva ani.

— Când le-ai văzut prima oară… mai exact? Când…

— Când i-am omorât…? Da.

Și tu, Ted, pe cine ai omorât? Pe Wendell? Pe Blaine? Pe amândoi?

— Începusem să văd langusta aproape tot timpul, spuse Mike. Era mai mare decât una obișnuită și mai îndrăzneață, pentru că se apropia de mine într-un mod sfidător. Aveam ciudata senzație că va sări dintr-odată și-mi va intra în gură, îmi provoca repulsie doar să mă gândesc la ea. La început n-am realizat, dar mai târziu mi-am

dat seama că apărea de fiecare dată când eram pe punctul de a mă abate de la *drumul meu.* Era un fel de… gardian. Șobolanul era și el în felul lui un gardian, dar mai periculos.

Ted simți un fior. Și lui îi era teamă de oposum.

— Privește terenul de baschet, continuă Mike, sunt două părți diferențiate, despărțite de linia centrală. Același lucru se întâmplă în universul real și în cel al nebuniei, Ted. Ori ești nebun, ori nu ești, nu există cale de mijloc. Faci parte dintr-o echipă, iar dacă ești închis aici și ai noroc, dacă tratamentul dă roade, dacă doctorii stabilesc diagnosticul și tratamentul potrivit, poate ai noroc și treci dintr-o echipă în alta măcar pentru o perioadă. Ceea ce nu poți face însă este să joci la două capete. Înțelegi?

— Nu cred că în asta constă nebunia.

— Crede-mă, căci ăsta-i adevărul! E ca o altă dimensiune, dacă vrei să vezi lucrurile așa. O lume cu propriile reguli. Ca în vise. Tu nu visezi?

— Tu crezi că animalele fac parte din acea lume.

— Nu neapărat. Vezi cercul din centrul terenului de baschet? E o zonă intermediară, de aceea îmi place analogia; nu e ceva ce mi-a trecut prin minte în momentul ăsta. De multe ori vin să mă așez aici și mă gândesc la asta. Cercul ăsta reprezintă ușa dintre cele două lumi, unde se presupune că nu trebuie să te afli deoarece, după cum ți-am spus, nu ai cum să joci în ambele echipe în același timp. Totuși, unele persoane, cum ești tu, eu sau Espósito rămânem aici mai mult decât trebuie, stând în fața *ușii,* iar asta nu e bine. Mike făcu o pauză și, pe un ton pesimist, adăugă: cercul e periculos, pentru că acolo conviețuiesc cele două lumi.

Espósito renunțase la a se mai învârti în jurul stâlpului, iar acum mergea aiurea bucurându-se de efectele amețelii. Cu brațele deschise și fața îndreptată spre cer, plutea ca un avion.

— Animalele sunt acolo pentru a ne îndepărta de cerc, Ted, spuse Mike, și iar vorbea pe tonul unui

om întreg la minte.

— Dar de ce numai unii dintre noi?

— Nu știu.

— Mike, nu vreau să mi-o iei în nume de rău, dar spui că acel cerc e periculos și, presupunând că e adevărat, ce poate fi mai rău decât să înnebunești de-a binelea?

— Permite-mi să te întreb ceva, Ted: când ai văzut oposumul?

— L-am văzut de câteva ori.

— Spune-mi când!

— L-am visat. Eram în sufrageria casei mele și ceva îmi atrăgea atenția din grădină, era noapte. M-am uitat pe fereastră și soția mea era acolo, în costum de baie, stătea nemișcată într-o poziție imposibilă. În plus, nu avea un picior. Oposumul stătea pe o masă în verandă mușcând din piciorul soției mele.

Ted se înfioră aducându-și aminte.

— Un vis foarte ciudat, spuse Mike. Ți-ai revăzut soția după acel episod?

— De ce mă întrebi?

— Poate că nu e cel mai bun exemplu.

Ted se impacientă și îl strânse pe Mike de braț.

— De ce mă întrebi dacă am revăzut-o? Știi ceva?

Mike nu-și pierdu cumpătul: Așteptă ca brațul să scape de încleștarea lui Ted, apoi vorbi apăsat.

— Uite, nu e vorba că sunt eu un expert în privința asta. Ceea ce știu reprezintă fructul propriei mele experiențe și a ceea ce am aflat aici. Înaintea lui Espósito, a fost altul. Se numea Ricci. A plecat acum cinci ani. Mike făcu un gest cu capul arătând spre cer. El mi-a vorbit prima dată despre animale și despre cerc, doar că nu s-a referit la el în felul ăsta. Eu nu l-am crezut deloc, așa cum nici tu nu mă crezi pe mine acum, dar apoi m-am gândit la langustă, de care aproape că uitasem, și multe lucruri au început să capete sens. Știi? Când a avut loc acel episod cu prietenul meu… Chipul

lui Mike se întunecă într-o secundă. Când… am făcut ceea ce am făcut, totul era confuz în mintea mea, nici câteva luni mai târziu n-am putut să disting între ce fusese real și ce nu. Dovezile erau evidente, numai că eu refuzam să le văd. Una dintre ele arăta că eu o asasinasem pe servitoarea prietenului meu, o femeie încântătoare pe nume Rosalia pe care o cunoșteam de multă vreme și care avea un băiețel. Mi se rupe sufletul de fiecare dată când mă gândesc la ea. Poliția a găsit cadavrul în camera sa, și știa că făcea parte din incursiunea mea ucigașă. Eu m-am convins că așa era. Avea sens. Totuși, deodată mi-am amintit ceva care s-a petrecut zilele acelea; o amintire care a stat ascunsă și a ieșit la iveală dintr-odată. Mă aflam pe terasa casei mele, singur, beam o bere, când nemernica de langustă a apărut din neant și s-a așezat pe genunchiul meu. Am tras o sperietură de moarte. Am dat-o jos de pe mine lovind-o cu mâna și a aterizat aproape de ușă. Apoi a intrat în casă, avansând lent, iar eu știam că trebuie să o urmăresc. Îți vine să crezi? Eram acolo, urmărind o langustă în propria casă, pentru că știam că avea să-mi dezvăluie ceva. Mike râse și scutură din cap. Așa am ajuns într-o cameră pe care nu o foloseam și acolo s-a oprit. Când mi-am amintit asta, am crezut că făcea parte dintr-un vis, așa cum ți s-a întâmplat și ție. Ușa acelei camere nu era obișnuită, avea un vizor și am intrat. Și atunci am văzut îngrozit cum un copil pe care eu îl cunoșteam o înjunghia pe Rosalia într-un mod sălbatic. Nu-mi puteam lua ochii de la scena aceea, exact ca într-un vis când timpul se tot prelungește.

Mike se opri. Era imposibil ca ceea ce povestea să facă parte dintr-un scenariu.

— Pe femeie au înjunghiat-o, completă Ted.

Mike aprobă.

— Amintirile mele din acele momente n-au fost niciodată clare, și nu neg posibilitatea ca eu s-o fi

omorât… Dar ceva îmi spune că nu eu am făcut-o. Nu pe ea.

— Vrei să spui că ceea ce s-a întâmplat atunci cu langusta la tine acasă…

Ted nu termină fraza. Se gândi din nou la Holly, cum stătea nemișcată în grădină cu piciorul amputat.

— Mai devreme mă întrebai ce poate fi mai rău decât să-ți pierzi mințile, spuse Mike, și aici găsești răspunsul. Când îți pierzi judecata, totul e în mintea ta… Dar când te afli în cerc, unde cele două lumi conviețuiesc…

Ted rămase pe gânduri câteva clipe.

— Te referi la faptul că, dacă eu visez că soției mele îi lipsește un picior, atunci ea, ca prin minune…

— Dacă o spui altfel, sună stupid. Ceea ce te sfătuiesc e că, dacă o să mai vezi oposumul, să stai departe de el. Cum ți-am spus și mai devreme, animalele înconjoară limita dintre cele două lumi.

Nu-și mai spuseră nimic preț de câteva minute. Espósito plecase, iar Lester, Lolo, Sketch se așezară la locul lor.

— De când te-am văzut, am știut că și tu vezi animalele, spuse Mike, mai mult pentru sine decât pentru Ted. A fost ciudat.

12.

Laura îl aștepta în sala de evaluare. Avea un carnețel și un laptop.

— Sunt necesare? spuse Ted arătând înspre cătușe. Tocmai intrase.

— Mă tem că da.

Ted se așeză plictisit în fotoliu. McManus, care îl însoțise din cameră, se retrase în liniște.

— Te-ai gândit la ce am vorbit, Ted? Te-ai convins că acea tumoare nu există? Fii sincer cu mine!

— Nu m-am gândit prea mult la tumoare.

Laura își scoase ochelarii și își masă nasul ca și cum ar fi vrut să scape de o senzație neplăcută.

— McManus mi-a spus că te-ai integrat destul de bine printre ceilalți pacienți.

Ted păstră tăcerea.

— Ai ceva să-mi spui, Ted?

— Da… E un joc de șah în salonul principal. L-ai adus tu?

Zâmbetul Laurei tremură. Adevărul se putea citi în ochii ei.

— M-am gândit că te va ajuta să te simți mai în largul tău, recunoscu ea. Ai putea să joci șah cu băieții.

Ted dădu din cap că nu. Preț de un minut, rămase cu privirea ațintită în tavan.

— L-ai adus acum șase luni, spuse calm.

Laura vru să articuleze un cuvânt.

— Nu spune că nu. Știu că e adevărat. Ceea ce vreau să aflu e cum ai știut tu acum șase luni că voi fi internat aici.

— Liniștește-te, Ted!

— Sunt liniștit. Spune-mi de ce-ai adus jocul de șah încă dinainte de a mă cunoaște. A fost Carmichael? El ți-a spus? Face parte din planul lui? Spune-mi naibii adevărul odată!

Laura se înclină peste masă, căutând să se apropie cât îi permitea situația. Privirea ei spunea tot. El se îngrozi.

— Noi doi ne cunoaștem de șase luni, spuse Laura pe un ton delicat. Ești internat aici de șase luni.

Ted o studie la rândul său, căutând în zadar un gest care s-o dea de gol, dar nu-l găsi. Se ridică și făcu câțiva pași, cu picioarele încătușate.

— Știu că e mult de procesat, urma să-ți vorbesc despre asta chiar azi.

— Am ajuns aici acum trei zile, o asigură Ted.

— Apropie-te! Ia loc! Lasă-mă să-ți arăt ceva, pentru asta am adus laptopul.

Laura îl deschise, și așteptă să pornească. Își puse ochelarii și căută un dosar de pe birou. În timpul ăsta, Ted se întoarse la locul său așteptând. Putu să-și stăpânească nerăbdarea doar scoțând potcoava din buzunar și strângând-o cu putere.

— Azi e joi, 18 aprilie 2013, spuse Laura fără să-și ridice privirea din ecranul laptopului, pe care Ted nu-l putea vedea. Tu ai venit aici pe 20 septembrie anul trecut. Nu în pavilionul ăsta, ci în pavilionul B, acolo unde eu sunt directoare. M-am ocupat personal de cazul tău.

Întoarse laptopul pentru a vedea împreună ecranul. Era un video înregistrat de o cameră video amplasată în colțul unei încăperi asemănătoare celei din zona de izolare în care stătuse Ted, doar că asta nu dispunea de un perete de sticlă. Așezat pe saltea, cu mâinile și picioarele încătușate, Ted se legăna înainte și înapoi, gesticulând și aprobând din când în când. Purta o cămașă și o pereche de pantaloni albaștri. Într-un colț al ecranului apărea data. Desigur, putea fi falsă, dar oare de ce Ted nu-și amintea nimic de acel episod?

— În stadiul ăsta erai când ai ajuns aici, Ted, și mă tem că situația ta n-a progresat prea mult la început.

Ted nu-și putea lua ochii de la ecran.

— Cu cine vorbeam? murmură Ted, referindu-se la sosia sa de pe ecranul laptopului.

— Cine știe?! Poate cu Lynch?

Ted își îndepărtă privirea de la ecran. Se uită la doctoriță implorând-o din priviri.

— Nu-mi amintesc nimic de asta.

— Știu. Lasă-mă să-ți mai arăt ceva. În curând, vei înțelege.

Laura opri filmul. O fereastră arăta o extensie cu alte înregistrări. Alese alta și un nou video apăru pe ecran. De data asta Ted recunoscu locul: era cabinetul particular al Laurei. Aici se găseau biroul, biblioteca, masa cu paharul de apă de care el nu se atingea niciodată. Ted purta uniforma albastră și avea cătușe. Deodată, își auzi propria voce și tresări. Filmul acela avea sunet.

— Îți mulțumesc că m-ai primit, Laura, spunea Ted în filmare. Călătoria cu barca, pe care trebuia s-o fac împreună cu asociatul meu, s-a anulat.

— Îmi pare rău, îi răspunse Laura. Mă bucur să te văd.

— Ieri am avut un coșmar.

După o scurtă conversație, Laura îi ceru să vorbească despre el.

— Eram acasă, în sufragerie, mă uitam de pe fereastră pe verandă. Pe masă se afla un oposum care mânca din piciorul lui Holly. Holly nu se afla acolo, doar piciorul ei, eu știam că e piciorul ei…

Data de pe ecran indica faptul că înregistrarea fusese făcută în luna septembrie a anului trecut. Laura o închise și selectă alta. Singurul lucru schimbat era vestimentația Laurei, care purta acum un pulover roșu pe care Ted și-l amintea vag.

— Mulțumesc că m-ai primit, spunea Ted în filmare. Călătoria cu barca, pe care trebuia s-o fac cu asociatul meu, s-a anulat.

Ted făcu ochii mari. Privi cu disperare spre colțul ecranului unde apărea data și confirmă ceea ce-și imagina: data era din ianuarie 2013, două luni mai târziu după înregistrarea anterioară.

— Ieri am avut un coșmar, spunea Ted din filmare și începea să dea aceleași detalii…

— Suficient! mormăi Ted.

Laura opri video-ul.

— Acela e biroul meu din pavilionul B. Am avut ședințe o dată la două zile, în cele șapte luni. În primele trei luni, ședințele noastre s-au învârtit în jurul a ceea ce am putea numi primul ciclu. Mintea ta suferea un episod paranoic și totul se reducea la asta, la întâlnirea ta cu Lynch, propunerea lui de a face parte din clubul sinucigașilor, primul asasinat, cel al lui Blaine, și inițierea ta în acel circuit, în care trebuia să-l omori pe Wendell așa cum fusese înțelegerea.

Ted nu-și amintea să-i fi mărturisit Laurei atâtea detalii, dar era evident că o făcuse. Renunțase să mai atingă potcoava, care acum zăcea în poala sa.

— Te simți bine, Ted?

El aprobă.

— În regulă. În primul ciclu, tu îl asasinai pe Blaine, iar apoi urma să mergi acasă la Wendell. Trebuia să-l omori la casa lui de lângă lac, și chiar atunci aflai că Lynch te-a înșelat în privința familiei acestuia. Așa că ai decis să-l cauți, iar pentru asta ai recurs la Robichaud, un vechi coleg de școală. Îți amintești de toate astea, Ted?

— Da.

— Lynch era un avocat oarecare, dar l-ai găsit și l-ai înfruntat la el în birou. El ți-a spus că Wendell făcea parte din organizație, că era un tip periculos și că, prin urmare, trebuia să moară. Astfel ai aflat că s-a folosit de tine și că lucrurile au scăpat de sub control…

— Laura, asta e demențial… nu știu dacă vreau să aud faptul că am stat într-o cameră de cinci metri pătrați imaginându-mi toate astea. Am

omorât vreuna dintre aceste persoane? De asta mă aflu aici?

— Lasă-mă să continui, Ted…

— Nu! Răspunde-mi! Am omorât pe cineva?

— Nu, spuse Laura.

Ted încuviință.

— Atunci nimic din toate astea nu au fost reale? întrebă el cu speranță.

— Mă tem că e mai complicat decât pare.

Ted nu era în stare să-și imagineze ceva mai complicat de-atât.

— În timpul primelor trei luni petrecute aici, continuă Laura, a fost imposibil să părăsești primul ciclu. Dura o săptămână, uneori două zile, și atunci era ca și cum te resetai la momentul inițial, în biroul tău, fiind pe punctul de a te sinucide. La început n-am știut cum să reacționez, și mă tem că n-am făcut-o cum ar fi trebuit. Dar, cu fiecare repetare, mi-am dat seama că puteam să te întreb detalii mult mai precise, și astfel am descoperit cât mai multe. Primul ciclu s-a repetat de vreo cincisprezece ori, uneori erai dispus să vorbești mai mult. Până ce într-o zi s-a întâmplat asta…

Laura căută un video nou. Corespundea ședinței din 19 decembrie. Îl derulă puțin, apoi începu.

Ted cel din film spunea:

— Tipul a apărut la ușa mea. Nu-l mai văzusem niciodată, dar știam că numele lui era Lynch. Mai mult decât atât, simțeam că mai trăisem episodul ăsta o dată, știam tot ce acest tip urma să-mi spună…

Laura opri înregistrarea.

— Ieșiseși din ciclu, spuse Laura, și crede-mă că, la început, n-am înțeles de ce, și nici dacă era ceva definitiv. S-a dovedit că nu era definitiv, și ai luat-o de la capăt cu primul ciclu.

— Dumnezeule, Laura, ce naiba se întâmpla cu mine?

Laura încercă să zâmbească încurajator.

— Ceva grav ți se întâmpla, când doctorul Carmichael ți-a cerut să vii la mine. E posibil să fi încercat să te sinucizi, dar nu din cauza tumorii, ci din cu totul alte motive pe care eu sincer nu le cunosc. Ai blocat acele amintiri și le-ai înlocuit cu altele, retrăindu-le la nesfârșit.

— Trebuie să recuperez acele amintiri.

— Cred că realmente am făcut progrese importante. În timpul celui de-al doilea ciclu, aveai cunoștință de cel anterior, iar întâmplările erau diferite. Enervat de minciună, aveai să mergi acasă la Wendell, și în loc să-l omori ai decis să vorbești cu el, îți amintești unde?

— Desigur, în castelul roz al fiicelor sale.

Laura aprobă, gânditoare.

— E un detaliu care mi-a atras atenția mereu. Acolo, Wendell îți mărturisea că el și cu Lynch se cunoșteau încă din facultate, și că așa-zisa organizație de fapt nu exista, că totul fusese inventat de Lynch pentru a-l scoate pe Wendell din schemă.

— Wendell mi-a arătat fotografiile, spuse Ted, amintindu-și de acest detaliu cu claritate. Holly și Lynch erau la un restaurant. Amintirea asta trebuie că e reală.

Laura aprobă.

— E posibil. Fiecare ciclu reprezintă o viziune distorsionată a realității. O formă de a o percepe…

— Mai puțin dureroasă, completă Ted.

— Mă tem că da.

Ted încuviința din cap.

— E ceva ce nu înțeleg. Dacă Holly m-ar fi înșelat cu tipul ăla, n-aș fi învinovățit-o. Lucrurile între noi nu mai mergeau bine. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât îmi dau seama că nu ăsta putea fi motivul pentru care am inventat așa ceva…

Se opri brusc.

— Ce se întâmplă?”

— Ai vorbit cu ea, Laura? Trebuie să fi vorbit cu Holly în tot acest timp. În astea… șapte luni. Ea ți-

a mărturisit ceva? Mă refer la relația dintre ea și Lynch.

— Aș prefera să lăsăm asta pentru mai târziu. Vreau să înțelegi că, dacă aceste cicluri nu se mai repetă și în sfârșit ai scăpat de ele, trebuie să fim siguri că e așa. Trebuie să ne apropiem de acest adevăr cu băgare de seamă, să fim siguri. De aceea, aceste zile sunt foarte importante, și nu vreau să te încarc cu toată informația dintr-odată. E important să meditezi asupra a ceea ce vom vorbi aici, iar la următoarele ședințe vom explora acele zile.

— Voi putea să le văd? întrebă Ted pe neașteptate. Mi-e dor de ele.

— Îmi închipui, Ted. Sunt mamă, și știu prin ce treci.

— Dacă a trecut atâta timp…

— N-ai de ce să-ți faci griji, te asigur.

Ted aprobă. În acel moment, o piesă căzu. Pentru prima dată se gândi la Roger.

— L-am văzut pe asistentul Roger în casa lui Blaine și a lui Wendell de câteva ori.

— Mi-ai mai spus-o, și m-a îngrijorat la început, nu știam dacă e de bine sau de rău. Nimic din rutina ta din pavilionul B nu avea legătură cu paranoia ta, cu excepția lui Roger; presupun că se datorează legăturii strânse pe care o aveați. Rolul său era similar cu cel al lui McManus aici. Timp de câteva zile i-am cerut unui alt asistent să aibă grijă de tine, și n-am văzut nicio schimbare. Am presupus că Roger era un alt element pe care mintea ta îl folosea pentru a construi alte amintiri.

— Sunt amintiri atât de reale, Laura, spuse Ted cu neîncredere; totul este atât de greu!

— Majoritatea acestor amintiri au o componentă reală, Ted. Doar că tu le-ai modificat după bunul plac.

— Când m-am întâlnit cu Wendell a doua oară, mi-a spus că vreți să mă închideți aici.

— Cu asta am avut noroc.

— Nu înțeleg.

— Lasă-mă să-ți explic. Laura închise laptopul și îl puse deoparte. Nu mereu reușeai să ajungi la ciclul doi. Aproape de fiecare dată rămâneai în primul și o luai de la capăt. Era frustrant. N-aveam nici cea mai mică idee care era motivul pentru care treceai la ciclul doi. Până când, într-o zi, am descoperit. Cheia era în trecutul tău. Mi-am dat seama că ajungeai la ciclul doi atunci când, în timpul ședințelor noastre, vorbeam despre trecutul tău, despre copilărie, în special despre orele de șah cu Miller. Era ca și cum o parte din acea perioadă te impulsiona să mergi mai departe, să ieși din acel ciclu cu asasinate și să intri în al doilea, în care nu mai erai un asasin și căsnicia ta nu mai funcționa, dar o acceptai. Pricepi?

Ted se gândea la Miller. Îi făcea plăcere amintirea profesorului de șah.

— Te încurajam să vorbești despre Miller, continuă Laura, și într-o zi mi-ai povestit de potcoava pe care el o avea în garajul său, unde te antrena, și pe care o foloseai pe post de amuletă la competiții. Mi-ai povestit și despre campionatul mondial dintre Alehin și Capablanca, de la Buenos Aires. Ai făcut-o cu o așa pasiune… și atunci m-am gândit că dacă reușeam să te fac să te agăți de trecut, ai fi putut să ieși din acele cicluri o dată pentru totdeauna.

Ted luă potcoava și o puse pe masă, ca astfel s-o poată vedea și Laura.

— Importanța șahului, explică Laura, a fost prezentă de la bun început, dar n-am fost în stare să o văd. În visele despre care îmi povesteai, mereu apărea șahul.

— Am găsit potcoava în casa lui Wendell.

— Nu. Roger ți-a dat-o. Iar tu ai introdus-o în fantezia ta, pentru că era prea importantă pentru tine ca să o lași deoparte. Și a funcționat. Mai rămânea de văzut ce avea să urmeze dacă ieșeai din al doilea ciclu. Într-o zi, când Roger a venit să te ia

la cină, i-ai spus că știai tot, că vrem să te păcălim și că urma să te internăm la Lavender Memorial.

Ted nu-și putu ascunde un zâmbet.

— E și o parte amuzantă, spuse.

Laura zâmbi și ea.

— Roger mi-a povestit de îndată, așa că am căutat modalitatea de a face legătura dintre fantezie și realitate. A fost necesar să apelez la cineva, directorul acelui pavilion îmi este prieten și am putut astfel să trec peste birocrația procesului intern fără să dau prea multe explicații. Te-am adus aici și cele două lumi s-au întrepătruns.

Cele două lumi.

Ceea ce auzea semăna foarte mult cu teoriile tâmpite spuse de Mike Dawson.

— Potcoava a fost foarte importantă, Ted, și îți sugerez să o ai tot timpul cu tine.

— Ce urmează acum?

— Ai reușit să ieși dintr-o spirală a negațiilor, dar mai ai un drum lung de străbătut. Trebuie să punem cap la cap evenimentele din zilele anterioare internării tale, pentru a afla ce s-a întâmplat și de ce ai ales să uiți.

Ted păstră un moment tăcerea, iar apoi spuse:

— Mi-ar plăcea să văd locul unde am stat în tot acest timp, și de asemenea cabinetul tău.

Doctorița se miră.

— Te referi la înregistrări?

— Nu, în realitate.

— Nu știu dacă e o idee bună.

— Trebuie să văd cu ochii mei!

13.

Marcus pusese capăt relației cu Carmen. În sfârșit! Se rușina la gândul că luase decizia aceea doar după ce Laura îi mărturisise la cafeneaua spitalului că între ea și fostul soț nu mai exista nicio șansă de reconciliere. Carmen nu era femeia potrivită pentru el; momentele intense de pasiune nu erau suficiente pentru a compensa frivolitatea ei enervantă, clipele de tăcere apăsătoare ori reproșurile. Lipsa lui de interes pentru tot ce avea legătură cu fosta lui iubită devenise imposibil de ascuns, iar ei nu părea să-i pese prea mult, ceea ce la un moment dat ar fi putut înrăutăți situația. I-o spusese la telefon, iar ea îi răspunsese că înțelegea, să nu-și facă griji, că dacă dorea putea s-o sune ca și se zbenguiască împreună, că nu-i purta pică și că nu trebuia să ia lucrurile prea în serios, căci viața trebuia trăită. În concluzie, o lăsa rece. Adio, Carmen! Faptul că Marcus tocmai împlinise cincizeci de ani și nu suporta să fie singur nu însemna că era dispus să-și petreacă restul vieții cu orice Carmen de pe lume. Asta poate la șaptezeci de ani.

Își dorea să revină la vechile obiceiuri, în special la cel de a se uita la filme în zilele de duminică. Montase un mic cinematograf în camera de oaspeți, de care abia se bucurase cât timp fusese cu Carmen. Mai târziu, ea avea să-i mărturisească faptul că o incomodau locurile închise, iar el acceptase. Încă o bilă neagră de adăugat pe lista incompatibilităților dintre ei.

Marcus înregistrase două episoade din *Breaking Bad,* serialul lui preferat. Își făcu popcorn în cuptorul cu microunde, își scoase o bere de la

frigider și se îndreptă spre camera de oaspeți tot numai un zâmbet. Erau șase scaune împărțite pe câte două rânduri de trei șiruri. Se așeză pe scaunul din mijloc al ultimului rând și își întinse picioarele; puse popcornul și berea pe scaunul alăturat și luă telecomenzile care se aflau pe policioara din spatele său. Avea o telecomandă pentru intensitatea luminii, alta pentru a mări ecranul, și desigur, una pentru sunet și proiector. Micșoră intensitatea luminii și porni ecranul. Un bâzâit reconfortant însoți dispariția treptată a dreptunghiului alb de pe ecran, când telefonul sună.

Enervarea i se șterse de pe chip de îndată ce observă că apelul venea de la Laura.

— Ce surpriză!

— Bună, Marcus!

O scurtă tăcere născu îngrijorare în sufletul lui Marcus.

— E vreo problemă la Lavender?

— Nu. Voiam… Ai ceva de făcut acum?

— Nimic deosebit.

— Vrei să luăm prânzul împreună?

A fost nevoie de un moment pentru ca Marcus să-și poată stăpâni bucuria.

— Desigur!

— Aș vrea să vorbesc cu tine despre câteva chestiuni legate de cazul lui Ted McKay, iar apoi aș avea nevoie să mă însoțești la o mică plimbare.

— Sigur! Contează pe mine. M-ai făcut curios.

— Cu atât mai bine, asta înseamnă că o să vii la întâlnire.

Întâlnire.

— Trec să te iau într-o oră? o întrebă.

— E perfect.

După ce închise, Marcus rămase zece minute cu privirea ațintită asupra ecranului alb.

14.

Marcus conducea, năpădit de o mulțime de gânduri. Oare interpretase greșit apelul telefonic al Laurei? Nu-și dorea să dea greș încă o dată. Desigur că Laura știa ce simțea pentru ea, și dacă sentimentul nu era reciproc, sau nu *fusese* reciproc, cert era că lucrurile se schimbaseră foarte mult în ultima vreme. Acum, amândoi erau singuri.

Te-a invitat să luați prânzul împreună! A folosit cuvântul întâlnire.

— Dar a spus-o pe un ton ironic, își răspunse, uitându-se în oglinda retrovizoare. Știi, nu?

Ceea ce știu e că te place… Și dacă te sună, o face pentru că în ultimul timp nu ai fost destul de apropiat cu ea. Nu ți-a spus oare că mariajul ei s-a încheiat pentru totdeauna?!

Era adevărat.

Ajunse la ea acasă înainte de prânz. Laura nu-l invită înăuntru, îi spuse că trebuie să se grăbească deoarece la ora două aveau să se întâlnească cu cineva, și prin urmare era mai bine să ia prânzul cât mai repede. Îl sărută pe obraz și se îndreptă spre mașină, lăsându-l în pragul ușii pe Marcus, care se bucura că nu cumpărase un buchet de flori și că nu făcuse vreo trăsnaie de felul ăsta. Chiar și felul în care era îmbrăcat, pantaloni albi de cașmir, cămașă de in era prea elegant în comparație cu blugii și cămașa în carouri pe care le purta Laura. Ea avea părul prins într-un coc și era mai puțin machiată decât de obicei.

Voiai un semn? Uite-l. Aici nu-i nicio urmă de romantism, prietene, vrea doar să-ți vorbească de McKay sau să o însoțești cine știe unde.

Luară prânzul la Romanelli's, un loc care dispunea de o terasă cu vedere la râul Charles, pe drumul spre Newtonville. Laura nu-i spusese ce era cu Newtonville, iar el n-o întrebă. Comandară salată cu ton. De fapt, Laura ceruse prima, iar Marcus o urmă, regretând popcornul lăsat acasă și amintindu-și că era necesar să dea jos cele zece kilograme acumulate în ultimii doi ani.

Dacă ai scăpa de cele zece kilograme în plus, ea ți-ar cădea la picioare.

Uneori se simțea penibil gândindu-se că ar fi avut vreo șansă cu Laura. Și nu era vorba doar de cele zece kilograme sau de cei doisprezece ani diferență dintre ei; Laura avea ceva special, prezența ei nu trecea niciodată neobservată; Marcus o vedea zilnic la spital, unde doctorița Hill făcea furori. De ce s-ar fi îndrăgostit de el?

— Așa deci, McKay a evoluat? spuse Marcus.

Încercase să pornească o discuție cu subiecte variate în drum spre Romanelli's, dar nu-i ieșise figura. Laura dorea să-i vorbească despre cazul care o obseda.

— Da, am atâtea lucruri să-ți povestesc! Sunt aproape sigură că a lăsat deoparte acele cicluri. Sunt sigură că e o chestiune de timp până va începe să-și amintească.

— I-ai arătat înregistrarea de la biroul lui…?

Lui Marcus îi scăpa numele.

— Biroul lui Lynch? încă nu. Nu e momentul. I-am arătat înregistrările din camera lui din Lavender, și unele din timpul ședințelor noastre. A fost greu, și chiar am crezut la un moment dat că o vom lua de la capăt. Dar nu s-a întâmplat asta; se pare că a asimilat totul destul de bine.

— Mă bucur. Mănâncă, Laura, nu te-ai atins de salată.

Ea privi farfuria ca și cum nu știa ce se află în ea. Luă o bucată de ton și o înghiți încet.

— Să nu te enervezi pentru ce-o să-ți zic, Laura, dar cred că te implici mai mult decât ar trebui în

cazul acestui pacient.

Ea zâmbi și ridică din umeri.

— Știam c-o să-mi spui asta, zise cu nonșalanță. M-am gândit chiar să scriu o carte.

Marcus se strâmbă a neîncredere.

— Serios?

Laura luă o mină serioasă. Privi în jur și se înclină ușor.

— Vrei să-ți mărturisesc ceva?

Marcus deveni încordat.

Acum e acum.

— Motivul pentru care nu te-am invitat să intri în casă mai devreme n-a fost faptul că eram în întârziere. Vreau să spun că într-adevăr mă grăbeam, dar aș fi putut să-ți spun să intri un pic, crede-mă că ăsta era planul. De când am vorbit cu tine, mi-am zis că trebuie să fac curat în sufragerie unde împrăștiasem tot dosarul lui Ted. Fotografii, documente, tăieturi din ziar. Laura zâmbi ca o fetiță poznașă: Fă curat odată! îmi spuneam. Și așa am stat până ai sunat la ușă. Nici timp să mă aranjez n-am avut.

— Ai fi putut să mă inviți în casă oricum.

— Știu, ne cunoaștem de multă vreme. Dar era într-adevăr un dezastru. Walter își petrece toată ziua cu tatăl lui, și m-am lăsat dusă de val, știi doar, am profitat că eram singură acasă.

— Îmi spui ce-ai de gând să pui la cale?

— Sigur! De-asta suntem aici.

Laura mai gustă din salată și apoi bău câteva guri de Coca-Cola. Părea dornică să povestească.

— Ted era un geniu al șahului. A renunțat să mai joace în adolescență, dar mă tem că anumite scheme de gândire specifice unui șahist nu se pierd niciodată.

Laura făcu o pauză. Nu părea cu totul de acord în privința explicației.

— În lunile astea am văzut multe documentare, chiar am citit câteva biografii. Ieri am revăzut un

documentar al lui Bobby Fischer; bănuiesc că știi cine a fost, nu?

— Desigur. Tu erai pe atunci mică, dar în 1972 a fost o întreagă nebunie când și-a disputat campionatul mondial cu rusul…

— Spassky.

— Uitasem. A fost un adevărat eveniment în plin Război Rece, Uniunea Sovietică împotriva Americii. Eu n-am văzut partidele, dar îmi amintesc de mediatizarea de atunci. Fischer a devenit un fel de erou național. Ce s-a întâmplat cu el?

— Nu știi nimic?

— Nu. Niciodată n-am dat prea multă atenție știrilor despre șah, sincer.

— Îți fac un rezumat, e o poveste incredibilă. Încă din 1972 când Fischer participa la campionatul mondial, a început să dea semne de paranoia. Avea douăzeci și nouă de ani, iar până atunci fusese considerat un geniu excentric, dar boala a început să fie tot mai evidentă. Avea tot felul de exigențe ca să joace, nu s-a prezentat la una dintre partide, se tot plângea de lucruri ciudate. Spunea că prin intermediul camerelor de luat vederi se emiteau radiații pentru a-i face rău, și chiar ajunsese să ceară să fie retrase, spunea că rușii foloseau o anumită tehnologie pentru a-i distrage atenția de la joc. Întâlnirile dintre cei doi șahiști au durat câteva săptămâni; jucau foarte multe partide. Fischer a câștigat, desigur, și a devenit campion mondial. Iar apoi… a dispărut.

— A dispărut?

— N-a mai jucat douăzeci de ani! A dispărut din peisaj! S-a retras cine știe unde, nu mai apărea în public, chiar se vehicula anunțul că ar fi murit. Ține seama că se afla la apogeul carierei. Aici era, cum ai spus tu, erou național. Șahul era viața lui, devenise obsedat de el, practic nu făcuse altceva. Și odată ce-a devenit campion mondial… a abandonat, așa, dintr-odată.

— Nu știam. Și zici c-a revenit după douăzeci de ani.

— Exact, doar pentru că un milionar a sponsorizat revanșa cu Spassky și au jucat în Iugoslavia în 1992. Iar a câștigat. A fost o întoarcere de scurtă durată. Nici măcar nu s-a interesat când trebuia să-și apere titlul de campion mondial. Și așa a încetat să mai fie campion mondial, prin absență. Devenise antisemit, și din când în când făcea declarații oribile la radio împotriva evreilor și a Statelor Unite ale Americii. Când s-a anunțat revanșa din Iugoslavia, guvernul american i-a trimis un document în care se spunea că n-are voie să joace acolo; iar dacă totuși ar fi făcut-o, avea să fie arestat. Pe el însă nu l-a interesat. A anunțat într-o scurtă conferință de presă că va juca oricum, și chiar a scuipat pe notificarea guvernului. Arăta jalnic. Evreii și nord-americanii reprezentau subiectul lui obsesiv.

— Ce trist! A sfârșit în închisoare?

— Statele Unite i-au retras viza, așa că a fost arestat în Japonia, în timpul unei călătorii acolo. Nu avea unde să se ducă, așa că s-a dus în Islanda, unde se desfășurase primul campionat cu Spassky, căreia într-un anumit fel i s-a făcut milă de el, și astfel i s-a permis șederea. Imaginile surprinse în momentul mutării sunt destul de impresionante. A murit acolo în 2008.

— N-a fost niciodată tratat? Din ce mi-ai spus, suferea de o psihoză acută?

— Nu știu. Ceea ce e curios e faptul că nu e singurul șahist care a suferit de paranoia acută. Sunt foarte multe cazuri. Desigur, nu șahul este cauza, asta e clar, dar se pare că structura mentală a acestor indivizi nu e cea ideală pentru a înfrunta o problemă de acest fel. Șahul este în sine un joc ușor paranoic…

Laura zâmbi ușor nervos.

— … tot timpul trebuie să anticipezi amenințări care nu apar mereu, iar posibilitățile sunt infinite.

Aceste minți analizează diverse variante, care sunt mișcările posibile, una după alta, cu ramificații fără limite. Dacă structura asta o aplică și în afara jocului, rezultatul e catastrofal.

— Nu știu dacă înțeleg tot. Crezi că ceva de felul ăsta i se întâmplă și lui McKay?

— Caracteristica cea mai întâlnită în cazul șahiștilor ca Fischer e că renunță la a mai juca dintr-odată. Ceilalți se retrag, dar continuă să joace ca *amatori,* fac diverse prezentări, dar cei care ies în evidență printr-un comportament schizofrenic sau paranoic renunță pur și simplu. Și ceea ce eu bănuiesc e că în aceste cazuri e posibil să aibă loc un fel de mutare. Mintea are nevoie în continuare să calculeze aceste variante, nu se poate opri așa, dintr-odată. Doar asta a făcut tot timpul! Acești experți joacă din copilărie și nemaijucând… ies din schemă. Ceea ce e curios în cazul lui Ted e că a renunțat la joc în adolescență. A dus o viață normală timp de douăzeci de ani, până când întreg procesul s-a dezlănțuit dintr-odată.

— Poate că se afla într-un stadiu latent, și când realitatea i-a permis aplicarea acelei scheme a reactivat acea structură. Problema pe care zici tu că a avut-o, indiferent de natura ei, a activat mecanismul.

— E posibil. Ted a trăit în ultimele luni în două cicluri foarte bine diferențiate, și fiecare dintre ele s-a repetat de mai multe ori. Poate că *cicluri* nu e cuvântul potrivit. Poate că sunt *variații.*

— Ai găsit vreun caz bine documentat?

— Doar teorii fără prea multe fundamente științifice. Laura privi salata pe jumătate mâncată. Vorbise cu atâta entuziasm, că iar uitase de salată.

— Și tu crezi că potcoava l-a ajutat să iasă din cicluri, ca o ancoră, sau ceva de genul ăsta.

— Exact. Când a ieșit din primul ciclu, a inventat un al doilea, o nouă variantă, în cazul ăsta mult mai ancorată în realitate, deși ireală. În primul ciclu, de exemplu, Ted nu era conștient de trădarea

soției. În cel de-al doilea, recunoscuse că lucrurile între ei nu mai funcționau.

Laura se uită la ceas.

— Trebuie să mergem? întrebă Marcus.

— Suntem așteptați într-o jumătate de oră, dar suntem aproape.

— Cine ne așteaptă?

— Vei vedea, până acum am fost cu un pas în față în privința lucrurilor pe care le știam despre Ted. Dar sunt multe detalii pe care nu le înțeleg, și unul dintre ele este ce rol are Edward Blaine în toate astea.

— Nu crezi că e posibil să fi folosit informația acelui caz pe care a auzit-o la televizor? Vreau să spun că, fiind un caz foarte cunoscut, mintea sa a folosit informația pentru a realiza portretul celui pe care trebuia să-l omoare.

Laura încuviință.

— Da, la asta mă gândeam și eu. Totuși, azi citeam transcrierea ședințelor și ceva mi-a atras atenția… Ceva ce ne-ar putea ajuta să aflăm dacă e vorba de ce spui tu sau dacă există vreo legătură mai complicată.

— Care? Nu mă lăsa așa!

Laura se ridică.

— Să mergem, îți explic pe drum.

1
5
.

Era mai mult decât rezonabil să se presupună că Ted cunoștea, la fel ca toată lumea, amănuntele cazului Blaine datorită știrilor apărute în ziare și la televizor. Asasinarea Amandei Herdman fusese mediatizată în presa locală timp de mai multe zile. Sora fetei asasinate, histrionica Melissa Hengeller, reușise să-l convingă pe un ziarist de la *Boston Star* să publice povestea ei, și de atunci vestea se răspândi cu rapiditate. Avea toate ingredientele pentru a deveni o știre interesantă: un asasinat macabru – la început se vehicula ideea că arma crimei fusese un ciocan – și întorsătura neașteptată a declarației lui Blaine. Hengeller angajă un specialist pentru a investiga moartea surorii sale, ca să adune informații noi și să le verifice pe cele existente… Iar ceea ce descoperi fu îngrozitor. Nimeni nu știa exact dacă în mod cert acea rețea de țevi de la spălătorie situată chiar sub apartamentul Amandei ar fi putut produce o descompunere accelerată a cadavrului, provocând astfel o greșeală în stabilirea orei decesului; dar trebuia recunoscut faptul că dădea faptului în sine o întorsătură neașteptată. Divulgarea acestei informații produse o ruptură între părțile implicate: specialistul lui Hengeller, apărarea și procuratura. Opinia publică se împărți și ea, deși majoritatea credea în versiunea femeii.

Casa lui Blaine era acum scoasă la vânzare, iar Laura stabilise o întrevedere cu agentul imobiliar pentru a o vizita. Având o presimțire, îl sunase chiar în acea dimineață, iar agentul îi spusese că avusese noroc pentru că se afla în zonă și că-i putea arăta casa chiar în după-amiaza aceea. Laura

acceptase, știind că acea coincidență era o păcăleală. Adevărul era că acea casă nu era deloc ușor de vândut.

— Numele meu este Jonathan Howard – se prezentă agentul imobiliar cu un zâmbet identic cu al tăbliței din fața grădinii.

Laura îi strânse mâna.

— Eu sunt Laura Hill, iar el e Marcus, soțul meu.

Și se întoarse cu o privire ștrengărească.

— Perfect, spuse Howard în timp ce se îndreptau spre intrare. Casa asta e minunată, o să vedeți. Aveți copii?

— Da, unul, răspunse Laura imediat.

— Genial. Sunteți din zonă?

— Nu, spuse Marcus făcând pe polițistul rău, dar cunoaștem istoria acestei case.

Chipul lui Howard se schimbă pentru un scurt moment, dar într-o secundă zâmbetul îi apăru pe chip.

— Oh, da. Da, tipul a trebuit să plece, a locuit doar un timp aici, casa nici măcar nu-i aparținea. Din fericire, lumea înțelege, și chiar sunt destui interesați… La urma urmei, crima n-a avut loc aici, nu?

Laura dezamorsă un pic situația.

— Sigur, asta îi spun și eu lui.

Howard avea dreptate într-o privință: casa era superbă, n-aveai cum să nu observi frumusețea ei, chiar și nemobilată; era greu să-ți imaginezi un tip ca Blaine locuind acolo. Pentru un moment, Laura își imagină casa mobilată. Făcură un tur scurt și unul dintre primele detalii pe care le-au observat a fost că acea casă avea într-adevăr o cameră de oaspeți la parter. Oare asta ar fi putut demonstra că Ted fusese acolo? Posibil.

Ajunseră în dormitorul principal situat la etajul doi, iar aici atenția Laurei se opri asupra agentului imobiliar, care traversa holul îndreptându-se spre un dressing spațios cerându-le să-l urmeze. Sigur

credea că acel dressing o va convinge pe Laura, deoarece insistă să li-l arate, gesticulând teatral și încercând să o facă pe Laura să-și imagineze pantofii ei așezați pe rafturi, hainele aranjate pe umerașe și bijuteriile pe o masă lângă oglindă. Atenția ei creștea cu fiecare detaliu prezentat de agent, dar motivul ei era cu totul altul decât își închipuia bărbatul acela. Ted îi spusese Laurei în timpul unei ședințe că alesese să se ascundă în camera de oaspeți, situată la parter, pentru că în dormitorul principal nu avea unde să se ascundă, și totuși aici se găsea un dressing imens, ideal pentru a-l aștepta pe Blaine. Asta dovedea ceea ce ea bănuia, și anume că Ted nu fusese niciodată în acea casă.

— Pot să fac câteva fotografii? spuse entuziasmată în timp ce scotea aparatul foto din geantă. Vreau să văd ce față face sora mea când o să vadă.

— Sigur! spuse Howard încântat.

— Marcus, care în acel moment ieșea din dressing, o privi intrigat.

Când ajunseră la parter, Laura îl trase pe Marcus în camera de oaspeți.

— Îmi permiteți să vorbesc câteva minute cu soțul meu?

— Sigur!

Howard se retrase. Marcus o privea.

— Ce rost au fotografiile, Laura? Și despre ce vrei să vorbim?

Ea traversă camera de oaspeți, deschise ușa dulapului ca să poată vedea partea inferioară a raftului. Rămase șocată.

— Ce-i?

Marcus se apropie și îngenunche alături.

Găsi abțibildul cu Buzz Lightyear, personajul din *Toy Story* pe care Ted îl descrisese în timpul ședințelor, cel care strălucea în întuneric.

— Închide ușa, spune Laura.

— Amândoi stăteau în genunchi lângă peretele din spatele camerei, ca doi copii care se jucau de-a v-ați ascunselea. Marcus abia avu timp să se gândească la ce ar crede agentul dacă ar deschide ușa în acel moment și i-ar descoperi ascunși în dulap.

Cât timp stăteau pe întuneric, silueta lui Buzz se lumină ușor. Laura deschise ușa dulapului.

— Nu înțeleg, spuse ea în timp ce ieșea.

Marcus se ridică și el.

— Ce nu înțelegi?

— Abțibildul ăsta. Ted l-a descris perfect, spuse Laura uimită. Până atunci fusese convinsă că episodul cu Blaine făcea parte din paranoia lui, că Ted nu fusese niciodată în casa asta. Câteva detalii din cameră nu coincid cu relatarea lui Ted, dar asta… asta demonstrează că el chiar a fost în casă, închis în dulapul acela.

— Mi-ai spus că, în relatarea lui, îl omora pe Blaine. Ceva ce, în mod evident, nu s-a întâmplat.

Laura medita, mergând prin camera goală.

— În primul ciclu îl omora, dar în cel de-al doilea, nu.

— Poate că a avut intenția de a-l asasina, spuse Marcus.

Laura se uită la el cu o privire pe jumătate îngrozită, pe jumătate sceptică. Când în sfârșit spuse ceva, abia dacă putea fi auzită.

— N-are niciun sens. Faptul că Ted a stat închis aici nu se potrivește cu nimic.

O lovitură în ușă îi făcu să tresară.

— Doamnă și domnule Hill! E totul în regulă? Sunt sigur că putem negocia un preț bun, dacă vă interesează casa. Pot vorbi cu…

Laura deschise ușa. Îl privi pe agent cu o prefăcută proastă dispoziție.

— Soțul meu nu e hotărât, spuse serioasă, și se pare că părerea lui e singura care contează.

Trecu pe lângă agent și se îndreptă spre ușă.

Marcus rămase pe hol cu Howard. Îi era milă de el, la urma urmei Laura îl folosise pentru a vedea casă, deși nu avea nici cea mai mică intenție de a o cumpăra. Se identifică imediat cu el.

— Îmi pare rău, îi spuse.

Și era cât se poate de sincer.

— Dacă e ceva ce nu vă convinge, putem modifica… proprietarii vor fi de acord, vă asigur.

Marcus îl bătu pe umăr.

— Îmi pare rău că v-ați pierdut timpul cu noi, sincer.

16.

Era prima seară când împărțea camera cu Dawson, doar că acum colegul său nu se afla acolo, ci în aria de maximă securitate a pavilionului C. Ted se bucura de singurătate. Întins în pat, contempla formele gri ale acelui teritoriu necunoscut, în special cele două birouri de la fereastră. Pe al lui se afla o ramă cu fotografia soției și a fiicelor sale. Fusese făcută în urmă cu trei ani, de Crăciun, atunci când încă mai funcționa căsnicia lor. Deși strălucirea lunii îi permitea să distingă doar rama, Ted putea să-și amintească fiecare detaliu legat de fotografie, inclusiv momentul în care fusese făcută. Toți surâdeau, mai puțin Nadine, care privea cu teamă în altă parte. Era o fotografie făcută automat. Ted pregătise aparatul foto și alergase să-și facă loc între ele, când Nadine le spuse că pisica vecinilor, care obișnuia să-i viziteze căutând ceva de mâncare, fugea cu bucata de pește pe care Holly o pregătise pentru cină. Nimeni nu observase, cu excepția lui Nadine al cărei chip, văzându-l pe Anand fugind repede, rămase imortalizat.

— Și ai ajuns aici, spuse el fotografiei.

Continua să privească totul fără să-i vină să creadă, incapabil de a da credit locului unde se afla. Dar spre deosebire de zilele anterioare, în care simțise că nu-și găsește niciunde locul, acum simțea că se află în locul potrivit. Filmulețele pe care i le arătase Laura în sala de evaluare îl afectaseră profund, trebuia să recunoască. Căzuse în capcana propriei minți; nu putea să se învinovățească. Dar acum trecea printr-o etapă de

progres. Nu? De aceea îi arătase Laura înregistrările…

Poate că ți le-a mai arătat de vreo treizeci de ori.

— Nu, îi spuse din nou fotografiei. Mi le-a arătat pentru prima dată.

Trebuia să se agațe de ceva.

Era un pas important faptul că acceptase că se afla în locul potrivit. Iar acum simțea. Simțea că era necesară internarea lui la Lavender dacă avea de gând să se vindece, dacă voia să înțeleagă de ce mintea sa concepuse acele realități alternative.

Ciclurile.

Ce se ascundea în spatele lor?

Faptul că nu-și văzuse fiicele de luni de zile constituia o altă idee cu care se obișnuise. Cum de-i trecuse prin cap să se sinucidă? *Să le părăsească…* Era de neconceput. Acum vedea totul clar.

— Orice i s-ar fi întâmplat tatălui vostru, spuse înclinându-se ușor, privind fotografia, va trece peste asta și se va face bine de dragul vostru.

Surâse.

Dar într-o clipă surâsul dispăru ca prin farmec. Sări din pat, îngrozit. O supapă se deschise… Alergă spre ușă și ieși pe hol. Luminile erau stinse și liniștea deplină. Ted simți nevoia să strige în gura mare numele lui McManus, dar își reaminti că McManus nu era de gardă în seara aceea. Ajunse la capătul holului, unde se afla asistentul de gardă care se uita la televizor. Ted nu-l mai văzuse, sau cel puțin așa credea, și, ce-i drept, bărbatul păru destul de speriat când îl zări. Puse mâna pe radioul care se afla pe masă și apăsă butonul ca să vorbească.

— Nu, nu, îl calmă Ted arătându-și palmele, nu se întâmplă nimic. Doar că trebuie să vorbesc cu doctorița Hill. E ceva important.

Asistentul îndepărtă aparatul și continuă să-l privească pe Ted cu neîncredere.

— Vei putea să vorbești cu ea mâine, spuse, acum du-te la culcare.

— Dar nu suportă amânare. Mi-a spus că dacă am vreodată nevoie să vorbesc cu ea, pot s-o sun. Ea mi-a spus așa.

În ochii lui Ted se putea citi un amestec de implorare și groază, ceea ce asistentul rareori văzuse în anii de când lucra la Lavender.

17.

Sufrageria Laurei chiar era un dezastru, nu mințise în această privință. Marcus se minună văzând tăieturile din ziare împrăștiate pe covor și ceașca de cafea pe jumătate băută. Ea zâmbea, amuzată.

— Ți-am spus… Walter e cu tatăl său. Și când Walter e cu tatăl său… și schiță un gest ca să arate toată sufrageria.

— Dar de ce pe podea?

Ea râse.

— Obiceiuri din copilărie. Împărțeam camera cu sora mea, aveam un singur birou, iar ea și-l însușise ca să studieze; eu învățam stând pe jos. Îmi făcea plăcere. În timpul facultății am făcut la fel.

Laura strânse vraf documentele și le puse pe masă.

— Cazul ăsta te-a subjugat.

— Vrei o cafea?

— Da.

Câteva minute mai târziu, sorbeau din cafea așezați la masa din sufragerie. Laura rămăsese pe gânduri.

— Laura, explică-mi, cum adică pacientul a construit asasinarea lui Blaine, chestia asta e tot ce n-am priceput din ce mi-ai povestit.

— Până să văd acel abțibild la Blaine acasă, eram convinsă că asasinatul nu avea nicio bază reală, explică Laura. Căută printre dosarele stivuite pe masă: Uite câte tăieturi de ziar au existat în legătură cu acest caz, toate datează din perioada de dinaintea internării lui Ted. Era logic să mă

gândesc că mintea sa ar fi putut să absoarbă detaliile unui caz atât de mediatizat.

— Dar cum le-o fi integrat în paranoia lui?

— Își închipuia că face parte dintr-o organizație criminală care îl recrutase. Obiectivul consta în a diminua durerea ființelor iubite, simulând asasinate. Fiecare sinucigaș avea să-l ucidă pe următorul. Prețul pentru a putea face parte din acest lanț era acela de a pedepsi o moarte nedreaptă, un fel de răzbunare.

Marcus strâmbă din nas:

— Este complex și fascinant în același timp.

— Firește. Există trei elemente caracteristice care fac legătura între primul ciclu și ceea ce s-a întâmplat în realitate. Primul este sinuciderea. Sunt sigură că Ted intenționa să-și ia viața la un moment dat, poate chiar a încercat. Pe de altă parte, e durerea familiei. A pus accentul pe asta, ceea ce demonstrează cât de mult l-a afectat gândul la consecințele sinuciderii. Cel de-al treilea aspect, și cel mai derutant dintre toate, este vizita acasă la Blaine. Nu se potrivește sau n-are logică, n-are sens?

— Asta voiam să-ți spun. Dacă bărbatul din organizația aia… cum îi zice?

— Lynch.

— Dacă Lynch i-ar fi propus doar să mascheze sinuciderea, totul ar avea sens. Dar de ce i-ar fi cerut să ucidă pe altcineva?

— Nu știu. Și acum că știm că Ted chiar a fost acasă la Blaine, probabil pe furiș, așa cum își amintește din primul ciclu, nu știu ce să mai cred. E clar că s-a dus acolo cu un motiv.

— Din ce-mi spui, reiese că ciclurile astea reprezintă o alterare a celor petrecute în realitate, și care au precedat internarea.

— Așa este. Fiecare acțiune are propria bază reală. Acum știm că până și vizita acasă la Blaine are fundament.

— Și dacă Ted, într-un exces de răzbunare, chiar a vrut să-l ucidă pe Blaine? Dacă l-a așteptat în casă așa cum, de altfel, ți-a povestit, și în cele din urmă nu s-a văzut în stare să-l omoare?

Laura căzu pe gânduri. Sorbi ultima înghițitură de cafea.

— Nu prea are sens. Asta ar schimba complet lucrurile. Laura își frecă nasul la rădăcină: Credeam, până în clipa asta, că totul e oarecum limpede.

— Poate că am dat prea multă importanță acelui abțibild. Poate că Ted l-a văzut la un moment dat, în urmă cu mult timp și amănuntul ăsta i-a rămas întipărit în minte. Se știe ceva despre foștii proprietari ai casei?

— Bine ar fi fost dacă mi-ar fi trecut prin minte să-l fi întrebat pe agent, spuse Laura pe un ton smiorcăit. Aș putea să-l sun și să-l întreb, deși nu cred să mai aibă chef să colaboreze cu noi după ce ne-am dat în *spectacol.* Dar am impresia că răspunsul e chiar sub nasul nostru?

Marcus tăcu. Laura își aținti privirea spre tavan ca și cum acolo s-ar fi aflat răspunsul.

— Am redactat un document în care am notat și cele mai mici detalii pe care Ted mi le-a relatat de-a lungul ședințelor noastre. De fiecare dată, formulam întrebările în mod diferit, ca și cum ar fi fost un puzzle. Deja am terminat cu primul ciclu. Vrei să citești?

— Desigur. Un cap limpede poate fi exact ce-ți trebuie.

În ochii Laurei apăru o strălucire stranie.

— Ce? întrebă el.

Laura continua să-l privească ciudat.

— Ce-i? repetă el. Mi-a rămas vreo firimitură de gogoașă la gură?

Își șterse colțul gurii cu degetul.

— Nu, prostuțule. Laura îi îndepărtă degetul cu delicatețe. Mi-e de mare folos să vorbesc cu tine, asta-i tot.

— Mă bucur.

El se apropie puțin. Situația nu-l făcu să se simtă stânjenit. Vorbi mai încet.

— Hai s-o lăsăm pe mâine, poate o să vedem lucrurile mai clar. Poate că e mai simplu decât pare. Ted a aflat că soția lui avea o aventură cu tipul acela și a pierdut controlul. Cum se mai simte?

— Lynch e în comă. Pronosticul nu este unul încurajator.

— Ted știe?

— Nu. Încă mai crede că Wendell a făcut-o.

— Wendell… zâmbi Marcus, are farmecul lui.

— Nu râde, îl provocă ea prefăcându-se enervată. Mă îngrijorează foarte mult felul în care o să reacționeze când o să afle. E ultima poartă care trebuie deschisă. Și cea mai periculoasă.

— Te gândești să-l muți din nou la tine în pavilion?

— Deocamdată, nu. Atâta timp cât progresează, n-am de gând să-l dau înapoi. În plus, se pare că s-a împrietenit cu câțiva dintre pacienți, printre ei și Dawson.

Marcus inspiră și se strâmbă.

— Halal prieten!

— Marcus?

— Da?

— Chiar mă bucur c-ai venit.

Laura își puse mâna peste a lui. Marcus o privi, fără să știe ce să facă.

Pentru o clipă ar fi fost posibil să se aplece puțin și să o sărute, dar rămase pe loc când telefonul sună într-un moment nepotrivit și îi întrerupse. Laura se ridică să răspundă, iar când reveni arăta cu totul altfel. De câte ori vorbea cu fostul ei soț se întrista, iar Marcus știa asta. Nici măcar nu fusese nevoie ca Laura să-i spună că vorbise cu el.

— Walter va sosi în curând… spuse cu ușoară enervare în timp ce dădea din cap.

Marcus se ridică. Înțelese că acel comentariu era o invitație ca să se retragă. Laura vorbise mai mult pentru ea decât pentru el.

— Se presupune că el e tatăl și nu reușesc să-l fac să petreacă o zi întreagă cu fiul său. Aproape că trebuie să-l implor. Azi urma să-l ducă să se joace, iar apoi să petreacă restul zilei în parc cu verișorii lui. Acum mă sună să îmi spună că a intervenit ceva la serviciu. Duminica!

— Liniștește-te, Laura!

— Nu-l înțeleg. Chiar nu-l înțeleg. E vorba de *o zi.* Ce poate fi mai important decât să-ți vezi fiul?

Marcus era cât pe ce să-i propună să rămână și să organizeze un plan cu micuțul Walter, dar asta ar fi însemnat să forțeze lucrurile. Încercă să o liniștească pe Laura cu niște comentarii banale, ca s-o facă să uite, ba chiar să revină asupra cazului, deși nimic nu părea să funcționeze.

— Uneori cred că o face intenționat. Știe că mă scoate din sărite când arată dezinteres față de Walter. O știe foarte bine. Parcă se bucură când mă sună să-mi spună că s-a ivit ceva neprevăzut… Nemernicul!

18.

Walter era un copil sensibil și inteligent, retras în unele privințe. În weekenduri, Laura îi pregătea o baie bună, umplea cada cu apă și spumă, îi aducea una din jucăriile lui preferate și se așeza alături ca să stea cu el la taclale. Rățuștele vechi din plastic făcuseră de multă vreme loc navelor de război, navelor spațiale și roboților, iar de câteva luni Walter îi spusese cu toată seriozitatea că nu mai putea sta gol în prezența ei, și că trebuia să-și pună un slip. Laura îi răspunse, la fel de serios, că era de acord.

În timp ce îi masa părul cu șampon, îndepărtând cu grijă spuma ca să nu-i intre în ochi, Walter îi povestea plin de însuflețire tot ce făcuse în timpul zilei împreună cu tatăl său. În povestirile lui, Scott părea un Dumnezeu Atotputernic. Era păcat că, spunea el, tatei îi apăreau lucruri neprevăzute de făcut și trebuia să se întoarcă la lucru. Auzindu-l, Laura strângea din buze. Tonul de admirație pe care Walter îl folosea atunci când vorbea despre tatăl său era emoționant și trist în același timp; nu conta cât de mult îl dezamăgea când trebuia să-și amâne planurile, că nu era prezent la activitățile de la școală sau că nu-și ținea promisiunile. Walter îl înțelegea mereu. De nenumărate ori, Laura îi ceruse socoteală lui Scott pentru toate astea, iar faptul că Walter era atât de înțelegător constituia asul din mânecă pe care nemernicul de Scott îl folosea de fiecare dată când apăreau probleme între ei. „Hei, am vorbit cu Walt și a înțeles totul”. Laura îi spunea că, deși un copil de nouă ani își idolatrizează tatăl și îi acceptă scuzele idioate, asta nu îi dădea dreptul de a continua să se comporte ca

un dobitoc iresponsabil. Dar discuția aceea o avuseseră de nenumărate ori fără niciun rezultat. Scott își deschidea brațele privind spre cer și spunea ceva de genul: „Nu-mi veni mie cu tâmpeniile astea psihologice… Copilul e inteligent și înțelege lucrurile”. De fiecare dată, Laura punea capăt acelor discuții cu un singur gând. *Tu te-ai căsătorit cu el… Data viitoare să nu mai alegi un rebel pe motocicletă.*

Nu va mai exista o dată viitoare.

— Mămico, se răcește apa.

— Atunci, a venit momentul să ieși.

Walter îndepărtă dopul și împreună văzură cum spuma se scurgea. Laura deschise dușul pentru ca băiatul să se poată clăti. Când termină, îl înfășură într-un prosop, îi uscă părul și-l acoperi.

— Sunt foarte mândră de tine, îi spuse.

— De ce?

Pentru că nu te plângi de tatăl pe care-l ai.

— Pentru tot.

O oră mai târziu, Walter dormea. Laura decise că avea să urmeze sfatul lui Marcus, și să nu se mai gândească la Ted. O parte din ea îi spunea să se uite la înregistrările în care pacientul ei relata vizita nocturnă acasă la Blaine, dar se forță să n-o facă. Își puse un pahar de vin și luă din modesta ei bibliotecă de literatură o carte a lui Robin Cook. Probabil primită cu ocazia vreunei aniversări. Când o deschise, văzu pe prima pagină caligrafia impecabilă a lui Marcus: *Protagonista acestei cărți îmi amintește de tine. Vei vedea…* Preț de câteva minute, stărui asupra frazei. Era sigură că n-o mai citise înainte, ceea ce însemna că nu răsfoise cartea nici măcar o dată. Și-l închipui pe Marcus în momentul în care îi dăduse cartea sau poate în zilele de după, așteptând o reacție din partea sa cu privire la carte, la protagonistă și la asemănarea cu ea. De la aniversarea ei se scurseseră deja șapte luni. Dădu din cap. Era conștientă că se purta cu Marcus ca o… Mai bine nu se gândea.

Începu să citească. Citi primul paragraf și se opri.

O *ațâțătoare.*

— Eu nu sunt *o ațâțătoare,* îi spuse paharului cu vin.

Doar puțin.

— Ba nu!

Reușise să se lase prinsă de lectură, când mobilul începu să sune. În mod instinctiv se uită la ceas, știa că trecuse de ora zece. Alergă spre locul în care se afla masa din bucătărie și răspunse de îndată. Era un apel de la spital. Un asistent medical de gardă în noaptea aceea în pavilionul C îi spuse pe un ton obosit că unul dintre pacienții ei dorea să-i vorbească și că în fișă scria că…

— Da, da, dă-mi-l la telefon, te rog.

— Laura, murmură Ted. Sunt moarte, nu-i așa? Holly, Cindy, Nadine… sunt moarte.

— Ted, ce s-a întâmplat?

— Am înțeles. Eram la mine în cameră și adevărul m-a izbit în față, am înțeles dintr-odată. Ele… sunt moarte.

— Soția și fiicele tale trăiesc, îl asigură Laura. Mă auzi, Ted? Te-aș minți eu cu așa ceva?

— Nu știu.

— Niciodată nu te-aș minți cu așa ceva.

— Atunci…

— Ele sunt bine.

Tăcere preț de câteva secunde.

— Ted?

— Trebuie să le văd.

— Putem să vorbim despre asta mâine?

— Nu. Trebuie să le văd.

— Ted, îți promit că mâine la prima oră voi vorbi cu Holly. O să-i spun că te simți mai bine, că vrei să le vezi, și vedem ce-mi spune.

Din nou, tăcere.

— De ce să nu-și dorească să mă vadă?

Laura regreta că băuse acel pahar de vin. Era amețită de alcool și somn, și nu stăpânea situația

așa cum ar fi vrut.

— Ea vrea să te simți bine atunci când o să le vezi pe fete. În tot acest timp… îți amintești înregistrările pe care ți le-am arătat, nu-i așa?

— Da.

— Faci progrese. Trebuie să fii puternic. O să-i explic lui Holly și vom vedea ce-mi spune, o să încerc s-o conving că ar fi bine pentru tine să le vezi pe fete. Sunt sigură că ele abia așteaptă să te vadă. Dar realizezi cât de important e pentru ele ca tu să fii bine?

Pentru că nu primea niciun răspuns, Laura insistă.

— Înțelegi, nu-i așa, Ted?

— Iartă-mă că te-am sunat. Eram convins că…

— N-o spune. Și nu-ți face griji. Mâine o să vorbesc cu Holly și apoi vom vedea. În regulă?

— Mulțumesc, Laura.

Își luară rămas-bun. Laura, căzută pe gânduri, mai stătu un timp în bucătărie. Știa că, mai devreme sau mai târziu, momentul acela avea să sosească.

19.

Ușa cu geam era la locul ei; de data asta, nu fusese înlocuită de castelul roz. Dacă n-ar fi fost cantitatea imensă de apă cu care Ted aproape că se obișnuise, totul ar fi arătat ca de obicei. Nici măcar cutia în care se găseau piesele de șah nu mai era lângă grătar. Ted își aminti cum, în ultimul său vis, o văzuse pe Holly ieșind din apă împreună cu Roger, luând cutia și aruncându-i o privire plină de dușmănie înainte de a se întoarce în adâncul mării. Acum se opri în fața geamului ca de fiecare dată, și-și scutură brațul pentru a deschide fereastra. O făcu fără prea multă convingere, știind că din cine știe ce extravaganță onirică nu putea depăși limita absurdă a salonului său. Totuși ușa glisantă se deschise ușor. Senzorul de mișcare lumină veranda și Ted se opri ca să se uite la el. Marea era liniștită, fără valuri, nu se simțea aerul saturat de sare, atât de caracteristic, ci dimpotrivă, mirosul predominant era de pădure reavănă.

— Încă nu ți-ai dat seama?

Vocea îl făcu să tresară. Se întoarse spre dreapta. Veranda se întindea destul de mult în direcția aceea. Roger stătea pe un șezlong în halatul său alb, zâmbind cu toată fața.

— De ce anume să-mi dau seama?

Asistentul își îndreptă privirea înspre mare, care devenise o imensitate întunecată ce se pierdea în noapte. Nu răspunse.

— De ce anume să-mi dau seama? repetă Ted.

Singurul răspuns a fost un gest discret cu mâna, ca și cum ar fi șters întinderea nesfârșită de apă.

Încă nu pricepi?

Lumina de pe verandă se stinse pe neașteptate. Ted urma să o aprindă din nou, când o mică pată gri îi distrase atenția către mare. La început crezu că era vorba de un vapor imens, dar pe măsură ce ochii săi se obișnuiau cu întunericul, înțelese. Ceea ce vedea nu era un vapor, ci *țărmul celălalt.*

Nu-ți dai seama?

De aceea nu erau valuri de data asta, și nici briză. Aia nu era marea, ci un lac. Îi trecu prin cap când își dădu seama că veranda aceea extinsă era de fapt un ponton. Un ponton care i se părea desigur cunoscut. Se afla acasă la Wendell. Se apropie de marginea pontonului și privi în jos. Acolo stătea ancorată barca în care îl văzuse prima oară.

Era sigur că înainte văzuse doar valurile care se spărgeau de gazon.

— Înainte am… spuse întorcându-se spre Roger.

Dar Roger nu se mai afla acolo, ci doar scaunul său gol. Se apropie încet, făcând pentru prima dată un tur al casei lui Wendell. O privi pe fereastră pe cea căreia îi revenea sarcina să-l conducă din salonul său în casa acelui bărbat despre care știa atât de puțin. Când ajunse aproape de șezlong, văzu că era ceva pe el. Inițial crezu că era halatul asistentului care se teleportase altundeva, abandonându-și hainele. Dar nu era halatul, ci costumul de baie roșu al lui Holly. Ted îngenunche și îl luă, simțind materialul umed de parcă fosta lui soție tocmai și l-ar fi scos și l-ar fi lăsat acolo.

Fostă soție.

Cu inima tremurândă, o căută pe lac. Și-o imagină înotând goală.

Dar Holly nu era de găsit. Doar costumul ei de baie. Se trânti pe scaun și îl mototoli făcând din el o minge. Îl ținu în fața ochilor, își vârî nasul în el căutând parfumul soției sale.

Fostă șotie.

Încă nu pricepi?

Rămase așa câtva timp, bucurându-se de șuieratul vântului printre copaci, de cântecul greierilor. Avea ceva familiar și liniștitor pădurea aceea. După un timp se ridică, se îndreptă spre capătul esplanadei de lemn și coborî o mică pantă spre marginea lacului. Dădu o tură în jurul proprietății. În față găsi Lamborghiniul negru, silențios asemenea unei dihănii gigantice adormite.

I se păru că aude mișcare la una din ferestrele casei. Abia dacă zări o palidă siluetă, pe care o prinse cu coada ochiului. Poate că Roger era încă acolo…

Se îndreptă spre ușa de la intrare, fără să aibă deplina convingere că-și dorea să-l întâlnească pe asistent, și, apăsând pe clanță, ușa se deschise.

În clipa aceea, dădu nas în nas cu el însuși. Acel Ted care îl aștepta în casă stătea în picioare pe covorul indian, îndreptând pistolul Browning spre el. Preț de câteva secunde, privirile lor se întâlniră. Unul dintre ei scoase un sunet de surpriză în momentul în care pulberea se împrăștie și glonțul se opri fix în mijlocul frunții lui Ted, care se prăbuși pe covor. În mod curios, deși impactul glonțului îl pusese la pământ, nu simți decât o ușoară înțepătură în frunte. Când încercă să-și atingă rana, își dădu seama că brațele îi deveniseră două tentacule pe care nu le putea mișca. Sângele i se prelingea pe ochiul drept și îi întuneca privirea, dar chiar și așa reuși să-l vadă pe celălalt Ted care mergea dintr-o parte în alta.

Pieptul său vibră. Celălalt Ted îl avertiză, se aplecă asupra lui și căută în interiorul jachetei sale până găsi telefonul mobil. Când îl scoase, observă pe ecran chipul lui Holly.

Dintr-odată, celălalt Ted îl fixă cu privirea.

— Cine e Holly? Dacă îmi complică planurile, Wendell?

Simțea în mână mingea umedă formată de costumul de baie al lui Holly. Încercă s-o strângă ca și cum astfel s-ar fi putut agăța de realitate și de

amintirile sale. Dar nu își putea mișca degetele. Putea doar să simtă…

Celălalt Ted se mișca cu frenezie, vizibil preocupat. Citea mesajele de pe telefon, iar chipul său se transforma.

Ajungem imediat și noi. Gata cu pescuitul pe ziua de azi.

Afară, zgomotul inconfundabil al motorului anunța că furgoneta se apropia. Celălalt Ted se apropie de fereastră și privi.

— La naiba!

Câteva clipe mai târziu, vehiculul se opri. Ted, întins pe covor, își forță pupilele cât de mult putu, dar câmpul său vizual nu-i permitea să vadă ușa pe care intrase. Văzu însă când celălalt Ted traversă încăperea în direcția arcadei din bucătărie pentru a fugi pe ușa laterală. În acel moment, vocile inconfundabile ale lui Cindy și Nadine se făcură auzite din camera în care se afla Ted. Își dorea ca ele să nu intre și să nu-l vadă acolo întins pe jos, cu un glonte în cap. Trecu o clipă de așteptare.

— Ce-i cu hârtia aia de pe ușă? întrebă Cindy.

— E un bilet, îi răspunse sora ei. Scrie numele mamei pe el.

Ted auzea clar discuția fetelor din cealaltă încăpere, întins pe podea cu un glonte în cap.

— Ce zice biletul, mamă? Vrem și noi să știm.

Pauză.

— Mami, de ce plângi?

20.

Ted stătea la locul său obișnuit. Luase micul dejun în fugă și acum era singur. Mike era unul dintre primii pacienți care se apropiase de el. Era bine dispus.

— Se pare că de-acum încolo va trebui să împart locul meu preferat.

Mike venise cu cartea.

Ted nu răspunse, privea pierdut înspre terenul de baschet.

— N-o să-mi spui că viața e ca o cutie de bomboane, nu? spuse Mike în timp ce se așeză pe bancă alături de Ted. N-ai chef de vorbă?

Își deschise cartea și începu să citească. La scurt timp, simți o ușoară lovitură în picior. Mike urmări direcția privirii lui Ted, care era ațintită asupra porții din spate a spitalului Lavender, de unde Roger îi făcea semn ca să se apropie.

— Ce se întâmplă?

Mike nu înțelese reacția colegilor săi.

— Poți să-l vezi? șopti Ted.

— Pe cine? Nu e nimeni acolo, Ted… glumi Mike.

Văzând însă expresia întunecată de pe chipul lui Ted, se gândi că nu era cel mai bun prilej să facă glume.

— Bineînțeles că-l pot vedea! Este asistentul din pavilionul B, care e mereu în preajma doctoriței tale. Roger nu știu cum…

Ted își reveni.

— Te simți bine, amice?

— Da, da, se ridică Ted. Ne vedem mai târziu.

Se îndreptă spre locul în care se afla Roger. Visul din noaptea trecută îl tulburase profund.

Încă nu pricepi?

Laura îi aștepta în sala de evaluare. Ted intră ținând capul în pământ, târându-și picioarele. Nu părea să fie bărbatul nerăbdător care aștepta să primească vești despre familia sa.

Roger îi atrase atenția cu un gest.

— Sunteți sigură că nu doriți să…? și-i arătă încheieturile mâinilor.

Laura dădu din cap că nu. Hotărâse că venise vremea să renunțe la cătușe.

— Doriți să rămân? se oferi Roger.

— Nu e necesar.

Asistentul nu păru convins, dar într-un final se retrase. Ted se așeză la locul său obișnuit.

— Ted, uită-te la mine… Vrei să vorbim altă dată?

— Nu, nu. Azi mai mult ca oricând vreau să vorbesc cu tine. Încerc să-mi pun gândurile în ordine.

— Ți-ai luat medicamentul azi?

— Sigur. Prietenii tăi oricum nu-mi dau de ales, glumi el.

Laura zâmbi.

— Mă întrebam dacă ți-au dat vreun calmant… Nu observ nimic în fișa ta.

— Fără calmante.

— Credeam că ești nerăbdător după discuția cu Holly și poate că…

Un surâs promițător lumină chipul lui Ted auzindu-i numele. Nu se putu abține.

— Ai reușit să vorbești cu ea?

— Da. Holly mi-a cerut în mod expres să-ți transmit că nu le va împiedica pe fete să-și vadă tatăl; că știe cât de mult le iubești, la fel și ele. Cindy și Nadine îți simt lipsa, dar înțeleg că trebuie să stai în spital ca să te refaci.

— Poate că ieri aveai dreptate… și ar fi bine să aștept puțin. Eu voiam doar să știu dacă ele sunt bine.

— Cred că cel mai bine ar fi să mai așteptăm câteva zile. Progresezi cu pași repezi. Ce te-a făcut să te răzgândești, Ted?

— Ieri am avut același vis dintotdeauna, eram acasă pe verandă, dar de data asta s-a mai întâmplat ceva. Am reușit să ies de pe verandă îndreptându-mă spre ocean, doar că nu era un ocean, ci un lac.

Laura căută în geantă reportofonul portabil. Până în acel moment, Ted nu mai visase că se îndepărta de casă; asta putea să însemne că…

Se simți puternic însuflețită. Puse reportofonul pe masă și-i ceru să-i povestească visul, oprindu-se asupra detaliilor. Ted începu să vorbească. Când se trezi, nimic nu dispăruse, totul era acolo, în mintea lui, ca și cum ar fi fost un film pe care tocmai îl vizionase.

Singurul detaliu pe care nu-l luă în seamă pentru că nu-l considera relevant, dar și pentru că îi provoca o profundă durere, era costumul de baie ud al lui Holly lăsat pe scaun.

Când Ted termină, Laura opri aparatul și-l băgă în geantă. Își luă carnețelul ca să noteze.

— Laura, în tot acest timp ai vorbit cu Holly, cu doctorul Carmichael și presupun că și cu alte persoane apropiate mie. Ai reușit să dai de Wendell?

Laura înghiți în sec. Întrebarea o luă prin surprindere.

— Ted, visul pe care l-ai avut te va ajuta să descoperi adevărul.

— Nu înțeleg.

— Nu e ușor s-o spun… dar tu ești Wendell!

21.

Laura știa de la început că Wendell nu era real, ci proiecția propriului sine pe care Ted o crease. Holly îi confirmase că ei înșiși erau proprietarii casei de lângă fac, că fusese o perioadă în care obișnuiau să meargă acolo în weekenduri, dar că, în ultimul timp – de când lucrurile nu mai mergeau bine în căsnicia lor – Ted era singurul care se mai ducea pe-acolo. El era cel căruia îi plăcea să pescuiască, cel care deținea un Lamborghini negru de care avea grijă ca de propriul copil și cel care construise castelul prințeselor Disney și pe care îl descrisese de atâtea ori în timpul ședințelor de terapie.

Ted era cel care îl cunoscuse pe Lynch la facultate. Fuseseră foarte apropiați în timpul facultății și chiar după aceea. Mai apoi începuseră să se întâlnească tot mai rar, dar păstraseră mereu legătura. Holly o asigurase pe Laura că, în momentul în care inițiase relația cu Lynch, căsnicia ei cu Ted era deja distrusă și simțeau nevoia să-i pună punct. Nu o făcuseră până atunci pentru că așteptau un moment potrivit pentru a le-o spune fetelor.

Holly și Lynch se purtară cu multă discreție, iar singura lor greșeală o reprezentase o cină la restaurantul în care fuseseră fotografiați. Voiau să se bucure de o întâlnire normală, fără să se tot ascundă, și luaseră decizia să meargă fiecare cu mașina lui până în Beverly, la vreo cincisprezece kilometri distanță. Fuseseră atât de fraieri în dorința lor de a se simți liberi, încât aleseseră chiar masa de la fereastră. Glumeau pe seama asta de fiecare dată când cineva trecea și îi vedea, avea să-i

mărturisească chinuită de remușcări Holly Laurei. Nici Holly și nici Lynch nu-și dăduseră seama că fuseseră urmăriți de un detectiv particular încă de la Boston.

Holly susținea că Ted fusese cel care încetase să o mai iubească. Ted fusese întotdeauna mai rezervat și mai retras, doar cu Holly era altfel; deși, în ultimele luni începuse să se distanțeze de ea și să-i arate tot mai puțină afecțiune. Oricât de mult încerca Ted s-o ascundă, distanța dintre ei ajunse să fie evidentă. Momentele în care făceau dragoste deveniseră tot mai rare până ce dispărură. El încetase să o mai dorească, și ea fusese cea care, pentru o bună bucată de timp, avusese inițiativa crezând că va putea reaprinde dorința, ca un foc care în ultimul moment poate fi salvat în mod miraculos de la stingere. Dar era dureros să cerșești câteva clipe de frenezie mecanică. Holly prefera să se amăgească și să accepte scuzele lui Ted în fiecare seară: ba că serviciul îl obosea, ba că fetele nu adormiseră încă... Dar la un moment dat pricepu, *simți.* Nu mai era dorită. Simți că i se ia un văl de pe ochi. Și asta pentru că Ted, o dată pe săptămână, ba uneori chiar de două ori, pleca în călătorie în alt stat pentru a se întâlni cu cei mai importanți clienți: cei pe care managerul firmei trebuia să-i întâlnească *personal.* Erau clienții cu cei mai mulți bani, îi spunea mereu lui Holly, cei mai importanți dintre clienți și pe care trebuia să-i țină la curent cu tot ce se întâmpla cu banii investiți de ei în companie. Ted lipsea aproximativ trei zile, uneori chiar o săptămână și se întorcea bine dispus, le aducea cadouri fetelor, era comunicativ... ba chiar și Căpitanul Erecție îi mai vizita din când în când în vreuna din nopțile imediat următoare întoarcerii din voiaj.

Dar în scurt timp, lucrurile reveneau la normal. Din nou devenea apatic, prost dispus și cu chef de mers la pescuit. Holly nu știa dacă era vorba de o

femeie sau de mai multe, dar înțelesese că soțul ei era fericit departe de ea.

Holly nu era tocmai mândră de asta, dar se văzu obligată să cerceteze adevăratele motive ale acelor călătorii. Dăduse câteva telefoane la firmă, vorbise cu secretara lui Ted, cu asociatul său, totul se potrivea. Ori regizase un plan perfect, ori nu exista nicio trădare. Dar, cine ar avea nevoie de o săptămână pentru o simplă călătorie de afaceri? El îi spunea că profită de timp și ca să meargă la pescuit, lucru pe care l-a coroborat cu membrii unui club de pescari din Denver. Desigur că, în caz că o înșela, Ted avea mult mai multă grijă de a o ascunde decât Holly, care se expusese în fața tuturor când se hotărâse să ia masa cu amantul său la un restaurant.

Într-un final, Holly se dădu bătută. Până la urmă, faptul că Ted o înșela nu schimba prea mult situația. Și mai era ceva: ea era cea care renunța la iubire, aproape fără să-și dea seama. În doar câteva săptămâni, indiferența soțului ei ajunsese să fie binevenită, și în mod tacit acceptată. Ajunsese chiar să-și dorească să existe altă femeie în viața lui, pentru că asta ar fi făcut lucrurile mai ușoare.

Într-o zi, Justin Lynch veni în vizită. Ted nu era acasă, și nici fetele. Holly se înțelegea bine cu el, așa că îl primi în casă, băură un pahar de vin, discutară și, în doar două ore, Holly îi povesti totul. Justin n-avea habar de problemele lor, și o asigurase că nici nu știa dacă Ted avea sau nu vreo amantă. Prietenul său nu-i spusese niciodată nimic în această privință; era foarte rezervat, se scuză el. Chimia dintre ei era evidentă, astfel că Justin deveni confidentul lui Holly.

Când situația deveni de nesuportat, Holly hotărî să vorbească cu Ted. Divorțul era cea mai bună variantă și căzură de acord din capul locului. Ted începuse să aibă dureri de cap. Holly și Justin continuau să se vadă în calitate de confidenți, deși atracția dintre ei creștea și devenea zi după zi tot

mai greu de ascuns. Cu cât se cunoșteau mai bine, cu atât se plăceau mai mult. Semnarea actului care preceda divorțul dintre Holly și Ted le era necesară ca să dea frâu liber iubirii lor. Gândul că Ted ar fi avut la rândul său o amantă reprezenta scuza perfectă pentru a se simți mai puțin vinovați.

Holly nu știu niciodată că în acele momente Ted începuse să se vadă cu doctorul Carmichael, convins că o tumoare malignă îi devora creierul. Cu atât mai puțin știa că ideea sinuciderii își făcuse încet dar sigur loc în mintea lui.

Un alt detaliu pe care îl află abia mai târziu a fost existența detectivului particular și a fotografiilor în care fusese surprinsă cu Lynch la restaurant. Ted nu-i înfruntase pe niciunul dintre ei, păstrase fotografiile într-un plic în seif și își continuă viața parcă pierdut în limbul sufletelor rătăcite, până ce aveau să decidă cum să gestioneze divorțul, relația cu fetele și cu cei apropiați. În mod paradoxal, conviețuirea în perioada aceea fusese mai ușoară.

Holly găsi târziu fotografiile, avea să-i mărturisească ea Laurei. Nu știa cifrul de la seif și fusese nevoită să-l forțeze. Dar asta se întâmplă o lună mai târziu. Timp de o lună, Ted rămase alături de ea, fără să-i spună nimic de parcă nu l-ar fi interesat.

De ce așteptase Ted o lună? O lună pentru a-i face o vizită lui Lynch la birou, când nimeni nu era prin preajmă, și să-l snopească în bătaie cu o veioză din bronz. O lună pentru ca cineva de la etajul inferior să audă lovituri, strigăte și să anunțe poliția; să-l găsească pe Ted în holul clădirii cu veioza pe genunchi și plin de sângele prietenului său. Când polițistul care îl găsise îl întrebase cum se numea, inițial răspunse că nu-și amintește, pentru ca apoi să spună că numele său e Wendell. Fusese arestat și dus la secția de poliție unde se dovedi că numele său real era Theodore McKay.

Bătaia suferită îl duse pe Lynch în starea de comă. Medicii fuseseră optimiști în primele zile, trebuia operat de urgență și credeau că drenând sângele aveau să reușească să reducă inflamația produsă la nivelul creierului și că astfel urma să-și revină. Însă acest lucru nu se întâmplă.

Holly îl vizita în fiecare săptămână. Justin era singur la părinți și avea o familie foarte mică; era atât de trist să-l găsească mereu singur, pe un pat de spital, visând la un miracol de care nu era foarte sigură că avea să se și producă! Holly nu putea spune dacă se îndrăgostise de el, dar era sigură că sentimentele ei într-acolo se îndreptau. Și se simțea în mod evident responsabilă. De ce nu fusese mai atentă? Laura îi recomandase să facă terapie și asta o ajută foarte mult. Nimeni n-ar fi zis că un om pașnic și deschis dialogului cum era Ted ar fi putut păstra secretul infidelității, pentru ca apoi să se dezlănțuie brusc ca Vezuviul.

În ceea ce-l privește pe Ted, se lăsase pradă unei stări catatonice. Fusese internat în Lavender Memorial. Doctorița Laura Hill preluă cazul său imediat și luă legătura cu doctorul Carmichael, cel care îl tratase pe Ted până la momentul acela.

22.

Ted o asculta pe Laura fără să o întrerupă. Când doctorița îi vorbi de bătaia primită de Lynch, se arătă ușor surprins.

— E tot în comă?

— Mă tem că da.

— Ești absolut sigură că eu am făcut-o, nu?

Laura încuviință din cap.

— Trebuie să existe o explicație, zise Ted dând din cap. De ce mi-aș fi bătut prietenul până la starea de comă? Faptul că avea o relație cu soția mea nu constituie un motiv suficient. Probabil că m-o fi scos din pepeni, nu neg, dar nu suficient cât să-l omor. Trebuie să mai fie ceva.

— Răspunsul se află în capul tău și al lui Lynch, însă el nu ne poate dezvălui nimic acum.

— Dumnezeule!

— Nu te amărî, Ted. E evident că nu te simțeai bine când ai făcut ce-ai făcut. Și nici în zilele anterioare evenimentului. Holly mi-a spus că, timp de o lună, ai ținut ascunse fotografiile făcute la restaurant, și că acest lucru nu-ți era caracteristic; că e sigură că i-ai fi zis de ele.

El aprobă.

Trebuia să mai fie ceva. Era greu să faci speculații referitoare la Lynch, de a cărui prietenie Ted nu-și mai amintea nimic. Poate că știa ceva despre el care i-ar fi făcut rău lui Holly.

— La ce te gândești? simți Laura primejdia.

— Holly a menționat ceva despre Lynch, vreo bănuială? Presupun că dacă avea vreo relație cu el, ar fi făcut-o pentru că îl considera un om bun, deși uneori ne încurcăm cu cine nu trebuie.

— Știu la ce te referi. Uite ce e, voi fi sinceră cu tine. Holly mi-a mărturisit că Lynch era un om bun, liniștit și cuviincios. Deși el și Holly începuseră să aibă sentimente unul față de celălalt, el a fost cel care a refuzat să continue relația până ce divorțul între tine și ea nu s-a stabilit. Justin voia să vorbească cu tine și să-ți explice totul. Desigur, asta e doar părerea lui Holly și nu exclude posibilitatea de a mai fi ceva la mijloc.

— Holly e o femeie foarte intuitivă. Dacă ea a afirmat asta, înseamnă că e adevărat.

— Totuși, și eu am aceeași părere ca tine, îi spuse Laura. Căuta ceva într-un dosar care conținea plicuri de plastic. Ceva te-a determinat să reacționezi așa cum ai făcut-o cu Lynch. Probabil că ai descoperit ceva când l-ai urmărit. Nu am vorbit cu detectivul particular pe care l-ai angajat, însă Holly a făcut-o și i-a spus că el doar a făcut filajul și apoi ți-a dat fotografiile.

— Numele detectivului este Pitterstone, nu?

— Îți amintești asta?

— Wendell mi-a vorbit despre el… Dumnezeule, în tot acest timp am povestit despre cineva care nu există. Oare cum e posibil?

— Prietenia ta cu Lynch, relația lui cu Holly, casa de lângă lac… toate sunt legate de Wendell. Mintea ta a divizat informația, iar acum îi aparține lui. Se poate spune că, într-o oarecare măsură, tu nu ai acces la ea. În acest moment, în mintea ta există o cameră încuiată.

Deschide ușa!

Laura vorbea încet. Era ca și cum, cu fiecare cuvânt, ar fi testat capacitatea lui Ted de a asimila informația.

— Ce-ai acolo? întrebă Ted.

Laura scosese o poză din dosar. Era mică și veche de câțiva ani. I-o dădu.

În fotografie apăreau Ted și Lynch când erau tineri, la o petrecere din timpul facultății, zâmbind lângă un poster cu Uma Thurman în filmul *Pulp*

Fiction. Imediat, posterul îl făcu pe Ted să-și amintească. Se afla pe hol, aproape de camera sa. Uma purta o perucă neagră și fuma provocator. Acel Ted din poză arăta bine, era slab, avea părul lung până la umeri. Purta o banderolă în stil Axl Rose, iar în mână ținea un pahar de plastic. Lângă el, Lynch avea același aspect jovial cu care Ted și-l imaginase bătând la ușa casei lui… Era de-o frumusețe extraordinară.

— Îmi amintesc perfect de posterul ăla. Dar nu de Lynch. Se pare că eram apropiați.

Laura aprobă. Puse poza la loc în dosarul ei.

— În visul în care mi se arăta casa de lângă lac, a mai apărut ceva, spuse Ted, o oarecare familiaritate legată de acel loc. În plus, azi când m-am trezit, mi-am dat seama de un lucru: nu puteam să-mi amintesc chipul lui Wendell, nu eram sigur de culoarea ochilor săi, trăsăturile feței sale se risipeau în mintea mea. Era slab? Purta ochelari? Nu puteam spune cu exactitate.

— Că tot veni vorba de Wendell, trebuie să te întreb ceva… Numele are vreo semnificație pentru tine?

Ted se gândi.

— Dacă te referi la faptul că poate să fi cunoscut pe cineva cu numele ăsta, răspunsul e negativ. Cel puțin, nu din câte îmi amintesc, ceea ce nu înseamnă prea mult în condițiile de față.

Laura încuviință.

— Nu-mi vine să cred că, din cauza mea, cineva a intrat în comă, spuse Ted luându-se cu mâinile de cap și nevenindu-i să creadă.

— Nu te mai gândi la asta, Ted. Sunt convinsă că o parte din psihoza ta a debutat înaintea incidentului cu Lynch. Cu destul timp înainte. M-am gândit mult dacă era oportun să-ți dezvălui faptul că Wendell nu există, că în realitate e o parte din tine care se ascunde sub această mască…

— Te temi c-aș putea intra încă o dată în unul din acele cicluri?

— Nu cred. Am ajuns prea departe.

— Prea departe?

— Exact. Gândește-te la primul ciclu. În el, urma ca tu să te sinucizi pentru că aveai o tumoare pe creier. La rândul tău, trebuia să-l omori pe Wendell, partea din tine care conștientiza adevărul în ceea ce privește relația lui Holly și de asemenea faptul că erai vinovat că-l bătuseși pe Lynch. Într-o oarecare măsură, constituie ciclul perfect. Teoria mea este că aveai de gând să te sinucizi după întâlnirea cu Lynch, dar judecata ta s-a încețoșat și în final nu ai făcut-o. În acel moment, mintea ta a inventat acel ciclu, repetându-l la nesfârșit, în care îl omorai pe Wendell și tot ceea ce reprezenta el.

— Văd unde bați… spuse Ted. În acel ciclu nici măcar nu aveam probleme cu Holly.

— Era sinuciderea perfectă.

— Și Blaine, ce legătură are el cu toată povestea asta?

Era singura întrebare de care Laura se temea, la care nu avea un răspuns după ce descoperise abțibildul cu Buzz Lightyear. Nu dorea să vorbească despre acel lucru acum, așa că se limită să dea răspunsul pe care-l dăduse cu câteva zile în urmă.

— Trebuia să găsești o formă de a justifica asasinarea lui Wendell, și astfel mintea ta a găsit un plan ingenios în care sinucigașii se omorau între ei. Gândește-te că e firesc să încerci să dejoci un plan sinucigaș. Și cum s-o faci? Apelezi la sensibilitate și la modul în care familia ar fi afectată de sinucidere, și toate astea creează un motiv important. Sunt sigură că lucrurile astea îți treceau prin minte în timp ce luai în calcul această idee. Vezi, Ted, de ce spun că primul ciclu era sinuciderea perfectă? În el, rezolvai inclusiv problema impactului sinuciderii asupra familiei tale. Totul mergea ca pe roate. Și cazul lui Blaine a fost foarte important în zilele de dinaintea internării tale la Lavender; am o mulțime de

articole strânse din ziare. E foarte probabil ca tu să le fi folosit pentru a construi ciclul. Fii atent și la alt detaliu: Lynch era un străin pentru tine, nu însă și pentru Wendell.

— De ce ședințele noastre făceau parte din ciclurile astea? De ce nu erau ca celelalte din viața mea în Lavender, despre care nu îmi amintesc nimic?

— Bine, doar la început a fost așa. Când am început să explorăm trecutul tău, ședințele noastre au început să deschidă poarta către aceste cicluri. Ai potcoava cu tine?

Ted dădu din cap că da. Putea simți greutatea ei în buzunarul de la pantalon.

— Atunci au apărut primele greșeli în primul ciclu. Amintirile cu fiicele tale alergând pe aleea casei de lângă lac, de exemplu. Pentru tine, era ceva involuntar să găsești modalitatea de a face țăndări acel final idilic, de a-l demasca pe Wendell.

Ted aproba, minunându-se. Pricepea.

— De aceea nu-l omoram în acel ciclu, spuse în timp ce-și amintea ce se întâmplase.

— Așa este. În timpul celui de-al doilea ciclu știai deja că Wendell și Lynch se cunoșteau în realitate, că fuseseră colegi de facultate. Era povestea ta, Ted. Nu făceai nimic altceva decât să descoperi legătura dintre tine și Lynch. Totuși, Wendell nu-și dorea să fie demascat, pentru că asta ar fi însemnat să te pună pe tine în evidență, și de aceea încerca să-l înfrunte pe Lynch, printre altele, arătându-ți pozele de la restaurant. Gândește-te că, în timpul celui de-al doilea ciclu, tu erai deja conștient de problemele cu Holly. Cu fiecare ciclu, te apropiai și mai mult de adevăr…

— De-asta încerca Wendell să mă întoarcă împotriva ta și a lui Roger… Dumnezeule, încă mai gândesc ca și cum acest tip chiar ar fi existat.

Uite ce e, Ted, există o oarecare informație aici, în mintea ta – Wendell se înclină și arătă spre

fruntea lui Ted cu arătătorul –, care te compromite. Și pe mine de asemenea, nu neg asta.

— Acum înțeleg de ce Holly nu vrea să mă vadă, spuse Ted.

— De fapt… Holly chiar își dorește să te vadă.

— Da?

— Ea știe că tu, în circumstanțe normale, nu i-ai fi făcut niciun rău lui Lynch. Are încredere că tratamentul te va face să redevii tu însuți.

— Deci ai putut să vorbești cu ea?

Laura aprobă.

— Azi, la prima oră, așa cum ți-am promis. Acum, că am făcut acest progres, cred realmente că ar fi o idee bună să le vezi pe fete. Holly mi-a spus că e pregătită să le aducă de îndată ce o anunț că poate veni.

Un amestec de fericire și teamă puse stăpânire pe Ted, dar amintirea clipelor fericite trăite alături de fiicele sale a fost cea care a înclinat balanța; un *melanj* de imagini cu Nadine și Cindy, îmbrățișări, pupici de noapte bună, povești spuse înainte de culcare. Lacrimile nu întârziară să apară. Plângea pentru prima dată de când fusese internat la Lavender, în urmă cu șapte luni.

23.

Marcus îi dădea indicații secretarei să nu-l deranjeze pentru nimeni, căci trebuia să verifice rapoartele de cheltuieli și să le trimită directoarei, când Laura apăru în hol și astfel prioritățile lui se schimbară pe loc.

— Ce surpriză plăcută! spuse când o văzu.

Secretara, care îl cunoștea de parcă ea l-ar fi făcut, îl privi pe deasupra ochelarilor rotunzi cu o expresie pe jumătate de reproș, jumătate de milă.

— Ești ocupat? îl întrebă Laura în timp ce intra în birou.

— Ca de obicei. Te văd bine dispusă. S-a întâmplat ceva?

— E atât de evident?

— Oarecum.

— Sunt bucuroasă, mărturisi ea. Am vorbit cu Ted despre ce s-a întâmplat cu Lynch, despre Wendell, despre tot. Ieri a avut un vis revelator și a fost pe punctul de a-și da seama singur. Simțisem că e momentul oportun și nu m-am înșelat.

— Mă bucur mult.

Marcus dădu la o parte documentele care îi acopereau biroul.

— Sigur nu ești ocupat?

— Deloc, spuse în șoaptă.

Deși Claudia era discretă, nu voia să audă o minciună gogonată. Era în urmă cu verificarea documentelor și fiecare secundă conta, dar faptul că Laura apelase la el era foarte important, și nu avea de gând nici în ruptul capului ca să se arate dezinteresat. Prefera să fie admonestat de către directoare decât să fie nepoliticos cu Laura.

— Cred că sunt foarte aproape de fondul problemei.

— Mă bucur pentru tine.

— Tu faci parte din asta acum și nu vei putea să scapi de mine îi făcu ea cu ochiul.

Marcus râse.

— Nu știu dacă asta e bine sau rău. Te rog doar ca atunci când o să scrii cartea să nu menționezi nimic despre înțelegerea noastră de a-l muta pe McKay în pavilionul meu.

— Apropo, niciodată nu ți-am mulțumit suficient. Te fac complice la toate nebuniile mele și tu mereu ești alături de mine. Mulțumesc.

El nu știu ce să-i răspundă. Avea ea de gând să-i ceară altă favoare? Atâta prietenie îl deruta. Era unul din momentele acelea în care-și făcea curaj să o invite la cină sau la film, pentru ca în final să renunțe? În trecut se arătase incapabil de a reacționa la trucurile feminine, în special cele care veneau din partea Laurei.

— Cum ți-am mai spus, mă bucur că ți-am fost util.

— Dar eu nu am venit numai pentru asta, și nici ca să te întrerup din completarea rapoartelor de cheltuieli, spuse Laura arătând spre documentele pe care Marcus le dăduse la o parte.

Acum e acum.

— Vrei să vii la cină?

Marcus se aștepta la orice, mai puțin la o invitație de genul acesta. Într-o fracțiune de secundă se gândi la tot. Faptul că cina era la ea acasă implica și prezența lui Walter, ceea ce pe Marcus nu-l deranja absolut deloc, dar ieșea din discuție orice conotație romantică. Pe de altă parte, faptul că îi permitea ca el să facă parte din rutina familiei chiar era ceva important. Oricum ar fi fost, era încântat.

— Sigur.

— Genial! E bine mâine la șapte?

— La șapte o să fiu acolo.

— O s-o rog pe sora mea să-l ia pe Walter. O să-i placă la nebunie să stea cu verișoarele lui mai mari, care-l răsfață.

Marcus nu reacționă imediat. Era cumva o întâlnire? Laura se ridică.

— Atunci ne vedem mâine. Te las să-ți termini treaba.

Îi zâmbi înainte de a închide ușa. Odată ajunsă în hol, Laura încercă să-și rețină un surâs; faptul că lansase invitația așa, pe nepusă masă, era o mică cruzime din partea sa. Marcus se aștepta la o nouă rugăminte legată de munca ei, nicidecum la o invitație la cină.

Claudia îi surprinse expresia ștrengărească de pe chip și o străfulgera cu privirea ei de câine de pază. De îndată, doctorița reveni la mina obișnuită și o salută dând din cap.

Nu-i rău pentru o ațâțătoare, nu?

24.

Walter aștepta pe canapeaua din sufragerie, cu rucsacul și o plasă cu jucării alese special. Deși mătușa Dedee urma să vină să-l ia la șase, el insistase să fie gata mult mai devreme. *În caz că mătușa avea să vină mai curând.* Adevărul era că Walter nu obișnuia să rămână peste noapte niciunde – nici acasă la tatăl său, nemernicul nici nu se deranjase să-i pregătească o cameră micuțului – cu excepția casei mătușii Dedee și a verișoarelor sale, Grace și Michelle. Pentru el reprezenta o adevărată provocare, pe lângă aventură. Stăteau treji până târziu și făceau o mulțime de lucruri, cum ar fi să se joace făcând cazemate în grădină sau de-a detectivii… și tot felul de alte jocuri. Grace, în vârstă de 14 ani, care era cea mai mare dintre surori, avea grijă de ei și le citea povești pentru oameni mari. Povești de groază.

Laura coborî scările și-l văzu cum aștepta cuminte, lipit de rucsac și de plasa cu jucării, pregătit să iasă de îndată ce soneria avea să sune. Îl privi cu duioșie. Aștepta în același loc în care își aștepta tatăl, care de fiecare dată obișnuia să-și anuleze planurile în ultimul moment, ceea ce în mod evident îi submina lui Walter încrederea în sine. Încă un motiv în plus de a-l urî pe fostul soț, se gândi Laura.

— Mamă, crezi că vine?

Ea se apropie și se așeză lângă el. Îl mângâie pe obraz.

— Sigur că vine.

Walter aprobă, mai relaxat. Chiar în acel moment păru că ghicește motivul pentru care

mama lui se îmbrăcase mai special, în plus se machiase. O privi de sus în jos.

— Marcus e iubitul tău?

Pe Laura întrebarea o amuză, dar văzând expresia serioasă a lui Walter își păstră fermitatea. Schiță un vag surâs.

— Marcus e prietenul meu, lucrăm împreună și avem multe lucruri în comun.

Micuțul aprobă. Zgomotul produs de o mașină îl făcu atent, văzând însă că nu se oprește în fața casei, redeveni concentrat la mama lui.

— Porți rochie.

— Îți place?

— Da.

Walter medită preț de câteva secunde la ceea ce avea să spună în continuare:

— Tata are iubite. Marcus ar putea fi iubitul tău. Grace are și ea un iubit, dar e secret, mătușa Dedee nu știe.

— Deocamdată, eu nu am un iubit. Dacă o să am unul, o să-ți spun, de acord?

Walter făcu un gest aprobator.

În momentul acela sosi Dedee. Walter sări de pe fotoliu și, fără să dea drumul bagajelor, alergă spre ușă. Își surprinse mătușa când era pe punctul de a apăsa soneria.

— Ce face nepotul meu preferat?

Dedee îl luă pe Walter în brațe.

— Credeam că nu mai vii. Și verișoarele mele?

— Sunt acasă, te așteaptă. Am avut de rezolvat ceva, din cauza asta am și întârziat.

Dedee se uită peste umăr în timp ce îl îmbrățișa pe Walter. Văzând cum era îmbrăcată Laura, gesticulă un *uau* pe care sora mai mare îl înțelese numaidecât.

— Jessica Rabbit vrea să-i înapoiezi rochia, spuse.

Laura se strâmbă.

— Cine e Jessica Rabbit? întrebă Walter.

— Nimeni, zise Laura. Mătușa ta e foarte isteață.

— Da, este, spuse micuțul, complet străin de replicile cu subînțeles dintre cele două surori.

— Ei bine, Walter, ar fi cazul să mergem. Michelle a tot întrebat de tine toată ziua.

— Pa, mamă.

Walter nu înceta să zâmbească. Se apropie de Laura, iar ea se aplecă să-l sărute.

Dedee profită că băiatul n-o putea vedea, pentru a arăta încă o dată spre rochie și a-i da OK-ul surorii sale.

— Salută-le pe fete din partea mea, spuse Laura. Distracție plăcută!

— Și ție, răspunse Dedee pe când trecea pragul.

În grădină, Laura își luă la revedere. Rămase acolo chiar și după ce mașina se îndepărtă pe strada Embers.

După ce intră în casă, se duse să verifice friptura din cuptor. Alesese niște coaste de vită cu sfeclă și ridichi, care nu necesitau prea multe operațiuni ca să fie gătite; singurul inconvenient era că cereau să fie ținute la cuptor timp de trei ore, dar erau aproape gata.

Marcus ajunse la timp. Îi întinse vinul pe care insistase să-l aducă el și îi admiră rochia. Și el era dichisit, cu pantaloni eleganți, jerseu din tricot și o modernă pălărie gri pe care Laura nu-și amintea să o mai fi văzut până atunci.

— Ce bine miroase!

— Știi că în ale gătitului nu excelez, deși am și eu specialitățile mele. Hai să bem un pahar cu vin până se rumenește carnea.

Masa era deja aranjată, dar în loc să se așeze acolo, luară loc pe canapeaua din salon și pălăvrăgiră despre fleacuri un timp, despre Walter, despre spital. Discuția trecu natural spre filme, domeniu despre care știau deja că aveau aceleași gusturi, când o frază aparent inofensivă a lui Marcus provocă o deviere spre subiectul pe care Marcus și-ar fi dorit să-l evite: recenta despărțire de Carmen. La întrebarea directă a Laurei, el îi

răspunse că dispunea de mai mult timp pentru a se bucura de mica lui sală de proiecție, acum, că nu mai era cu ea. Știa că trebuia să completeze, să mai adauge ceva, că timpul disponibil pentru a viziona filme nu era un parametru adecvat pentru a-și analiza relațiile, problema era că, pentru a mărturisi de ce Carmen nu era femeia ideală pentru el ar fi trebui să-i spună mai degrabă cum ar fi vrut să arate acea femeie: una care să nu se gândească numai la distracții, care să aibă planuri, visuri, care să aprecieze munca lui Marcus… Și desigur femeia care însuma toate acestea se afla lângă el.

Marcus ieși triumfător din provocarea de a-i explica Laurei motivul despărțirii de Carmen. În plus, interesul pe care îl arăta față de Laura era evident de multă vreme, iar ea era o femeie receptivă și inteligentă; n-avea rost să se ascundă după degete, când lucrurile erau mai mult decât evidente. Stăteau acolo, îmbrăcați elegant, la un pahar de vin, așteptând să cineze. Era un *rendez-vous.* Marcus așteptase atâta timp un semnal pozitiv din partea Laurei, încât atunci când momentul sosise nu știu cum să reacționeze. Și chiar era vorba de un semnal. Laura îl invitase să cineze la ea acasă! Invitația reprezenta declanșarea startului ca Marcus să acționeze. Era înspăimântător faptul că el nici măcar nu reușea să recreeze în minte acel moment. Să se apropie și să o sărute așa tam-nesam? Să-i spună că se gândea la ea de multă vreme? Habar n-avea. Mintea parcă i se dedublase, călătorea într-un tren în care ideile se mișcau greoi, iar în afară lucrurile prea evoluau rapid.

O cină tihnită. Friptura era delicioasă, iar Marcus se bucură de moment. Doar nu avea să-i spună Laurei că se gândea în mod constant la ea; cu o bucată de sfeclă în gură.

— Am citit ciorna primului ciclu, spuse făcând referire la documentul pe care i-l trimisese Laura pe mail.

Înainte să ajungă la întâlnire, se gândise că ar fi mai bine să-i spună în ziua următoare că-l citise, dar gura lui spartă elimină această posibilitate. Acum nu mai avea de ales, trebuia să continue…

— Cum ți s-a părut? se interesă Laura imediat.

— L-am citit ieri pe nerăsuflate, spuse Marcus.

Era incredibilă încrederea în sine pe care o căpăta atunci când vorbea despre domeniul lui.

— Și m-a făcut foarte curios. Acum îți înțeleg mai bine…

— Obsesia.

Marcus râse;

— Urma să spun dăruirea și entuziasmul tău, dar, ce-i drept, acest caz te cam obsedează. Cred c-ai ales și forma corectă de a-l prezenta: din punctul de vedere al pacientului. Totul se potrivește. Fiecare ciclu a fost real pentru Ted, nemailuând în calcul primele luni în spital, pentru ca totul să fie mai ușor din perspectiva lui. De fapt, cred că fix în acel moment mi-am dat seama de un lucru foarte important.

Laura făcu ochii mari.

— Ce anume? Așteaptă, așteaptă… ajută-mă mai întâi să duc vasele la bucătărie, facem o cafea și-mi povestești.

Tocmai de-asta se temea Marcus.

— E perfect.

Făcură două ture până la bucătărie pe tăcute și se intersectară la jumătatea drumului ca și cum era ceva obișnuit pentru ei. Marcus își închipui cum ar fi fost să facă asta zilnic, și simți un fior; atât de tont era.

Când cafeaua a fost gata, s-au întors în sufragerie.

— Sunt de aceeași părere cu tine, că primul ciclu este perfect, spuse Marcus. Wendell reprezenta tot ceea ce Ted disprețuia la el însuși, iar dorința lui de a se diferenția de el pentru a-l asasina mi se pare rezonabilă. Acum că am văzut acel abțibild în casa

lui Blaine, e logic să presupui că toate secvențele acelui ciclu au o bază reală.

— E adevărat, spuse Laura.

— Dă-mi voie să recapitulez pentru a vedea dacă suntem de acord cu momentul în care a deviat de la realitate, deoarece acolo poate exista ceva interesant de analizat.

Laura asculta cu atenție, ținând ceașca de cafea în mână.

— Să începem cu sinuciderea, spuse Marcus, cu amânarea acesteia provocată de tânărul Lynch și cu propunerea sa convingătoare. Aici e simplu: Ted își dorise să se sinucidă la un moment dat, din motive pe care nu le cunoaștem; iar când a vrut s-o facă, cineva sau ceva l-a împiedicat. Poate chiar Lynch a făcut-o, desigur cu un alt motiv decât cel pe care și-l amintește Ted.

— Nu cred să fi fost Lynch, dar sunt de acord că Ted era pe punctul de a-și curma viața.

— Următorul eveniment a fost asasinarea lui Blaine. Ted a mers la el acasă, a stat ascuns în dulap și a văzut abțibildul. Sigur că n-a mers cu intenția de a-l omorî, însă a fost totuși acolo, doar am văzut abțibildul cu ochii mei. E amănuntul care nu se potrivește.

— Eu m-am gândit mult și cred că ar fi mai bine să scoatem din discuție posibilitatea ca Ted să fi văzut acel abțibild cu mult timp în urmă, când casa aparținea vechilor proprietari. Căci altminteri, cum ar fi știut Ted că Blaine urma să locuiască în acea casă? Nu are sens.

— Bine gândit. Ar fi fost imposibil să facă legătura dintre abțibild și știrile despre Blaine din ziar. Prin urmare, putem trage concluzia că Ted a fost în casa lui Blaine recent, ascuns în dulap. Începând de aici, realitatea se divide și nu știm în ce direcție. Scoți din discuție posibilitatea de a fi vrut să-l omoare?

— Nu elimin nicio variantă. Ceea ce i-a făcut lui Lynch cu veioza e altceva, n-a fost premeditat.

— Ai dreptate. Să continuăm cu următorul episod, când îl vizitează pe avocatul Robichaud, prietenul său din copilărie. Ai vorbit cu el, nu?

— Da. Dar nu mi-a spus nimic în plus față de ceea ce e scris pe fișă. Ted a mers să-l vadă pentru a-și face testamentul; i-a spus că dorește un avocat care să nu facă parte din cercul lui obișnuit, date fiind circumstanțele.

— În orice caz, această categorie de personaje care fac parte din trecut, în casa lui Robichaud, acei colegi de liceu pe care nu-i mai văzuse, arată cum se simte Ted față de anii tinereții; cât e de frământat de remușcări amintindu-și cum s-a purtat cu unii dintre ei. A fost foarte abil din partea ta să recurgi la trecutul lui, la șah în mod deosebit, ca să-l aduci la realitate.

— Mulțumesc. Șahul era prezent în toate visele, ca un cârlig cu momeală de care trebuie doar să tragi. Mi-ar fi plăcut să-mi fi dat seama mai demult.

— Nu s-ar fi schimbat prea multe lucruri. Poate că nici n-ar fi funcționat.

— E posibil.

— Urmărind cronologia, ajungem la vizita din biroul lui Lynch, spuse Marcus, și aici voiam să ajung. Cheia o reprezintă stabilirea liniei dintre realitatea și paranoia lui Ted. Știm că a mers la birou și acolo a găsit-o pe secretara lui Lynch, Nina. Acum ea afirmă că în acea zi a întârziat la lucru… corect?

— Așa este.

— Și dacă minte? Dacă și această secvență este adevărată ca și prima?

Laura rămase pe gânduri.

— Crezi că poliția a verificat ce a spus ea? insistă Marcus.

Laura dădu din cap că nu. Detectivul căruia îi fusese încredințat cazul, un tânăr pe nume Carl Braughter, cu care Laura vorbise de două ori de când Ted fusese internat la Lavender, părea că se

concentrează mai mult la autorul faptelor, decât la cele întâmplate. Nu existau îndoieli că Ted îl bătuse pe Lynch până îl lăsase aproape fără suflare. Poliția îl găsise la locul faptei, cu veioza plină de sânge; amprentele lui se găseau peste tot. De ce s-ar fi gândit că secretara mințea într-o chestiune atât de puțin importantă?

— Ceea ce vreau să spun, zise Marcus, e că fiecare secvență din primul ciclu are un sâmbure de adevăr, ca și abțibildul care ne face să presupunem că Ted a văzut-o pe Nina în ziua aceea. Căci, de n-ar fi așa, de ce ar fi pomenit de ea? Nu îndeplinește nicio funcție, cel puțin nu una importantă. E diferit față de ceea ce s-a întâmplat cu prietenii din copilărie în casa lui Robichaud.

Laura nu se concentrase în mod special pe întâlnirea dintre Nina și Ted, ci la discuția de după, cu Lynch, iar acum înțelegea că făcuse o greșeală. Marcus avea dreptate. De ce ar fi amestecat-o pe secretară, dacă în ziua aceea ea întârziase? Cu ce scop? Își aminti de ceea ce tatăl ei obișnuia să-i spună, un avid cititor de romane polițiste: când un amănunt pare să nu aibă nicio importanță, concentrează-te asupra lui, pentru că sigur are o importanță majoră. Iar prezența Ninei părea să facă parte din acea categorie de amănunte.

— Conform relatărilor lui Ted, adăugă Marcus, el o eliberează când începe să vorbească cu Lynch, și chiar Lynch e cel care îi cere să nu anunțe poliția. De ce să nu ne gândim că aici începe delirul lui Ted?

Laura deveni nerăbdătoare așteptând să vadă care dintre cei doi întrezărea primul adevărul relevant. Cuvintele lui Marcus aveau sens. Se ridică parcă împinsă de un arc.

— Ce se întâmplă?

— Așteaptă-mă un pic, te rog.

Se întoarse în câteva minute, cu un dosar galben.

— E o copie a raportului întocmit de poliție, îi spuse Laura. I-am spus lui Braughter că poate fi

util pentru tratament și mi l-a dat.

— Cam imprudent din partea lui.

— O femeie poate fi convingătoare, dacă situația o cere, spuse ea, scuturându-și podoaba capilară înainte de a se așeza. Deschise dosarul. Adresa Ninei trebuie să fie pe aici pe undeva, împreună cu declarația ei.

Marcus o privi cu îndrăzneală, profitând de faptul că era concentrată asupra dosarului. Laura se opri ca să se uite la niște poze făcute în biroul lui Lynch: vederi generale, un cadru mic al corpului întins pe podea, veioza de bronz cu care avocatul fusese lovit, rana de la cap, loviturile de la nivelul feței… Erau niște fotocopii, așa că în ceea ce privește calitatea, lăsau de dorit. Una dintre ele îi captă atenția Laurei și aceasta o privi cu băgare de seamă. Marcus se aplecă să se uite și el, dar nu văzu nimic special. Era cea făcută în sala de așteptare unde se afla biroul Ninei.

— Aici, spuse Laura, arătând spre unul dintre colțurile biroului.

Era cutia de carton Dunkin Donuts.

— Sunt gogoșile pe care le luase Nina în ziua aceea, spuse Laura, chiar i-a oferit una lui Ted.

— Desigur! Un alt amănunt aparte care ar fi trebuit să ne atragă atenția! Asta demonstrează că Nina s-a întâlnit cu Ted! Și sigur se afla acolo când a apărut Lynch.

Laura se ridică din nou, de data asta vizibil impacientată.

— Nu pot să cred! Cum e posibil să nu fi spus nimic?

— Bine, dacă lucrurile au decurs cum bănuim noi, Ted nu-l bătuse pe Lynch când Nina a plecat de-acolo, doar era vorba de o discuție personală între doi prieteni.

— Dar avea o armă!

— Și Lynch a rugat-o să nu anunțe poliția, e foarte probabil ca ea să-i fi respectat rugămintea. Iar în ziua următoare, când poliția a anunțat-o că

șeful ei e în comă și că îl prinseseră pe făptaș, s-a gândit că nu avea rost să spună că ea se aflase acolo. Ea ce-a declarat?

— Că se învoise ca să-și rezolve niște chestiuni personale. Mă îndoiesc ca Braughter să fi verificat acest detaliu. Laura căută prin restul paginilor. Uite, aici spune că avea programare la oftalmolog. Am adresa și numărul ei de telefon. Mâine voi merge să-i fac o vizită, înainte de a ajunge la spital.

— Vrei să te însoțesc?

— Nu e nevoie. Laura se așeză, mai aproape de Marcus. Îți dai seama ce poate să însemne asta? Dacă Nina ar fi auzit o parte din discuție… din discuția reală, atunci ne-am putea da seama de ce Ted l-a bătut pe Lynch în halul ăla. Ești un geniu, Marcus!

Laura îi cuprinse lui Marcus obrajii cu mâinile, incapabilă să-și ascundă bucuria. Marcus era aproape sigur că urma să-l sărute. Nu-l interesa că ar fi făcut-o datorită emoției provocate de acea descoperire, și nu din pasiune. Totuși, după un scurt moment în care se priviră în ochi, ea îi dădu drumul și se retrase. Marcus văzu ceva în ochii ei; Laura avea și ea propria nesiguranță. El trebuia să ia inițiativa.

Dar nu o luă.

Întâlnirea decurse mai departe aproximativ la fel ca și până atunci. Vorbiră despre caz și despre cum va decurge vizita la Nina a doua zi. Marcus se lupta în interiorul său cu vocea care îi spunea că timpul se scurge, că era necesar să-i spună ceva, că ocazia aceea era pe punctul de a se sfârși și că, pe măsură ce trecea timpul, îi va fi mai greu să-și exteriorizeze sentimentele față de ea. Până și Laura se simțise dezorientată, trecură peste câteva momente incomode de tăcere, priviri discrete și nimic nu părea să-i dea lui Marcus încrederea necesară pentru a mărturisi ce simte. Ceea ce era confuz era faptul că nu se mai comportase așa din tinerețe; știa cum să vorbească cu o femeie, o mai

făcuse de câteva ori. Cu Carmen fusese foarte simplu: o văzuse la masă într-o cofetărie și se apropiase, o întrebase dacă îi permite să se așeze alături și, în câteva minute, vorbeau ca și cum s-ar fi cunoscut de o viață. Cu Laura era diferit. Epuizase scuzele, iar acum îi mai rămâneau îngrijorarea și descumpănirea.

Într-un târziu, ea îi spuse că este obosită, că a doua zi urma să o viziteze pe Nina încă de la prima oră, ca s-o găsească acasă. Marcus îi spuse că și el era obosit și îi ceru să-l sune pentru a-l pune la curent cu ceea ce avea să afle de la secretara lui Lynch. Se deplasară în liniște spre ieșire. Trecură prin fața oglinzii din hol și Marcus putu să surprindă imaginea lor, îmbrăcați elegant, ca pentru o ocazie deosebită, și se simți penibil. Fusese responsabilitatea sa să facă din acea seară una de neuitat și n-o făcuse. Pleca, lăsând să-i scape printre degete o mare ocazie. Se opri în fața cuierului, își luă pălăria nouă pe care o cumpărase pentru a o impresiona pe Laura, și-o puse pe cap cu mișcări lente ca și cum s-ar fi gândit la nemurirea sufletului (și, la urma urmei, asta făcea). Era ultima lui șansă.

— M-am simțit foarte bine, spuse.

Nu se mișca. Laura așteptă cât de mult putu. În final se apropie, își puse mâna pe umărul lui și-l sărută pe obraz.

— Și eu m-am simțit bine. Te sun mâine.

Marcus traversă grădina, la adăpostul penumbrei se întoarse de câteva ori să-i facă Laurei cu mâna, înghițind în sec și reproșându-și fiecare pas pe care îl făcea spre mașină. Ea abia dacă era o umbră pe al cărei chip se citea dezamăgirea.

25.

Laura bănuia că Nina nu lucra sâmbăta, dar chiar și așa, nu vru să meargă la risc. La ora șapte și jumătate era prezentă în fața ușii apartamentului modest pe care îl deținea Nina pe strada Merrimack. Abia dacă putuse să doarmă, pe de o parte pentru că întâlnirea cu Marcus nu decursese cum se așteptase ea, iar pe de altă parte, pentru că era sigură că secretara lui Lynch avea să-i dezvăluie ceva important. Ceva decisiv.

Un chip bosumflat se iți la fereastră, apoi dispăru. Un minut mai târziu, Nina, cu părul vâlvoi și prost-dispusă, deschise ușa doar cât să-i poată azvârli câteva vorbe.

— Cine ești dumneata?

— Nina Jones?

— Cine ești dumneata? repetă fata.

— Sunt doctorița Laura Hill. Ted McKay este pacientul meu.

Așteptă puțin ca s-o vadă cum reacționează. Ochii Ninei, ca două fante ce încercau să îmblânzească soarele dimineții, se deschiseră ușor.

— Nu cunosc niciun…

— E bărbatul care l-a adus în starea de comă pe fostul tău șef, o întrerupse Laura. Flutură dosarul pe care îl ținea în mâna stângă. Declarația pe care i-ai dat-o detectivului Braughter arată că îl cunoști pe McKay. Iar el mi-a confirmat. Pot să intru?

Ușa se deschise.

— Nu e nici opt! spuse Nina pe post de bun-venit!

Nina purta un halat și o pereche de pantaloni scurți. Se întoarse și se îndreptă către o masă pe

care se aflau sticle goale și mai multe vase de plastic. Laura o urmă.

— Cum spuneați că vă numiți?

— Laura.

Fata aprobă.

— Știți ceva de domnul Lynch?

— E în comă. Pronosticul dat de medici nu e încurajator.

— Îmi pare rău, chiar îmi pare rău. Nina se așeză pe scaun ca o fetiță ținându-și palmele pe genunchi. Am lucrat foarte puțin cu el, abia dacă îl cunoșteam. Era foarte rezervat, și destul de ciudat, dar în general era un om bun. Tipul care l-a bătut nu e la închisoare?

— Ted McKay e internat la spitalul Lavender, într-un pavilion de maximă siguranță.

Nina încuviință. Părea realmente surprinsă.

— Știu că ai fost acolo în ziua aceea, Nina. Înțeleg că nu ți s-a părut important să menționezi asta în fața detectivului Braughter, și nici nu cred că ar mai fi necesar să o faci acum, dar cred că e important să vorbești cu mine despre asta.

Nina negă fără prea multă convingere. Laura se pregătise să fie cât se poate de insistentă, ba chiar să o amenințe că o va da pe mâna poliției numai să o facă să mărturisească, dar găsi o fată lipsită de apărare, îngrozită, și-și dădu seama imediat că nu era necesar să recurgă la o astfel de metodă ca să o abordeze. Avea deja remușcări că nu mărturisise adevărul și asta era suficient pentru ea. Laura continuă:

— În raportul întocmit de poliție apar fotografii în care se poate observa cutia de la Dunkin Donuts pe care ai adus-o în acea dimineață. În plus, Ted a progresat foarte mult în ultimul timp și își amintește o parte din ceea ce s-a întâmplat în ziua aceea: cum te-a așteptat în fața ușii de la birou și cum te-a obligat să-l lași să intre. L-ați așteptat împreună pe Lynch și te-a amenințat cu un pistol.

Era suficient. Nina era pe punctul de a claca.

— Nu-ți face griji! După cum ți-am spus, eu nu sunt polițistă, iar ceea ce îmi vei spune poate fi vital pentru tratamentul lui Ted McKay. Ajută-mă să descopăr ce l-a determinat să reacționeze în felul acela. El și Lynch erau prieteni încă din facultate, știai?

— Nu.

— Nina, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat în ziua aia.

— Dumneata ai povestit adineauri cam tot ce s-a întâmplat în ziua aia.

— Nu și ce s-a întâmplat după ce Lynch a ajuns la birou. Trebuie să-ți amintești fiecare detaliu.

Nina își acoperi fața cu mâinile și suspină.

— Pot să-mi fac o cafea? N-am dormit bine.

Laura încuviință.

— Vrei și dumneata una?

— Da, nici eu n-am dormit prea bine.

Cât timp se încălzea apa, Nina se duse la baie, se spălă pe dinți și-și aranjă părul. Când se întoarse părea cu totul altă persoană. Servi cafeaua și puse ceștile într-un colț. Dădu la o parte repede sticlele și paharele de plastic.

— Îmi cer scuze pentru dezastrul din casă, a fost ziua de naștere a colegei mele de apartament.

— Nu-ți face griji! Ai reușit să te angajezi în altă parte?

— Da, tot pe un post de secretară, la un alt avocat.

— Mă bucur. Laura trecu direct la subiect: Nina, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat atunci.

— Înainte de toate, vreau să știi că nu am spus nimic poliției despre prezența mea acolo, în dimineața aceea, deoarece Lynch mi-a cerut să tac, în plus detectivul mi-a spus că îl prinsese pe făptaș și, sincer, nu s-a arătat prea interesat să mă interogheze.

— Înțeleg!

— Cum ai spus că se numește tipul?

— Ted McKay. Tu nu-l mai văzuseși niciodată pe-acolo?
— Nu, niciodată. M-a așteptat într-un colț, avea un pistol și era nervos. M-am speriat foarte tare. Mi-a spus că nu-mi face rău, m-a întrebat de celelalte birouri și mi-a zis că o să-l așteptăm pe Lynch; că trebuia să stea de vorbă cu el. Am stat acolo câteva minute, nu știu exact cât timp. Ce știu e că, la un moment dat, McKay a fost gata să se răzgândească, regreta că mă speriase și mi-a promis că n-o să mi se-ntâmple nimic. La început, n-am vrut nici măcar să-i văd chipul.
— La ce te referi când spui că a fost pe punctul de a se răzgândi?
— La faptul că, pentru un moment, părea că regretă ceea ce face. Acum că îmi spui că tipul e bolnav, înțeleg totul mult mai bine.
— Ted nu te-ar fi rănit.
Nina se îndoia.
— E posibil. Într-un final n-a făcut-o. L-am așteptat pe Lynch în biroul său; când a intrat și m-a găsit așezată la biroul lui, a simțit că ceva nu era în regulă. Iar când l-a văzut pe McKay lângă unul dintre fișete, chipul i s-a transformat. A rămas împietrit, de parcă ar fi văzut o fantomă. Eu, care reușisem să mă mai destind puțin, m-am speriat și mai tare. Lynch nu putea să-și ia ochii de la McKay…
Nina bău jumătate din cafea. Puse ceașca pe farfurioară și continuă:
— Dintr-odată, Lynch m-a privit ca și cum ar fi uitat că mă aflam și eu acolo, și mi-a spus că el și Ted erau prieteni și că nu am de ce să mă îngrijorez. În acel moment, nu m-am gândit că ceea ce mi-a spus era adevărat, ci că o spunea doar ca să mă liniștească. I-a cerut lui McKay să mă lase să plec, dar la început el a refuzat. În realitate, nu părea că-l ascultă. Lynch încerca să-l calmeze, apropiindu-se încet cu mâinile întinse, îi spunea că totul o să fie bine, că nu avea de ce să facă ceva de

care mai târziu avea să-i pară rău, și că el și Holly aveau de gând să-i spună mai devreme sau mai târziu, că așteptau momentul potrivit.

Laura nu-și putu ascunde surprinderea.

— Da, adăugă Nina, și eu mi-am dat seama imediat. Lynch și soția lui Ted erau amanți, iar McKay aflase. Nu-mi amintesc să fi fost mai direct în privința asta, dar în scurt timp mi-am dat seama de ce ea ce era mai mult decât evident. Dumneata crezi la fel, nu?

De fapt, Laura era mai degrabă dezamăgită, deoarece se aștepta ca motivul vizitei lui Ted să fie altul. Nicidecum ca să-i ceară socoteală lui Lynch pentru infidelitatea celor doi. Ted o știa de câteva săptămâni… De ce n-a reacționat la momentul oportun și a așteptat atât?

— Dar McKay i-a spus lui Lynch că nu despre asta dorea să-i vorbească, spuse Nina.

Aha! Asta era!

Fata bău restul de cafea dintr-o înghițitură și continuă:

— Lynch era foarte nervos. Nu-l mai văzusem niciodată în starea aia. I-a cerut lui Ted să mă lase să plec, că nu era treaba mea discuția lor, iar McKay a fost de acord. Mi-a spus că dacă voi anunța poliția va fi mai rău. Eu aș fi făcut-o oricum, dacă Lynch nu mi-ar fi cerut-o și el. Nu-l cunoșteam de multă vreme, dar mi-am dat seama că mi-o spunea sincer, că nu era un joc pentru a-l face pe McKay să se răzgândească. Nu știam dacă aveau de împărțit vreo afacere murdară și, sincer, nici nu mă interesează să aflu. Dar Lynch mi-a cerut să nu anunț poliția și eu asta am făcut. Eu… nu aveam cum să știu ce avea să urmeze.

— Ai făcut ce ți-a cerut Lynch. Dacă ai fi anunțat poliția, probabil că acum Lynch ar fi fost mort.

— Asta mi-a spus și McKay. Dacă ar fi venit poliția, l-ar fi omorât pe Lynch imediat.

— Nina, ești sigură că Ted i-a spus lui Lynch că nu aventura lor era motivul vizitei?

— Sunt sigură. Când am ieșit, m-am îndreptat spre biroul meu pentru a-mi lua geanta. În acel moment, l-am auzit pe McKay, era furios.

— Ce a zis?

— A zis: „M-ai urmărit până acasă la Blaine. Te-am văzut”. Îmi amintesc perfect numele, deoarece fostul meu iubit avea o carte al cărei autor avea numele ăsta și mi-a rămas întipărit în minte.

26.

Sâmbătă, Ted jucă şah pentru prima dată. Fireşte că nu pierdu nicio partidă, ba chiar îşi moderă efortul şi le dădu multe şanse de câştig colegilor săi de joc. Niciunul dintre ei n-avea habar de stratagemele de joc, ştiau doar mişcările de bază şi câteva trucuri simple, aproape că Ted nici nu trebui să se străduiască prea mult ca să iasă învingător. Începu prin a fi precaut, temându-se ca nu cumva faptul că le era net superior să producă resentimente sau respingere în rândul colegilor săi, şi totuşi efectul fusese contrar. Inclusiv Sketch, din pavilionul C, care era invincibil în ale şahului, arătase admiraţie şi respect. În timp ce jucau, Ted le povestea despre copilăria lui de şahist, de concursurile la care participa, şi le spuse că, dacă erau de acord, el îi putea învăţa. Toţi acceptară, chiar şi Lester, care putea fi chiar un om rezonabil atunci când nu cădea pradă delirului cu extratereştrii.

A doua zi, la duşuri, Sketch le spuse că şi cei din pavilionul B jucau şah. Jucaseră odată o partidă cu ei şi pierduse. Namila de om, pe jumătate înspumat, tot numai un zâmbet îi spuse lui Ted că dacă ar juca din nou cu el în echipă, ar putea câştiga lejer. Iar în timp ce visa la posibilitatea asta, o erecţie puse stăpânire pe el.

Ted se adapta rapid în Lavender. Începuse să se familiarizeze cu cele trei grupuri formate acolo. În afară de Şahişti, mai erau Lunaticii, cei mai bătrâni şi cei mai chinuiţi de tratamente de-a lungul anilor petrecuţi acolo; unii dintre ei sufereau de tulburări mintale severe şi îşi petreceau majoritatea timpului în faţa televizorului sau pur şi simplu se retrăgeau

într-un colț cu privirea rătăcită. Cel de-al treilea grup era format din așa-zișii Drumeți, care preferau să-și petreacă timpul în aer liber, pe terenul de baschet sau în grădina imensă, mergând doi câte doi.

Mike nu făcea parte din niciun grup; el părea să fie deasupra tuturor. Ted se întreba de ce se apropiase de el la început? Tipul nu împărțise camera cu nimeni, de exemplu, iar acum…

Mike îl salută. Se afla în același loc dintotdeauna, citind o carte diferită de cea pe care o citise dimineață.

— Ești un aspirator de cărți!

Mike lăsă cartea. Îndoi pagina la colțul de sus și o puse deoparte. Nu folosea niciodată un semn de carte.

— E singura modalitate de a evada din locul ăsta, gândi cu voce tare.

Ted se așeză lângă el. Mulți dintre ceilalți pacienți îi priveau cu interes, atenți la ritualul pe care îl foloseau pentru a socializa, însă niciunul nu se apropie.

— Azi nu joci nicio partidă de șah cu prietenii tăi? spuse Mike serios.

Ted începuse să se acomodeze cu umorul lui mai puțin obișnuit.

— Azi, nu. Șahul are capacitatea de a te face să evadezi din acest loc, te concentrezi complet la joc, iar eu trebuie să mă concentrez la alte lucruri.

— Te mai gândești la prietenul tău?

— Da. Ted scoase din buzunar fotografia cu Lynch și posterul cu Uma Thurman. Îmi amintesc tot: dormitorul, camera, posterul nenorocit… dar nu-mi amintesc de el.

— Supapa asta se va deschide mai devreme sau mai târziu, te asigur. Am trecut și eu prin asta, aproape toți dintre cei care sunt aici au făcut-o. Creierul tău închide acea supapă pentru că nu poate suporta presiunea. Când se vindecă și e bine, atunci

se va deschide din nou. O să se întâmple dintr-un moment în altul.

— Pe de o parte, mă îngrozește. Ce ar putea justifica faptul că l-am bătut pe prietenul meu până a intrat în comă? Ted negă din cap. Când eram la liceu, îmi plăcea să mă bag în tot felul de probleme, eram derutat probabil. Cu timpul, m-am schimbat. Sunt un om liniștit… nu înțeleg ce s-a întâmplat.

— Poate că soția ta ar putea să aducă lumină asupra acestui fapt. Mai e valabilă vizita de mâine?

— Da. Vine cu fetele. Poate că e o tâmpenie, dar sunt neliniștit. Tu ai copii?

Mike dădu din cap că nu, cu privirea pierdută.

— Am avut un fin.

Păstrară tăcere preț de câteva minute.

— Dar înțelegi ideea, nu? insistă Ted. Cum e posibil ca familia mea să-mi provoace o stare de neliniște? Fiicele mele! îmi doresc să le văd mai mult decât orice pe lume.

— Nu e ușor să ne vadă așa, închiși.

— Exact. Se presupune că trebuie să fiu afară, să văd cum cresc… să le protejez.

— Totul va fi bine, vei vedea.

Poate că era momentul să lase garda jos măcar o dată în viață, se gândi Ted.

— Auzi, Mike, în privința oposumului…

Mike îl privi fix în ochi.

— L-ai revăzut?

— Nu.

— Uite, Ted, ceea ce ți-am spus e adevărat, mintea ta se va însănătoși și va deschide ușa când va fi momentul, îți vei aduce aminte de prietenul tău și de motivul bătăii. Toate acele cicluri despre care mi-ai vorbit reprezintă încercarea minții tale de a fabrica o iluzie care să te protejeze precum cortina la teatru. Dar cortina tot va cădea mai devreme sau mai târziu și vei afla ce se ascunde în spatele ei. Oposumul ar putea să te ducă în spatele

cortinei, chiar dacă nu ești pregătit. Și ar putea fi periculos.

27.

Marcus abia dacă dormise noaptea trecută, torturându-se cu fiecare amănunt al întâlnirii cu Laura și regretând șansa pierdută. În timpul dimineții, lucrurile se petrecură ca de obicei. Se ascunse în birou și evită cât putu apelurile telefonice. La prânz însă nu avu încotro și se duse la cafeneaua spitalului, dar alese o masă mică pentru patru persoane pe care nu o folosea nimeni din pricină că era foarte aproape de bucătărie. Pentru a le arăta și celorlalți că nu dorea să fie întrerupt, își luase cu el un manual de patologie voluminos pe care nu avea nicio intenție să-l citească. Îl deschise și îl așeză lângă bolul de salată pe care voia să o devoreze în timp record.

Laura, care rareori se sincroniza cu el la orele prânzului, intră în acel moment în cafenea și privi în stânga și în dreapta. Când îl văzu, îi făcu semn cu mâna drept salut și se apropie cu pași repezi.

Fără să mai aștepte vreo invitație, se așeză la masă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

După exaltarea care se citea pe chipul Laurei, Marcus își dădu seama că nu era vorba de o chestiune personală.

Mai bine.

— Vrei să-ți aduc ceva de mâncare?

— Nu, nu. Sunt bine. N-am prea mult timp la dispoziție. Am fost să o văd pe Nina…

Nina? Marcus își ascunse dezorientarea preț de câteva secunde, până își aminti numele secretarei lui Lynch.

— A, da? Ți-a spus ceva?

— Da. Laura nu-și putea ascunde entuziasmul. A fost simplu, după ce i-am spus de descoperirea cutiei de Dunkin Donuts. Totul s-a petrecut așa cum Ted a relatat în primul ciclu. Ea a fost acolo până când au lăsat-o să plece. Dar ascultă ce s-a întâmplat apoi.

Laura se înclinase asupra mesei și îi vorbea foarte aproape. Marcus avu timp să arunce o privire în jur și să vadă dacă ceilalți colegi îi priveau.

— Ce s-a întâmplat?

— Înainte să plece, a auzit cum Ted îi spunea lui Lynch că a văzut că l-a urmărit până acasă la Blaine.

Marcus încercă să găsească locul acelei piese în puzzle. Își dădea seama că acest caz îl amețea și pe el. Fraza aceea atât de simplă putea elucida mai multe lucruri. Mai întâi, că Lynch îl cunoștea pe Blaine, și al doilea, că vizita lui Ted acasă la Blaine părea să fie motivul confruntării dintre cei doi și a atacului.

— La ce te gândești? întrebă Laura.

— Bun, nu mai avem îndoieli că Ted a fost acasă la Blaine. Și dacă îmi ceri părerea, eu nu cred că l-a vizitat cu intenții prietenoase. Nu spun că l-ar fi omorât, dar o mamă de bătaie tot i-ar fi dat.

— Cred că suntem aproape, Marcus. Motivul pentru care Ted l-a vizitat pe Blaine în acea noapte poate fi cheia. Ted avea de gând să se sinucidă, dar înainte de a o face, a mers la Blaine ca să regleze socotelile. De ce? Lynch l-a urmărit până acolo, probabil pentru că bănuia ce avea să urmeze, și i-a stricat planurile lui Ted. Ți se pare concludent?

— Destul de mult. Totul se reduce la stabilirea relației dintre Ted și Blaine.

— Simt că suntem foarte aproape.

Asta mi-aș dori eu.

— Familia va veni să-l vadă zilele astea?

— Mâine. Sunt cam stresată.

— Totul va fi bine.

Laura încuviință. Impactul emoțional putea fi nemaipomenit de benefic sau putea să producă un regres important. Se ridică.

— Cum te vei descurca, Laura?

— Cred că a sosit momentul să acționez la următoarea ședință, să dau cărțile pe față.

Marcus făcu un gest afirmativ.

— Laura…

— Da?

— M-am simțit foarte bine aseară… zise Marcus.

Era tot ceea ce putea spune, rușinat de lașitatea lui.

Răspunsul primit luă forma unui surâs milostiv ce-l azvârli pe Marcus într-un abis de tristețe.

28.

Ted aștepta singur într-o sală de recreere decorată cu bun-gust. Laura avusese deferența să permită ca întâlnirea lui Ted cu familia să aibă loc acolo, și nu în sala de vizite a pavilionului C, un loc rece și neprimitor, pe care mintea unor fetițe în vârstă de șapte ani l-ar fi putut asemăna cu o închisoare. Ted o rugase – o implorase – să-i permită să le vadă pe fiicele sale în altă parte, iar ea fusese de acord. Laura îi spusese că pentru a-l scoate din pavilion, era necesară o autorizație specială care ar fi necesitat timp, dar că exista totuși un loc unde putea să stea cu ele. Trei gardieni aveau să păzească locul din exterior, unul la ușă și doi la fereastră.

Era plăcut să privești pe o fereastră fără grilaj, se gândi Ted, neliniștit, cum de puține ori fusese în viață. Purta pantaloni de culoare albastră din in și o cămașă albă care îi venea largă, căci slăbise mult în ultimele luni. Nu numai faptul că era slab reprezenta dovada trecerii timpului: acum, hainele acelea obișnuite îl incomodau. Se așeză pe canapeaua de două persoane, cu mâinile încrucișate, se ridică și se plimbă prin cameră înconjurând masa pentru ca, în final, să se așeze din nou, de data asta pe un scaun de lemn. Se ridică din nou. Într-un colț se găsea un mic frigider și deasupra lui stăteau câteva rafturi cu cești. Se apropie și, în mod inconștient, alinie cozile ceștilor. Laura ieșise din încăpere pentru a le aduce pe Holly și pe fete.

Ușa se deschise.

Laura intră singură, cu mâinile la spate. Ascundea ceva.

— Îmi pare rău, Ted. Fiicele tale nu vin. Ai avut dreptate. Tu le-ai omorât și de-asta te afli aici. Măcar a venit cineva să te vadă…

Își arătă mâinile cu o mișcare rapidă. Într-una n-avea nimic. În cealaltă mână ținea o geantă păroasă, care imediat prinse viață, făcu bot și coadă și începu să se foiască. Oposumul încerca să se elibereze, dar Laura îl ținea strâns cu mâna, ca o statuie. Atunci oposumul scoase un sunet ascuțit ca un țipăt de copil. Doctorița Hill începu să tremure și se frânse de la mijloc. O alta îi luă locul, radiantă și fericită.

— Ești pregătit de vizită?

Vocile fetelor fură doar preludiul torentului de țipete și bucurie ce-l luă cu asalt și-l trânti pe canapea.

— Tatiiiiiii! repetau în perfectă armonie.

Cindy și Nadine se agățară de Ted cu putere. El le cuprinse în brațe. Nu avea să le mai dea drumul niciodată.

Nadine a fost cea care s-a desprins prima din îmbrățișare, îngrijorată pentru că desenul pe care îl adusese se mototolea. Dintre ele, ea era cea mai puțin extravertită, mai tăcută și mai rațională, același temperament ca Ted. Cindy în schimb era portretul viu al mamei: o ființă fără prejudecăți, histrionică și care aproape întotdeauna își asuma rolul de lider.

— Desenul meu! spunea Nadine.

— Nu e desenul *tău.* Tati, ți-am făcut împreună un desen… De ce plângi?

Ted într-adevăr avea ochii în lacrimi. Îți șterse lacrimile cu mâna.

— Pentru că mi-a fost dor de voi!

Cindy sări pe el.

— Și nouă ne-a fost dor de tine!

Nadine ezită un moment înainte de a-l lua în brațe. Observă desenul pe care îl ținea în mână și, într-un final, așteptă. Ted îi zâmbi fiicei sale peste

umărul celeilalte, între ei exista o legătură specială, își puteau spune multe lucruri doar din priviri.

— Ți-am făcut un desen, spuse Cindy după ce-și îmbrățișă tatăl. Dă-i desenul, Nadine… Uite, suntem cu toții la plajă, aici e mami, aici suntem…

— Nu e nevoie să-i explici, o întrerupse Nadine.

Ted se uita la desen. Erau toți patru pe plajă, cu marea în spate. Ted ținea undița de pescuit, Holly purta un costum de baie roșu și fetele aveau fiecare câte un delfin gonflabil. Era curios, deoarece ele aveau doar un singur delfin, pe care îl cumpăraseră vara trecută, iar bietul animal de jucărie devenise sursa constantă de certuri între surori. Ted voia să mai cumpere unul, dar Holly îi spusese că fetele trebuiau să învețe să împartă, și avea dreptate.

— Îmi place foarte mult! Mulțumesc.

— Unde o să-l pui?

— Am aici o cameră foarte drăguță. O să-l pun acolo, ca să mă bucur de el în fiecare zi.

— Când o să te întorci acasă?

Lui Cindy îi plăcea să fie directă. Altă calitate moștenită de la mama ei.

— Nu știu când mă voi întoarce acasă, dar sunt sigur că asta se va întâmpla curând.

Cindy nu se dădu bătută.

— Mama spune că ăsta nu e un spital ca cel în care e internat bunicul. Aici sunt vindecate chestii la cap?

Ted zâmbi.

— Așa e. Tati a avut dureri de cap, amețeli și aici sunt tratat. Deja mă simt mai bine acum.

Cindy răsuflă ușurată.

— Nadine a zis că o să ai tuburi în cap.

— Nu-i adevărat!

Ted o trase pe Nadine spre el și o îmbrățișă. Nu dorea să se simtă exclusă.

— E normal să vă puneți întrebări, spuse Ted. Când e vorba de cap, lucrurile nu se pot rezolva cu operații, cum a fost cu bunicul vostru când l-au

operat la șold. Trebuie să iei medicamente… și să vorbești mult.

— Să vorbești?

— Da. În cadrul unor ședințe de terapie.

— Ca în serialul la care se uită mama!

— Desigur! Doar că aici terapia se face personal, nu pe internet ca în serialul la care se uită mama.

— Și dacă vorbim cu doctorița Hill să te lase să faci terapia pe internet? Ai putea să te întorci acasă?

Ted râse.

— Nu e așa simplu ca la televizor. Important e că în curând voi fi alături de voi…

Amândouă încuviințau entuziasmate și Ted încercă să-și întipărească în minte expresia chipurilor lor, nevoia de a-și avea tatăl aproape, pe care acestea o transmiteau. Oare chiar încercase să se sinucidă? La ce se gândea atunci? Pe zi ce trecea, îl înțelegea tot mai puțin pe Ted care îl bătuse pe prietenul său, pe sinucigașul care avea de gând să lase două fetițe de șapte ani singure cu mama lor.

Acum nu mai era *acel* Ted, de asta era sigur. Avea să iasă din Lavender, și-ar fi reluat viața și activitatea la firmă. Dacă avea noroc, Lynch ar fi ieșit din comă și i-ar fi cerut iertare.

Petrecură mai mult de o jumătate de oră împreună. Povestiră despre școală, despre păpușile cumpărate de mama lor – Ariel și Alex – și despre noua prietenă, cu doi ani mai mare decât ele, pe care o cunoscuseră în cartierul bunicilor. Se numea Haley, și acum avea o soră care mergea la liceu și știa o mulțime de lucruri… Știa să se machieze și le învățase și pe ele. Dar asta era un secret, mama nu trebuia să afle. Ted le promise că va păstra secretul. Se emoționă văzând că anumite lucruri nu se schimbaseră și că probabil nu s-ar fi schimbat niciodată. Lui Holly îi revenise mereu rolul vrăjitoarei din poveste.

Chiar?! Ea de ce nu intrase cu fetele?

29.

Laura le luase pe fete din cameră cu promisiunea că aveau să-l revadă înainte de a pleca acasă. Apoi intră Holly, ferindu-și privirea; avea părul scurt și mai închis la culoare decât de obicei.

— Bună, Holly!

Ted stătea pe canapea. Văzând că ea nu se apropia, se ridică și se îndreptă spre masă.

— Bună, Ted! Mă bucur că ești bine.

Holly îi zâmbi timid. Se așeză pe un scaun. Avea o geantă pe care o lăsase pe masă cu o grijă excesivă.

— Ai vorbit cu doctorița Hill?

Ted se așeză pe scaun lăsând un spațiu gol între ei.

— Da, de câteva ori în lunile acestea. Și azi, de asemenea. Mi-a spus că ai progresat mult în ultimul timp.

— E adevărat. Până acum câteva săptămâni… nu prea îmi aduc aminte nimic din zilele acelea. Mintea mea a fost un pic tulbure. Dar cu ajutorul doctoriței, am început să-mi amintesc.

Holly încuviință.

— Mi-a spus că poate fi util dacă vorbim un pic noi doi. Holly își masă fruntea: Nu vreau să par eu victima, dar a fost foarte dificil pentru mine. Fetele întrebau tot timpul de tine, iar eu nu știam ce să le răspund.

— Îmi închipui. Știu că e vina mea. Sunt responsabil de toate deciziile proaste pe care le-am luat. De asta mă aflu aici. Dar voi ieși, Holly, și mă voi ocupa de fete așa cum trebuie. Ai avut probleme financiare?

— Nu, nu.

Holly făcu o față ca și cum banii ar fi fost ultima sa grijă în acel moment.

— Travis a avut grijă de tot.

Holly îl examină pe Ted, în așteptarea reacției sale.

— Oh, da, îmi amintesc de Travis, spuse el.

Ea aprobă.

Păstrară tăcere. Dar cineva trebuia s-o spună, și Ted consideră că era responsabilitatea lui.

— Cum se mai simte Lynch?

— E incredibil că nu-ți amintești de Justin. Niciodată nu-i spuneai pe numele de familie când vorbeai despre el.

Ted ridică din umeri.

— E la fel, continuă ea.

— Nu știi cât de rău îmi pare. Eu… nu știu ce s-a întâmplat în ziua aia. Mintea mea a șters totul.

— Da, asta mi-a spus și doctorița.

— Vreau să știi că, în ceea ce mă privește, tu și el…

— Las-o baltă, Ted, te rog. În ultimă instanță, n-am nevoie de permisiunea ta.

— Îmi pare rău.

— Doctorița Hill mi-a cerut să vorbim… despre cum erau lucrurile între noi, îți amintești?

Ted lăsă capul în jos.

— Destul de rău, spuse. Eu… eram cam distant.

— Măcar îți amintești asta.

Holly nu o spusese cu reproș, dar Ted o cunoștea foarte bine și știa că era supărată.

— Ted, te închideai în birou, mergeai la casa de lângă lac tot timpul, mă evitai mereu. Când reușeam să vorbesc cu tine, era de fapt un monolog scurt, doar știi că nu-mi place să bat câmpii. Prezența mea era un obstacol în viața ta. Amândoi ne-am dat seama, până și fetele începuseră să observe.

— Din nefericire mi-am amintit de partea asta.

— Voi fi sinceră cu tine, căci despre asta e vorba. Atunci am crezut că era la mijloc o altă

femeie; ba vizitele tale la casa de lângă lac, ba călătoriile de afaceri, toate astea indicau o aventură. Totul avea sens. Și știi ce?! Ajunsesem să-mi doresc să fie adevărat, oricât de penibil ar suna. Știam că nu mă mai iubeai.

— Holly, eu…

— Lasă-mă să termin, te rog. La început am dat câteva telefoane la tine la birou, când erai plecat; vorbeam cu Travis sau cu secretara ta, obțineam o informație și o confruntam cu ceea ce îmi spuneai tu. Locurile, întâlnirile, clienții, totul se potrivea. Ceea ce nu se potrivea era ceea ce făceam *eu,* asta nu-mi era caracteristic. Nu voiam să angajez un detectiv particular să te urmărească, așa cum ai făcut tu în cazul meu, mai târziu…

Holly făcu o pauză.

— Nu știam ce să fac, Ted. Când încercam să vorbesc cu tine, îți era totul indiferent, știam că trebuie să divorțăm, mă obișnuisem cu ideea, căutând curajul necesar pentru a o face. Atunci m-am gândit să vorbesc cu Justin. Nu pentru că mă gândeam că el ar fi știut ceva despre aventura ta sau că mi-ar fi spus-o mie… m-am dus la el pentru că te cunoștea aproape la fel de bine ca mine și voiam să-mi confirme ceea ce bănuiam: că te schimbaseși, că ți se întâmplase ceva și eu nu știam despre ce anume era vorba. Aveam nevoie să-mi confirme asta într-un fel, pentru că ori… eu…

— Îți pierdeai mințile, completă Ted cu un zâmbet. Nu-ți face griji, nu e chiar atât de grav.

Holly încuviință, dar nu zâmbi.

— Am fost să vorbesc cu Justin și mi-a spus că tu și cu el nici măcar nu vă mai vedeați, că tu l-ai îndepărtat, așa cum făcuseși și cu mine. Ne-am mai văzut de câteva ori cu unicul scop de a vorbi despre tine și așa a început relația noastră. N-a fost nici pe departe cum ar fi trebuit să fie. Când ne-am dat seama de evoluția relației, tu și eu nici măcar nu ne mai vorbeam, iar comportamentul tău apatic începuse să se reflecte și în relația ta cu Cindy și

Nadine. Într-un final, am prins curaj și am decis să vorbim. Ți-am cerut să divorțăm.

— Asta îmi amintesc. S-a întâmplat în sufragerie. De atunci, situația s-a mai detensionat puțin.

— Ceea ce eu nu știam atunci era că tu mergeai la un medic, nici că îi ceruseși unui coleg de la școală să-ți redacteze testamentul. Cu atât mai puțin știam că în seiful casei păstrai pozele cu mine și Justin. Le-ai ținut ascunse acolo aproape o lună, Ted! Tu știai tot și nu mi-ai spus nimic, nici măcar când ți-am cerut să divorțăm.

Ted își desfăcu brațele.

— Nu știu de ce nu ți-am spus nimic în acel moment, Holly, chiar nu știu.

Ea aprobă.

— Vreau să te cred.

— Nu știu din ce motiv l-am bătut pe Lynch… pe Justin, dar te asigur că motivul nu are de-a face cu tine… cu relația dintre voi doi, de asta sunt sigur. Vreau să fii fericită, Holly, tu și fetele.

Încă o dată, Holly încuviință.

— Doctorița Hill m-a ținut la curent, în tot acest timp. Știu că n-a fost ușor. Mi-a spus că trăiai… într-o altă lume sau ceva de genul ăsta.

— Da, ceva de genul ăsta. E oribil. E ca și cum cineva mi-ar fi luat ultimele amintiri înainte de a ajunge aici și le-ar fi făcut praf. Pare mai degrabă un vis. E un nume: Wendell… reprezintă ceva pentru tine?

— Nu. M-a întrebat și doctorița Hill, dar n-am știut ce să-i răspund. Cine e Wendell?

— Se pare că e o parte din mine. E ca și cum în mintea mea ar exista un fel de depozit unde au ajuns amintirile mele, iar eu nu am acces la ele. Acest loc e Wendell. L-am văzut pe acest tip tot timpul, și de fapt acest tip sunt eu… știu că sună ridicol. La început, eram prizonier al unor cicluri care se repetau la nesfârșit, dar datorită doctoriței Hill am reușit să scap de ele. Simt că sunt aproape

de a descoperi adevărul, de a-l demasca o dată pentru totdeauna pe Wendell.

Ted era conștient de cum îl privea Holly. Ca pe un nebun, desigur. Cum să-l fi privit altfel? Iar el n-avea nicio intenție de a-i povesti lui Holly de oposum și nici de ceea ce mai văzuse pe fereastră…

— Ce se întâmplă, Ted?

El abia o auzea. Se ridică de pe scaun și se îndreptă spre canapea. Luă desenul fetelor. Plaja, costumul de baie roșu, erau pure coincidențe?

— De ce ne-au desenat tocmai la plajă? întrebă Ted.

Holly se încruntă.

— Nu știu. Are vreo importanță? Le-am spus că ar fi o idee bună să-ți aducă un desen și apoi s-au dus în camera lor să-l facă. Presupun că vacanța reprezintă un moment fericit pentru ele și de-asta au ales tema asta.

Ted se așeză din nou, fără să-și ia ochii de la desen. Era vreun detaliu care i-ar fi spus ceva? În principiu, nu. Undița, delfinul gonflabil… niciun alt amănunt, nimic revelator. Își trecu degetul peste șezlonguri, peste persoanele care stăteau pe plajă și cei câțiva palmieri… nimic ieșit din comun. Niciun oposum ghemuit, niciun castel roz. Nimic care să-i fi adus aminte de viziunile pe care le avusese.

— Te simți bine, Ted? De ce îți atrage atenția plaja?

— N-am nimic. Am avut un vis zilele trecute, asta-i tot. E o coincidență, în visul meu purtai același costum de baie roșu…

Holly nu părea tocmai încântată că fostul ei soț o visase în costum de baie.

Ted puse desenul deoparte.

Își mai petrecură câteva minute împreună comentând fleacuri de familie. Ted nu reușea să se concentreze asupra discuției. Uită de desen când fetele se întoarseră ca să-și ia rămas-bun. Le

îmbrățișă pe amândouă și le promise că în curând va ieși din spital ca să fie alături de ele.

O promisiune pe care n-ar fi trebuit să o facă niciodată, firește.

30.

Desenul făcut de Cindy și Nadine era singurul lucru de pe panoul de plută de deasupra biroului lui Ted. Desenul era lipit cu patru bucăți de bandă adezivă. Mike, care ieșea în curte trecând pe coridor, îl surprinse uitându-se la el și se apropie. Își drese vocea.

— Aici nu sunt permise piunezele, spuse. Dacă te întrebi care-i scopul acestor panouri, să știi că nu ești singurul.

Ted se întoarse, zâmbind vag. Ultimul lucru la care se gândea în acel moment erau piunezele.

— Trebuie să descopăr ce se află în spatele cortinei, Mike.

Lui îi luă câteva secunde pentru a înțelege la ce se referea.

— Vizita familiei tale te-a sensibilizat, așa-i?

— Nu e vorba de asta. Vreau să spun că nu e vorba *doar* de asta. Trebuie să aflu adevărul, să ies de-aici și să fiu alături de fiicele mele.

Mike încuviință…

— Cum găsesc eu păcătosul ăla de oposum, Mike?

31.

Era joi după-amiază. Plouase mult în timpul dimineții, iar o mantie densă de nori gri anunța o nouă repriză de ploaie. Era o veritabilă zi de iarnă în mijlocul primăverii.

Aproape toți pacienții se aflau în salonul principal. Sketch și Lolo jucau șah sub îndrumarea lui Ted, care încetase să mai fie considerat un rival, și era văzut ca o forță invincibilă, o sursă de înțelepciune. La sfârșitul partidelor, Ted le reproducea integral fără să facă vreo greșeală și analiza fiecare mutare, spre încântarea colegilor. Erau fascinați de posibilitatea de a-i înfrânge pe cei din pavilionul B la următoarea întâlnire. Lester, care renunțase definitiv să se mai arate ostil, se alătură și el echipei.

Mike intră la un moment dat și-i ceru lui Ted să-l însoțească afară. Era urmat de Espósito, grăsanul care zicea că vedea animale și care aproape niciodată nu vorbea. Ted nu puse întrebări și îi urmă. Ceilalți își manifestară și ei dorința de a-i însoți, însă Mike îi opri, mai întâi cu o privire amenințătoare, iar apoi amenințându-i direct ca nu care cumva să iasă în curte. Chiar și Ted rămase surprins văzând groaza pe care omul acela o putea transmite când se arăta autoritar și de neînduplecat. Sketch, Lolo și Lester îl aprobară și se retraseră în liniște la masa lor. Ted își luă paltonul din cuier și ieșiră în curte. Espósito îi urma ca un balon uriaș care plutea la o palmă de pământ.

În afară de ei, în curte mai erau doar doi pacienți. Mike le atrase atenția și le ceru să intre în pavilion, iar aceștia se supuseră fără comentarii.

Mike se uită spre clădire ca să fie sigur că nu erau priviți de la fereastră.

Nu că ar fi făcut ceva secret, îi explică lui Ted, dar nici nu-și dorea ca o grămadă de gură-cască să stea lipiți de fereastră. Se îndreptară spre banca obișnuită și Ted acceptă să se așeze acolo, așa cum o mai făcuseră de atâtea ori. Știa că operațiunea avea legătură cu oposumul, dar n-avea nici cea mai mică idee ce mama naibii de legătură avea Espósito cu toate astea. Că tot veni vorba de acesta, se plimba de colo-colo balansându-și burtoiul și aruncându-i lui Mike priviri înspăimântătoare. Când ajunseră în dreptul băncii, Mike îi ceru lui Ted să o apuce de la un capăt ca să o dea la o parte.

— Repede, spuse în timp ce ridicau banca. Ar putea să ne vadă cineva și să anunțe paza. Tu continuă, nu te opri.

Traversară curtea și se îndreptară spre terenul de baschet. Espósito îi însoțea. Erau foarte aproape de cercul central când ușa principală se deschise, iar un paznic și un asistent ieșiră vociferând și făcând semne disperate cu mâinile.

— Ei! Ce faceți voi acolo?

— Dă-i înainte, spuse Mike. Mai aveau câțiva metri. Gata, las-o aici și ia loc. Și tu, Espósito.

Se așezară cu toții; Mike și Ted pe margine, iar Espósito în mijloc. Stăteau cu spatele la clădirea pavilionului și astfel le era imposibil să-i vadă pe cei doi care se apropiau, până când aceștia înconjurară banca și se opriră în fața lor. Unul dintre ei era McManus.

— Ce naiba faceți aici?

Scena părea suprarealistă. Cei trei stăteau nemișcați, cu mâinile pe genunchi, ocolind privirea lui McManus și a paznicului, ca și cum ce făceau ei era cel mai normal lucru din lume.

— Ei, bine?!

Mike ridică mâna în semn de pace. *Totul e bine, vă voi explica.* Arătă spre un copac și dădu din cap ușor.

— E incredibil acolo jos, spuse cu uimire, vântul ăsta agită coroana copacului, e ca și cum ar ploua… De-a dreptul incredibil! Nu-i așa, băieți?

— Aiureli, Dawson! spuse paznicul. V-am văzut. Nici măcar n-ați apucat să vă așezați.

Mike zâmbi și încuviință. *M-ai prins*! Făcu din nou un semn împăciuitor în timp ce căuta altă explicație. Se aplecă ușor și-și puse mâna la gură… *aici e vorba de un secret.*

— Ăștia doi nu sunt întregi la… zise și arătă cu degetul spre cap, nu știu la ce se gândeau.

— Dumnezeule, Dawson! Haide, știi că nu ai voie să muți lucrurile după cum ai tu chef. Pune banca la locul ei!

— Ascultă, Myers, banca e deja aici, spuse Mike. Iar se simțea ceva amenințător în vocea lui. O să stăm puțin aici pe bancă. Știi doar cum suntem *noi*...

Paznicul dădu din cap. McManus vorbi pentru prima dată.

— La dracu', mă duc înăuntru, spuse nervos.

Myers oftă.

— E pentru ultima dată, Dawson. Știi doar că toți te imită când faci ceva. N-am chef să văd o armată de nebuni mutând toate lucrurile de colo-colo.

— Înțeleg, șefu'! Acum, dacă ne permiți, am dori să ne bucurăm de acest minunat soare. Băieți, a adus careva cremă pentru bronzat?

Paznicul îi lăsă în pace și plecă. Mike lăsă la o parte tonul glumeț și se întoarse către Ted.

— Sper să merite osteneala, amice.

La câțiva centimetri de picioarele lui se afla linia care împărțea terenul în două.

Limita dintre lumea reală și lumea nebuniei, spusese Mike.

— Ce facem aici, Mike?

— Vrei să-l vezi, nu?

Espósito știa despre ce vorbeau, întrucât se foi incomodat împingându-i ușor pe cei doi colegi.

— Stai cuminte, Espósito!

— Vreau să-l văd, spuse Ted. Dar…

— Asta e linia. Mike arătă linia albă. Băltoacele o acopereau. Avem mai multe șanse să-l vedem dacă stăm aproape de linie… La naiba, am uitat să-mi aduc cartea!

Ted se făcu mic la locul lui, incapabil să mai spună ceva. Preț de o secundă, văzu totul foarte clar, îl văzu pe adevăratul Mike, nu pe acel bărbat amenințător care părea uneori cel mai înțelept om din lume, cu cărțile și teoriile sale extravagante, ci pe cel nebun de legat, membru de onoare al spitalului Lavender Memorial. Ted se uită în jur și-și dădu seama de ridicolul situației.

— Trebuie să crezi! spuse dintr-odată Espósito.

Era pentru prima dată când Ted îl auzea vorbind.

— Taci, Espósito! îl provocă Mike.

Se presupunea că se duceau să vadă oposumul? Așa simplu? Ted examină cu atenție păduricea unde se aflau băncuțele, căutând acel animal scârbos. Nu vedea nimic.

— Mike, iartă-mă, insistă Ted, dar am stat aici de atâtea ori, chiar aproape de această *linie,* și n-am văzut nimic. Ce te face să crezi că acum ar fi altfel?

— Uriașul ăsta pe care îl avem aici, spuse Mike bătându-l pe Espósito pe spate. Nu ți-am zis că el le vede tot timpul? Espósito e ca o lumină intensă, doar că nu atrage insectele. Nu-i așa, Espósito?

— De m… m… mult nu le-am mai văzut.

Mike își stăpâni un hohot.

— Minți de îngheață apele! Oricum, toți trei le-am văzut… cu cât suntem mai mulți, cu atât mai bine. Mike se apleacă să-l vadă pe Ted și să-l străfulgere cu privirea. Auzi, vrei să-l vezi sau nu? Pentru că toate astea le fac pentru tine.

Ted încuviință.

— Ai dreptate, iartă-mă.

Ce naiba?! Ce avea de pierdut? Dacă așezându-se în mijlocul unui teren de baschet alături de doi

nebuni l-ar fi ajutat să descopere adevărul, atunci de ce să n-o facă?

— Sunt gata, spuse Ted convingător. Haide, Espósito, ia legătura cu ele cu ajutorul puterilor tale de Aquaman. Spune-le să vină…

— Nu merge așa, răspunse Espósito cu o voce ascuțită.

Nimeni nu-l întrebă însă cum funcționa.

Rămaseră tăcuți. Scena ar fi fost și mai interesantă văzută din interiorul clădirii. Trei bărbați așezați pe o bancă, în mijlocul unui teren de baschet. Woody Allen nu-și putea dori ceva mai mult pentru afișul unuia din filmele sale. *Trei bărbați și un oposum* în curând pe ecran.

După douăzeci de minute se aflau în același loc, fără să fi scos vreun cuvânt. Deodată, Ted zâmbi. Nu văzuse oposumul, dar se gândea la fiicele sale care se jucau de-a *cine vorbește mai întâi pierde,* la insistențele lui Nadine, care, sătulă de pălăvrăgelile surorii ei, o provoca reușind să păstreze tăcerea mai mult. Ted se întreba care din ei va vorbi primul. N-ar fi fost Espósito, care se juca tot timpul de-a *cine vorbește mai întâi pierde,* iar Dawson părea scufundat într-o visare greu de descris. Ted era singurul care nu reușea să nu se gândească la ce făceau. *La tâmpenia pe care o făceau*. Începuse să-i fie frig în ciuda paltonului pe care îl purta. Se foi ca să-și găsească locul și simți greutatea potcoavei din buzunar. Asta era! În clipa aceea, văzu totul limpede. Oposumul nu s-ar fi apropiat niciodată, atâta timp cât el avea la îndemână potcoava. Se ridică și scoase din buzunar potcoava pentru a fi văzută și de cei doi. Nu spuse nimic, deși ei păreau că au înțeles. Se gândi să o arunce departe, dar nu voia ca McManus și paznicul să se întoarcă și să le facă probleme, așa că merse spre capătul terenului și o lăsă acolo.

— Acoper-o! îl auzi pe Espósito spunându-i.

— Cu ce naiba s-o acopăr? îi spuse în timp ce intenționa să se întoarcă.

— Cu paltonul tău, interveni Mike. Acoper-o!

Ted oftă. Genial! Acum avea să răcească. Totuși trebuia să recunoască faptul că să acopere potcoava i se părea, dintr-un motiv cât se poate de nebunesc, cea mai înțeleaptă decizie. Își dădu jos paltonul și îl puse peste potcoavă. De data asta, avu grijă să verifice dacă îl urmărea cineva de la ferestre. Se întoarse în grabă, frecându-și mâinile.

— Dă-te mai încolo, Espósito. Lasă-mă pe mine să stau la mijloc.

Matahala îi făcu loc fără obiecții.

— Sunt gata să sosească, spuse sigur pe sine.

Ted examină totul cu atenție. Nu observă nimic ciudat. Nu cumva presimțea și el că *ceva* se schimba? Iar atunci văzu într-una din băltoacele de dincolo de linia de separare, reflexia a ceva ce se mișca și care îi atrase atenția. Ceva roșu.

— Roșul e culoarea mea preferată, spuse Espósito dintr-odată. Acum vocea lui nu numai că fusese autoritară, dar fusese și mai gravă decât de obicei.

— Ce? întrebă Ted.

Espósito nu răspunse.

Apăru din nou imaginea, de data asta de neconfundat. Trupul zvelt al lui Holly în costum de baie roșu se reflecta în băltoacă, tremură când o boare de vânt văluri suprafața și dispăru. Dar fusese acolo, Ted era sigur de asta. Când ridică ochii rămase împietrit.

În colțul terenului de baschet se afla castelul roz al prințeselor Disney. Nu era vorba de o reflexie sau de o apariție translucidă. Castelul se afla acolo. Ted începu să facă semne în direcția aceea

— Putem să vedem, spuse Mike.

— E castelul fiicelor mele, spuse Ted cu voce tremurândă.

Se ridică și se îndreptă în direcția aceea, singur. La jumătatea drumului se întoarse, îl văzu pe Mike îngrijorat și pe Espósito care încerca să se facă mic băgându-și capul între umeri. Semănau cu doi

oameni care se dădeau în cel mai înspăimântător montagne russe. Totuși, Ted simți dorința, ba chiar necesitatea de a se întoarce pe bancă alături de ei.

Ceva mai departe, privind spre Lavender, văzu silueta lui McManus din spatele ușii de la ieșire. Era imposibil ca din acea poziție să nu vadă castelul. Ted o luă din loc.

Castelul se afla la limita dintre terenul de baschet și lăstăriș. Când ajunse acolo, se așeză pe vine și privi pe una din ferestrele laterale. Nu intenționa să intre; nici măcar să-l atingă nu i se părea o idee bună. Dintr-un motiv anume se convinsese că avea să vadă oposumul acolo înăuntru, însă nu era așa. Castelul era complet gol. Se îndepărtă, scărpinându-se în cap. Albă-ca-Zăpada, Cenușăreasa, Ariel și Pocahontas îl priveau din spatele unui zid lateral. *Ce vei face acum?* Încercui castelul. În partea din față stătea Esmeralda, iar lângă ea Frumoasa Adormită; Ted nu-și amintea numele ei. Deodată, îi veni în minte o imagine. Se văzu pe sine de mână cu Cindy, încercuind castelul cu un Toys R Us, povestindu-i istoria fiecărei prințese.

Aurora!

Vocea lui Cindy îi dădu răspunsul. Aurora era numele Frumoasei Adormite. Îl trecu un fior. Era prima amintire pe care i-o fura lui Wendell. Continua să încercuiască acel castel.

— Cea de acolo e Frumoasa… spunea Cindy.

— Din *Frumoasa și Bestia,* completă Ted.

— Sigur! Iar asta e Pocahontas, și asta Mulan.

În partea din spate nu era nicio prințesă, doar un zid de cărămizi vopsite, pe lemn. Ted se uita la el. Se dădu câțiva pași înapoi cu intenția de a surprinde și altă perspectivă, când piciorul său drept se lovi de ceva greu. Oposumul! Sări în sus și se îndepărtă. Dar nu era oposumul, ci un cuțit de măcelar.

— Nu e în Lavender, tati. E la fel precum castelul.

Ted se aplecă și luă cuțitul. Mișcându-l ușor, își dădu seama că lama cuțitului era plină de roșu.

Roșul e culoarea mea preferată.

Ce căuta cuțitul ăla acolo? Se uită la Mike și la Espósito, ca și cum ar fi putut să-i dea vreun răspuns de la distanță. Nu doar că n-o făcură, ba mai mult, păreau încremeniți în postura de mai devreme. Ted se gândi să ridice mâna ca să le facă semn, însă nici nu se deranjă. În plus în acel moment auzi iarba foșnind la câțiva metri distanță, și de data asta chiar oposumul cu mersul lui dezordonat se mișca. Nu părea să-i pese de ceva anume, amușina ici și colo. Nu părea să acorde interes vreunui lucru, se uita în stânga și-n dreapta, ridicând din când în când capul. Ted îl urmări, fără să-și dea prea bine seama că strângea cuțitul acela în mână ca un braconier.

Se aventură în lăstărișul din curtea spitalului Lavender, total necunoscut lui, și în scurt timp nu-și mai putu vedea colegii. Mergea pe o potecă străjuită de copaci. Oposumul mergea în față, ghidându-l.

Înainte de a ajunge la destinație, oposumul se opri și-l privi cu zâmbetul pe care acel animal îngrozitor putea să-l aibă. Coada șerpuia în spatele corpului dolofan. După câțiva metri, Ted pricepu motivul. În luminiș dădu peste un băiat mort. Ted *știa* că era mort. Stătea întins cu fața în jos, cu brațele întinse de-o parte și de alta, și purta haina și șapca cu însemnele universității din Massachusetts. Ted le recunoscuse, pentru că le folosise în nenumărate rânduri, la fel ca și colegii săi de la facultate. Nu putea vedea chipul băiatului și, la drept vorbind, nici nu știa dacă avea chef s-o facă.

Atunci își aminti de cuțitul pe care îl ținea în mână și privi cadavrul cu mai multă atenție. Văzu o parte din tăietura de la gât și sângele care mânjea iarba și întuneca pământul.

Cine ești?

Începu să dea târcoale trupului neînsuflețit.

Trebuia să-l miște… să-i vadă chipul.

— Ted… spuse o voce din spate.

Se întoarse.

Era McManus. În spatele lui se aflau Mike și Espósito. Toți trei păreau îngrijorați. Ted se întoarse pentru a confirma ceea ce deja știa: că în luminiș nu se găsea niciun băiat mort de la universitatea din Massachusetts, și cu atât mai puțin un oposum zâmbitor. Își ridică mâinile în semn că se predă. Dar unde dispăruse cuțitul pe care îl găsise mai devreme?

Se întoarseră în liniște.

— Ai reușit să-l vezi pe oposum? întrebă Mike.

Ted abia dacă încuviință din cap.

— Dar nu sunt foarte sigur că am văzut exact ce se afla în spatele cortinei, Mike. Ca să fiu sincer, habar n-am ce-am văzut.

Imaginea băiatului mort îi rămăsese întipărită în minte. *Cine era oare?*

3
2
.

Se aflau de o jumătate de oră în sala de evaluare a spitalului Lavender Memorial. Laura descrise pe scurt vizita făcută Ninei, secretara lui Lynch. Totuși, păstră pentru sine noua informație obținută de la femeie.

— Poliția n-a interogat-o niciodată, dar ea era acolo cu tine, Ted, înainte să intri în biroul lui Lynch.

Ted se gândea la altceva. Vizita familiei și experiența ciudată din curte îl năuciseră complet.

— Are asta vreo importanță?

— Nu ți-am spus încă tot. Dar, înainte de asta, lasă-mă să-ți spun că da, are importanță, deoarece confirmă faptul că fiecare ciclu are o bază reală, iar asta ne poate ajuta să reconstruim ce ți s-a întâmplat în ultimele zile.

— Dacă asta e adevărat, atunci de ce m-aș fi dus eu la un tip ca Blaine?

— Tocmai despre asta voiam să-ți vorbesc. Când Nina se pregătea să plece de la biroul lui Lynch, a auzit cum tu îi reproșai acestuia faptul că te urmărise până acasă la Blaine.

Fraza reuși să-i capteze atenția lui Ted. O repetă pronunțând rar.

— Nu înțeleg ce legătură aș fi putut să am eu cu tipul ăla.

— Acum știm că el și cu tine vă cunoșteați. E posibil ca această legătură dintre voi să fi fost total necunoscută altora, nici măcar lui Holly. Când ai aflat că Lynch te-a urmărit până acolo, te-ai înfuriat pe el.

Laura își luă un aer misterios. Din când în când, îi arunca priviri tăioase sau cel puțin asta credea

Ted.

— O clipă, Laura! La ce te referi când spui *o legătură*?

— La nimic deosebit, să nu ne grăbim. Dar cred că e important să aflăm. Ted, ai pățit ceva?

El lăsă capul în jos.

— Da, vreau să-ți cer o favoare. De când le-am văzut pe fete…

— Da?

Ted părea dărâmat. Când se gândea la Cindy și Nadine își amintea promisiunea pe care le-o făcuse înainte de a pleca.

— Ted, poți să-mi spui orice. Vreau să-mi vorbești despre ce ai simțit când le-ai văzut pe fete și pe Holly, și despre asta trebuie să vorbim aici.

O spuse fără ocolișuri:

— Trebuie să ies de-aici, Laura. O zi sau două, trebuie să merg la casa de lângă lac, să-mi văd lucrurile, să fiu acolo. Nu mă pot conecta la o realitate pe care nu mi-o amintesc… și m-ar ajuta mult dacă aș merge acolo; nu mă înțelege greșit, dar a sosit momentul să mă apropii de locul în care a început totul.

— Ted, nu știu dacă acum e momentul potrivit. Facem progrese importante.

— Știu, și îți mulțumesc foarte mult. Datorită ție am putut să-mi văd fiicele. Dar trebuie să-mi amintesc în continuare, și sunt sigur că răspunsurile se află la casa de lângă lac.

— De ce crezi asta?

Știa că, dacă voia să o convingă, n-avea încotro decât să-i povestească ceea ce văzuse în curtea spitalului.

— Am avut un vis tare ciudat. A fost… o viziune sau ceva asemănător. Primul lucru de care îmi amintesc e castelul roz al fetelor. M-am apropiat de el, l-am cercetat cu atenție până când am descoperit că în spate exista o potecă. Cred că fiica mea Cindy era cu mine. Apoi a plecat. Am urmat cărarea aceea din spatele casei de lângă lac pentru nu știu cât

timp. Dar important e ce simțeam în timp ce mergeam, era ca și cum aș fi știut cu certitudine că ce aveam să descopăr la capătul drumului era o revelație. Cheia problemei.

Laura își deschisese agenda și lua notițe rapid.

— Și atunci am descoperit un cadavru. Era un student de la UMass; purta jacheta cu însemnele universității și o șapcă. Sub trupul băiatului se vedea o băltoacă de sânge. N-am reușit să-i văd chipul.

— Când ai visat asta?

— Ieri.

Doar nu era să-i spună Laurei că ceea ce-i povestea i se întâmplase treaz fiind, cu Mike și Espósito urmărindu-l de pe terenul de baschet. Dacă mai nutrea vreo fărâmă de speranță să iasă de-acolo, doar nu era atât de fraier să spună că descoperise cadavrul urmărind un oposum imaginar.

— Ce altceva s-a mai întâmplat?

— Nimic, asta a fost tot. Nu știu ce reprezintă castelul roz sau băiatul mort, e clar că îmi scapă ceva. Dar sunt sigur că acea potecă din spatele casei de lângă lac ascunde răspunsuri importante. A fost o senzație atât de puternică, încât n-am putut să mă gândesc la altceva.

— Ted, tu știi că uneori visele au această particularitate. Deși visele par uneori atât de reale, când ne trezim ne dăm seama că nu sunt.

— Știu. Dar acum a fost diferit. A fost ca și cum… o parte din mine ar vorbi și mi-ar da răspunsul pe care îl caut.

Ted știa că exagerează. Dar trebuia să fie convingător. Văzând expresia de pe chipul Laurei, știu că ce-i povestise reușise măcar să-i stârnească curiozitatea.

Laura continua să-și ia notițe.

— Ceea ce ai văzut pe cărare te duce cu gândul oarecum la perioada studenției?

— Nu neapărat. Mă refer la faptul că jacheta și șapca erau *acolo* cu un scop, și sincer, perioada studenției e mult prea vagă, îmi amintesc cu claritate unele lucruri, de exemplu profesorii, jocurile de poker, joburile pe care le-am avut, amănunte de felul ăsta. De alte lucruri nu-mi pot aminti. Presupun că tot ce are legătură cu Ly… cu Justin. Dacă el era colegul meu de cameră și ne-am împrietenit în acea perioadă, presupun că e logic faptul că nu-mi pot aminti multe lucruri pe care le-am trăit alături de el…

Laura încuviința.

— Ei bine, Laura? Ce zici de posibilitatea de a vizita casa de lângă lac?

Doctorița negă ușor din cap. În ochii ei se putea zări o urmă de tristețe.

— Nu e momentul, Ted. Îmi pare rău; însă nu scot din discuție posibilitatea de a întreprinde o mică ieșire terapeutică. O facem de obicei când credem de cuviință.

Ted se ridică. Nu mai avea cătușe, nici la mâini, nici la picioare. Însă McManus nu-l scăpa din ochi din camera alăturată.

— Laura, înțeleg ce-mi spui și am încredere în tine. Ceea ce-ți cer e să te mai gândești la chestiunea asta. Dacă poteca aceea nu există sau nu conduce la niciun rezultat, nu pierdem nimic.

Ted părea un elev care ieșise în fața clasei ca să spună pe dinafară lecția. Laura îl privea pe deasupra ochelarilor de citit.

— Îți promit că mă voi gândi. Totuși, permite-mi să-ți spun că decizia nu-mi aparține. Eu nu sunt directoarea acestui pavilion.

Ted se așeză.

— Înțeleg. Pentru mine e suficient să știu că o să te gândești la asta.

— Așa va fi. Îți promit.

33.

Marcus n-o mai văzuse pe Laura de când luaseră prânzul acela rapid la cafeneaua spitalului, iar de-atunci nu reușea să-și ia gândul de la ea nicio clipă. Când ea îl sunase la birou și-i spusese că vrea să vorbească cu el despre cazul lui Ted McKay, Marcus acceptă să se întâlnească și luă o hotărâre: avea să-i spună imediat tot ce simțea. Era sătul să tot inventeze scuze. Ted McKay putea să aștepte. Lumea întreagă putea să aștepte.

Laura îl găsi așezat pe un fotoliu lângă fereastră.

— Pot să intru?

— Sigur.

Laura se așeză pe celălalt fotoliu. Stăteau la nouăzeci de grade unul față de altul. El se uită pe geam; căuta cuvintele potrivite. Nu, de fapt își făcea curaj.

— Te simți bine, Marcus?

— Sincer?! Nu sunt chiar bine. Sunt…

Ea se aplecă puțin, rugându-l să continue. Marcus reformulă fraza în minte. Luă o gură de aer.

— Nu-mi pot lua gândul de la tine, spuse în sfârșit.

Ea zâmbi pe jumătate satisfăcută, pe jumătate înduioșată.

— Data trecută când am fost la tine acasă… îmi doream atât de mult să te sărut!

Laura își puse mâna pe brațul lui.

— Așteaptă! Hai să o facem cum trebuie! De ce nu mă inviți la tine acasă sâmbătă? Când o să-mi deschizi ușa, o să fie primul lucru pe care-l vom face, fără să ne spunem vreun cuvânt.

El încuviință.

— E un *rendez-vous*, spuse ea, și se ridică.

— Credeam că vrei să…

Laura ieși din birou. Ușa se închise în urma ei și se deschise din nou.

— Doctore Grant? Pot să vorbesc cu dumneavoastră?

Marcus zâmbi.

Laura se așeză pe scaunul din fața biroului, iar el se îndreptă spre locul său obișnuit.

— Secretara ta crede că sunt nebună, se abținu Laura să nu râdă.

— Ești un pic, spuse Marcus, și după o scurtă pauză arătă spre fotoliile unde stătuseră mai devreme. Și-ți mulțumesc… pentru… Știi tu de ce. Despre ce voiai să vorbim?

Chipul Laurei se schimbă dintr-odată.

— Ted și-a amintit de câteva lucruri din trecut și cred că a sosit momentul să facem unele presiuni.

Laura îi povesti visul cu studentul de la UMass. Îi vorbi și despre poteca din spatele castelului roz.

— Ted vrea să meargă la casa de lângă lac, explică Laura. Crede că acea cărare îl poate ajuta să-și amintească, sau poate îl va conduce într-un loc important pentru, el. M-am gândit bine la asta și aș vrea să încerc, Marcus.

El medită preț de o secundă.

— Ești sigură că e momentul potrivit?

— Sincer, nu. Dar până aici totul a fost atât de rațional! Zilele trecute l-au vizitat fiicele sale… dacă ai ști cât de drăgălașe sunt fetițele astea! Dacă asta-i trebuie lui Ted ca să deschidă această ultimă ușă, cred că e nevoie să încerc. Cel mult n-o să servească la nimic și atunci am făcut călătoria degeaba.

— Decizia îți aparține, Laura. Știi că eu, ca director al pavilionului, răspund de ce se întâmplă înăuntru. Dar tu ești doctorița lui. Îmi dai notificarea și îți autorizez ieșirea. Când ai vrea să fie?

— Sâmbătă?

— Marcus căscă ochii mari, îngrozit.

Laura râse.

— Sunt liberă sâmbătă, explică, Walter și tatăl său se duc în vizită la bunici. E o zi perfectă pentru mine. De dimineață merg cu Ted, și după-amiază voi fi înapoi pentru a mă aranja și a ajunge la întâlnirea noastră. Știu că decizia îmi aparține, dar părerea ta contează mult pentru mine.

— Instinctul tău s-a dovedit important în acest caz. Să găsești ancora în trecutul lui Ted cu șahul, subterfugiul cu potcoava, transferul în pavilionul C… totul a fost meritul tău. Știu ce reprezintă McKay pentru tine. Dacă instinctul tău îți spune că acum e momentul, atunci fă-o.

— Îți mulțumesc.

— Eu pot să vorbesc cu Bob, prietenul meu de la poliția din Boston. Îți amintești de el?

Laura aprobă și se abținu să nu râdă.

— Robert Duvall, cum aș putea să-l uit?!

Marcus râse și el.

— Chiar el. Dar dacă te întâlnești vreodată cu el, să nu cumva să i te adresezi cu numele complet. O să-l rog să afle tot ce se poate despre acel asasinat, asta dacă realmente a avut loc. Când a fost McKay student?

— A intrat la facultate în 1993. Ar fi genial să aflăm dacă a existat vreun asasinat la UMass în acea perioadă.

— În ceea ce privește transferul, îl voi autoriza cu măsuri de maximă siguranță. Cătușe la mâini și la picioare în orice moment și un gardian înarmat.

— În regulă.

— Cunosc răspunsul tău, dar mi-ar plăcea să te însoțesc…

— Mă cunoști foarte bine. Dar prefer să merg cu cineva cunoscut lui Ted.

— Să văd care dintre băieți o să fie de gardă. Va fi încântat să meargă la plimbare.

— Călătoria o să dureze trei ore, spuse Laura, care păstrase acest amănunt pentru final.

Marcus își dădu seama de manevra subtilă.

— Ești incorigibilă, Laura Hill.

— Promit că voi ajunge la timp pentru întâlnirea noastră, spuse în timp ce se ridica.

— Trimite-mi formularul cu cererea de ieșire și mă voi ocupa de el chiar azi.

— Îți mulțumesc foarte mult.

— Probabil că ne vom mai vedea și înainte să pleci, iar în caz că nu se va întâmpla asta, îți urez succes.

— Sâmbătă nu vom vorbi despre acest caz, spuse Laura înainte de a ieși, ai cuvântul meu de onoare.

— Nu știu dacă să te cred.

Laura zâmbi.

— Și nu uita ce-ai de făcut de îndată ce-o să deschizi ușa.

— N-o să uit.

PARTEA A PATRA

1
.

1993

UMass era un centru universitar care avea înscriși peste douăzeci de mii de studenți în anul 1993. Mulți dintre ei se cazau într-unul dintre cele cincizeci de cămine universitare cu camere duble, repartizate în urma unui proces care chipurile ținea cont de preferințele fiecărui student. Pentru asta, era necesar să completeze formularul de înscriere care demara un proces de selecție infailibil. Se lăudau cu asta în toate textele publicitare!

Când Ted McKay și-a cunoscut colegul de cameră, primul lucru care i-a trecut totuși prin cap a fost că cei de la biroul de repartizare a camerelor habar n-aveau să-și facă treaba. Căci altminteri nu se explică cum cineva și-ar fi putut închipui că el și cu Justin Lynch s-ar fi putut împrieteni. Era suficient să-i vezi ca să-ți dai seama că nu erau pe aceeași lungime de undă. Un criteriu de selecție în favoarea celor de la biroul de repartiții: atât Ted, cât și Lynch beneficiau de o bursă și un credit care îi obliga să aibă note mult mai mari decât restul colegilor și prin urmare trebuiau să se cazeze la unul dintre cele trei cămine destinate studenților cu aceeași condiție ca a lor – căminul lor era Shepherd House, cunoscut și sub numele de Blocul, din motive obiective pentru oricine avea un minim criteriu arhitectural. Astfel că, precara situație materială a fost cea care i-a adus pe cei doi împreună în camera 503 a Blocului… Sărăcia, marele semn de egalitate. Singurul lucru pe care

păreau să-l aibă în comun era Nirvana. Mai exista oare cineva în 1993 care să nu asculte Nirvana?

Justin Lynch era un tânăr de o frumusețe senzațională, înalt și bine legat, cu ochi mari, albaștri și figură colțuroasă. Părul lui – observă Ted în primele zile ale acelei tensionate conviețuiri – părea aranjat perfect în orice moment, și nu pentru că Justin l-ar fi tuns sârguincios de fiecare dată, ci pentru că pe măsură ce creștea părea să ia o nouă formă, de parcă ar fi avut o viață proprie. Prezența lui Lynch în campus n-a trecut mult timp neobservată. Studente de toate vârstele făceau ce făceau ca să intre la Shepherd House și să dea târcoale camerei 503 ori sălii mari de la etajul cinci. Unele dintre ele îl abordau pe Ted și-i cereau tot felul de chestii privitoare la colegul său de cameră. Cele mai puțin curajoase cereau informații, dacă avea sau nu o iubită; altele erau directe și îndrăznețe și se ofereau să intre în camera băieților ca să tranșeze lucrurile.

Tocmai faima de Donjuan îl deranja cel mai mult pe Ted, căruia relațiile cu sexul opus nu-i erau deloc la îndemână. Totuși, nu-l invidia pe noul coleg de cameră – sau poate doar puțin –, dar mai era ceva, mult mai profund. Repulsia lui față de bărbații flușturatici nu apăruse din senin. Tatăl lui fusese un afemeiat. Unul de speriat! Nu-i vorbise el oare despre acest detaliu psihologei care îl intervievase la admitere? Sigur că da! Pentru că femeia insistase și insistase să afle trecutul lui Ted, în special motivul pentru care mariajul părinților să i se dusese pe apa sâmbetei. Iar el a mărturisit. I-a spus că tatăl lui avusese o amantă timp de doi ani. Iar când psihologa îl întrebă cum se simțea în privința asta… primul lucru la care s-a gândit a fost că era una dintre cele mai tâmpite întrebări pe care i le pusese cineva vreodată; dar apoi optă pentru varianta adevărului, și-i mărturisi că-și urăște tatăl și pe toți acei nemernici care-și înșală soțiile. Și întrebarea era; de ce îl obligau să împartă camera

cu o persoană care reprezenta tot ceea ce el ura? Ted era indignat. Însă de un lucru era sigur: de îndată ce defilarea fetelor avea să înceapă, urma să poarte o discuție cu colegul său de cameră. Desigur că nu avea să fie una plăcută. Și asta pentru că tipul zicea că avea o iubită în orașul său natal, ba chiar atârnase fotografia ei pe un perete.

Nici impresia pe care și-o făcuse Lynch despre Ted nu era mai bună. Și nu fusese din cauza aspectului de bădăran cu gecile sale de piele și obiceiuri proaste, dar în orice caz atitudinea aceea de a vrea să înoate contra curentului și să o strige-n gura mare i se părea jalnică; avea chiar și un Opel Commodore care era vai de capul lui și care avea lipit în spate un abțibild pe care scria *În afara legii.* Dar ăsta nu era cel mai rău lucru. Groaznic era că în timp ce Lynch lua școala în serios, avea un job la bibliotecă și învăța pe rupte până îl usturau ochii, Ted, o versiune nereușită a lui John Travolta, își petrecea timpul ba trecând pe la vreun curs, ba cu jobul de la bucătărie, ba cu partidele de poker de la etajul șase. Mai ales cu partidele de poker de la etajul șase. Lynch învăța până noaptea târziu și-și vedea colegul ajungând în cameră duhnind a țigări și cu ochii umflați de la atâta fum. Uneori deschidea cărțile de matematică sau de contabilitate, dar nu dura nici jumătate de oră. Adormea cu cartea în mână, fără să-și pună pijamaua. Lynch știa că Ted beneficia de o bursă extrem de exigentă și că era imposibil să treacă cu bine de prima sesiune de parțiale. Chiar aștepta cu nerăbdare examenele ca să aibă apoi un alt coleg de cameră.

În primele luni, relația dintre ei se redusese la strictul necesar. Singurele momente în care comunicau erau când Nirvana sau Pearl Jam se auzeau la casetofonul lui Lynch. În afara scurtelor discuții despre muzică, nu-și spuneau nimic. Nu vorbeau niciodată despre joburile lor, nu se așezau la aceeași masă la cantină, nici măcar cercurile lor

de prieteni încă abia în formare nu păreau că se vor intersecta vreodată.

Ted își dădu primul seama că îl judecase greșit pe Lynch. Adevărul era că defilarea fetelor nu avusese loc niciodată. De fapt prima și singura tânără care le călcase pragul înainte de luna octombrie fusese datorită lui Ted. Lynch nu doar că părea total dezinteresat să-și înșele iubita, ba mai mult îl incomoda profund orice situație în care fetele făceau coadă la ușa lui. Acel *sex-appeal* ar fi fost visul oricui; în campus existau alții cu mai puține calități care făceau paturile să scârțâie. Căci așa se spunea pe vremea aceea la UMass când o puneai cu o fată; paturile aveau saltele vechi cu arcuri, comode dar zgomotoase. Lynch nu făcuse să scârțâie niciun pat, nici măcar o dată în primele luni, și ar fi putut să fie așa la nesfârșit. Ted ajunsese chiar să creadă că era gay și că poza atârnată de perete era a unei fete oarecare. De câteva ori îl auzise vorbind cu ea la telefon și era deja prea mult să-și închipuie ce inventau în timpul acelor conversații. Tipul era fidel și în plus avea puterea de a cuceri a unui aruncător de grenade, cu toate astea nu părea interesat să o folosească. Era un tip ciudat. Pe Ted începuse să-l pună pe gânduri.

La primele examene din octombrie, Lynch obținuse un calificativ C și trei de B. Era euforic. Însă mare i-a fost mirarea când a văzut calificativele colegului său. Numai A. Era imposibil, sigur trișase, doar el vedea zilnic cât timp acorda Ted studiului – nici măcar o oră întreagă pe zi. Lynch se îndoia că Ted se concentra la studiu în timpul orelor de lucru. Nici măcar nu-și lua cărțile cu el! Deci, care era șmecheria? Șmecheria, avea să descopere Lynch cu trecerea timpului, era că Ted avea o inteligență aparte, în plus dispunea de o memorie vizuală fenomenală. Asta făcea ca Ted să exceleze atât la materiile analitice, cât și în cazul materiilor care presupuneau memorarea. Citea cu o viteză

uimitoare, de trei sau patru ori mai rapid ca un student normal, în plus nu-i scăpa nimic. Lynch află apoi că orele pierdute la poker, pe care Ted le extinsese în afara campusului, nu erau altceva decât modul lui de a se întreține. Când răceala dintre ei dispăru, Ted îi mărturisi că de fapt ura pokerul, dar că era suficient de popular pentru a se putea învârti într-un anumit anturaj fără să atragă atenția. Un jucător care câștigă mult mai mult decât pierde ajunge să fie dat la o parte mai devreme sau mai târziu. Putea să rețină cărțile cu ușurință sau să ia decizii complexe în câteva secunde, iar asta făcea ca armele sale să fie cele mai bune. Pe mesele studenților nu circulau bani în cantități industriale, dar, chiar și așa, Ted reușea să strângă necesarul pentru cheltuielile sale, pe care bursa nu le putea acoperi, plus cheltuielile pentru internarea mamei sale.

Până la urmă, cei de la facultate făcuseră treabă bună când luaseră decizia să-i cazeze în aceeași cameră. Ted și Lynch se împrieteniseră curând.

2
.

1993

Începutul prieteniei dintre ei s-a bazat pe respect reciproc. Ted nu socializase realmente cu nimeni până atunci; probabil, colegii de la poker îl considerau prietenul lor, însă Ted se prefăcea, spunând și făcând ceea ce ei s-ar fi așteptat ca el să facă, și-atât. Învățase cum trebuia să se comporte în orice mediu, și o făcea într-un mod rațional, calculat, fără să se implice emoțional. Justin fusese primul om pentru care arătase interes; o senzație complet nouă pentru el, căci nici în liceu nu păruse mai deschis în a lega prietenii.

Justin, pe de altă parte, legase oarecare prietenii, dar treptat se retrăsese în lumea lui. Era un tip singuratic din fire, iar încrederea pe care i-o dădea un prieten care îl înțelegea reprezenta siguranța de care avea nevoie pentru a fi el însuși. Acea acceptare de sine atrase după sine schimbări majore în viață, schimbări care aveau să se manifeste încă din anul acela de facultate.

Într-o seară geroasă de dinaintea Crăciunului, Justin încerca să se concentreze la un eseu pentru cursul de scriere creativă. Kurt Cobain urla pe fundal, iar Ted încheiase cu studiul pe ziua respectivă: o jumătate de oră întins în pat cu câteva cărți de matematică, statistică și te miri cu mai ce, răsfoindu-le pe toate odată precum o caracatiță. Să-l vezi *învățând* putea să descurajeze pe oricare. Acum se aranja pentru a urca la etajul șase, unde partidele de poker deveneau tot mai lungi. După cum spunea, ceilalți progresau, în plus știa că unii dintre ei se aliaseră ca să-l păcălească făcându-și semne subtile între ei, pe care Ted deja le

descoperise. Fiind vorba de cel care câștiga mereu, era de așteptat ca mai devreme sau mai târziu lucrurile să ia o întorsătură. Deocamdată putea ține situația sub control, sau cel puțin asta credea. Mereu exista posibilitatea de a evita masa trișorilor, de a căuta alte locuri în care să joace, chiar și în afara campusului. Dar încă mai avea timp și, aproape fără să se gândească, îi puse lui Lynch o întrebare, la care colegul său de cameră se aștepta. Acesta vorbea întotdeauna despre mama lui și niciodată despre tatăl său, iar în după-masa aceea abia dacă se putea concentra asupra cărților: se uita pe fereastră, se tot învârtea prin cameră, arunca o minge de tenis în perete… și atunci Ted profită și lansă întrebarea pe care o rumegase atâta. Bănuia că murise sau că l-ar fi abandonat în copilărie, dar niciuna din variante nu era cea adevărată.

Tatăl lui Justin trăia bine mersi, locuia în Deerfield cu doamna Lynch și celălalt fiu, iar Justin avea pentru el un dispreț total. Încă o coincidență!

— Aproape că nici nu ne vorbim. Nimeni nu cunoaște motivul, spuse Justin.

Își puse jacheta cu însemnele universității și deschise fereastra. Un vânt înghețat răci camera în câteva secunde. Se așeză pe pervazul ferestrei și-și aprinse o țigară. O făcu mașinal, învăluit într-un nor de fum cu gândul la trecut.

— Nici măcar tata nu are habar de motiv, îți vine să crezi, Ted? Nu i-am spus niciodată. Poate o s-o fac cândva.

Ted se așeză în patul lui. Partida de poker putea să aștepte.

— Te înțeleg. Și tata e un imbecil.

Justin îl aprobă, sfidând frigul, cu fața întoarsă în afară.

— El crede că e vorba de vârstă, că eu trec printr-o etapă de revoltă care se va încheia. Mama crede același lucru, deși față de ea am alt

comportament, sau cel puțin încerc. Tipul e atât de idiot, încât nu-i trece prin cap să-și facă o minimă autocritică. În copilărie eram inseparabili. Tata era idolul meu, îmi doream să fiu ca el în toate. Era perfect.

Justin termină țigara și se grăbi să închidă fereastra. Își frecă palmele și se apropie de calorifer pentru a-și le încălzi.

— Eu cu tata semănăm ca două picături de apă, spuse cu resemnare. Parcă am fi clone! Dacă îți arăt o poză cu el de acum treizeci de ani, ai crede că sunt eu, neluând în calcul ochelarii enormi și pantalonii evazați foarte la modă în acea perioadă. Oricum bănuiesc că și asta a avut legătură cu relația care s-a înfiripat între noi… sau poate nu. Nu știu. Aveam o legătură specială. Cu fratele meu, n-a fost așa, de exemplu. Tu ai frați?

Ted dădu din cap că nu.

— Iartă-mă că te țin cu chestia asta… tu trebuie să mergi la…

— Omule, nu-ți face griji. Varsă tot!

— Tata e electrician, lucrează pe cont propriu. Când eram copil, așteptam cu nerăbdare vacanțele pentru a-l putea însoți. Luam camioneta lui ca să cumpărăm materiale și să rezolvăm treburile, iar el îmi spunea că eu sunt ajutorul lui și că într-o zi voi fi ca el. Era tot ce-mi doream, jur! Dacă mă întreba cineva ce voiam să mă fac când o să fiu mare, spuneam că electrician, fără îndoială. Pur și simplu!

Justin își trosni degetele.

— Tata obișnuia să meargă la trei sau patru magazine pentru cumpărături. La unele dintre ele lucrau doar tipe, iar tata le făcea ochi dulci tot timpul. Glumea cu mine și-mi spunea că nu era necesar să-i povestesc mamei despre asta; iar eu, desigur, nu-i spuneam nimic. Când prindea vreo lucrare mai specială și clientul era o femeie, lucrurile decurgeau la fel. Îmi spunea ceva de genul: *nu-i spune nimic mamei, Justin, căci altfel*

se va întrista. Îmi spunea că o iubea pe mama, doar că bărbații obișnuiau uneori să flirteze cu alte femei și prostii de genul ăsta. Justin dădea din cap: Știu că acum pare Stupid, dar atunci credeam că are dreptate, Ted. Tata îmi spunea lucruri precum: *Ai văzut cum se holba vânzătoarea la bicepșii mei? M-am așezat special ca să-i vadă*... Așa se întâmpla tot timpul. Dacă apărea la televizor vreo femeie interesantă și mama nu era prin preajmă, îmi tot făcea semne. Iar eu aveam opt ani! Și așa a fost mereu. Pe la doisprezece ani nu mai eram sigur că era vorba doar de flirturi… Cu unele dintre ele avea relații ocazionale.

Ted asculta cu atenție, cum de puține ori o făcuse cu altcineva. Se gândea la multe lucruri, printre ele și la faptul că acela era motivul pentru care el și Justin nimeriseră în aceeași cameră. Cei însărcinați cu împărțirea camerelor făcuseră în mod cert o treabă excelentă.

— Știi ce e mai rău?

— Ce?

— Că împlinisem șaisprezece ani și îi călcam pe urme. Fiindcă eram convins că asta trebuia să facă un bărbat. Mă consider un tip inteligent, Ted… nu chiar ca tine – Justin zâmbi –, dar nici tâmpit nu sunt. Te asigur că *niciodată* nu am pus la îndoială învățăturile tatălui meu. Era ca și cum cuvintele lui ar fi fost ale lui Dumnezeu, ca și cum ar fi fost *adevărate*. Începusem să-mi dau seama că mama, care nu era deloc o fraieră, bănuia sau poate chiar avea dovezi referitoare la aventurile tatei. Pe ea chiar o iubesc din tot sufletul! Cum era posibil ca eu să nu pun la îndoială un lucru care pe *ea* o rănea?

— Important e că ți-ai dat seama la timp.

— Da, cred că da.

Nevermind se sfârșise la un moment dat. Acum domnea liniștea, atâta cât te puteai aștepta să domnească într-o seară de vineri într-un campus universitar. Exista o regulă destul de strictă în

privința gălăgiei, însă la sfârșit de săptămână lucrurile se mai relaxau un pic.

— E nostim, spuse Justin. N-am vorbit cu nimeni despre asta. Psihologa care m-a intervievat m-a întrebat de tatăl meu și i-am spus că relația dintre noi e dezastruoasă, însă n-am mers mai departe cu detaliile. N-am spus nimănui de ce îl urăsc.

Ted nu știu ce să răspundă. Era emoționat sau cel puțin așa credea.

— La început, nu înțelegea de ce-mi doream să stea departe de mine, continuă Justin, nu că acum ar înțelege, doar că nu vrea să accepte. Dar continuă cu încercări patetice de a se apropia de mine și îmi vorbește mereu de femei. Își închipuie că așa poate să mă apropie de el. E foarte trist. Anul trecut am dus-o pe iubita mea la mine acasă. Prima fată pe care am prezentat-o familiei. Se numește Lila, cred că ți-am mai vorbit despre ea. Arătă spre fotografia ei de pe perete: Poți să vezi și tu, Lila nu e tocmai o femeie… care iese în evidență. Întrebarea e… Justin se ridică și-și sprijini capul în mâini.

— Dumnezeule! Ce se întâmplă cu mine…? Vorbesc încontinuu. Poate crezi că sunt un…

Ted se ridică și îi puse o mână pe umăr.

— Stai liniștit. Data viitoare o să fie rândul tău să asculți povestea mea despre tata, spuse Ted, deși nu avea nicio intenție de a-i povesti ceva. Va fi o competiție strânsă de imbecilitate, crede-mă. Și ce s-a întâmplat cu Lila?

Justin rămase pe gânduri.

— După ce Lila a plecat, s-a apropiat de mine și mi-a spus că puteam să-mi găsesc una mult mai bună decât ea. Mi-a făcut cu ochiul și mi-a zâmbit. Îți vine să crezi? Pe Lila am cunoscut-o întâmplător, prin intermediul unui prieten, și știi ce? Primul lucru la care m-am gândit când am cunoscut-o a fost ce ar fi zis tata despre ea… Și au

fost aceleași cuvinte pe care mi le-a spus mai târziu. Atât de bine îl cunosc pe nemernic.

— Poate că de-asta ai ales-o pe ea.

— E posibil. Adevărul e că nu avem multe lucruri în comun.

Justin zâmbi.

— În ultima vreme, discuțiile cu ea sunt tot mai reci. Unde mai pui și distanța, sincer, nu știu. Se opri dintr-odată. Tu nu trebuia să fii la etajul șase să-i jupoi pe fraierii ăia?

Ted ridică din umeri.

— Azi îi las să se odihnească, spuse. Ieri am avut o zi mai mult decât productivă. Vrei să mergem să bem o bere? Fac eu cinste.

— Sigur că da!

Ted își luă geaca de piele și o căciulă cu urechi. Justin ieși din camera 503 și el îl urmă. Era prematur, dar Ted simțea că împreună cu Justin urma să lege o prietenie trainică.

O prietenie adevărată, pentru prima dată în viață.

3
.

1994

Iarna geroasă a anului 1994 marcă un *înainte* și *după* în viața lui Justin Lynch. Se despărți de Lila printr-o scurtă discuție la telefon, iar efortul lui academic se duse pe apa sâmbetei. Una n-a fost consecința celeilalte, deși cauza era aceeași. Începuse să-și dea seama că se înscrisese la facultate pentru că nu dorea să ajungă un electrician amărât precum taică-său; o altă formă de a-l pedepsi, de a se purta într-un fel neînțeles pentru *el.* Cu Lila fusese la fel, dar reușise mai ușor să-și dea seama cum stăteau lucrurile. Alesese o fată pe care tatăl său, acel Casanova de Deerfield, n-ar fi ales-o în veci nici pentru el, nici pentru Justin. La fel făcuse și cu viitorul său profesional. Totul era o porcărie. Tatăl său devenise o gaură neagră a cărei forță îl țâra spre un abis inexorabil. Nu conta dacă Justin făcea lucrurile pentru a-i fi pe plac sau pentru a-i atrage ura, universul întreg încă se învârtea în jurul lui.

Începuse să se întrebe – din punctul său de vedere, destul de târziu – ce voia să facă cu viața lui. Își dorea realmente să studieze literatura engleză? Literatura se număra printre puținele activități care reușeau să trezească în el o licărire de speranță, o modalitate de a se agăța de frumusețe într-o lume urâtă. Ceea ce nu știa încă era dacă avea de gând să continue studiile, să facă față examenelor! Un mod de a evita răspunsul a fost să lase corabia performanței academice să naufragieze lent, și să se delecteze cu operele lui Kafka, Melville, Borges, Lovecraft. Poezia Sylviei Plath, o scriitoare care crescuse în Massachusetts și

trăise o bună parte din viață deprimată punându-și capăt vieții la vârsta de treizeci de ani, îi atrase atenția în mod special, aproape obsesiv. Desigur că nu erau lecturile potrivite pentru o persoană care, pe zi ce trecea, se adâncea și mai mult în prăpastie.

Ted era martor la toate lucrurile acelea și singurul care încerca să-l ajute. Începând cu mici detalii, precum bărbieritul, până la a-l însoți la cursuri și a-l sfătui. Adevărul e că nu avea prea mult succes.

Justin începuse să-și țină un fel de jurnal, unde își revărsa gândurile, poezii pe jumătate neterminate și paragrafe lungi în care domnea deznădejdea. Îl lua cu el peste tot. Seara se plimba prin campus, se așeza într-un colț și uneori adormea acolo. Avusese inclusiv câteva incidente cu poliția campusului din cauza obiceiurilor nocturne. Uneori Ted, care se străduia zilnic să facă față cheltuielilor cu partidele de poker, ajungea foarte târziu în cameră și descoperea că Justin nu se întorsese încă.

Într-una din nopțile acelea, Ted se întinse extenuat în pat și privi patul gol al colegului său. Nu-și amintea să fi făcut ceva semnificativ pentru cineva din copilărie, iar în seara aceea decise că voia să facă ceva. Ceva care să-l scoată pe Justin din starea aceea. Se ridică și se îmbrăcă repede. Cunoștea mai mult sau mai puțin locurile pe care le frecventa Lynch, astfel că în mai puțin de jumătate de oră reuși să dea de el. Îl găsi în spatele bibliotecii, așezat pe o bancă într-un părculeț neîngrijit și neiluminat. Dacă n-ar fi văzut țigara aprinsă, n-ar fi putut să-l găsească în bezna aceea.

Se așeză lângă el fără să spună nimic și îl luă de umăr.

— Presupun că am devenit previzibil, spuse Justin.

Un abur mic alb îi ieșea din gură. Frigul era intens; stătea să ningă.

Și-n acea zi, pentru prima dată, Ted îi vorbi despre tatăl său. Nu era o relatare detaliată, doar minimul pentru ca Justin să afle că și el știa ce înseamnă să ai un tată care se cacă pe familia lui. Îi povesti pe scurt de vizitele la casa lui Miller pentru a lua lecții de șah și despre viața dublă pe care o ducea tatăl lui. Justin păru destul de impresionat, și nu de istoria în sine, cât de faptul că Ted decisese să-i vorbească de lucruri atât de personale. Până atunci, acea parte din viața lui fusese o enigmă.

— Și eu îl urăsc, spuse Ted, și nu încerc să mă conving că viața nu e o porcărie, când de fapt e! Iar vinovații sunt oameni ca tații noștri, neisprăviții cu care joc poker seară de seară, răsfățații din frăție, cu toții sunt responsabili. Știi de unde știu?! Pentru că și eu simt. Simt acel gol.

Ted amuți. Amândoi tăcură o bună bucată de vreme.

— Ei sunt vinovați de golul acesta, repetă Ted de data asta pe un ton disprețuitor. Întrebarea este, prietene, ce facem noi cu asta…

— Nu știu. Sunt sătul să o tot mint pe mama. Mă gândesc să renunț la facultate.

— Asta e exact ce nu trebuie să faci. Pentru că ei ies câștigători. Nu-ți dai seama? Ei asta vor, să te împingă în căcat. Știu că pare mai simplu să renunți, crede-mă că știu. Dar trebuie să găsești o modalitate pentru ca lucrurile să meargă. Eu voi absolvi cursurile acestei facultăți cu cele mai bune note, mă voi căsători, o să am copii, o casă imensă, poate și una de vacanță… Voi fi bogat!

Justin zâmbi.

— De-aș avea siguranța ta, Ted McKay.

— Uite, Justin, e adevărat că pot memora ceea ce citesc în cărți, ăsta e un avantaj pentru mine. Fiecare are calitățile lui. Să nu-mi spui că tu nu le știi pe ale tale. Trebuie să profiți de ele, să hrănești bestia și să înveți să trăiești cu ea.

— Faci ca lucrurile să pară simple.

— Chiar sunt! Crede-mă că sunt! Întunericul ăsta e… ca un parazit oribil care te va însoți întotdeauna. Nu-l poți lăsa să te devoreze.

Justin își stinse țigara cu gheata.

— Ce se aude de fata despre care mi-ai vorbit? întrebă Ted. Cea de la cursul de scriere creativă…

— Denise Garrett.

— Da, ea.

— Nu știu… Am vorbit de câteva ori. Dar nu e vorba să mă las dus de val în privința asta.

— Invit-o în oraș, la film sau în altă parte. Poate fi un început.

Justin încuviință.

— Iar acum să o luăm din loc, căci mi-au înghețat urechile, spuse Ted. Fir-ar să fie, mi-am uitat căciula.

În drum spre cămin făcură glume pe un ton mai relaxat, râzând și izbindu-se cu umerii fără să-și scoată mâinile din buzunare.

— Așa, deci, sunt un înapoiat, spunea Justin, bine măcar că sunt arătos.

— Exact. Credeam că n-o să înțelegi.

— Prostule!

— Dar un prost care are grijă de tine!

4

.

1994

Odată cu venirea primăverii, lucrurile se mai îndreptară un pic. Justin își reluase cursurile și-și propuse să dedice studiului câteva ore zilnic. Reușise chiar să se angajeze la bibliotecă unde mergea de două ori pe săptămână, încă nu o invitase în oraș pe Denise Garrett, dar era pe punctul de a o face… Chiar și Ted ieșea cu o fată de la el din clasă, iar asta l-a impulsionat și pe Justin, deși avea senzația că Denise – ea nu-i spusese direct, dar îi bătea apropouri – avea un iubit acasă sau ceva asemănător. Se purta ciudat, mai ales în timpul orelor comune, ca și cum prezența lui Justin ar fi incomodat-o într-un fel. Ted îi spunea să nu-și facă griji, căci lista fetelor care îl plăceau pe Lynch era interminabilă.

Dar Justin nu se simțea în siguranță cu totul. Citea în continuare opera Sylviei Plath și-și nota de zor în agendă ideile apocaliptice; nu renunțase la plimbările nocturne, deși acum totul era sub control, și în ciuda tuturor își continua viața. Poate că Ted avea dreptate până la urmă. Ce-i spusese în seara aceea în parc? Că trebuia să hrănească bestia din interiorul său, și totul avea să fie bine. Și avea dreptate! Sigur că avea dreptate! Ted era un afurisit de geniu.

Și atunci, pe 9 aprilie 1994, o veste cumplită zgudui campusul universității din Massachusetts și lumea întreagă.

Ted se afla la cantină. Era rândul lui să spele vasele la bucătărie, sarcină pe care, desigur, o detesta, deși avea avantajul că o putea face cu căștile pe urechi conectate la minunatul său

walkman. Cu asta se ocupa, străin de discuțiile colegilor săi, cu care rareori vorbea. La un moment dat, un grup impresionat de această veste se adunase într-un colț al imensei bucătării, însă Ted nu era curios. Dacă supervizorul avea ceva să le spună, ar fi venit să-l cheme și pe el. Fredona muzica celor de la Soundgarden când Justin apăru lângă el agitat și-l trase de mânecă. Justin nu-l căuta niciodată când era la bucătărie. Ted își dădu jos căștile și lăsă deoparte vasul pe care îl avea în mână. Justin îl puse la curent cu vestea care circula deja prin campus… Știrea *confirmată.*

Kurt Cobain se împușcase în casa lui din Seattle.

Cum era de așteptat circulau în primele ore și alte zvonuri, dar cel al sinuciderii părea a fi cel mai vehiculat. Mai târziu s-a aflat despre Kurt că fugise dintr-o clinică de dezintoxicare fără ca nimeni să știe unde; și că, după câteva zile, luase acea drastică decizie. Lăsase în urmă o scrisoare care ar fi provocat un impact profund în campus și în special asupra lui Justin Lynch. Muzica lui Kurt se auzea des în camerele studenților găzduiți în Bloc în acea primăvară a anului 1994.

La o săptămână de la tragica veste, Ted ieși la film cu Georgia McKenzie, fata cu care începuse să-și dea întâlnire de câteva săptămâni. Lucrurile între ei mergeau destul de bine. Georgia era drăguță și dezinhibată, o studentă mediocră care nu reușea să-și înțeleagă iubitul și probabil de asta se îndrăgostise de el. Nu era pretențioasă și nu făcea parte din acea categorie de fete care pretindeau ca iubiții lor să le așeze pe un piedestal. Se vedeau câteva ore la sfârșitul săptămânii – care includea și partide de scârțâitul patului – și uneori în timpul săptămânii se întâlneau pentru a se săruta și a învăța împreună. La atât se rezuma relația lor.

În acea sâmbătă, Ted o însoțise până la căminul în care locuia. O sărută cu obișnuita grabă disperată și insistă să o însoțească până în cameră, până când ea, în cele din urmă, acceptă după o

scurtă și studiată rezistență. Îi plăceau provocările și excepțiile de la regulă, iar faptul că îl lăsase pe Ted să urce la ea în cameră le bifa pe amândouă. După o întrevedere scurtă dar intensă, Ted își luă rămas-bun.

Când ajunse în camera lui, simți un fior în tot corpul. Ceva nu era în regulă. Lumina din baie era aprinsă, ușa deschisă… totuși detaliul determinant era agenda lui Justin deschisă pe pat. Se gândi la Kurt, întins pe jos la el acasă… Se înclină deasupra patului și văzu două pagini dintr-un text lung, care la prima vedere nu păreau o notă sinucigașă, căci nu era adresată nimănui. Aruncă o privire pe notă și-i sări în ochi cuvântul *Boddah* și Ted tremură. Boddah era persoana căreia Kurt Cobain îi adresase scrisoarea de adio. Ted făcu doi pași spre baie. Se pregăti să vadă corpul prietenului său în cadă sau spânzurat. Într-o fracțiune de secundă mintea lui zbură cu toată viteza. Justin era depresiv, dar sinucigaș?!

În baie nu era nimeni. De ce ar fi lăsat Justin lumina aprinsă?

Uitase. N-ar fi fost pentru prima dată.

Și agenda lui?

Și Boddah?

Înainte de a porni să-l caute prin tot campusul, trebuia să citească acel text. Se întoarse în locul unde se afla patul colegului său, rămânând în picioare cu mâinile sprijinite de coperțile agendei, ca și cum n-ar fi vrut să o atingă. O făcu doar pentru a da pagina și a citi ultima parte a acelui text. Deși era un text amplu, îl citi în mai puțin de douăzeci de secunde.

Nu părea o scrisoare de adio, ci mai degrabă o povestire neterminată. Însă tematica nu-l liniști. În ea, un bărbat urma să se sinucidă și, în momentul decisiv, un străin apărea la ușă. Numele lui era Boddah și spunea că are o propunere; era realmente insistent și părea să știe ceea ce protagonistul – al cărui nume nu era menționat –

avea de gând să facă. Spunea că avea cunoștință de alții ca el, și că dacă ar fi colaborat între ei ar fi făcut ca familiile lor să treacă mai ușor peste durere și ar fi contribuit la o lume mai bună. Într-un chenar era titlul: O *lume mai bună.* Caligrafia era stângace și haotică, cu adăugiri și tăieturi peste tot. Relatarea se sfârșea brusc, când Boddah începea să-i explice omului că ceea ce trebuia să facă era să omoare un nemernic.

Ted rămase pe gânduri. Ceea ce citise putea fi o relatare inspirată, desigur, de evenimentele recente, sau ar fi putut fi o avertizare incompletă pe care Ted nu reușea să o înțeleagă. Ieși din cameră în viteză. Pe hol dădu de Irving Prosser, un băiat bine făcut și tăcut care stătea în camera alăturată. Când îl întrebă dacă-l văzuse pe Justin, Irving nu se impacientă, se scărpină în cap și-și aținti privirea spre tavan, ca și cum ar fi avut nevoie să-i dea timp creierului său ca să răspundă la întrebare.

— Dacă l-am văzut în *ultimul timp*? întrebă.

— Desigur!

Dacă nu l-ar fi cunoscut, Ted ar fi putut crede că-l ia peste picior, însă nu era cazul. Prosser era pur și simplu tâmpit.

— Stai să mă gândesc… l-am văzut ieșind din cameră acum aproximativ o oră. Eu mergeam să…

Ted îl lăsă pe Prosser să vorbească singur. Se îndreptă spre scări unde repetă întrebarea tuturor celor cu care se întâlnea. Cu toții îl cunoșteau pe Justin, care vedeau în el reîncarnarea lui James Dean. Un student care tocmai intra în Bloc îi spuse lui Ted că-l văzuse în apropierea bibliotecii. Și se îndreptă într-acolo de îndată. Se grăbi pe drum minunându-se cum de era atât de preocupat de o persoană pe care o cunoscuse în urmă cu doar câteva luni. Era cu adevărat îngrijorare, știa, căci sentimentul era atât de nou pentru el, încât îl făcea să se simtă altfel.

Îl găsi în același loc dintotdeauna, în parcul din spatele bibliotecii, care la lumina zilei și sub

copacii care începeau să înverzească părea mai puțin amenințător.

— Ted! Justin se miră că-l vede. Își dădu jos căștile. Ce cauți aici?

Ted se așeză lângă el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Justin.

— Nimic. Ted hotărî să nu-i spună la ce se gândise în acel moment. Justin părea bine dispus. Mă gândeam să merg la etajul șase un pic și voiam să te întreb ceva.

— Te ascult.

— Ieri-seară am jucat poker cu niște tâmpiți de la ΦΣΚ. O atmosferă destul de ostilă, dar m-am descurcat și am ieșit învingător. Diseară, frăția organizează o petrecere și m-au invitat.

Justin îl privi pe Ted ca și cum dintr-odată ar fi puțit.

— Tu, la petrecerea unei frății?

Ted zâmbi.

— Habar n-am cine sunt ăștia de la ΦΣΚ, spuse Justin. Le-ai spus că ești boboc? Nu cumva trebuie să plătești o avere pentru a participa la o asemenea petrecere?

— Într-o oarecare măsură vor plăti chiar ei. Ted își zornăi buzunarele pentru a arăta unde avea banii. Și într-adevăr, îi detest pe acești indivizi. Dar o să avem alcool, gagici, muzică… Stăm un pic, bem ce ne place și apoi plecăm. Ce viață de student am mai avea fără aceste petreceri?

— Ai dreptate. Sigur de-asta m-ai căutat? Justin făcu o pauză și zâmbi. Scuză-mă, sunt un nerecunoscător. Te îmbunezi, McKay, prin faptul că îți faci griji pentru aproapele tău. Mulțumesc, petrecerea pare a fi o idee bună. La un moment dat, tot ar fi trebuit să merg la una din ele…

Păstrară liniștea. Inconfundabila chitară de la Nirvana se făcea auzită din căștile pe care Justin le purta atârnate de gât. Băgă mâna în buzunar și închise walkmanul.

— Hei, spuse Ted, ți-ai lăsat agenda în pat…

Justin tresări, dându-și seama de implicațiile pe care le-ar fi avut.

— E foarte bine scris, Justin, îl liniști Ted.

— Doamne, ce rușine! E doar un exercițiu pentru curs.

— E perfect.

Justin încuviință.

— Mulțumesc, Ted.

— Pe bune!

— Dacă ți-a plăcut așa mult, poate îi pun personajului principal numele tău.

Justin îi făcu cu ochiul.

5

.

În prezent

Sâmbătă la nouă dimineața, o camionetă pleca de la spitalul Lavender Memorial cu destinația Dover, Vermont. Lee Stillwell conducea, Laura ocupa locul din dreapta, iar Ted stătea singur pe bancheta din spate. Lee, un paznic retras care părea că-și trece timpul în Lavender numărând zilele până la pensie, se arăta acum bine dispus și chiar sociabil. Desigur, avea și motive să se simtă așa, căci plata era triplă pentru această misiune. În plus, îi făcea plăcere să conducă, nemaipunând la socoteală faptul că doctorița Hill era mult mai drăguță fără halatul de spital.

Ted rămăsese tăcut pe durata călătoriei. Comunicarea prin acea mică fereastră care despărțea locul din spate de cele din față nu era chiar stimulantă, cu atât mai mult cu cât pentru a o face era necesar să se aplece și să lărgească lanțul care îl ținea legat de podea. Pentru el călătoria durase o veșnicie, fără a avea posibilitatea de a admira peisajul din acel loc atât de incomod. Crezu că era mai bine să se gândească la ce avea să se întâmple când ajungea, căci era clar că nu putea face nimic altceva în acea camionetă decât să se gândească. Paznicul acaparase conversația. Laura se întoarse de câteva ori spre Ted și-l privi cu resemnare și consternare în același timp. Nu putea face nimic în privința măsurilor de siguranță impuse și părea că-i aduce aminte de asta din priviri.

Se deplasau pe autostrada 202 traversând statul în direcția vest. Circulația era fluidă, iar decorul pădurii te făcea să contempli și să te gândești.

Pentru oricare angajat al spitalului Lavender, unde grilajele, ușile securizate și camerele de luat vederi erau moneda obișnuită, imensul cer albastru din acea dimineață și coloritul copacilor era copleșitor. Lee Stillwell se afla în extaz; cu privirea spre autostradă, el spunea că visul său dintotdeauna fusese să-și cumpere o casă într-un loc retras ca acela și să-și petreacă ultimele zile din viață acolo. Mereu visase la asta, atât el, cât și soția lui, iar acum, când mai avea puțin până la pensie, își dăduse seama că de fapt nu fusese niciodată pe-aproape de împlinirea acestui vis, lucru care de altfel îl întrista enorm. Nu de multe ori avusese posibilitatea de a pune deoparte ceva bănuți, pentru ca în cele din urmă să-i cheltuiască. Își trăise ultimii treizeci de ani crezând sincer că-și va putea realiza visul, dar de fapt nici nu se apropiase de acesta.

— Poate că asta a fost important, spunea ținând strâns volanul, să trăiesc cu ideea că într-o zi voi reuși.

După ce povesti, tăcu și probabil că ar fi plâns, căci era pentru prima dată când vorbise despre asta.

— Când ajungi bătrân ca mine, adevărul e că nici nu mai contează prea mult.

— Lee, tu nu ești bătrân.

Bărbatul încuviință.

— Sunt destul de bătrân pentru a nu mai fi capabil să-mi împlinesc visele, dar nu suficient de bătrân pentru a uita de ele.

Pentru prima dată după o oră în mașină, Ted interveni.

— Eu am putut să-mi văd visul cu ochii, și uite unde am ajuns, încarcerat, pentru că-ntr-o zi am decis să-mi zbor creierii.

Lee nu răspunse.

— Îți iubești soția? îl întrebă Ted.

Lee nu părea dispus să poarte o discuție cu Ted, sau poate că se mai gândea încă la visul neîmplinit și cum își dezamăgise soția, pe Martha.

— Da, răspunse.
Și nu mințea.
— Atunci nu-ți lipsește nimic.
Ted se uita la vârful pantofilor, cu coatele sprijinite pe genunchi și capul între palme. Nu spuse nimic.
O luară pe drumul național numărul 91, puțin după ora unsprezece.
— Măcar am atelierul meu de tâmplărie în spate, zise Lee, fără să se dea bătut.
— Am văzut fotoliul pe care i l-ai oferit directoarei, spuse Laura. Foarte drăguț.
— Mulțumesc. Tâmplăria îmi place. Presupun că o să-i dedic mai mult timp după ce mă pensionez. Mai am puțin.
Lee continua să vorbească despre atelierul lui de tâmplărie, despre cum găsea satisfacție în lucrul cu lemnul, bucurie pe care nu o avea la jobul de la spital. Îi ceru scuze Laurei pentru comentariul făcut și explică de îndată că angajații de la Lavender nu aveau nicio vină. Era vina lui, căci nu știuse să renunțe în timp util la o slujbă care nu-i făcea deloc plăcere. La început lucrase acolo din întâmplare, cu singurul scop de a economisi ceva bani până găsea ceva mai bun… lunile au devenit ani, iar anii decenii. Și astfel era din ce în ce mai greu să pleci, se justifica.
— Și dintr-odată îți dai seama că se apropie pensionarea… și n-ai reușit să faci nimic din ceea ce ți-ai propus.
Laura îl asculta cu atenție. Înțelegea foarte bine ghinionul acestui om căruia viața îi scăpase printre degete. Laurei îi plăcea la nebunie ceea ce făcea și nu simțea că munca depusă de ea la spitalul Lavender era degeaba, dar înțelegea sentimentul, sigur că da. De fapt, ceva asemănător simțise și ea după finalizarea divorțului, când dintr-un misterios motiv realizase că viața ei amoroasă luase sfârșit. Era o tâmpenie ca o femeie care abia trecuse de 35 de ani să gândească astfel, dar așa fusese la

început. Într-un final, înțelesese; timpul aranjase lucrurile așa cum trebuia, și deschisese orizonturi către alte posibilități… Se gândi la Marcus, pe care urma să-l vadă în seara aceea.

GPS-ul îi îndrumă spre complicata traiectorie finală. Lee refuzase să primească indicațiile lui Ted. Lăsară în urmă drumul național și intrară pe un drum de țară mai puțin aglomerat. După trei kilometri, ajunseră la casa de lângă lac. După ce Lee opri motorul, liniștea deveni apăsătoare. Nimeni nu coborî; Lee rămase nemișcat la volan, contemplând impunătoarea proprietate. Era clar că acea minunată casă depășea cu mult visul său ambițios.

Paznicul coborî din mașină. Nu purta uniformă, ci niște jeanși și o geacă. Mai jos ținea Beretta, iar de curea avea prins Taserul pentru electroșoc. Deschise ușa dublă și scoase lacătul pentru ca Ted să poată coborî.

— Ceea ce am zis mai devreme e adevărat, spuse Lee, munca mea nu-mi face plăcere, în schimb o fac cum trebuie. Să nu te apropii de doctorița Hill prea mult. Dacă ai nevoie de ceva, îmi ceri mie. Eu voi merge în spate și voi fi cu ochii pe tine tot timpul. Doar de două ori a fost necesar să folosesc Taserul și niciodată nu am folosit arma, dar te asigur că mă antrenez săptămânal și pot ținti chiar și de la zece metri distanță. Fără surprize. Ai înțeles?

Ted încuviință.

— Nu vor fi probleme, spuse.

În acel moment, Laura coborî din furgonetă. Ted înconjură mașina. Lanțurile de la picioare îi permiteau să se deplaseze cu o oarecare libertate, dar nu suficient cât să poată alerga. Când văzu casă, avu o ciudată senzație familiară. I se părea diferită față de cum și-o amintea, mai neîngrijită. Era clar că Holly și fetele nu mai veniseră aici de mult timp. Nu era nici urmă de vreun Lamborghini decapotabil.

— Holly mi-a dat cheile, spuse Laura arătându-i-le. Cred că ar fi mai bine să intrăm, ce zici?

Ted nu răspunse. Privea totul ca un copil curios. Copacii, pământul acoperit cu ace de pin, suprafaţa lacului unduită de briză. Aerul era diferit. Respiră adânc de câteva ori ca şi cum oxigenul ar fi avut puterea să-l vindece, să-i readucă amintirile blocate… să dea timpul înapoi.

Văzu castelul roz de la distanţă, la marginea pădurii, şi privirea îi rămase aţintită acolo.

Răspunsuri.

— Haide, Ted, vreau mai întâi să aruncăm o privire înăuntru.

El aprobă şi se îndreptă spre intrare. Lee îl urmă.

Ted intră cu oarecare reţinere, măsurând fiecare pas pe care îl făcea pe covorul indian. Covorul indian pe care Wendell căzuse după ce-l împuşcase. Amintirea era atât de reală, şi totuşi când încerca să se concentreze asupra chipului lui Wendell mintea sa arunca un mare semn de întrebare. Ted străbătu parterul şi se opri asupra fotografiilor. Multe dintre ele fuseseră făcute de el. Merse până la arcada care făcea trecerea în bucătărie, văzu calendarul şi dădu foile în căutarea scafandrului care explora reciful de corali. Nu-l găsi la nicio lună, erau doar peisaje.

— Aici l-am aşteptat, spuse Ted. Laura era atentă la felul cum Ted examinase calendarul. Prima dată l-am văzut pe acea…

Ted se opri.

— Aici era o fereastră, spuse Ted arătând spre peretele de la bucătărie unde se afla frigiderul cu două uşi şi masca. L-am văzut pe Wendell de la fereastra asta, când el era pe lac.

Laura prevăzu nedumerirea de pe chipul lui Ted. Era ca şi cum o parte din el se agăţa de posibilitatea ca ceea ce-şi închipuise să fie adevărat; ca Wendell să nu fi fost fructul imaginaţiei sale.

— Să mergem sus, Ted. Vreau să vezi ceva.

El încuviință.

Se întoarseră în sufragerie și urcară. Spre deosebire de parter, unde pereții de sticlă permiteau pătrunderea luminii naturale de-afară, etajul superior era complet întunecat. Lee apăsă pe întrerupător, dar nu se întâmplă nimic.

— O clipă, Laura, spuse de sus. Aici e întuneric. Să deschid o fereastră.

Ted era la jumătatea drumului. Laura încă nu urcase.

— Ce vrei să văd, Laura?

Ea nu răspunse.

La scurt timp, paznicul le făcu semn să urce. Ted dădu de un hol care i se păru total necunoscut. Avansă câțiva metri și se opri în fața ferestrei pe care Lee tocmai o deschisese. De-acolo putea vedea perfect castelul roz. Ted își dădu seama că dacă acel castel s-ar fi aflat la o distanță de câțiva metri față de locul în care se găsea atunci, ar fi fost imposibil să-l vadă, din cauza frunzișului. Prin urmare, de la acea fereastră le putea urmări pe fete. Rămase în picioare, întrebându-se de câte ori stătuse în acel loc pentru a arunca o privire să verifice dacă totul era în regulă.

— Deschide ușa aia, spuse Laura, care tocmai urcase. Ted se întoarse. Într-adevăr, vizavi de fereastră era o ușă închisă. O deschise.

Ceea ce văzu îl miră, dar în special îi provocă tristețe, căci era proba deloc fiabilă a amintirilor sale.

Se afla în camera lui de lucru. Biroul, biblioteca, tabloul de Monet care ascundea seiful. Recunoscu toate obiectele din acea cameră în care nu îndrăznea să intre. Laura îi vorbi din spate.

— Holly mi-a spus că în casa din oraș nu ai un birou. Ted privi biroul mai mult de un minut.

— Aici urma s-o fac, Laura. Stând pe fotoliul ăla.

— Vrei să intri?

— Crezi că ne ajută la ceva?

— Nu știu. Fă ce simți!

Ted nu voia să intre.

— Vreau să văd poteca din spatele castelului.

— Perfect. Atunci să mergem într-acolo.

Coborâră la parter sub atenta supraveghere a lui Lee. Înconjurară casa în liniște, până ajunseră la castelul roz, care plutea pe o densă saltea de frunze uscate.

Într-adevăr, în spatele castelului se deschidea o potecă printre copaci.

— Aici e, spuse Ted solemn. Privirea lui deveni aspră, părând că sfidează acea cărare.

— Atunci să mergem, zise Laura.

Nerăbdarea i se simțea în voce.

6

1994

Pentru a ajunge la petrecere fusese necesar să parcurgă mai mulți kilometri și să meargă pe un drum necunoscut. Ted era norocos pentru că avea harta întregului campus în minte și pentru că avea un simț al orientării desăvârșit. Bănuia că drumul șerpuit pe care mergea avea să îi ducă direct la frăție, și nu se înșelă. Muzica pe care o auzeau le confirmă că erau pe drumul cel bun și nu dură mult până ajunseră la gardul din spatele casei.

Era trecut de zece și petrecerea nu era nici pe departe ceea ce avea să devină mai târziu. Cele trei litere grecești care se vedeau pe perete fuseseră puse în lumină într-un mod precis. Doi studenți mai mari decât ei – din toate punctele de vedere – îi primiră la ușă, cu fețe mai puțin prietenoase. Ted se îndreptă spre unul dintre ei – celălalt nici măcar nu se uitase la ei – și îi spuse numele. În acel moment, o mașină se opri în fața casei și trei fete coborâră din ea. Intrară în casă, salutându-i pe cei doi care făceau pe paznicii, fără să întrerupă discuția și voioșia. Ted își privi geaca, apoi pe cea a lui Justin – el purta un palton nepotrivit pentru o seară de primăvară – iar apoi privi topurile minuscule și fustele fetelor și se simți în plus în acel loc. Băiatul cu lista găsi numele lor și îi dădu aprobarea celuilalt care nu părea convins întru totul, așa că le ceru buletinele. Justin își scoase portofelul și le arătă nepăsător documentul.

— Nu tu! spuse celălalt fără să-l privească. Prietenul tău.

A fost cât pe-aci ca Ted să se întoarcă și să plece. Și desigur că Justin l-ar fi urmat. Văzând turnura

pe care o luau lucrurile în acea seară, asta ar fi fost cea mai bună alegere din viața lui.

Dar intrară.

Majoritatea se afla în casă, doar câteva grupuri dispersate beau și vorbeau în gura mare afară. O melodie ritmată și care se repeta te invita să nu intri. Justin și Ted traversară în viteză grădina din față și se văzură obligați să arunce o privire înăuntru. Acolo, un grup mai mult sau mai puțin numeros de tineri săreau și se clătinau – să-l numești dans era exagerat –, iar restul forfoteau pe acolo, toți cu paharele de plastic roșii. Era un DJ pe o estradă și două mese cu o mulțime de băuturi așezate strategic. Ted numără cinci butoaie cu gheață și cutii de bere Keystone. Era cald, drept care și-au dat jos paltoanele fără să știe ce anume aveau să facă mai departe. Aproape niciunul dintre participanți nu era din anul I, asta era clar.

Ted îl recunoscu pe Dan Norris în grupul care stătea în jurul uneia dintre mese. Norris, care în acel moment bea tequila cu alți membri ai frăției, era idiotul care îl invitase. Din fericire, nici nu se uită la Ted, care alese să se îndepărteze. Se serviră cu câte o bere fiecare și ieșiră pe o ușă laterală pe terasă, unde lucrurile erau mult mai liniștite. Un cuplu se săruta frenetic într-un colț, iar alții făceau același lucru în hamac. Grădina din acea parte a casei era luminată de un singur felinar, de capacitate redusă.

Într-unul din colțurile terasei se găsea un butoi cu doze de bere și se îndreptară spre acel loc. Se așezară pe o balustradă privind spre casă, unde o fereastră deschisă le permitea să vadă în interior. Terminară berea și-și luară alta. Niciunul dintre ei nu era obișnuit să bea, drept care trei beri fuseseră suficiente ca să se simtă amețiți.

— Trebuia să fi mâncat ceva înainte, spuse Ted.

Justin era de acord.

— Cum merg lucrurile cu Denise, colega de la cursul de scriere creativă?

Ted se dădu jos de pe balustradă și, când își propuse să se îndrepte spre butoi pentru a-și mai lua bere, își pierdu echilibrul. Își desfăcu brațele pentru a se redresa, mișcându-se ca un surfer pe placă. Când terasa încetă să se mai miște cu el, se îndreptă spre butoi. Luă două cutii și-i întinse una lui Justin, dar pe care acesta nu reuși s-o prindă. Cutia se rostogoli pe pieptul său și căzu pe podea. Asta le provocă un atac de râs și timp de un minut nu putură să facă altceva decât să se țină de burtă de durere.

Ted luă cutia de jos și i-o dădu lui Justin. Când o deschise, o spumă galbenă îi țâșni direct în față și preț de o secundă încercările sale de a o înghiți au fost inutile. Asta provocă un nou atac de râs.

— Deci?

Ted se așeză din nou pe balustradă, fiind atent să nu cadă pe spate.

— Nu se întâmplă nimic cu Denise, din fericire, spuse Justin. E *ocupată.*

— Credeam că ți-a spus că nu are prieten.

— Acum are. Un idiot arogant, care pare să devină următorul Michael Jordan. Chiar ea mi-a spus, așa că-ți închipui de ce zic că, din fericire, n-am nimic cu ea.

Dintr-odată, chipul lui Justin se întunecă. Avea să-l întrebe de iubita lui, de Georgia… până la urmă, nu așa era obiceiul? Nu? Dar Justin se temea că n-o să poată ascunde ceea ce descoperise despre ea în urmă cu câteva săptămâni. Acum se întreba dacă nu făcea mai mult rău cu tăcerea lui. Ted era inteligența întruchipată și putea să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Nu că ar fi vorbit ei tot timpul despre iubitele lor, dar brusca lui lipsă de interes ar fi putut da de bănuit. Știa.

Justin nu renunțase la obiceiurile lui nocturne, cunoștea rutina campusului când ferestrele dormitoarelor începeau să se închidă rând pe rând. Ca un observator invizibil, îi vedea pe iubiții care fugeau pe ușile lăturalnice și se strecurau prin

umbră crezând că nu-i vede nimeni, și cuplurile care căutau intimitatea în desiș sau cuplurile care pur și simplu se plimbau ținându-se de mână. Nu era vorba că lui Justin îi făcea plăcere să se amestece în viața celorlalți, dar acele ritualuri făceau parte din noapte, ca sunetul scos de bufnițe sau ca mersul ratonilor.

Într-o noapte, în parcul din spatele bibliotecii o văzuse pe Georgia McKenzie cu alt băiat. Ea îl aștepta la un colț de clădire unde întunericul era aproape complet, astfel că Justin nici n-o zărise la început. Tânărul ajunse mai târziu, mergând grăbit. Purta geaca și șapca de la universitate, și astfel era imposibil să-l identifice. Justin nici măcar n-a știut la acea primă întâlnire că era vorba de Georgia. Același episod se repetă două sau trei zile, doar că de data asta fusese ea cea care întârziase. Făceau același lucru de fiecare dată… se sărutau intens, vorbeau un pic și-și luau la revedere. Întâlnirile nu durau mai mult de zece minute și nu se regăsea în ele nicio fărâmă din tipica frenezie studențească.

A treia oară când i-a văzut, Justin era hotărât să-l urmărească pe individ pentru a afla despre cine e vorba. Apoi avea să-i spună lui Ted. Nu se îngrijoră prea mult, la urma urmei prietenul său nu părea prea interesat de fată. Și judecând după ceea ce văzuse Justin la colțul bibliotecii, același lucru se întâmpla și cu Georgia, care realmente părea să aibă o legătură cu acel individ misterios. Și așa că l-a urmărit de la distanță, l-a văzut cum dădea târcoale clădirii și a luat-o pe o cărare care ducea la parcarea de lângă clădirea principală. Pe drum, tânărul a făcut primul lucru ciudat: și-a dat jos haina și a împăturit-o, fără să se oprească din mers, apoi a băgat-o într-o geantă pe care o ținea pe umăr. A făcut același lucru cu șapca, iar podoaba capilară mai puțin deasă decât media campusului a constituit pentru el primul indiciu. Pe măsură ce se apropia de parcarea profesorilor, Justin a devenit tot mai sigur cu privire la identitatea bărbatului, iar

acesta – care, la lumină, nu mai părea un tânăr de vârsta Georgiei, deși statura sa atletică putea induce în eroare un observator oarecare – se sui în mașină și plecă.

Justin îl cunoștea bine. Era Thomas Tyler, profesorul lui de scriere creativă.

De la nefericita descoperire trecuseră patru săptămâni. Justin îi revăzuse de câteva ori și era convins că între ei chiar era ceva. Altfel, de ce să riște? în tot acest timp, Justin aștepta ca Ted să-i spună că o terminase cu Georgia și atunci l-ar fi aprobat în tăcere, iar asta ar fi fost tot. De ce nu o făcuse încă? Justin știa că nu putea să mai evite problema pentru mult timp. De ce să ascundă așa ceva? De ce Georgia nu-i spunea nimic lui Ted?

Ted îl privea acum amețit, cu o comică perspicacitate care, din fericire, a fost întreruptă de o serie de țipete de femeie ce veneau de la fereastra pe care o aveau în față. Întorcându-se, descoperiră două fete cu pahare înalte care îi strigau ca și cum i-ar fi cunoscut. Schimbară priviri nedumerite – clar, niciunul din ei nu le cunoștea – și văzură cum o clipă mai târziu fetele ieșeau pe ușa din spate și se îndreptau direct spre ei. Una din ele o trăgea pe cealaltă, era scundă, și se asigură că aleargă suficient de repede pentru ca sânii să-i sară dintr-o parte în alta. Era drăguță, avea părul scurt, la nivelul urechii, și zâmbea tot timpul. Paharul pe care îl ținea în cealaltă mână părea imens.

— Bună, băieți!

Prietena ei era și ea drăguță, și se pare că mai puțin dezinhibată, deoarece se înroși ca o tomată când cealaltă îi salutase astfel pe cei doi necunoscuți. Era cu un cap mai înaltă, foarte slabă și purta o cămașă ușor decoltată.

— Sunt Tessa. Iar ea este Maria… verișoara mea.

Atât Ted, cât și Justin făcură prezentările și-și strânseră mâinile.

Tessa se duse lângă Justin care continua să stea rezemat de balustradă și se opri în fața lui, cu piciorul stâng în față.

— Sunteți în primul an?

— Da.

— Genial! Și Maria.

Maria dădu din cap, confirmând informația. Încă nu auziseră vocea ei.

— Hei, Justin, zise Tessa cu absolută naturalețe, îi spuneam verișoarei mele că ești minunat. Nu-i așa, Maria?

Tessa își lăsă greutatea pe piciorul stâng ajungând să stea între picioarele lui Justin, frecându-și ușor pieptul de acesta.

Maria, în schimb, păstra o distanță prudentă față de Ted.

— La naiba! spuse Tessa văzând că paharul său se golise.

Îl strânse și-l aruncă în grădină. Se îndepărtă un moment și, din două mișcări, ajunse lângă butoi. Se întoarse cu două cutii și-i dădu una lui Justin.

A cincea…

— Tessa, ești sigură că… începu Maria.

— Desigur! Nu-ți face griji, verișoara ta știe ce face.

Continuară să bea mult timp, vorbind de facultate, de orașele natale, nimic de iubiți sau iubite. Din când în când, Tessa sărea în direcția butoiului și se întorcea cu mai multă bere, pe care o distribuia fără să întrebe. O făcu de nenumărate ori. La un moment dat, îl trase pe Justin de braț, care stătea sprijinit de balustradă și abia avu timp să-și revină și să rămână pe picioare. Tessa se mișcă periculos câteva secunde, ca o barcă în larg. Justin luă o dușcă din cutia sa, din reflex. Abia dacă-și dădu seama că lichidul îi aluneca pe gât și imediat mai luă o înghițitură, de data asta mai sănătoasă. Tessa îl târa spre scara care ducea în grădină. Câte scări erau? Trei? Patru? Optzeci? Justin încercă să urce a doua treaptă, dar nesuferitul alunecă, gata-

gata să cadă. Tessa îl prinse de braț. Unul din sânii ei se strivi de coastele lui Justin, care, cu toată amețeala lui, a fost conștient de minunata senzație.

Intrară în grădină, departe de felinar.

— Unde mă duci? întrebă el.

Simțea literalmente că era condus împotriva voinței sale, deși asemenea lucru nu putea fi posibil. Acea fată nu depășea un metru șaizeci înălțime.

Tessa râdea, continuând să-l țină de mână.

— Nu-ți face griji, n-o să te violez, zise chicotind.

Se îndepărtară vreo douăzeci de metri, suficient ca muzica să se piardă printre copaci. Tot ce se auzea era ritmul strident. Se duseră în spatele unor arbuști și Tessa îi dădu lui Justin cutia ei de bere. El rămase în picioare, nedumerit, ținând cele două cutii. În fața lor, terenul era oarecum înclinat. Tessa se așeză pe vine cu picioarele depărtate la nouăzeci de grade și cu fusta ridicată. Cu absolută naturalețe își dădu jos chiloții și un șiroi de urină formă un arc perfect.

— Coada la toaletă ajunge până la parter, e incredibil, spuse Tessa, scoțând un sunet de relaxare pe măsură ce lichidul pierdea din presiune.

Și Justin simțea nevoia să se ușureze, dar în acel moment o erecție puternică îl determina pe *amicul* lui să-și schimbe radical prioritățile. Era ceva în atitudinea dezinhibată a Tessei care-i conducea hormonii spre lună. Când șiroiul de urină se opri, Tessa făcu o serie de mișcări cu pelvisul, care îl înnebuniră pe Justin.

Tessa își aranjă fusta și se trânti pe covorul format de acele de pin. Urina formase un râu aproape metalic care se pierdea în jos. Ea scoase din nou sunetul de relaxare, un fel de geamăt lung, și Justin nu se mai putu abține. Se așeză lângă ea și-i întinse berea, știind perfect ce avea să se întâmple mai departe.

— Pot să-ți spun ceva neplăcut? spuse el.

— Mmm… neplăcut? se interesă ea imediat. Să vedem…

— A fost foarte sexy.

Tessa râse. Acum că stăteau amândoi jos unul lângă altul, chipurilor lor erau mai apropiate ca niciodată.

— Asta nu e neplăcut, prostuțule. Neplăcut ar fi fost să o facem acolo sus, spuse ea arătând pârâul fumegând care începea să fie absorbit de pământ.

Justin rămase fără cuvinte. Lila nu-i vorbise niciodată în felul acesta. Lila s-ar fi îngrozit numai la ideea de a-și face nevoile de față cu el.

— Pe bune că ești frumos, spuse Tessa în timp ce îi mângâia fața.

Fata băuse mai mult decât toți la un loc și totuși părea să dețină controlul absolut.

Justin putu să perceapă un gust acid în acele degete care încă îl excitau. Acele pinului, locul nepotrivit, era ceva primitiv și violent în asta care îi provocase o stare necunoscută.

— Tu ești frumoasă, spuse Justin.

Și, fără să se poată abține, strânse cu putere sânii fetei. A fost nevoie să-și întindă palma la maximum și nici așa nu reuși să-i cuprindă în totalitate. Mintea lui era pe cale să explodeze.

7.

1994

Ted purtase o discuție plăcută cu Maria, care îl cunoștea din auzite. Știa că e un student silitor și chiar se arătă surprinsă când îl văzu prezent la acea petrecere, la care verișoara ei o obligase să meargă. Ted îi răspunse mecanic; îi spuse că berea pe care o avea în mână avea să fie ultima și abia dacă luă câteva înghițituri în timp ce Maria îi vorbea despre cât de greu îi era ei să obțină calificativul C și despre alte lucruri despre care Ted nu avea să-și amintească mai târziu, în ciuda memoriei sale de elefant. De câteva ori fuseseră întrerupți de Tessa, care venea din boscheți să ia băutură și dispărea râzând și sărind ca o capriță.

Petrecerea era în toi după miezul nopții. Ted simțea nevoia să se retragă, să se îndrepte spre Bloc în liniștea nopții și să se îndepărteze de acel zgomot infernal, dar nu voia să-l lase acolo pe Justin.

— Verișoara mea e un pic cam vulcanică, spuse Maria, ca o scuză.

— Justin știe să-și poarte singur de grijă.

— Oh, desigur, nu mă refeream la asta.

Maria se înroși. Sărăcuța, chipul ei era o carte deschisă.

Veranda devenise acum mai frecventată decât la început. Dintr-odată, mulțimea se adună și doi studenți bine făcuți înaintară ca doi mafioți. Unul dintre ei era Dan Norris.

— Hei, McKay! zise tare.

Se apropie de Ted zâmbind, îl bătu pe spate și-l îmbrățișă.

— Ce bine că ai venit! spuse Norris. Și, îndreptându-se spre colegul său, spuse: Auzi Tim, tipul ăsta este un as la poker.

Tim nu schiță niciun gest. Era un tip musculos, ras în cap.

— Am venit și eu un pic pe-aici, spuse Ted.

Se gândi să-i mulțumească lui Dan pentru invitație, dar tăcu. Presimțea că grupul giganților nu venise cu gânduri pașnice și prefera să se retragă cu demnitate.

Maria era albă ca varul. Dan și Tim erau studenți în anul trei. Ce căutau acolo? Câteva fețe erau întoarse către ei. Se punea ceva la cale…

— Pe bune, Tim, vocifera Dan, trebuia să-l fi văzut! Părea că trișează!

— Ah, da? întrebă Tim.

— N-am văzut niciodată pe cineva care să aibă mână așa bună la poker. Treizeci de dolari m-a costat acest tip!

Ted încercă să se abțină. Maria era pe punctul de a izbucni în plâns.

— Care-i trucul, McKay?

— Nu-i niciun truc, spuse Ted ridicând din umeri. Presupun că practica e secretul.

Dan izbucni în râs. Tim aproba.

— Să-ți spun ce vom face, McKay, zise Dan. Mai târziu vom merge sus să jucăm poker, ce zici?

— Oh, nu știu… e târziu.

— Târziu?! Haide, omule! îmi ești dator cu revanșa!

Dan îl îmbrățișă din nou, cu brațul său puternic. Mirosul de alcool era insuportabil, deși uriașul nu părea să fie mangă, cel puțin nu după felul cum vorbea. Ted recuperase controlul ca prin minune; amețeala și durerea de cap dispărură și își reveni la agerimea obișnuită. Puterea care tonifică frica, se gândi Ted amuzat. Cel mai bine era să-i cânte în strună lui Dan. Dacă se vedea presat să joace, nu-l costa nimic să-i lase pe ei să câștige. Dacă era nevoie, putea chiar să-i restituie lui Dan cei treizeci

de dolari amărâți. Ar fi învățat lecția pentru data viitoare: să nu-i mai jupoaie așa ușor de bani la poker pe studenții din anul trei.

— Sigur, Dan! spuse Ted.

— Excelent! Dan îl lovi în umăr, pretinzând că era o lovitură ca între prieteni. Ne vedem mai târziu!

La plecare, Tim îi aruncă priviri amenințătoare. Ted îi văzu pe fereastră pe Dan și Tim întâlnind un alt grup și retrăgându-se la unele dintre mese unde se beau shoturi de vodcă. Membrii grupului strâns într-un semicerc urlau la fiecare dușcă, trântind paharele pe masa de lemn. Dan bău trei în mai puțin de un minut și Ted își spuse că nu avea de ce să se îngrijoreze: Dan Morris va fi beat criță în scurt timp, dacă mai continua în ritmul acela. Nicio partidă de poker nu avea să aibă loc în acea seară.

— Tipii ăștia… spuse Maria, încă speriată, păreau un pic nebuni.

— Un pic, aprobă Ted.

Peste o jumătate de oră, Ted scăpă de Maria. Nu știa nimic de Justin și Tessa, și luă în calcul posibilitatea de a pleca fără prietenul său. Pentru moment totuși, Dan și grupul lui stăteau în mijlocul sufrageriei, așa că era imposibil să părăsească încăperea fără să fie văzut. Se gândi să dea ocol casei, dar în urma unei scurte inspecții descoperi că nu putea: un gard de lemn despărțea grădina în două, iar poarta de lemn avea lacăt. Mai mulți băieți își făceau nevoia în acel loc, iar Ted nu ezită să-i urmeze. În timp ce jetul refula pe gardul de lemn, se gândi că dacă singura modalitate de a pleca de la petrecere era să treacă pe lângă Dan și gașca lui, atunci trebuia să mai aștepte puțin pentru ca drumul să fie mai liber.

Așteptarea i se păru infinită și, într-un final, cedă în fața tentației de a mai bea o bere. Se așeză pe una din scările verandei și bău singur. Amețeala apăru din nou, însoțită de o senzație de plutire și visare care îl făcu să bea în continuare. La un

moment dat băgă mâna în butoi prin apa rece, fără să dea de nicio cutie de bere. Se terminaseră și nimeni nu se deranjase să-l aprovizioneze. Se ridică. Mișcările lui erau stângace, involuntare. Uită de Dan și intră în casă. Se gândea că înăuntru va mai găsi bere. Niciodată nu mai băuse atât de mult, și totuși acum nu se gândea la altceva decât să bea și mai multă bere.

Sufrageria era arhiplină și toată lumea părea că voia să se ciocnească de el. Mâinile care susțineau paharele se ridicau pentru a evita coliziunea. Se apropie de o masă, unde două fete beau un lichior de culoare verde. Ted luă un pahar oarecare de pe masă și-l dădu pe gât. Fetelor li se păru foarte amuzant gestul, căci se puseră pe râs în timp ce alta umplea un pahar. Ted bău și strâmbă din nas. Era cea mai oribilă băutură pe care o băuse vreodată.

Mergea prin cameră fără direcție. Muzica suna ca o bormașină care-i perfora creierul, și într-un moment de luciditate se întrebă ce făcea acolo, de ce nu pleca odată, de ce continua să bea acea porcărie. Însă momentul trecu și continuă să bea lichior verde. Îi venea să vomite și avea spasme, lucru care îi făcu pe ceilalți să se îndepărteze. Ted nu vomită însă. Se ridică și zâmbi.

— McKay!

Se întoarse. Strigătul fusese așa puternic, că acoperise muzica. Dan era alături de Tim, și un alt tip era mai în spate, toți trei în formație completă.

— Salut! spuse Ted, și încercă să-i dea o palmă peste umăr lui Dan, dar eșuă.

Mâna se îndoi și se opri pe genunchi. Încercă din nou și abia dacă atinse cămașa lui Dan.

— Te distrezi?

Ted aprobă.

— De ce e așa serios? întrebă Ted arătând spre Tim.

— Auzi, McKay, spuse Dan pe un ton normal. Ted se uită la decolteul unei fete care dansa în

apropiere. McKay… aici sunt. Mergem să jucăm câteva partide… Trebuie să vii și tu.

Ted se amuză copios pe seama acestei idei. Începu să râdă frenetic.

— Poker? repeta încontinuu ca și cum ar fi fost o glumă.

— Da, poker. Îmi ești dator! Hai sus!

Dan îl luă de un braț și Tim de celălalt. Amândoi îl ridicară și urcară scările. Ted nu o percepu ca pe o atitudine ostilă, ci din contră.

— Mulțumesc, băieți, dar cred că mă descurc singur.

Adevărul era că nu putea singur. Încă doi indivizi se alăturară grupului, astfel că acum erau șase cu Ted. Câtă lume era acolo?

— Parcă am fi un vagon de tren, spunea Ted amuzându-se singur de gluma lui.

Îl priveau ca pe un supraviețuitor al unei tragedii, salvat de pompieri. Ted se simțea din ce în ce mai pierdut.

Etajul al doilea era ticsit de petrecăreți ca și primul, însă când ajunseră la cel de-al treilea etaj, domnea liniștea.

— Îmi ești dator, McKay, repeta Dan.

Acum vorbea clar și pe înțeles. Muzica se rezuma la un sunet încet și îndepărtat. Merseră până la capătul holului. Tim deschise ușa cu o cheie și Dan îl împinse să intre. Ceilalți intrară și ei.

Acolo nu era nicio masă de poker.

Ted primi un pumn în coaste și căzu la podea. Un torent de lovituri îl copleși.

8

1994

Un membru milos al frăției îl duse cu mașina până la Bloc. Ted își amintea câteva fragmente de la plecarea lui din casă și cum fusese urcat într-o mașină mică de culoare roșie. De călătoria în sine nu-și amintea absolut nimic. Se trezi în patul lui ca prin minune, îmbrăcat și cu dureri în tot trupul.

Justin, la rândul lui, decisese să plece de la petrecere de îndată ce avusese primele stări de vomă în preajma Tessei. Ea îl rugă să-i promită că aveau să se vadă curând – lucru pe care Justin îl făcuse de îndată – iar el îi mărturisi sincer, în starea de ebrietate în care se afla, că niciodată nu se mai simțise atât de bine alături de o femeie, ceea ce de altfel era purul adevăr. Înainte de a se retrage îl căută pe Ted peste tot, fără să-și închipuie că Ted fusese atacat de cinci membri ai cunoscutei frății ΦΣΚ. Justin crezu că Ted se întorsese la cămin și decise să facă drumul până la Bloc pe jos. Vomită pe drum și o făcu din nou când ajunse în cameră. Patul lui Ted era gol, dar asta nu-l îngrijoră prea mult.

Însă când se trezi și-l văzu pe Ted întins pe pat, Justin se neliniști. Inițial crezu că e mort; chipul său arăta ca o vișină umflată și era plin de sânge. Odată ce-și dădu seama că respiră, începu să se mai liniștească.

Ted refuză să meargă la cabinetul medical. Stătu trei zile închis în cameră, fără să se dea jos din pat. În acest timp, fața i se dezumflă considerabil, și cu ajutorul unor ochelari de soare, putu să-și reia activitățile. Treptat îi dispăru și ușorul șchiopătat. Nimeni în afară de colegul său de cameră (și cei

cinci lași care îl bătuseră) nu află ce se întâmplase în acea seară la etajul trei din căminul frăției ΦΣΚ.

9.

1994

Bătaia fusese geneza unei serii de întâmplări nefaste, unele în directă legătură cu ea, altele nu. Din cauza lor, Ted se arătă mai puțin comunicativ, mai apatic decât de obicei, ceea ce afectă randamentul lui în sala de jocuri, unde carisma și manipularea constituiau o armă esențială, și de asemenea în relația cu Georgia, de care treptat începuse să se distanțeze fără ca niciunul dintre ei să facă ceva pentru a evita asta. Justin fusese suficient de perspicace pentru a nu-l chinui cu întrebări; începuse să-l cunoască bine, iar asta includea și să știe când era de preferat să nu-l deranjeze cu întrebări inutile.

Cel mai rău lucru veni cinci zile mai târziu, când primi în campus un apel telefonic de la mătușa Audrey, sora tatălui său. Era singura rudă din partea tatălui cu care păstra o relație sporadică, dar chiar și așa ea nu-l suna niciodată în campus. Când auzi vocea ei stinsă de la celălalt capăt al firului, primul lucru la care se gândi a fost că i se întâmplase ceva tatălui său. Și adevărul era că Ted nu putu să nu se bucure; de cinci ani nu-l mai văzuse și n-avea nicio problemă dacă lucrurile ar fi continuat așa pentru totdeauna. Totuși, Frank McKay nu murise – și nici nu suferise vreun accident grav – ci pur și simplu dorea să-i vorbească lui Ted și de asta apelase la Audrey. În ultimul deceniu, Frank devenise un prosper comerciant de combine agricole și se pare că revenea cu încercările sale patetice de a relua legătura cu fiul său.

Dintr-un motiv stupid, Ted îl sună.

Tatăl lui avea să vină în oraș cu scopul de a merge la un congres și avea intenția fermă de a-l vizita în campus. Ted se opuse categoric, desigur, și spuse că va trece el pe la motel să-l vadă. Simpla idee că-l va vizita la facultate îi întorcea stomacul pe dos. Avea să-l caute și să pună punct o dată pentru totdeauna acelor lamentabile încercări de a deveni un tată model.

Parcă mașina în fața modestului motel Lonely Pine și nu se deranj a să meargă la recepție. Din spatele draperiilor camerei 108 recunoscu mersul tatălui său care se fâțâia de colo-colo cărând ceva și punându-l deoparte. Rămase acolo o clipă, în fața ferestrei, cu melodia păsărilor pe post de preludiu al greșelii pe care era pe punctul de a o comite. Ușa de deschise dintr-odată.

— Ted! Fiule! Mă bucur să te văd.

— Salut!

Avea părul încărunțit, nu complet, dar mai mult decât îl avusese ultima dată când îl văzuse Ted. Chiar și-așa, părea cu zece ani mai tânăr; păstra trăsăturile feței bine marcate, dar nu avea niciun rid în plus. Culoarea pielii era aceeași pe care o avea când era comerciant ambulant. Dar mai presus de aspectul fizic, Ted se uită la ochi, căci dacă învățase ceva în adolescență era că nu conta ceea ce tatăl lui i-ar fi putut spune sau face, acei doi iriși mici de un albastru intens erau singurii care transmiteau adevărul. Iar în acel moment ceea ce spuneau era foarte simplu: *sunt mai deștept ca tine.*

Frank se apropie cu intenția clară de a-l îmbrățișa. Ted îl împiedică întinzând mâna și se dădu înapoi cu un pas.

— Te rog, tată!

El ridică mâinile în semn de renunțare. Aprobă în tăcere.

— Intră, te rog.

Ted plănuise să fie o întrevedere scurtă.

Camera era mică și ceea ce văzuse pe fereastră nu era altceva decât că tatăl său desfăcea bagajele.

În mijlocul patului se afla o valiză aproape goală. Sub televizorul prins în perete era o măsuță cu două scaune. Frank se așeză pe unul dintre ele și-și invită fiul cu un gest să facă la fel.

— Haide, Ted, trebuie să vorbim odată.

Măcar asta era adevărat.

Ted se uită la tabloul oribil de pe perete.

— Nu vreau să vii în campus să mă vizitezi. Niciodată.

Frank nu răspunse imediat.

— Dacă nu vrei să vin, n-o să vin.

— Perfect.

Un nou moment de liniște incomod se interpuse între ei. Ted nu voia să-l întrebe ce avea să-i spună, voia ca el să vorbească din proprie inițiativă. Era o nebunie să simtă că fiecare cuvânt care îi ieșea pe gură era un fel de competiție. Dar așa era.

— Ce-ai pățit la față? Vreo încăierare în facultate?

Ted își duse mâna instinctiv la obraz. Pe chipul lui nu rămăseseră urme de bătaie, cu excepția unei vânătăi aproape imperceptibile pe umărul obrazului stâng. Încercă să-și amintească dacă-i pomenise mătușii Audrey ceva legat de incident, dar credea că nu.

— Nicio încăierare, spuse Ted sec.

— Mătușa Audrey mi-a spus că notele tale sunt foarte bune, de asemenea mi-a arătat o fotografie cu Georgia, iubita ta…

Frank încetă să mai vorbească văzând reacția lui Ted.

— Sunt tatăl tău… e logic să vreau să…

— Dacă o să continui s-o întrebi pe mătușa despre mine, singurul lucru pe care-l vei obține e că n-o să mai vorbesc cu ea niciodată.

Frank suspină resemnat.

— Ce s-a întâmplat cu noi, Ted? spuse înclinându-se ușor. O mână se opri la jumătatea drumului față de cea a lui Ted. Eram o echipă, îți amintești?

Ted simți dorința de a pufni în râs. Negă din cap.

— Îți amintești când ne duceam la turneele de șa…?

— Destul… Nu vreau să vorbesc cu tine despre trecut. Știu perfect cum au stat lucrurile și ce ai făcut. Și nu mă refer la faptul că ai înșelat-o pe mama cu acea femeie, pentru că, deși asta a distrus-o, în final cred că ne-ai făcut o favoare.

— Eu cred că trebuie să vorbim despre trecut, căci altfel nu putem reconstrui prezentul.

— Genial! Ai citit asta pe un plic de zahăr? Nu-i niciun prezent de reconstruit. Singurul lucru pe care trebuie să-l lămurim noi doi e că de acum înainte n-o să ne mai vorbim. E clar?

Frank lăsă capul în jos.

— Trebuie să lași trecutul în urmă odată și-odată, spuse cu privirea fixă în podea. Ești adult și n-o să-ți dau sfaturi, dar știu de ce-ți spun asta.

— Nu înțelegi, așa-i? Nu e vorba că te iert sau nu. Ce vrei să-ți iert? Felul cum ne băteai pe mine și pe mama? Care din cele două?

— Nu o spune în felul ăsta!

— Nu există altă formă de a o spune, scuză-mă. Așa că nu e vorba de iertare, ci doar că n-am chef să-l văd pe individul care o bătea pe mama pentru că scăpa sarea sau că punea pantofii în frigider, pentru că boala ei nu-i dădea voie să-și dea seama de ceea ce făcea.

— Știi bine că era mai mult decât atât… murmură Frank ridicând privirea.

În ochii bărbatului era un amestec de implorare și ură reținută.

— Da, sigur că era mai mult de-atât. Era bolnavă!

Frank își strânse buzele. Își duse unghia la gură și începu să o muște încet.

— Ți-am cerut iertare pentru asta. Nu mai pot face nimic. Ea era bolnavă, iar eu… n-am știut cum să gestionez asta. Evident, n-am făcut bine. Așa

erau lucrurile la mine acasă și așa am învățat, nu cunoșteam altă formă de a rezolva situația.

Ted nega din cap. Tatăl său reușea mereu să pozeze în rolul de victimă.

— Tată, nu mă interesează de ce s-au întâmplat lucrurile astea. Și nici nu mă interesează să te înțeleg. Eu a trebuit să conviețuiesc cu mama în toți acei ani, văzând cum starea ei se înrăutățea pe zi ce trece și tu plecaseși. Și dacă vrei să crezi că abandonul tău n-a afectat-o, te înșeli: a afectat-o. Și dacă vrei să crezi că fiecare lovitură și ceartă cu tine nu i-au înrăutățit starea, îmi pare rău să-ți spun, dar n-a fost așa. Ești responsabil de asta.

Frank înghiți în sec.

— Sigur ai dreptate.

— Sigur.

O urmă de speranță apăru în ochii lui Frank.

— Dar cu tine… cu tine am încercat…

— Aveam șapte ani când te-am auzit prima dată cum o băteai! explodă Ted. Știi ceva?! Niciodată nu ți-am spus asta, dar cred că e bine să-ți spun. Îl fixă cu un deget acuzator: Poate că e cazul să-ți vorbesc despre cât de bine ai procedat cu mine; să-ți spun că abia puteam adormi după ce ai plecat de-acasă, din cauza coșmarurilor. Coșmaruri pe care și în ziua de azi le am. Vrei să știi ce se întâmplă în ele?

— Ted, te rog, nu cred că are rost…

— Sigur că are rost. Sigur că are rost!

Frank îl privea acum cu acea privire neiertătoare pe care Ted o cunoștea din copilărie. Pentru că, la urma urmei, lui Frank McKay nu-i plăcea să fie contrazis. Putea să facă pe mielul pentru un moment și să-și ceară iertare, dar nimic nu-l deranja mai mult decât faptul că lucrurile nu se făceau după placul lui, că nu era El cel care hotăra.

— În toate visele apari tu, așezat cum ești acum, fumând o țigară în liniște. Și îmi spui că trebuie să merg spre Mustangul tău roșu. Ți-l amintești?

Ceva pe chipul lui Frank se schimbă.

— Sigur că-mi amintesc de Mustangul roșu.

— Eu nu voiam să mă apropii de portbagaj pentru că știam ce aveam să găsesc înăuntru. Dar tu ai insistat și ai insistat să văd. În final mă apropiam și, înainte de a ajunge, se deschidea ca prin magie. Și acolo era mama, cu mâinile legate și chipul desfigurat, plin de insecte.

— Ted… îngână Frank.

— În vise, nu-mi pot îndepărta privirea de la cadavru până când mă trezesc. Și ceea ce aud pe fundal e râsul tău, pentru că tu te bucuri de asta.

Ted vorbea fără să-și ia privirea de la el nicio clipă. Abia termină și se simți copleșit pentru că se descărcase. Nu vorbise cu nimeni niciodată, și nu-și imaginase c-o va face chiar cu el, și totuși acum se simțea mai bine, nu doar pentru că-și luase o piatră de pe inimă, ci și pentru că era satisfăcut că nemernicul de taică-său merita să știe cât de mult îl făcuse să sufere în copilărie.

— Uneori femeia nu e mama, ci fata care-mi place sau femei pe care le cunosc întâmplător. Stau ghemuite în portbagaj și dintr-odată învie și-mi strâng brațul, privindu-mă cu ochi imploratori, ca și cum ar vrea să-mi spună ceva. Restul e la fel: Mustangul roșu, tu fumând și râzând. Mereu e la fel.

Ted se ridică brusc, îndepărtă scaunul cu o lovitură și înjură.

— Nu pot să văd o femeie fără să mă gândesc la ce i-ai făcut mamei, spuse aproape cu lacrimi în ochi. Acum înțelegi de ce nu te vreau în viața mea?

Frank se arătă impasibil. Nu părea dispus să continue cearta. Se deplasă până la noptieră și aduse o carte din care ieșea o fotografie. O scoase și o puse pe masă. Ted stătea în picioare și trebui să se apropie pentru a vedea prim-planul, un băiat de doisprezece ani. Trăsăturile propriului chip alături de doi ochi mici albaștri îi spuseră tot.

— E fratele tău, zise Frank.

Nu mai rămăsese nimic din tonul implorator de mai devreme.

Ted ridică privirea, cu o expresie dezorientată. Apoi se uită din nou la băiat, era chipeș și zâmbitor. N-avea cuvinte.

— E fratele tău, repetă Frank. Se numește Edward și poartă numele de familie al mamei sale: Blaine. Cred că nu contează ce părere ai despre mine… ar trebui să-l cunoști. De-asta voiam să te văd azi.

Ted nu-l cunoscu pe Blaine, dar peste câțiva ani avea să-i recunoască figura la știri când avea să fie acuzat de asasinarea iubitei sale, Amanda Herdman.

10.

În prezent

Ted rămase țintuit în fața potecii, ca un pistolar pregătit de duel. Laura și Lee se aflau în spatele lui.

— Am străbătut cărarea asta de multe ori, spuse încet.

Lee se îndepărtă câțiva metri. Deși Laura îl asigurase că Ted nu era periculos, știa că McKay băgase un om în comă, și chiar dacă episodul avusese loc în mijlocul unui atac nervos sau ceva asemănător, lui Lee nu-i păsa. Dacă se întâmplase o dată, se putea repeta foarte ușor în orice moment. Nu? Era responsabilitatea lui să aibă grijă de McKay odată ce părăsiseră spitalul și nu avea de gând să aibă încredere în el. Dacă ar fi încercat să o atace pe doctorița Hill, Lee n-avea decât să facă câțiva pași și să-l electrocuteze cu Taserul. În schimb, dacă Ted ar fi încercat să fugă, era și mai simplu, pentru că nu putea ajunge prea departe cu lanțurile la picioare.

La o sută de metri distanță, Ted pășea pe cărare scufundat într-un fel de visare, lăsa capul în jos și părea că se ține după o urmă invizibilă. Laura încercă să comunice cu el, dar în loc de răspuns primi un mormăit monosilabic, așa că preferă să-l lase în pace. Ceva era clar, acel drum avea o importanță anume pentru Ted, iar faptul că-l străbătea părea să-l ajute să înțeleagă motivul. Laura profită și-și scoase mobilul pentru a verifica dacă în zonă era semnal.

Doar o liniuță.

Pentru o clipă, Ted păru un fel de medium din seriale. Se oprea, privea în jur, se uita în jos ca și cum ar fi căutat un semn care să-i indice drumul corect.

— S-a întâmplat ceva?

Ted se opri. Își mușca vârful degetului mare, cu privirea ațintită la covorul de frunze uscate.

— Îmi amintesc de o bicicletă, spuse pe un ton misterios.

— Obișnuiai să vii cu bicicleta aici?

— Eu, nu. Nici măcar nu am una.

Laura nu-l mai întrebă nimic. Totuși se entuziasmă deoarece amintirea acelei biciclete, oricât de lipsită de importanță părea, reprezenta ceva *nou.* Prima filtrare. Putea fi începutul.

— Ce culoare avea bicicleta, Ted?

— Roșie, spuse el aproape fără să se gândească.

De îndată ce o spuse cu voce tare, procesă noua informație.

— O bicicletă roșie, spuse încuviințând din nou.

Își lăsă iar privirea în jos. Apoi se puse în mișcare fără să mai scoată un cuvânt, și o luară toți trei pe acea potecă dar, treptat, aceasta dispăru. A fost necesar să îndepărteze crengile și să ocolească arborii căzuți, până când ajunseră la un drum abandonat. Plantele sălbatice se apropiaseră de el… și atunci văzură, într-o parte, abia perceptibil în iarba uscată, scheletul unei biciclete roșii. Îi lipsea o roată, iar rugina n-avusese milă de ea deși pe alocuri se putea vedea culoarea inițială.

— Bicicleta abandonată, spuse Ted în timp ce se apropia și o privea.

— Ted, asta e fantastic!

— Așa se pare, zise el, fără prea mult entuziasm.

— Haide, îndrăznește!

Laura îl luă de umăr pentru a-l încuraja. Lee o privi cu dezaprobare, dar nu întreprinse niciun gest. Paznicul se apropie de bicicletă și o examină ridicând din sprânceană.

— Bicicleta asta a suferit un accident, de aceea e în starea asta. Cadrul era îndoit. Roata care lipsește trebuie să fie pe-aici pe undeva.

Cuvântul *accident* părea acceptat de toți.

— Știi ceva despre asta, Ted? întrebă Laura.

— Nu cred. Eu… doar am văzut-o aici.

De-a lungul cărării se întindea pădurea. Ted ezită.

— Putem scurta drumul dacă o luăm prin pădure, spuse cu o voce mecanică, sau să o luăm pe aici și să dăm o tură. Ambele variante sunt posibile și am ajunge în același loc.

Filtrări.

— Unde o să ajungem, Ted? întrebă Laura cu voce tremurândă.

— La adevăr! zise Ted.

Se puse în mișcare pe acel drum prăfuit, târându-și picioarele și lanțul care le unea. Își ținea mâinile în față. Laura și Lee nu-i puteau vedea chipul și asta era bine, căci fața lui Ted începu să se schimbe sub presiunea unei revelații.

Când ajunseră, străbătuseră deja mai bine de doi kilometri.

11.

În prezent

Marcus nu-și amintea să fi fost vreodată mai fericit ca în sâmbăta aceea. Se credea atunci în stare de orice.

Când se duse să-și ia ziarul, rămase o clipă pe loc în fața soneriei de la ușă, surâzând prostește cu gândul că în câteva ore urma să o vadă pe Laura.

Și adu-ți aminte ce trebuie să faci…

Vorbise cu Bob, prietenul său de la poliția Boston, și-l asigurase că în cursul zilei avea să verifice cazurile de omoruri din anul 1993.

În timpul dimineții merse la cumpărături; mai întâi la piață, ca să cumpere ingredientele necesare pentru sosul special. Marcus nu era un bun bucătar, dieta sa se baza în general pe produsele ce mergeau la microunde, pizza sau mâncare chinezească, deși învățase să pregătească câteva feluri de mâncare acceptabile. Pastele cu sos de ciuperci și ceapă erau specialitatea lui. Dar înainte de a merge la piață, dădu o fugă la mall și cheltui o mică avere pe haine noi. De câteva săptămâni tot amâna s-o facă, și dacă exista o zi perfectă pentru a-și reînnoi garderoba, cu siguranță acea sâmbătă era ziua potrivită.

În jurul prânzului se întoarse acasă încărcat de sacoșe. Avea tot ce-i trebuia. Când închise ușa, avu din nou acea senzație de neliniște. Marcus zâmbi. Mai avea la dispoziție câteva ore înainte de a începe pregătirea cinei și optă pentru vizionarea unui film în sala special amenajată pentru acest tip de evenimente. Puse o pungă de popcorn în cuptorul cu microunde și, înainte de a se auzi

pocnind primul bob de porumb, soneria vibră cu insistență.

Se îndreptă spre fereastră și-l văzu pe Bob în prag. Ținea un dosar în mâna dreaptă și purta ochelari închiși la culoare.

De ce n-a dat telefon înainte de a veni?

Deschise ușa. Destinul îi juca feste. Se presupunea că atunci când va deschide ușa urma să o vadă pe femeia vieții lui, nu un polițist cu nume de actor.

— Bob, ce surpriză… Ai reușit să afli ceva?

— Da.

Era clar că îl neliniștea ceva.

— Intră, te rog.

Se îndreptară spre sufragerie în timp ce boabele de porumb se auzeau trosnind în bucătărie.

Se pregăteau să se așeze, când deodată Bob se întoarse și-l privi pe Marcus:

— Știai că McKay e fratele lui Edward Blaine, tipul ăla care a fost acuzat că și-a ucis iubita?

Marcus împietri.

— Nu știam.

— Același tată. Mame diferite, spuse Bob în timp ce se așeza. Dar nu ăsta e motivul pentru care am venit. Asta puteam să ți-o spun și la telefon…

Marcus se așeză și el.

12.

1994

Campusul UMass se trezi răvășit de vestea asasinatului. Un student, spuseră prima dată, fusese găsit mort în apropierea bibliotecii. Direcția universității le ceru studenților ca în limita posibilităților să rămână în camerele lor, și se suspendară toate activitățile academice. Mai multe canale de știri făcuseră cunoscut evenimentul. Toate televizoarele din Bloc erau pornite, deși informațiile veneau mai rapid din campus. Când la televizor încă se mai spunea că mortul era un student și că nu i se aflase numele, studenții știau că nu era așa. Era vorba de Thomas Tyler, prestigiosul profesor de limbă engleză care preda cursuri de aproape zece ani în UMass. Identificarea târzie se datoră faptului că profesorul purta, în mod inexplicabil, haina și șapca cu însemnele universității peste vestimentația obișnuită, ceea ce le făcuse să greșească pe fetele care descoperiseră cadavrul în dimineața aceea de vineri.

În Bloc existau informații. Un băiat pe nume Mark Manganiello, care locuia la etajul cinci și pe care cu toții îl știau cu porecla de Marman, devenise principala sursă de date fiabile. Iubita lui locuia aproape de camera Juliei Loughlin, fata care împreună cu prietena sa descoperise cadavrul. După spusele lui Marman, cadavrul profesorului se afla cu fața în jos și de asta nu-l recunoscură. La început crezură că era un băiat care adormise după o beție, sau ceva asemănător, dar când se apropiară puțin văzură balta de sânge din jurul corpului. Avea gâtul tăiat. În timpul primelor ore de derută, se

spusese de asemenea că motivul asasinatului fusese o brichetă scumpă din aur pe care o avea mereu la el.

Când într-un final se descoperi identitatea victimei, canalele de știri se focalizaseră pe misterul care începea să capteze atenția tuturor. De ce profesorul purta o geacă cu însemnele universității? Thomas Tyler avea cincizeci și unu de ani, soție și două fiice adolescente. Unitățile exterioare se poziționaseră în fața casei în așteptarea unei apariții din familie.

UMass acapară o considerabilă atenție din partea mass-mediei, la nivel național: Haina era cea care nu se potrivea. Dar mai era ceva, un zvon care deja circula puternic pe holurile căminelor și pe care poliția probabil că îl cunoștea. Și dacă poliția deja știa, era de presupus că și ziariștii știau. Se pare că Tyler avea o relație cu o studentă. Era genul de detaliu care adăuga asasinatului condimentul irezistibil pentru publicul larg.

Ted se întorcea de la etajul șase, unde pokerul devenise pentru mulți modalitatea de a-și omorî timpul, când Justin se apropie de el, cu privirea tulbure. Ted se alarmă și practic îl împinse în camera 503, pe care o împărțeau amândoi, și închise ușa după el.

— Ce-i cu tine, Justin? Nu poți să mergi prin campus cu fața asta. Nu într-o zi ca asta.

— Scuze, scuze, nu mai suport, Ted!

Justin dădea ocol camerei.

— Ia loc o secundă.

Justin se așeză pe pat.

— Tu n-ai făcut nimic, spuse Ted privindu-l fix. Nu-i așa?

— Sigur că nu!

— Atunci n-ai de ce să te îngrijorezi și nici motiv ca să umbli cu fața asta.

— N-ai vorbit cu Marman, nu?

— Nu. Vin de la etajul șase.

— Fata cu care Tyler avea o relație… e Georgia.

Ted ridică din sprânceană, fără să-și piardă calmul.

— De unde știi?

— Ți-am spus: Marman. Nu pari prea surprins.

Ted se așeză pe pat.

— Mă gândesc, recunoscu. Poliția te va căuta. Nu-ți face griji, totul o să fie bine.

— Tu… știai? La aventură mă refer.

— Nu. Lucrurile între noi nu mergeau cum trebuie. Tehnic vorbind, cred că pusesem punct relației, nu știu. Dar asta nu are importanță prea mare; poliția va dori să-mi pună întrebări. Tu stai liniștit, Justin, nu mai face mutra asta. Trebuie să ne purtăm normal.

— Dar… Ted, trebuie să-ți spun ceva.

— Spune-mi!

Justin privi spre ușa închisă ca și cum cineva ar fi putut să intre și să-l surprindă în timp ce mărturisea. Înghiți în sec.

— Eu știam de Georgia și profesor, Ted. I-am văzut de câteva ori în parcul din spatele bibliotecii. Nu ți-am spus nimic pentru că…

— Justin, nu mai continua, înțeleg de ce nu mi-ai spus. Problema e dacă poliția va crede că mi-ai spus sau nu.

— N-o să creadă.

— Iar tu n-ai de ce să le spui, îl privi Ted cu fermitate.

— Asta mă gândeam să fac, Ted. Dar mulți m-au văzut noaptea prin parc. Și dacă n-o să spun, o să fie mai rău.

Ted se ridică în picioare și se plimbă prin cameră. Gândi cu voce tare:

— Faptul că i-ai văzut, într-adevăr complică lucrurile. Păstră tăcere o bună bucată de timp.

— Tu unde-ai fost ieri? îl întrebă Ted pe colegul său de cameră.

— Am învățat în sala principală până la zece și jumătate.

— Atunci ai un alibi.

— Nu știu. Cum putem fi siguri de momentul crimei?

— Tipul purta haina și șapca cu însemnele universității, și singurul motiv pentru care a făcut asta e că a fost cu… Georgia. La ce oră i-ai văzut?

— Niciodată mai târziu de opt.

— Asta e. În plus, ea va confirma.

— Și dacă se întâlneau și mai târziu, dar nu s-a întâmplat să-i văd eu?

— Justin, e imposibil ca Georgia să meargă singură prin campus mai târziu de ora aia. Cel mai probabil e că totul s-a întâmplat ca în dăţile trecute. Ea a plecat și tipul a mai rămas acolo un pic, a dat câteva ture ca să înlăture posibile bănuieli înainte de a se urca în mașină. Asta s-a întâmplat. În momentul ăla l-au atacat și l-au omorât. Iar tu învățai la etajul comun împreună cu alți câțiva, care-ți pot fi martori. N-ai părăsit sala nicio clipă?

— Nu.

— Perfect. Chiar asta o să le spui polițiștilor dacă te întreabă. Obișnuiai să mergi în parc, dar nu i-ai văzut niciodată. Niciodată. Și, prin urmare, nu mi-ai spus niciodată despre asta, pentru că nu știai.

Ted accentuă ultimele cuvinte, pronunțându-le rar. Justin îl aprobă. Chipul începea să i se destindă, dar foarte puțin.

— Nu știu. Poliția nu are un detector de minciuni sau ceva de genul ăsta?

— Hei, Justin, uită-te la mine, îl luă Ted de umeri. Pur și simplu le vei ascunde că i-ai văzut de câteva ori, iar asta doar pentru a face ca investigația să nu se îndrepte spre noi doi și să poată fi prins adevăratul făptaș.

Justin clătina din cap.

— Ascultă-mă, ăsta ar fi cel mai rău scenariu. Poate că poliția are deja un suspect sau ceva solid, și tu te impacientezi degeaba.

— Da, e posibil.

— Sigur că da. Și amintește-ți că tu ai un alibi. La puținul timp pe care îl dedici studiului în ultima

vreme, e mare noroc că exact în seara aia ai organizat o reuniune de studiu, nu crezi?

Justin lăsă să se vadă pentru prima dată un zâmbet nervos.

— Adevărul e că da. Dacă în noaptea aia aș fi lenevit prin campus, acum făceam pe mine de frică.

— Exact! Deci n-ai de ce să te îngrijorezi. Dacă cineva spune poliției că îți plăcea să te plimbi prin parc, le spui că e adevărat, dar că nu i-ai văzut niciodată și nici nu știai de relația lor. Iar pentru seara anterioară, pur și simplu le spui ce ai făcut. Totul va fi bine.

Când Ted vorbea așa, totul părea simplu. Și oare nu era? Justin nu-l omorâse pe profesorul Tyler și nici nu-i spusese nimic prietenului său, prin urmare nici el, Ted, nu ar fi avut cum s-o facă.

— Și tu, Ted, unde te aflai în noaptea aia? îmi imaginez că la etajul șase, nu?

Chipul lui Ted se schimbă.

— Da, am fost la etajul șase. Dar pe la șase am plecat.

O liniște apăsătoare se instală între ei.

— Și mai târziu? întrebă Justin pe un ton pesimist.

— Am venit să învăț aici… deci n-am un alibi solid.

Ted începu să râdă.

13.

1994

În ziua următoare se făcu public faptul că Tyler avea o relație cu o studentă pe nume Georgia McKenzie, iar atenția tuturor față de acest caz crescu. Presa era peste tot. Două elicoptere survolau campusul captând imagini din aer. Universitatea suspendă cursurile pentru trei zile (care de fapt aveau să fie cinci). Profesorul căsătorit, cu o familie unită, dar având și o aventură cu o studentă, constituia un subiect picant. Jurnaliștii mai îndrăzneți și mai puțin scrupuloși luau în calcul ipoteza că Georgia își omorâse amantul în urma unui atac de gelozie. *Studentă îndrăgostită până peste cap de profesorul ei înnebunește când acesta decide s-o părăsească.*

Privirile nu întârziară să se ațintească spre Ted.

1
4
.

1994

Zvonurile o luaseră înaintea faptelor în campusul Universității. De îndată ce află de aventura Georgiei cu profesorul, Ted o căută în camera ei, unde fata se refugiase în plin atac de panică. Ted nu pierdu timpul cu formalitățile și merse direct la subiect; voia să știe ce văzuse iubita lui în acea seară, asta dacă văzuse ceva. Georgia îi spuse că părinții ei erau pe drum cu un avocat, așa că nu avea prea mult timp la dispoziție. Mare i-a fost mirarea când ea îi mărturisi tremurând și cu lacrimi în ochi că nu doar că fusese cu Tyler în acea noapte, dar că și văzuse cum fusese asasinat. Ted împietri. Relatarea întretăiată a fetei îi confirmă că stătuse cu profesorul pe una din băncile din parc, că scopul acelei întâlniri (îi jurase lui Ted că era ultima) era să se despartă de-el, și discuția nu decursese în termeni prea buni. Discutaseră și profesorul i-a spus ceva care o rănise (Georgia nu dori să mărturisească ce anume), iar ea începuse să plângă. El a încercat s-o îmbrățișeze, dar Georgia l-a oprit. Peste puțin timp, ea s-a ridicat și i-a spus profesorului ceva ce, potrivit propriilor cuvinte, nu intenționa să facă. I-a spus că, dacă n-o lăsa în pace, avea să-i mărturisească totul soției lui. S-a ridicat și a plecat. S-a îndepărtat câțiva pași, dar s-a simțit vinovată și s-a întors, nu ca să-i ceară iertare, ci pentru că Tyler nu merita ca ea să-i spună așa ceva. Și atunci a văzut totul, de la câțiva metri. O umbră a apărut dintre arbuști și, cu o viteză uimitoare, i-a tăiat gâtul. Tyler a căzut leșinat pe-o parte, fără să apuce

măcar să țipe. Asasinul nu s-a mișcat preț de o secundă, un profil între umbre, și, înainte să plece, a făcut ceva ciudat: s-a aplecat și a căutat ceva prin buzunarele profesorului. Georgia nu putuse vedea ce anume. Iar apoi asasinul a dispărut imediat, cu viteza unei fantome.

Ted ascultă relatarea în perfectă liniște. Ea stătea așezată pe pat și el pe unul dintre scaune. Nu se apropie în niciun moment de ea să o consoleze. Nu credea că era bine.

— Ai putut să vezi cine era? întrebă, în schimb, Ted.

— Când s-a aplecat, lumina felinarului aproape că i-a luminat fața, dar n-am putut să-l văd.

— O să spui asta polițiștilor?

— Nu știu, Ted. Sunt foarte speriată. Aseară am venit și am luat o groază de pastile ca să dorm. Nu m-am gândit că Tyler ar fi putut supraviețui, de-asta am plecat, credeam că așa e cel mai bine. Nu-ți închipui cât sânge îi curgea de la gât și cum a căzut la pământ. Era…

Georgia plângea cu sughițuri. Tremurând, implora o îmbrățișare de susținere care nu veni.

— Asasinul părea că știe exact ce face, spuse ca o concluzie Georgia.

Ted o aprobă.

— Trebuie să mă ierți.

Dar înainte ca Ted să-i poată răspunde, ușa camerei se deschise și intră nimeni altul decât detectivul care se ocupa de acel caz, un bărbat pe nume Segarra, și încă doi polițiști.

Georgia dădu declarații în ziua următoare, iar Ted mai târziu. Nu li se mai permisese să se vadă. În ceea ce-l privește pe el, se arătă ferm în ceea ce-i spusese lui Justin în cameră: că în noaptea crimei fusese în sala de poker de la etajul șase, iar apoi se dusese să învețe. Îi puseră tot felul de întrebări, nu doar despre ziua aceea, ci și despre cele anterioare, sărind de la un moment la altul cu intenții clare de a-l zăpăci. Ted nu se contrazise nicio clipă.

Într-un fel, ziariștii care urmăreau cazul credeau declarațiile Georgiei, și versiunea ei despre eveniment deveni istoria oficială. Sute de reporteri, unii postați în parc, lângă scena crimei, alții în afara ariei restricționate, relatau întâlnirea dintre studentă și profesor și cum ea, întorcându-se după câteva clipe, îl văzuse murind. Mulți (inclusiv Ted) credeau că filtrarea acelei declarații fusese pusă la cale cu grijă de către detectivul Segarra. Deși tânăra nu-l putuse identifica pe asasin, reușise în schimb să fie sigură că nu era vorba de iubitul ei, Ted, despre care spusese că l-ar fi recunoscut chiar și în lumina slabă a felinarului.

Speculațiile nu încetară și apărură tot felul de ipoteze. Unii puneau la îndoială povestea Georgiei și o acuzau ca fiind autoarea materială, iar alții speculau ca fiind un posibil complot între ea și iubitul ei. Alții arătau spre soția lui Tyler, ca fiind femeia înșelată devenită asasină.

Situația lui Ted s-a complicat atunci când avocații Georgiei i-au sugerat să-și dezvolte declarația. Fata era oricum implicată, ar fi avut un motiv să-l omoare pe profesor și, în plus, plecase de la locul faptei. Sigur că în favoarea ei era faptul că tot ce se știa despre crimă se baza pe declarația ei. Dar era suficient? Cel puțin două dintre prietenele sale știau de aventura ei secretă, și, de asemenea, exista posibilitatea ca și altcineva să-i fi văzut împreună pe cei doi, așa că faptul că ea mărturisise totul public putea fi doar de fațadă. Cert este că, pe măsură ce orele treceau, privirile se îndreptau tot mai mult spre Georgia. Avocații ei o sfătuiau să-și modifice declarația în privința a ceea ce văzuse în noaptea aceea. Realitatea era că, lumina fiind slabă, nimeni nu putea fi scos din discuție, nici măcar Ted. Avocații spuseseră că vizita lui McKay în camera ei, în ziua următoare (lucru la care însuși Segarra asistase), o intimidase pe Georgia, și că ea nu-l credea pe iubitul ei capabil de așa ceva și de aceea îl scosese din

discuție în primă fază; cert era că nu putea spune nimic despre persoana care îl omorâse pe Tyler. Nici măcar nu putea fi sigură că fusese un bărbat.

15.

În prezent

Laura, Ted și Lee se aflau în fața unui zid lung ale cărui culori erau imposibil de distins, cu excepția părții de sus care era un amalgam de culoare gri și măsura trei metri înălțime. În partea de jos se puteau vedea zone mari scobite unde se întrezăreau cărămizi vechi din argilă, iar celelalte erau decolorate sau acoperite cu grafitti.

— E fabrica abandonată unde se produceau mașinile de scris, spuse Laura.

Nu era o întrebare.

— Da.

Ted se apropie de zid și-l atinse cu mâinile, ca și cum se aștepta să primească o vibrație. Într-o oarecare măsură, se întâmplă asta.

— Firma mea a închiriat-o în urmă cu mai bine de zece ani.

— La una din ședințele noastre mi-ai spus cum Wendell a reușit să pună mâna pe ea, zise Laura în așteptarea reacției lui Ted.

Ted părea că habar n-avea cine era acel Wendell.

— Am închiriat-o prin intermediul firmei mele, repetă el, mergând acum paralel cu zidul fără a înceta să-l atingă. Cheile sunt aici.

Arătă spre o cărămidă de la baza zidului acoperită de iederă și de un arbust ciudat cu ghimpi.

Lee se apropie de Ted și-i ceru să se îndepărteze de zid. Paznicul băgă mâna cu dificultate printre plante până atinse zidul. O cărămidă se deplasă un pic când o atinse. Trebuia să-și folosească ambele

mâini pentru a putea s-o miște și s-o scoată. În gaura aceea se găsea un mănunchi de chei.

— Trebuie să intrăm, spuse Ted, doar eu și Laura.

— Imposibil! replică Lee.

— Ted, interveni Laura, știi că nu se poate astfel. Vrei să-mi spui ceva? Lee se poate îndepărta puțin pentru ca noi să vorbim între patru ochi, însă nu ne poate lăsa singuri. Înțelegi, nu?

Ted își masă tâmplele. Nu era prea convins. Ceilalți doi așteptau.

— Uite cum stă treaba, McKay, îi spuse Lee direct, ori intrăm toți trei, ori ne întoarcem cu toții. Nu există altă opțiune.

— Bine.

Lee se îndreptă spre poarta mare.

— E cheia cea mai lungă dintre toate.

Laura se apropie de Ted.

— Te descurci foarte bine. Îi voi cere lui Lee să ne lase să vorbim între patru ochi. Știi ce o să găsim aici? Ți-ai amintit?

Ted păstră tăcerea. Avea ceva ciudat în privire.

— Nu, nu știu.

Dar de fapt, știa.

Intrară într-o parcare acoperită, pustie. Iarba și câțiva arbuști crescuseră haotic. Câteva poteci pietruite erau singurele pe care se putea circula. În partea dreaptă se afla o clădire cu două etaje, ferestre și câteva căi de acces blocate cu lemne. Singura excepție o făcea o poartă dintr-o singură bucată, într-unul dintre colțuri. Se îndreptară cu toții în acea direcție.

În timp ce străbăteau pădurea, nu-și dăduseră seama că vântul care venea din sud aducea cu el câțiva nori nu suficient de amenințători, dar mari cât să acopere cu totul soarele.

Lee folosi altă cheie pentru a deschide cel de-al doilea lacăt și încă una pentru ușă, care se închise în urma lor printr-un simplu clic. Intrară într-o

încăpere complet goală și neîngrijită – cu siguranță, nu aceea era intrarea principală. Ted îi ghidă pe o ușă laterală spre un hol care îi conduse spre zona de birouri. Lee aprinsese lanterna, deoarece razele soarelui care pătrundeau prin grilajele de la ferestre nu erau suficiente. Birourile nu erau goale în totalitate, câteva dulapuri și scrinuri și lucruri asemănătoare. La jumătatea drumului, Ted se opri și contemplă o ușă laterală, ca și cum nu-și aducea aminte de ea sau ca și cum prezența ei era ceva foarte important pentru el. Într-un final, își continuă drumul până ajunse în fața unei uși duble aflate la capătul acelei zone. Ajunseră dinaintea unui spațiu imens, care în trecut servise drept ateliere și linii de montaj, unele încă în picioare. Acoperișul avea acolo înălțimea completă a clădirii cu ferestre înalte care, deși deveniseră gri din cauza prafului, permiteau pătrunderea luminii.

Lee stinse lanterna. Ceea ce trebuia să facă era să pregătească Taserul și Beretta. Acel spațiu nu-i plăcea deloc: puțină lumină și multe locuri în care te puteai ascunde. Atunci, telefonul Laurei sună și tresăriră cu toții.

— Marcus?

Semnalul era foarte slab.

— … bun… spital.

Laura se îndepărtă fără să vrea. Îi ceru lui Lee mănunchiul de chei și acesta i-l dădu fără obiecții.

— Marcus, nu înțeleg nimic. E vreo urgență la Lavender?

— … se… îndepărtează…

N-avea rost. Laura străbătu labirintul prin care ajunseseră în acel loc. A fost necesar să încerce cele trei chei pentru a putea ieși din clădire, căutând să vadă dacă avea semnal.

— Acum mă auzi?

— Da. Tu mă auzi bine?

— Acum te aud. Am ieșit din clădire.

— Ce clădire?

Marcus era alarmat.

— Poteca din spatele casei lui Ted conduce la o fabrică părăsită. Aceeași care…

— Laura, ascultă-mă foarte bine. McKay e cu Lee?

— Da.

— Are mâinile și picioarele încătușate? E supravegheat?

— Da, de ce?

— Ești sigură că nu te poate auzi?

— Da! Marcus, chiar mă îngrijorezi. Ce s-a întâmplat?

— Vreau să mă asculți cu atenție. În acest moment, sunt cu Bob Duvall. Bob a cercetat ce i-am cerut. A existat într-adevăr un asasinat la UMass în anul 1994. Ted era în primul an de facultate. Un profesor pe nume Thomas Tyler a fost găsit cu gâtul tăiat. Un caz care a făcut valuri. Poliția i-a cercetat pe mai mulți studenți, printre ei pe Ted McKay și Justin Lynch, dar nu a găsit nimic. Cazul a fost clasat. Am dosarul în mâinile mele. Și ghici ce?!

Laura nu era în stare să ghicească nimic, abia putea să proceseze noua informație. Un profesor ucis? Urgența lui Marcus nu putea să însemne altceva decât că…

— Spune-mi ce s-a întâmplat apoi, te rog.

Dintr-odată, picioarele începură să-i tremure și se lăsă să cadă, până ce se culcă pe pământ.

16.

1994

La cinci zile de la asasinarea lui Thomas Tyler, campusul continua să fie dat peste cap. Activitățile academice se desfășurau normal, și totuși uciderea profesorului părea să fie singurul subiect de discuție. Televiziunile nu mai erau concentrate asupra UMass-ului, nu mai zburau elicoptere la diverse intervale de timp, dar mass-media nu uitase de caz. Triunghiul amoros era în centrul atenției. Veștile veneau însoțite de poze de-ale lui Tyler cu familia, ale Georgiei McKenzie și două sau trei cu Ted (una dintre ele în publicația anuală a liceului).

Georgia se întorsese acasă la îndemnul medicului, deși poliția emisese un comunicat în care anunța că fata nu mai era cercetată pentru asasinarea lui Tyler. Aproape nimeni nu credea.

Era ora șase dimineața când o voce se auzi din difuzoarele de la Bloc. Ușile dormitoarelor se deschiseră. Studenții abia treziți, cu fețele umflate, ochii întredeschiși și în pijamale, se uitau unii la alții încercând să înțeleagă ce li se spunea. Cel care le vorbea nu era altul decât decanul. Îi ruga să coboare în maximum zece minute. Un anunț important urma să fie făcut la parter.

Era o situație mai puțin obișnuită. Ce anunț trebuia să facă la șase dimineața, fără nicio planificare?

În camera 503, Ted se trezi primul. Colegul său avea cel mai greu somn pe care-l văzuse Ted vreodată, prin urmare a fost nevoie de vreo două minute până când creierul lui a dat semne de

funcționare. Când Justin își dădu seama că avea legătură cu acel caz, se puse în mișcare imediat.

— Să nu ne grăbim, Justin, te rog. Îmbracă-te și apoi coborâm.

Ceilalți vecini ai lor de la etajul cinci înaintau pe hol, pe jumătate adormiți.

Ajungând la parter, bănuiala pe care o aveau cum că acel anunț putea fi legat de asasinarea lui Tyler s-a împrăștiat. Un grup de zece polițiști urcă în camere când unii studenți încă mai coborau. Sala principală era plină ochi. Lângă ușă stătea decanul alături de detectivul Segarra, pe care toți îl cunoșteau după aparițiile sobre de la televizor. Lângă ei mai erau câțiva polițiști și încă doi indivizi care-l escortau pe decan.

— Ce naiba e asta? întrebă Justin.

— Probabil un procedeu de rutină, zise Ted pe un ton liniștit.

— Bună dimineața! spuse decanul. Voi fi scurt. După cum vă imaginați, avem nevoie de colaborarea voastră pentru investigația pe care departamentul de poliție din Massachusetts o face în aceste momente. Detectivul Segarra și agentul său vor percheziționa clădirea și avem nevoie ca voi să rămâneți aici cât timp se realizează acest lucru.

Un amestec de șușoteli și proteste se extinse în încăpere. Segarra luă cuvântul.

— Dacă vreunul dintre voi are neapărat nevoie de ceva în următoarele două sau trei ore, să ridice mâna acum și un ofițer îl va însoți până în cameră pentru a-l lua. Făcu o pauză. Când zic *neapărat* mă refer la medicamente.

— Dar aveți voie să faceți percheziția asta? întrebă cineva?

Decanul răspunse:

— Avocații universității sunt aici pentru ca totul să decurgă conform legii.

Nimeni nu ridică mâna și nici nu formulă altă reclamație. Segarra și oamenii săi se făcură

nevăzuți pe scări în sus. Doar doi dintre ei rămaseră jos să păzească ușa.

Ce se întâmpla?

Dintre toate căminele universității, Blocul era singurul unde făceau așa ceva. Ar fi putut fi o coincidență, dar logica arăta că alegerea primei clădiri nu putea fi aleatorie. Începând din momentul acela, restul studenților ar fi putut să se alerteze și, dacă ascundeau în cameră ceva relevant pentru investigație, ar fi avut timp să scape de el. Nu, acea verificare nu se extindea și asupra celorlalte clădiri din campus: dacă îi interesa ceva, atunci acel ceva avea legătură cu Blocul.

Justin, Ted și alții formară un grup. Marman și Irving Prosser se aflau printre ei, precum și un băiat pe nume Joe Stiwell, care se albise dintr-odată ca varul, părând că uitase să mai clipească. Ted mulțumi că Stiwell era printre ei, căci astfel groaza de pe chipul lui Justin nu mai era așa evidentă.

— Credeți că ei caută bricheta? sugeră Marman.

Ted uitase de vestita bricheta, un mit urban care luase naștere pentru că niște studenți îl văzuseră pe profesor cu o brichetă scumpă din aur.

— Nu există nicio brichetă, comentă Irving.

— Atunci ce caută?

Pe Ted nu-l interesa ce tot căutau, ci motivul. Să confiște un complex de locuințe de șase etaje într-o universitate nu era ceva ușor, asta era clar, nici măcar dacă era vorba de un caz răsunător precum cel al asasinatului. Deși decanul se arătase cooperant în discuția de mai devreme, cu siguranță că el și avocații exprimaseră tot felul de obiecții. Un judecător ar fi trebuit să emită mai întâi un mandat. Dar un mandat de percheziție a unui întreg cămin studențesc? Era o operațiune mult prea amplă, ca să nu se bazeze pe o informație concretă. Ce putea fi?

După o oră și ceva, Segarra și echipa sa se întorcea la parter. Ted îi numără. În total erau

cincisprezece. Prima concluzie la care ajunse era că toți erau polițiști sau detectivi, nu erau membri ai poliției științifice, ceea ce făcea foarte probabil ca mandatul emis de judecător să se refere la căutarea unui lucru în special și nu la corelarea amprentelor sau la probe genetice. Asta spunea ceva despre un posibil progres al investigației, se gândi. Cea de-a doua concluzie, și cea mai importantă, era că în acest timp era imposibil ca atâtea persoane să cerceteze toate dormitoarele cu o minimă atenție.

Când Ted urcă scările, imediat ce studenților li se dădu permisiunea să se întoarcă în camere, își dedică suficient timp pentru a arunca o privire în dormitoare, și văzu că multe dintre ele dădeau semne că fuseseră controlate. Dar asta nu era posibil, desigur. Știu imediat ce se întâmplase: doi sau trei membri ai grupului avuseseră grijă să dea peste cap dormitoarele, pe unele mai mult decât pe altele, și grosul echipei verificase minuțios camera care îi interesa. Nu exista altă posibilitate. Căci cincisprezece persoane să verifice Blocul într-o oră, era imposibil să facă o treabă decentă… Și deci, de ce să se deranjeze?

Când ajunse în camera 503, bănuielile i s-au confirmat. Dezordinea era absolută: saltele date la o parte de pe paturi, sertare deschise, haine împrăștiate peste tot… nu făcuseră nici cel mai mic efort ca să nu lase urme. Desigur că acel haos ar fi putut fi provocat de o singură persoană. Ted căută detalii mai subtile și i-a fost suficient să arunce o privire asupra bibliotecii pentru a-și da seama că acolo avusese loc o verificare minuțioasă. Ted avea memorie vizuală și văzu imediat că doar cărțile lui erau în locul corect, dar aranjate diferit față de cum erau înainte. Cineva făcuse efortul să le scoată pe rând.

— Ce-ți atrage atenția? întrebă Justin din spate.

— Nimic, spuse Ted fără să-și ia privirea de la cărți. În curând vom avea vești de la Segarra.

— La ce te referi?

— La asta, spuse cu seriozitate. Trebuie să te controlezi, Justin, amintește-ți ce ți-am spus. Detectivul ăsta va dori să vorbească cu tine. Poate cu mine, încă odată, deși de la mine nu va obține nimic nou.

Ted știa că Segarra nu găsise nimic. Probabil că detectivul regreta în clipa aceea eroarea comisă.

17.

1994

Marman a fost cel care le-a dat vestea studenților din Bloc. În ultimele zile nu făcuse altceva decât să se plimbe prin campus și să adune informații. Părea că se bucură teribil de noua sa imagine de purtător de cuvânt. Nu se ocupa doar de răspândirea zvonurilor – chiar și cele mai puțin veridice –, ci și urmărea veștile de aproape, astfel că orice student care ar fi vrut să fie la zi cu informația putea apela la el.

— Am pentru voi o informație valoroasă, spunea Marman pe coridorul etajului cinci, nu e doar un zvon, băieți.

Irving Prosser și Justin îl ascultau cu atenție.

— Hai să intrăm în cameră, îi îndemnă Ted.

Era cel de-al patrulea membru al acelui mic grup.

Marman nu era convins sută la sută; pe coridor se puteau găsi mai mulți ascultători.

— Haide, Marman, insistă Ted. E mai bine dacă îi povestești fiecăruia în parte. Nu crezi?

— Da, sigur!

Intrară în camera 504 care aparținea vecinei lor și se așezară doi câte doi pe paturi.

— E incredibil, am verificat informația din trei surse diferite, spunea Marman din noul său rol de ziarist profesionist. Fiona Smith, colegă cu iubita mea, a aflat aseară de la tatăl ei, care știa, la rândul lui, de la propriul tată, polițist, care lucrează la acest caz. De asemenea, Meredith Malone, sora secretarei decanului, l-a auzit vorbind la telefon cu Segarra. Și ultimul…

— Poți să ne spui odată despre ce e vorba? îl întrerupse Ted.

— Da, întări Irving. Să trecem la ce e mai important.

— De acord. Poliția are un martor-cheie, spuse Marman, care se opri ca să analizeze reacția celorlalți.

— Cineva care a văzut ce s-a-ntâmplat? întrebă Justin.

— Ce parte din *martor-cheie* n-ai înțeles? spuse ironic Irving.

Dacă cineva s-ar plimba noaptea prin parc, se gândea Justin, ar fi putut să vadă ce s-a întâmplat și să declare asta la poliție.

— Da, cineva care a văzut ce s-a-ntâmplat, confirmă Marman. Știu chiar și numele lui. Un oarecare Wendell.

— Și mai ce? zise Irving, fără să pară impresionat.

— Fiona spune că tatăl ei vorbea de Wendell ca și cum ar fi cheia misterului, că le-ar fi dat informații importante, revelatoare, și că nu doar că a fost prezent la locul faptei, ci îi și poate conduce la asasin. Segarra i-a promis decanului că acest caz se va rezolva în mai puțin de o săptămână.

— I-auzi… și cine e Wendell ăsta? Un student?

— Am un prieten care lucrează la biroul studenților și verifică tocmai acest detaliu. Deocamdată se pare că nimeni nu cunoaște pe cineva cu acest nume.

— Și dacă nu e un student, atunci poate fi cineva de la administrație, un portar, un paznic sau ceva de genul ăsta.

Ted spuse calm:

— Trebuie să aflăm cine e acest Wendell. Poți să afli?

— Dacă e student, e posibil. Deși nu cred să fie. Am fi aflat până acum.

— Și eu cred la fel, spuse Justin.

Ted se întoarse în camera 503. Trebuia să se gândească.

18.

1994

Asasinarea lui Thomas Tyler a rămas un caz nerezolvat. Dosarul a sfârșit în arhiva poliției statale alături de puținele dovezi obținute, și acolo au rămas toate vreme de câțiva ani. Nimeni din Bloc n-a descoperit vreodată cine era Wendell sau ce tip de informație-cheie oferise acesta, în dorința de a aduce puțină lumină în acest caz.

Asasinul lui Tyler a continuat să ucidă. Și nu o dată, ci de mai multe ori.

19.

În prezent

Laura stătea jos, cu spatele sprijinit de fațada mucegăită. Deasupra zidului, copacii se unduiau cadențat, norii se adunaseră, iar ușoara adiere se transformase într-un vânt puternic. Frunzele uscate se roteau în fața ei împrăștiind țărâna. Vocea lui Marcus, din telefon, era singurul lucru care o ținea conectată.

— Laura, mă auzi?

— Da. N-am semnal. Tremur, Marcus.

— Stai liniștită. Dacă McKay are cătușe și nu-și amintește nimic… n-ai de ce să te îngrijorezi. Dar dacă nu-și amintește, cum de v-a condus în locul acela?

— Nu știu. Oricum ar fi, aici e ceva putred; zici că în dosar exista un martor-cheie pe nume Wendell?!

— Exact, dar nu era real. Poliția a inventat asta și a făcut să circule zvonul cum că ar fi avut un martor-cheie. Avea sens în cazul în care asasinul ar fi fost un student speriat fricos care ar fi putut comite vreo greșeală. De îndată ce am văzut numele în dosar, am înțeles tot…

— Mie nu mi se pare clar.

— Laura, ascultă-mă, te rog. McKay l-a ucis pe acel profesor pentru că era amantul iubitei lui. Wendell era singurul care l-ar fi putut da de gol și de-asta voia să-l omoare, la fel ca în cicluri. Înțelegi?

— Încerc să mă gândesc.

— Laura, eu și Bob venim într-acolo. Trebuie să-mi trimiți coordonatele exacte. Bob a luat

legătura cu FBI-ul și a trimis deja o patrulă. Înțeleg că nu poți gândi cu claritate având în vedere locul în care te afli, dar ai încredere în mine. Gândește-te la ce ți-am spus mai devreme. McKay și Blaine sunt frați. Blaine avea un alibi perfect când iubita lui a fost asasinată… dar McKay? Poate că el a omorât-o. Nu știm ce fel de relație exista între cei doi frați.

Laurei încă nu-i venea să creadă că Ted și Blaine erau frați. Oare ce loc ocupa acea piesă în puzzle?

— Marcus, o să închid. Aș da de bănuit dacă nu mă întorc curând. Îți trimit coordonatele într-un mesaj.

— Bine. Laura, te rog, ai grijă. E posibil ca Ted să mai fi ucis și alți oameni în afară de profesor și iubita fratelui său. Bob crede că a comis și alte asasinate.

Laura nu răspunse.

— Vreau să-mi promiți că vei avea grijă.

— Voi avea! La revedere!

Laura închise și continuă să țină telefonul la ureche. Surpriza și emoția făcură loc fricii, iar acum percepea imaginea fabricii ca pe o amenințare. Abia dacă îl cunoștea pe Lee Stillwell, un paznic care nici măcar nu lucra în pavilionul condus de ea, și totuși simțea nevoia de a fi însoțită și protejată.

Activă GPS-ul telefonului mobil și-i trimise coordonatele lui Marcus.

Asta nu era tot.

Intră în fabrică repetând în minte tot ce știa despre caz. Era impresionată de ceea ce-i spusese Marcus la telefon; începea să vadă dincolo de toate aspectele și să înțeleagă firele invizibile care-l conduseseră pe Ted în tot acest timp. Întrebarea vitală era cât de multe știa Ted în acel moment. Laura traversă zona destinată birourilor și se opri în același loc în care o făcuse și Ted în urmă cu câteva minute, uitându-se spre aceeași ușă laterală. De ce avea lacăt o ușă interioară? Fără să stea pe

gânduri, se apropie de ușă și încercă toate cheile până când reuși s-o deschidă. Încăperea era un birou mobilat și dezordonat, încercă întrerupătorul, însă fără succes. Activă lanterna de la telefonul mobil și exploră. Înăuntru văzu un birou de lemn, un fotoliu ponosit și mai multe dulapuri. În ciuda mizeriei și a stării avansate de degradare, era evident că acel birou fusese vizitat în mod frecvent. Laura se apropie de birou și deschise sertarele cu ușurință deși crezuse contrariul.

În sertar se găseau o serie de dosare din carton pe care nu îndrăzni să le atingă. Deschise celălalt sertar, din stânga, și dădu de alte dosare. Știa ce conțineau… era sigură.

Scoase primul dosar și-l deschise. Avea câteva foi și începu să le răsfoiască cu o mână în timp ce ținea telefonul mobil în cealaltă. Nu se înșelă. Ceea ce avea în față erau tăieturi din ziare cu asasinarea unei femei pe nume Elizabeth Garth.

I se tăiase gâtul.

Fără să vrea, citi câteva fragmente din articole.

Apoi se uită pe celelalte dosare, zece în total.

Numai femei.

Asta nu e tot.

20.

În prezent

Nu trecuseră nici măcar cinci minute de când Laura plecase, și deja Lee se simțea stânjenit. McKay îl privea cu un zâmbet calm și enigmatic.

— Ce reprezintă locul ăsta? întrebă paznicul.

Ted se uită în jur ca și cum ar fi căutat răspunsul în aer.

— Un fel de refugiu, bănuiesc. Un loc unde te retragi.

Lee nu era surprins. La Lavender auzise povești mult mai ciudate decât cele ale unui tip bogat, căruia îi plăcea să-și petreacă timpul într-o fabrică părăsită.

— Înseamnă că ți-ai amintit, spuse Lee, deși nu era prea încântat. Când se întoarce doctorița, o să putem pleca în sfârșit de aici.

— Nu cred că se va întoarce.

Lee îl privi cu atenție.

— Nu cred că se va întoarce curând, continuă Ted. Părea să aibă o urgență destul de serioasă.

— Abia dacă a apucat să spună câte ceva înainte de a ieși.

— E posibil.

Ted se sprijini de o masă din oțel. Pe ea se găseau câteva bucăți de metal oxidat, cutii cu vopsea și diverse lucruri. Lee nu lăsă garda jos, deși mâinile lui Ted erau încătușate. Tipul era în stare să anunțe pe cineva de-afară pentru a-l ajuta să evadeze. Deși doctorița Hill avea încredere în el, Lee era de părere că se purta foarte ciudat.

— Înainte să fiu internat în Lavender, aveam de gând să mă sinucid.

Brusca schimbare a subiectului a fost urmată de o notabilă schimbare pe chipul lui Ted.

— Suferi de vreo boală?

— Nu.

Din nou acea expresie visătoare…

— Încă mai vreau să mă sinucid, Lee. Ted căscă ochii mari – în ei se putea citi un amestec de implorare și nebunie. Îmi doresc asta mai mult decât orice pe lume.

Lee intră în alertă. Își duse mâna la pistol, dar nu îl scoase.

Ted zâmbi fără să se miște un milimetru din locul în care se afla.

— Liniștește-te, Lee. Vreau să-ți propun ceva.

— Ce?

— Când Laura se întoarce, o să încerc să evadez. Tu îmi dai semnalul de avertizare, conform protocolului, mă somezi că vei trage dacă nu mă opresc, iar eu pur și simplu nu mă voi supune ordinului tău. Pac, pac… și gata!

— N-o să te omor, McKay. Dacă faci pe deșteptul, vei avea parte de un glonte în picior.

— Haide, Lee… fă-mi jocul pentru un moment, vrei? Doctorița Hill va fi martoră. Nimeni nu va putea demonstra că m-ai nimerit în cap sau în picior. Pot să alerg destul de repede… lanțurile astea nu sunt așa scurte. Nu e o împușcătură ușoară.

— N-o să te omor, repetă Lee. Nu-mi doresc decât să mă întorc la Lavender înainte de a se face ora trei, și de-acolo acasă la soția mea.

— Acum, că ai adus-o în discuție… pe soția ta. Martha spuneai că se numește, așa-i? Imaginează-ți că ai putea să-i îndeplinești visul cu lacul pe marginea căruia ai cabana. N-ar fi minunat?

Lee se încruntă și continuă să tacă.

— Imaginează-ți, Lee, că în plus îți vei putea cumpăra o mașină de teren cu care vei merge însoțit de Martha la cumpărături și o să vă petreceți un sfârșit de săptămână împreună acolo. Odată

pensionat, vei putea călători cu Martha prin Europa. Ai mai fost vreodată în Europa? Imaginează-ți cum ar fi totul dacă n-ai avea grija banilor…

— *Imaginează-ți, imaginează-ți*... OK, John Lennon, ce propui?

— Propun, Lee, să facem ca acest vis să devină realitate.

— Cum?

— Fabrica asta are o pivniță imensă. Am acolo un milion de dolari ascunși. Sunt ai tăi.

Lee zâmbi.

— Un milion ascuns în pivniță?

— Haide, Lee! Tocmai ai văzut casa mea de vacanță. Eu am tot ce vezi, printre altele. Nu e imposibil de crezut că am păstrat această sumă de bani pentru zile negre, nu?!

— Da, nu mă îndoiesc că ai făcut asta. Însă nu cred că ai ascuns banii în pivniță.

— Și atunci de ce crezi că am venit până aici?

Lee îl privi atent pe Ted câteva clipe. Apoi își îndreptă privirea spre ușă, pentru a verifica dacă încă erau singuri. Nu dorea ca Laura să audă conversația lor.

— Credeam că nu-ți amintești nimic…

— Și așa este… Dar amintirile revin. Uite, Lee, banii se află aici, nu trebuie decât să coborâm la subsol și să verificăm. Atât de simplu e. Ce importanță are dacă i-am păstrat acolo sau de unde vin ei?

Paznicul ezita, Ted vedea clar.

— Toți avem de câștigat din asta, Lee. Nu-ți cer să omori pe nimeni în afară de mine. Crede-mă că cel mai bine pentru toți ar fi să mă împuști direct în cap.

— Nu pot să te împușc așa, pur și simplu, doar pentru că încerci să evadezi…

Ted știa la ce se referea paznicul.

— Poate că… nu e vorba doar de a evada. O pot ataca pe doctorița Hill… o pot prinde de gât în

felul ăsta. Și când tu o să mă somezi, eu mă pot preface că iau un obiect pentru a o înjunghia. Orice obiect de pe acea masă poate fi util.

— Nu intenționez s-o fac.

— Înțeleg. Doar facem speculații. Tu vei apăsa pe trăgaci de față cu Laura, astfel ea nu se va îndoi că reacția ta a fost rezultatul justificat al apărării. Probabil că va trebui să dai câteva declarații la poliție și asta va fi tot. După un timp, te vei putea întoarce să-ți iei banii din pivniță.

— Unde sunt? Vreau să-i văd.

Ted zâmbi.

— Aceea e ușa pivniței. Cheia nu e în mănunchiul de chei, ci în orificiul din colțul acela.

Ușa care conducea la subsol era metalică și robustă. Lee căută cheia unde îi indicase Ted și o găsi.

— Dacă doctorița Hill vine între timp, îi voi spune că am auzit zgomote de la subsol. Să nu faci vreo tâmpenie!

Înainte de a băga cheia în butuc, Lee se întoarse spre Ted.

— Așteaptă! înainte de a vedea banii și a lua vreo decizie, vreau să-mi spui ce-ai făcut.

— E de preferat ca tot ceea ce am făcut să dispară odată cu mine.

— Banii…

— Banii erau pentru orice eventualitate. Sunt ai mei, dacă la asta te referi.

— Hai odată!

Coborâră o scară îngustă până la o platformă unde se afla un panou electric.

— Întrerupătorul de sus, indică Ted.

Lee îl privea cu neîncredere și, după un moment de nehotărâre, apăsă butonul. Luminile se aprinseră. Continuară să coboare scările, Ted în față călcând cu grijă pentru a nu se împiedica de lanțurile de la picioare. Lee îl urma de la o distanță prudentă.

Jos, dezordinea era teribilă. Se găseau mașini de scris vechi, sertare mari din lemn, mobilă veche. Tot ceea ce nu fusese transportat la ultima mutare părea să fi ajuns în acea lume subterană și uitată. Dacă sus existau locuri unde te puteai ascunde, aici în schimb situația era diferită, în acest labirint de fier vechi și unelte împrăștiate. Ferestrele din partea de sus fuseseră blocate din construcție, iar iluminarea artificială nu era suficientă. Un oraș de umbre prelungi părea că iese la iveală din fiecare colț.

Ted se mișca agil pe coridoarele labirintului. Lee îl urma tăcut. Ce rost avea să-l avertizeze? Ticălosul voia să fie împușcat.

Sau nu?

De câteva ori auzi inconfundabilul mers al rozătoarelor. Lee simțea o profundă aversiune față de șobolani, dar nu făcu niciun comentariu. Se opriră în fața unui raft unde se aflau o serie de mașini de scris foarte vechi și acoperite de praf. Lângă el se găsea o canapea stricată dintr-un material verde care lăsase în urmă zilele de glorie ale recepțiilor de lux. Ted o împinse din lateral. Lee îl observa de la distanță, când cu coada ochiului văzu un șobolan. Măcar avea o scuză bună pentru a se disculpa în fața doctoriței Hill, se gândi Lee. De acolo se auzeau într-adevăr sunete ciudate.

Sub canapea era montată o trapă fără manetă. Ted îi spuse paznicului că avea nevoie de ceva ascuțit pentru a o deschide, iar Lee își stăpâni râsul.

— Nu-ți dau nimic ascuțit, spuse batjocoritor. Dă-te la o parte și nu te mișca!

Lee se folosi de o cheie pentru a putea ridica trapa dintr-o parte. Nu putea ascunde că se simțea brusc însuflețit. Ce ar fi făcut cu banii? În mintea sa începu să dezvolte un plan. N-avea de ce să-l împuște pe McKay; când doctorița Hill va reveni, avea să insiste să se întoarcă de îndată la spital. El era responsabil de securitatea pacientului, iar ea nu putea să-l contrazică. McKay n-ar fi spus nimic,

acum că Lee știa atâtea lucruri. Iar mai târziu avea să se întoarcă după bani. Zâmbi.

Asta dacă banii chiar se găseau acolo.

Sub podea era o cutie mare de metal. Avea două mecanisme de închidere pe care Lee le îndepărtă cu degetele mari. Capacul cedă cu un scârțâit ușor și, când îl săltă, îi văzu acolo, înveliți în plastic transparent, o mulțime de bancnote de o sută aranjate perfect. Lee nu mai văzuse niciodată atât de mulți bani la un loc. Putea să călătorească cu Martha. McKay avea un fel de putere telepatică, pentru că îi sugerase un plan perfect; Martha se plânsese mereu de faptul că n-avusese posibilitatea de a vizita alte țări. Cel mult vizitase California de Nord, unde locuia sora ei. Acum ar fi putut să…

În acel moment, ceva se târî pe sub podea și apăru lângă cutia de metal cu toată viteza. Era mare și gri, cu gura imensă și dinții mari. Ochii îi străluceau când lumina se reflectă în ei. Lee, care stătuse tot timpul pe vine, se întoarse și își pierdu echilibrul. Șobolanul scoase capul prin orificiu și ăsta fu ultimul lucru pe care Lee îl putu vedea, alături de mișcarea rapidă a lui Ted. Atunci o umbră îl învălui, iar capul îi explodă.

Scoase un sunet înecat.

O ploaie de mașini de scris îl lovi, când raftul se prăbuși peste el.

21.

În prezent

Când Laura se întoarse în zona de montaj, își imagină orice mai puțin că paznicul nu era acolo.

Ted o aștepta în mijlocul acelei încăperi mari, cu mâinile libere, pe lângă corp. Nu mai purta cătușe.

— Unde e Lee?

— La subsol.

Laura se întreba dacă asta însemna că Lee era în viață. Nu îndrăzni să-l întrebe.

Păstrează-ți calmul!

— I-am pus cătușele, spuse Ted arătându-și încheieturile mâinilor. O să-l eliberez mai târziu. În schimb, tu trebuie să pleci chiar acum de-aici, Laura.

— Să plec? De ce? Credeam că facem progrese. Lasă-mă să te conduc înapoi la Lavender. Putem să depășim momentul acesta perturbator. Gândește-te la familia ta, la…

— Laura, apreciez tot ce ai făcut pentru mine. Dar nu toate se rezolvă cu un tratament. Există realități *ireversibile.*

Laura stătea nemișcată.

— Pleacă, întoarce-te la poteca ce duce la casa mea. Și nu anunța pe nimeni nimic.

— Și tu ce-o să faci?

Există un moment de nehotărâre, pe chip i se citea nedumerirea.

— N-o să fac nimic rău.

Laura începea să-și dea seama de ceea ce se întâmpla cu Ted. Era confuz și trebuia să folosească informația în favoarea ei.

— Cine te-a sunat? întrebă Ted dintr-odată.

Făcu câțiva pași spre ea.

— Marcus Grant, șeful pavilionului C. Mi-a spus că a intervenit o urgență la unul dintre pacienți.

— Aha…

— Așa e.

— Ce fel de urgență? Ați vorbit destul de mult timp…

Se aflau suficient de aproape ca Ted să poată fi lângă ea în doi timpi și trei mișcări.

— Au aflat, Laura?

Ea se încruntă. Trebuia să recapete controlul.

— Tocmai am intrat în camera unde păstrai dosarele. M-am uitat la ele, de asta am întârziat.

— Înseamnă că știi ce am făcut, murmură el.

Ted își ridică privirea, ca și cum ar fi auzit un zgomot. Apoi plecă ochii și rămase pe gânduri. Părea să fi uitat unde se afla.

— Ted, te rog, mă tem că lucrurile sunt mai complicate decât crezi…

— Pleacă! spuse el.

Ted se întoarse și se îndreptă spre pivniță.

— Merg cu tine, spuse Laura.

El îi răspunse fără să se întoarcă.

— Știi foarte bine ce o să pățești dac-o faci.

Chiar și așa, Laura îl urmă pe scările care duceau la subsol, de unde venea un inconfundabil miros de benzină.

2
2
.

În prezent

Laura văzu cel puțin cinci bidoane de benzină în apropierea intrării. Avansară pe un hol cu vechituri, până ajunseră la un fotoliu ponosit alături de care se afla o trapă în podea și mașini de scris vechi. Raftul gol îi sugeră Laurei o imagine destul de precisă cu ceea ce se întâmplase acolo. Cercetând cu atenție, dădu peste o pată de sânge în apropierea deschizăturii, însă paznicul nu era acolo.

— Unde e Lee?

— Aici, în spate, răspunse Ted lipsit de interes.

Arătă către un dulap aflat la mică distanță. Avea un metru înălțime, sertare care se deschideau ușor, și părea să cântărească câteva tone având în vedere designul modern pe care-l avea. La unul dintre capete se puteau vedea cizmele paznicului.

Ted se aplecă și căută ceva în deschizătură. Laura apucă să vadă o cutie de metal.

— Ce vrei să faci, Ted?

El nu-i răspunse. Laura profită de această pauză pentru a apropia două scaune pline de praf și se așeză pe unul din ele.

— Vreau să avem o ultimă ședință de terapie.

Ted se întoarse și privi scaunul gol, apoi pe Laura.

— Sunt pe drum?

Laura aprobă.

— Cât timp avem la dispoziție?

— Nu știu. Poate o oră.

Ted se așeză.

— De acord. Vreau să vorbești cu Holly. O să se spună lucruri oribile, unele adevărate, și nu aș

învinovăți-o dacă ar alege să mă urască…

— Îți promit că voi vorbi cu ea.

— Și dacă vrei să scrii ceva despre toate astea, să știi că ai aprobarea mea. Nu că ai avea nevoie de ea…

Laura nu-și amintea să fi vorbit vreodată cu Ted despre asta.

— Mi-am dat seama că, pentru tine, cazul meu era important, spuse Ted cu un zâmbet trist. Ți-ai făcut bine treaba, pentru că altfel n-am fi ajuns aici și toată mizeria din viața mea n-ar mai fi ieșit la suprafață.

— Ted… după cum ți-am spus și înainte, lucrurile nu sunt atât de simple.

— Ba sunt! Le-am ucis pe acele femei…

Ted se pierdu într-un fel de visare.

Un șobolan trecu prin fața lor cu viteză și Laura tresări. Apăreau de peste tot, căci benzina îi speriase.

— Ted, vreau să vorbim despre Blaine.

El încuviință.

— Ți-ai amintit?

— Blaine e fratele meu. Dar nu m-am gândit la el până când nu ai pomenit tu de el. Totul revine, Laura. E ca și cum aș lumina totul în mintea mea cu o lanternă… Acolo unde înainte era întuneric, acum pot vedea.

— Asta e foarte bine.

Ted nu era de acord.

— Tu ai știut mereu că Blaine e fratele meu, nu?

— Nu. Poliția a făcut legătura.

— Poliția… zise Ted ca pentru sine.

Laura regretă că spusese asta. Trebuia să-l țină pe Ted într-o atmosferă de terapie; era suficientă această întorsătură de situație, nu mai era nevoie să aibă pe cap și autoritățile.

— Am aflat în primul an de facultate, spuse Ted. Pe atunci, tata tot încerca să se apropie de mine. O făcea prin intermediul mătușii Audrey, care îmi purta mereu de grijă și nu merita să aibă un frate ca

tatăl meu. M-am întâlnit cu el, împotriva voinței mele, și mi-a spus despre Blaine. Mi-a arătat chiar și o fotografie.

— De ce a făcut-o? Vreau să spun… de ce ți-a spus tocmai atunci?

Ted ridică din umeri.

— Mi-a spus că era important ca noi să ne cunoaștem, că aveam același sânge și că Blaine nu avea nicio vină pentru relația distantă dintre noi.

— Sună destul de înțelept.

— Sigur. Tata poza mereu în canalia cea mai înțeleaptă de pe lume. Dar ai dreptate, de ce a făcut-o tocmai în acel moment? Eu eram pe-atunci la facultate și Blaine la liceu. De fapt, Laura, tata voia să-și bată joc de mine și, în acea zi, a pus în practică primul lucru care i-a trecut prin minte. Așa, pur și simplu. Nu-i păsa decât de propria persoană. Te asigur că nu-l interesa ca fiii lui să aibă o relație normală.

— Și ați avut-o?

— O relație normală cu Blaine? Sigur că nu. În ziua aia mă certasem cu tata, cum ne era obiceiul, și am plecat. Nu aveam nici cea mai mică intenție să-mi cunosc fratele.

— Dar te-ai gândit? Tatăl tău avea dreptate când spunea că Blaine nu era vinovat de nimic. Și nici tu. De ce să refuzi șansa de a-l cunoaște?

— N-am analizat asta prea mult. Am avut un an agitat la facultate. Presupun că dacă mă apropiam de Blaine n-aș fi reușit să rup niciodată legătura cu tata; încă o formă de a-i permite să facă parte din viața mea. A fost mai bine așa. În final, Blaine s-a dovedit la fel de nemernic ca tata…

Ted tăcu și-și lăsă privirea-n jos. Laura știa la ce se gândește. Se ridică și întinse brațul spre el, susținându-i bărbia.

— Uită-te la mine, Ted!

— Bănuiesc că nici eu n-am reușit să scap, spuse el. Laura continuă să-l țină de bărbie.

— Nu vreau să vorbim despre tine, deocamdată… Nici despre tatăl tău. Vreau să vorbim despre Blaine.

Laura își retrase mâna și se așeză pe scaun.

— Ce vrei să știi?

— Știm că ai fost în casa lui. Îți amintești de ce?

Ted nu părea să aibă totul clar în minte.

— Când am văzut știrea despre asasinarea iubitei sale, mi-am dat seama că era vorba de fratele meu. Abia dacă-i văzusem fotografia cu mulți ani în urmă, însă figura lui mi-a rămas întipărită în minte. Moștenise câteva trăsături de la tata, semăna cu el în special aici… zise, arătând zona dintre sprâncene. Certitudinea am avut-o când am văzut filmarea în care el fugea de un reporter în plină stradă. Mersul lui era identic cu al tatei; ușor înclinat în față, cu brațele nemișcate. N-am văzut niciodată pe cineva care să aibă mersul ăla, fără să-și miște brațele.

— La ce te-ai gândit când l-ai văzut?

— Nu știu. Că era vinovat, bănuiesc. Sincer, nu-mi amintesc.

— Spune-mi ce crezi acum referitor la Blaine.

— E necesar?

Laura confirmă.

— Blaine e fratele meu… bănuiesc că e ceva predestinat. E ceva în noi care nu e tocmai în regulă.

— Și asta te liniștește?

— Sincer, da.

— Mi-ai spus că ai aflat despre Blaine în primul an de facultate, dar că nu ai avut timp să procesezi informația pentru că ai avut un an agitat. La ce te-ai referit?

Laura știa deja, dar preferă ca Ted s-o spună.

— În acel an, am omorât un om. Se numea Thomas Tyler și era profesor la UMass. Tipul avea o relație cu iubita mea de-atunci, Georgia. E bărbatul pe care l-am văzut în curtea spitalului Lavender.

Se auzi chițăitul ascuțit al unui șobolan.
— Cum ai făcut-o? întrebă Laura.
— Ei se întâlneau seara în parcul de lângă bibliotecă. Am așteptat ca Georgia să plece și m-am apropiat pe la spate. I-am tăiat gâtul și am fugit. S-a făcut o investigație, dar nu s-a descoperit nimic.
Era curios cum Ted relata fiecare fapt, mașinal.
— E ciudat… în dosarele pe care le-ai păstrat sus am văzut numai femei.
— Asta era o chestiune… personală.
— Cum mergeau lucrurile între tine și Georgia?
Pe Ted întrebarea îl luă prin surprindere. Se mai gândise la Georgia de-a lungul timpului, dar ca și cum ar fi fost o actriță de duzină, nu o persoană realmente importantă. Adevărul e că abia dacă-și mai amintea chipul ei.
— N-aveam prea multe lucruri în comun. Cred că eram un pic distanți; nici nu ne-am mai revăzut vreodată.
Era rândul Laurei să confirme dând din cap.
— Chiar și în condițiile astea, te-ai decis să-l omori pe profesor.
— Laura, care-i scopul acestor întrebări?
— În tot acest timp, am încercat să dezlegăm un nod complicat. Când am reușit să-l mai slăbim un pic, forțam lucrurile mai mult decât trebuia și obțineam efectul contrar. A sosit momentul să dăm cărțile pe față, Ted. Problema cu fratele tău a rămas nerezolvată, la fel ca și asasinatul lui Tyler și al celorlalte fete. E ceva ce n-am putut să văd… un fir care să ne ghideze. Și singura modalitate de a-l vedea e să săpăm în trecutul tău și să dăm de rădăcină.
— Înțeleg ce-mi spui… Dar are vreo importanță? Rezultatul va fi același.
— Pentru Holly și pentru fete poate constitui o diferență.
— Ce altceva vrei să mai știi?

— Vreau să-mi spui cum ai omorât-o pe prima fată, Ted, spuse Laura privindu-l în ochi, și vreau s-o faci cu lux de amănunte, să-mi povestești tot ce-ți amintești. Numele ei era Elizabeth Garth, nu?

— Dacă asta vrei…

Ted medită un minut; ochii lui parcă se teleportară. Din nou avea un ton slab, ca mai devreme.

— Elizabeth Garth avea un copil, deși nu era căsătorită. Abia dacă împlinise treizeci de ani și lucra la cinematograful din Harperfield, un sătuc apropiat de locul unde am crescut. Fiul ei avea doi ani și locuia cu bunicii lui în orașul New Hapshire, deși asta am aflat mai târziu. Nu era o femeie rea; voia să ajungă cineva în viață și să-și recupereze copilul. Nu era vorba că părinții ei n-o lăsau să vadă copilul, doar că aceștia n-o credeau capabilă să-l crească, și de-asta îl luaseră la ei. Tatăl ei era cel care se opunea cel mai mult, practic nici nu-și vorbeau. Tipul i-a reproșat mereu faptul că rămăsese însărcinată, și chiar după ce a fost asasinată, când încă se căuta vinovatul, avea o atitudine acuzatorie, ca și cum Elizabeth și-ar fi căutat-o cu lumânarea. Sau, și mai rău, ca și cum și-ar fi meritat soarta.

Ted dădu din cap:

— Dar ea n-a fost de vină. Era blondă, slabă, fragilă. Ca restul. Se afla în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. Locuia cu alte două fete, colege de serviciu. Nu erau prietene, iar relația dintre ele nu era prea bună. Nici prin gând nu-i trecea c-ar fi putut să-l aducă pe cel mic în acel apartament minuscul, și singurul lucru care o preocupa era să se mute mai repede din acel loc. Dăduse câteva anunțuri la cinematograf, unde lucra, și la magazinele din apropiere. Sunau cam așa: *Fată bine-crescută și responsabilă caută loc de muncă, îngrijitoare de bătrâni sau menajeră. Cer în schimb o plată acceptabilă și o cameră pentru mine și fiul meu. Ely*

— Și atunci ai sunat-o ca să-i oferi un loc unde să locuiască.

— Exact. A fost simplu. Căci fata era disperată și voia să plece cât mai curând din acel apartament și să-și aducă fiul lângă ea. Poate că în alte circumstanțe n-ar fi acceptat să se întâlnească cu un necunoscut într-un loc atât de îndepărtat. I-am dat întâlnire pe un drum foarte puțin circulat, în afara orașului, o zonă unde locuiau bogătași, crescători de cai. Mi-am lăsat mașina staționată pe marginea drumului, iar ea a venit cu un hârb de mașină, când deja se întunecase. Drumul era dificil și de aceea era nevoie să-l parcurgem cu mașina mea, i-am spus eu. Desigur, era o minciună, drumul era în regulă. Ea și-a lăsat mașina și am mers împreună cu a mea. În ziua aia lucrase două schimburi și era frântă. I-am spus că eram văduv cu un copil de șapte ani și că aveam o casă mare. Ea mi-a povestit despre tatăl copilului, un tânăr care nu și-a asumat niciodată responsabilitatea față de copil, și i-am câștigat repede încrederea.

Dar la un moment dat, Elizabeth și-a dat seama că pe acel drum nu se găsea nicio casă și nicio oportunitate pentru ea și pentru copil. S-a dat jos din mașină și a rupt-o la fugă prin pădure. Am urmărit-o fără prea mare efort, până când a ajuns pe o pajiște. Fata era obosită și n-a opus rezistență.

— Ai omorât-o cu un cuțit? întrebă Laura ca și cum ar fi fost cea mai obișnuită întrebare din lume. I-ai tăiat gâtul cum ai făcut-o cu Tyler?

Ted părea că regretă din tot sufletul; era pe punctul de a izbucni în plâns.

Aprobă în liniște.

— În tăieturile din ziare pe care le-am văzut mai devreme, spunea că a fost înjunghiată și la piept cu vreo zece lovituri. Ai înjunghiat-o de zece ori în zona pieptului, Ted?

Ted aprobă din nou.

— Pot să te mai întreb ceva? spuse Laura fără menajamente. Dacă ai stabilit la telefon să te vezi

cu ea, cum ți-ai dat seama că aspectul ei îndeplinea toate cerințele?

Ted dădea din cap, din ce în ce mai tulburat.

— Nu știu, Laura… poate că am văzut-o când punea anunțurile. Crezi că asta e important?

— Da, Ted, e important. Pentru că multe dintre lucrurile pe care mi le-ai povestit acum despre Elizabeth Garth reies din tăieturile de ziare pe care le-am citit înainte să vin aici.

— Asta s-a întâmplat.

— Ce se găsește în camera aceea, spuse Laura arătând înspre locul respectiv, nu e un sanctuar de amintiri, Ted… E o investigație.

Ted o privi contrariat. Laura continuă:

— Elizabeth Garth a murit în anul 1983. Tu aveai șapte ani atunci, Ted. Șapte.

Până și șobolanii au încetat să mai facă zgomot în clipa aceea.

— Nu tu ai omorât-o pe Elizabeth Garth, și nici pe restul fetelor. Nu l-ai omorât nici pe profesorul Thomas Tyler! Tu n-ai omorât pe nimeni! Poți să vezi acum firul comun?

23.

1983

Ted stătea întins pe covorul vechi din camera sa, cu o tablă de șah în brațe, când o auzi pe mama lui țipând pentru prima dată. Stătu nemișcat așteptând ca țipătul să se repete, și, aproape fără să se gândească, se târî până ajunse sub pat, de unde putea vedea dunga de lumină de sub ușă. Dacă mama se apropia, putea s-o vadă. Tata nu era acasă.

Lângă tabla de șah se afla și o carte cu partidele lui Bobby Fischer, dăruită de un vecin, care devenise singura lui sursă de cunoaștere. În scurt timp avea să știe partidele pe dinafară, dar pentru moment stătea bine. Jocul cu cele treizeci și una de piese era și el un cadou, de data asta ale unui necunoscut de la biserică. Mama îi făcuse un pion din folie de aluminiu pentru a înlocui piesa lipsă. Ea era în stare să facă lucruri extraordinare… atâta timp cât își lua medicamentele.

Iar în ziua aceea nu și le luase, Ted era sigur. În ultimul timp, tata era cel care o obliga să-și ia pastilele. Dacă el nu era, ea uita sau prefera să n-o facă, și atunci mintea ei începea să-i joace feste. Ca Bobby, când făcea scheme pentru a-și păcăli adversarii și ca să-și ascundă adevărata strategie.

Ted era speriat. Stătuse toată ziua închis în camera lui, omorându-și timpul cu partidele lui Bobby și acum înțelegea că făcuse o mare greșeală. Mama nu-i pregătise de mâncare, nu vorbise cu el deloc, iar el nu coborâse nici măcar să-și ia un pahar cu apă. Nu fusese la baie toată ziua! Și dacă mama nu se deranjase, era pentru că mintea îi juca feste. Poate că dacă el ar fi încercat să-i vorbească

mai devreme, ar fi putut s-o convingă să-și ia pastilele. Dar acum știa că nu mai era posibil. Și cel mai rău era că singurul care ar fi putut să rezolve lucrurile – cum el însuși îi explica mereu – era tata. Problema era că în ultimul timp certurile deveniseră și mai urâte. Tata trebuise chiar să o bată ca s-o facă să înțeleagă.

— Teddy!

Strigătul inconfundabil al mamei.

Ce să facă? Dacă pățise ceva? Bunica prietenului său Richie căzuse în baie, și abia după două zile o găsiseră. Mama nu era o bătrânică, dar putea să se lovească de ceva, se gândi Ted. Era supărat pe sine pentru că nu se dusese imediat s-o ajute.

Ieși de sub pat cu toată hotărârea pe care și-o putuse aduna, fără să știe dacă voia ca mama lui să-l mai strige o dată sau nu. Nu voia ca ea să-și spargă capul cum pățise bunica prietenului său Richie, sigur că nu, dar știa cât de confuză era uneori. Apăsă clanța și o învârti ușor.

Strigătul nu se repetă, iar liniștea de pe holul de la etajul al doilea înrăutățea atmosfera.

Ted coborî primele trepte ale scării și se aplecă peste balustradă. Privi sufrageria printre barele de lemn și văzu părul încărunțit al lui Kristen McKay în spatele canapelei. Nu era prima dată când Ted o vedea stând pe podea în spatele canapelei, cu spinarea sprijinită de dosul canapelei, cu picioarele întinse, atingând peretele; dintr-un anume motiv, acel spațiu o liniștea. Se apropie de ea încet.

— Mami?

Kristen se întoarse. În ochii ei, Ted văzu tot ce avea nevoie să știe. Se citea în ei un amestec de disperare și dezorientare.

— Ascunde-te!

Kristen îl luă de mână și îl trase până căzu. Ted se așeză lângă ea.

— Ce se întâmplă, mamă?

— Sunt-străini în casă, șopti ea.

Cu câteva luni în urmă, Ted s-ar fi străduit din greu s-o creadă. *Doar era Mama lui*! Ceva în interiorul lui îi spunea că *trebuie* s-o creadă. Dar știa că erau singuri în casă.

— Ți-ai luat pastilele, mami?

Ea îl privi încruntându-se. Îl mângâie pe păr.

— Trebuie să faci liniște, Teddy.

— Cine e în casă? întrebă încet. I-ai văzut?

Kristen aprobă.

— Oamenii-antenă!

— Ted nu auzise vorbindu-se despre ei niciodată. Dar denumirea lor îl sperie.

Kristen se întoarse și arătă pe deasupra canapelei.

— Unul dintre ei e în bucătărie. A traversat sufrageria mai devreme și l-am putut vedea de-aici. Sunt foarte înalți, Teddy, a trebuit să se aplece ca să nu lovească marginea. Sunt slabi; au capul de furnică și niște antene foarte lungi.

— Poate că a plecat. Merg să văd…

— Nu! Kristen își înfipse unghiile ascuțite în brațul micuțului Ted. E periculos. Îți spun că tocmai l-am văzut.

— Dar ce caută, mami?

Ea ezită o clipă.

— Ești un băiețel inteligent, Teddy. Pastilele de care vorbești tu nu sunt un tratament bun… nu mă ajută. Tatăl tău mă obligă să iau pastilele ca să mă îndepărteze din calea lui. El vrea să stau toată ziua în pat, dopată.

— Tata ne iubește, spuse Ted, deși la șapte ani începea să se îndoiască de asta.

— Am aruncat pastilele în chiuveta de la bucătărie. De aceea au venit oamenii-antenă.

— *Pe toate*?

Pastilele erau foarte scumpe. Tatăl lui se plângea de asta tot timpul. Uneori Kristen le arunca în closet, iar ăsta era un motiv suficient pentru o ceartă interminabilă. Acum le aruncase… *pe toate.*

— Oamenii-antenă știu, captează totul cu antenele lor. De-asta au venit.

Ted nu mai suportă și fugi spre bucătărie. Mama încercă să-l prindă, dar el a fost mai rapid.

— Nu! strigă Kristen.

Se întoarse și, îngenuncheată, privi pe deasupra canapelei cum singurul ei fiu intra cu toată viteza în bucătărie.

— Aici nu e nimeni!

Ted se apropie de chiuvetă. Într-o parte era un morman de cutii din carton și ambalaje, toate goale. Mama nu-l mințise… toate pastilele se duseseră pe scurgere. Simți un fior. Nici nu-și putea închipui consecințele pe care le putea provoca distrugerea tuturor medicamentelor. Doar gândindu-se și…

Se întoarse în sufragerie cu aceeași promptitudine. Mama se afla în același loc, în spatele canapelei.

— În bucătărie nu era niciun om-antenă, mamă! Oamenii-antenă nu există. Ai aruncat toate pastilele!

Ea se târî și încercă să-l prindă de braț. Ted scăpă și se dădu înapoi.

— Tata o să se-nfurie!

— Tatăl tău ne urăște, Teddy! Are pe alta. De-asta vrea să scape de mine, iar apoi va veni rândul tău. Te va închide într-un orfelinat și…

— Taci!

Kristen ignoră accesul de furie al fiului său și se târî din nou, de data asta în afara protecției oferite de canapea, și încercă iar să-l prindă de braț. Din nou, fără succes.

— Totul e din vina ta! Te urăsc! strigă el.

Ceva se schimbă pe chipul lui Kristen. Se întoarse spre locul sigur care era canapeaua. Vorbi încet:

— Tu nu ești Teddy al meu… Ești unul dintre ei. Kristen arătă spre bucătărie. Îl aveți pe Teddy acolo, nu?

Ted izbucni în plâns. Nu putea să se abțină.

— Nu mă păcăli! Stai departe de mine!

— Mami…

Ea clătina din cap o dată și încă o dată, cu ochii deschiși, pe deasupra canapelei. Ted știa că nu putea face nimic, așa cum știa că lucrurile aveau să se înrăutățească într-un fel sau altul. Alergă spre camera lui suspinând, închise ușa după el și se băgă sub pat. Tabla de șah și cartea lui Bobby Fischer erau acolo. Le dădu la o parte cu mâna și-și acoperi chipul cu brațul. Plânse amarnic.

După o jumătate de oră interminabilă, auzi lucrul de care se temea. Mașina lui Frank McKay se opri pe alee. Ted ieși din ascunziș ca un arc. Ochii lui înroșiți se obișnuiră greu cu lumina din cameră. Se duse la fereastră și, într-adevăr, acolo era tatăl lui care cobora din mașină. Amănuntul geamului deschis în dreptul șoferului nu-i atrase atenția în mod deosebit. Tatăl lui lăsa mereu geamul deschis când voia să iasă iar.

Vocea puternică a lui Frank răsună în casă ca un trăsnet. Ted putea să se ascundă din nou sub pat – sigur că asta nu l-ar fi împiedicat să audă tot ceea ce se petrecea la parter – dar din cine știe ce motiv deschise ușa și se duse pe scară. Ceva rău se putea întâmpla. Lui Ted îi era frică.

Frank nu întârzie să descopere resturile în chiuvetă și asta îl făcu să-și piardă mințile.

— Nu pot să cred! striga încontinuu. Curvă nenorocită!

Insultele erau specialitatea lui Frank.

Kristen nu zicea nimic. Ted nu îndrăznea să se arate, dar și-o putea imagina pe mama lui în spatele canapelei. Ceva se făcu țăndări pe jos, o vază sau un ghiveci, poate veioza din sufragerie.

— O să plec din casa asta, m-ai înțeles? Nu trebuie decât să iei două pastile. Și nici asta nu ești în stare să faci! Atât de proastă ești!

— Stai departe de mine! vorbi Kristen pentru prima dată.

— Nu stau deloc departe de tine, la dracu’!
— Să nu m-atingi!
— Stai cuminte, nemernico!
— De unde…?
O lovitură sonoră o făcu pe Kristen să tacă imediat. Mai primi încă două lovituri. Frank nu era doar inventiv la capitolul insulte, ci era și generos cu loviturile.
— Înghite-o, tâmpito!
— De unde…?
Lui Kristen îi era greu să vorbească.
— De unde le-am luat? De unde le-am luat? Le aveam ascunse… pentru că știam că într-o zi vei face asta. Atât de bine te cunosc, știoarfo. Mereu cauți să-ți bați joc de mine. Înghite-o odată! Lasă-mă să văd… Mișcă limba! Să nu mă muști, nemernico!
O lovitură. Aproape sigur cu palma peste față, pentru că sună ca un bici.
— O să mai iei încă una… să nu cumva s-o scuipi, te avertizez!
Mama nu lua niciodată două pastile odată. Lua una la opt ore, Ted știa perfect.
— Iar de data asta vor fi trei, spunea Frank furios, jubilând la fiecare cuvânt.
Trei! Ted se îngrozi. Putea să fie logic să ia două, dacă sărise una. Dar trei? Ce rost avea ca mama să ia trei pastile mari?
— O să plec… Kristen. Mă auzi? Poate n-o să mă mai întorc niciodată, iar statul se va ocupa de tine… Ar fi ceva, nu-i așa?
Nu mai existau răspunsuri din partea mamei. Poate că adormise mai repede ca de obicei. Trei pastile ar fi putut duce la… asta, nu?
Statul se va ocupa de tine.
Ted se ridică, auzindu-l pe Frank pe scară. Băiatul fugi în camera lui și închise ușa după el. Se băgă în pat și se prefăcu că doarme. În câteva momente, auzi cum ușa se deschise și apoi se

închise. Se aștepta ca tatăl său să creadă realmente că nu auzise nimic, deși era greu de crezut.

Apoi auzi dușul și se dădu jos din pat.

Tatăl lui obișnuia să-și facă duș dimineața. Dacă repeta ritualul, asta însemna că intenționa să iasă. Și atunci înțelese. Frank avea să plece! Oare nu spusese asta mai devreme?!

O *să plec, Kristen.*

Ted se hotărî într-o clipă ce va face în continuare. Aranjă pernele pe pat ca să pară că se afla acolo, luă o sacoșă și puse în ea câteva haine. O lăsă pe pat și analiză dacă era prudent să coboare. Știa că trebuie s-o facă. Tata era încă la duș, iar asta îl liniști. Ajunse la parter și o găsi pe mama stând în spatele canapelei, cu picioarele desfăcute și capul înclinat într-o parte, adormită.

— Teddy… șopti ea abia deschizând ochii.

Ted o sărută pe frunte.

— Nu te urăsc, mamă!

Statul se va ocupa de tine.

Un zâmbet indiferent se ivi pe buzele lui Kristen.

Ted se întoarse în camera lui. Își luă tabla de șah și cartea cu Bobby. Ieși pe fereastră și alunecă pe acoperiș până la zidul lateral pe care îl escaladase de o mulțime de ori. Mustangul lui Frank îl aștepta. Ted nu avea cheile pentru a putea intra în portbagaj, dar cunoștea șmecheria care îi permitea să intre oricum. Intră ușor pe geamul deschis și se deplasă până la locul din spate. Trase de el și… iată!

Pleca cu tata! Acum bărbatul era furios, dar după ce îi trecea furia, ar fi înțeles.

Iar mamei îi va fi mai bine fără ei. Ted nu prea înțelegea cine era *statul* și cum ar fi avut grijă de mama, dar ar fi făcut-o mai bine decât Frank McKay.

Se ghemui în portbagaj și așteptă.

24.

1983

Portbagajul era confortabil pentru un copil de statura lui, astfel că adormi. Avusese noroc că tatăl lui nu se gândise să-și ia cu el o valiză. Oare nu era firesc după tot ceea ce se întâmplase?! La asta se gândea când mașina se urni din loc și deja nu mai avea rost să-și facă griji. Tata avea bani suficienți pentru a putea cumpăra tot ce aveau nevoie.

Ted nu-și putea imagina unde mergeau. După un timp, își dădu seama că, dacă împingea în sus suportul, putea vedea pe un orificiu în interiorul mașinii. Reuși astfel să vadă silueta lui Frank, nemișcată și tăcută. Ieșiseră din oraș.

Trecu mai mult de o oră, cel puțin asta crezu Ted, care la un moment dat se trezi cu o cutie de șah în brațe, ca un scut protector, și încă o dată a fost pe punctul de a adormi. Începuse să se obișnuiască cu ideea că va fi un drum lung, când Mustangul redusese viteza și se opri. Ted așteptă câteva secunde cu ochii deschiși în acel întuneric de nepătruns, puse deoparte cutia de șah și săltă capacul cu grijă. O rază de lumină îi perforă retina și Ted închise ochii. Nu-l putu vedea pe Frank când se dădu jos din mașină, în schimb auzi cum se deschise ușa și apoi se închise.

De afară se auzeau voci. Una era a lui Frank, desigur… cealaltă voce era a unei femei. Apoi ușile se deschiseră și mașina se balansă când cei doi urcară în același timp. Ted se uită prin orificiul din portbagaj, dar nu reușea să vadă scaunul din dreapta.

Și dacă încerca să mai împingă un pic? O făcu, dar fără succes. Capacul stătea perfect lipit în partea aceea.

— Îmi cer scuze că n-am putut să ajung mai devreme, spuse femeia. Azi am lucrat două ture la cinematograf.

Ted împietri. Nu se aștepta să fie însoțit. Tata îi spusese că nu-i plăceau cei care făceau autostopul, și că datorită slujbei lui de comerciant, îi vedea tot timpul și-i cunoștea foarte bine. Acea fată (pe care Ted și-o imagina mai tânără decât tatăl lui) nu era o persoană care făcea autostopul. *Îmi cer scuze că n-am putut să ajung mai devreme.*

— Nu-ți face griji, spuse Frank. Și eu am avut o zi grea la birou.

La birou?

— E departe de-aici?

— Nu chiar. Dar nu are sens să mergem cu două mașini… astfel vom putea să ne cunoaștem mai bine.

Ted renunțase să-ncerce să-i mai vadă, doar asculta cu urechile ciulite.

Și dacă mama lui avea dreptate? Asta putea fi femeia despre care îi vorbise chiar în după-amiaza aceea. Și gândindu-se la mama sa stând în spatele canapelei din sufragerie, simți un pumnal dureros. Mama luase trei pastile…

Nu le-a luat de bunăvoie. Tata a obligat-o să le ia.

Oricum ar fi fost, cel mai probabil era că avea să rămână pentru mult timp în locul unde o lăsase, chiar și peste noapte. Urma să se trezească acolo, buimacă, în întuneric… confuză și singură. *Statul* avea s-o găsească prea târziu.

Ted simți un fior. Cu ochii minții văzu salonul casei în penumbră, mama inconștientă pe podea, cu capul înclinat, și lângă ea patru oameni-antenă în picioare, examinând-o ca la un consult medical, cu fețele de furnică aplecate deasupra ei.

Frank începu să-i spună fetei pe nume – Elizabeth. Vorbeau despre fiul ei, care locuia cu bunicii materni în altă parte. Însă Ted era prea pierdut în gândurile sale, ca să le mai acorde atenție. Încă nu era pregătit să recunoască, dar probabil că făcuse o greșeală când o lăsase singură pe mama lui.

O greșeală gravă.

— … tatăl lui nu l-a văzut niciodată, spunea Elizabeth. Știe că are un fiu, i-am spus, desigur. Dar niciodată nu i-a păsat. Și tu?

— Am rămas văduv, iar casa mi se pare prea mare acum, spuse Frank McKay. Teddy are șapte ani și uneori mă gândesc că stă singur…

Văduv? *Teddy?* Tatăl lui nu-i spusese niciodată Teddy.

Ce se întâmpla?

Ted se văzu obligat să ridice capacul ca să vadă. Nu se îndoia că auzise bine, însă nu-i venea să creadă. Ted nu creștea singur, o avea pe mama lui! Iar casa lor era destul de mică în comparație cu celelalte case din cartier. Nimic din ceea ce spunea tata nu avea sens. Încercă să stea într-o parte ca s-o poată vedea pe Elizabeth, dar îi era imposibil. Cel mult putea vedea prin vizorul său reflexia din oglinda retrovizoare… și văzu cum ochii tatei se uitau fix în ochii lui. Tata îl văzuse!

Lăsă să cadă capacul, care se lovi de bancheta din spate scoțând un zgomot scurt.

Tata nu te-a văzut. Doar se uita în spate. De asta există oglindă retrovizoare, nu?

— Ce-a fost asta? întrebă Elisabeth.

— Ce?

— Mi s-a părut că am auzit ceva… Pe acoperiș, probabil.

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Mai e mult?

— Nu chiar.

Niciunul dintre ei nu scoase un cuvânt în următoarele clipe. Ted pierduse cu totul noțiunea

timpului, nu putea să aproximeze cât timp merseseră cu mașina.

— Am putea să ne oprim puțin? spuse Elisabeth dintr-odată. Am o urgență.

— Aproape am ajuns. Încă o jumătate de kilometru și vei putea avea parte de o baie confortabilă.

— Nu pot să mai aștept.

— Sigur că poți, spuse Frank.

Ted cunoștea tonul acela. Era tonul care nu lăsa loc de comentarii.

Mustangul mergea din ce în ce mai repede.

— Să nu care cumva să deschizi ușa, m-ai auzit?

Elisabeth scoase un sunet îngrozitor.

— Lasă-mă!

Ted își ținu răsuflarea.

În câteva secunde se opriră cine știe unde.

— Îl vezi? spuse Frank calm. Dacă deschizi ușa, ți-l înfig în picior.

Ted nu privi. Nu înțelegea ce se întâmplă, dar cunoștea acea fațetă autoritară și inflexibilă a tatălui său.

— Nu-mi face rău, îl implora Elizabeth. Am un copil.

— Nu, nu ai.

Frank luă cheile mașinii și făcu zgomot cu ele. Deschise ușa și ieși. În câteva secunde descuie ușa din dreapta a însoțitorului.

— Nu vreau să murdăresc mașina, înțelegi?

— Nu-mi face rău!

Fata se prăbuși. Vocea ei tremurândă deveni un suspin neîntrerupt.

— Ieși!

— Nu, te rog!

— Ești speriată?

Elizabeth plângea fără control. Frank îi făcea ceva și Ted nu îndrăznea să privească.

— De acord, de acord… vin cu tine, spuse Elizabeth în plină criză nervoasă.

Se dădu jos din mașină și după câteva momente scoase un strigăt de groază. Ted nu mai auzise niciodată ceva atât de îngrijorător în scurta lui viață. Strigătele nu încetau să se audă, iar el nu putea face altceva decât să-și astupe urechile, însă nu era suficient.

După un timp, Frank se întoarse la mașină, porni motorul și începu să fredoneze melodia lui preferată.

25.

În prezent

În subsolul fostei fabrici de mașini de scris, șobolanii își reluaseră imbecila lor existență. Tulburați de vaporii degajați de benzină, nu mai mergeau pe rutele cunoscute și treceau foarte aproape de Ted și Laura. Uneori se apropiau și îi observau.

— Nu tu le-ai ucis pe femeile acelea! spuse Laura. Tatăl tău a făcut-o.

El o privi, perplex.

— Probabil că dintotdeauna l-ai bănuit, continuă Laura, iar când Frank a murit, bănuielile au devenit certitudini.

— Visul cu fata din portbagaj… spuse Ted mai mult pentru sine decât pentru Laura.

Și, în timp ce se gândea, adevărul îl lovi direct în față. Ridică privirea.

— Ce este?

— Tata a încercat să mă omoare, spuse Ted uimit. Laura ajunsese la aceeași concluzie.

— Ultima dată când ne-am văzut, explică Ted, a fost la facultate, când mi-a mărturisit că Blaine e fratele meu.

Eram atât de furios pe el pentru felul în care se comportase cu mine și cu mama, încât i-am vorbit pentru prima dată de visele în care îmi apărea femeia din portbagajul Mustangului.

Ted făcu o pauză.

Ted se uită prin orificiul din portbagaj, dar nu reușea să vadă scaunul din dreapta.

— Cred că și-a dat seama când i-am spus de vis și a înțeles că, mai devreme sau mai târziu, aveam

să-mi amintesc totul. Nenorocitul m-a căutat chiar în seara respectivă la facultate.

— Tyler era cu iubita ta, completă Laura. În plus, tipul purta haina cu însemnele universității.

Ted se ridică pe neașteptate. Un șobolan care îl privea prin deschizătura din podea se ascunse din nou.

— Până și să moară a făcut-o la timp… Dacă mi-aș fi amintit mai devreme. Acum nu mai folosește la nimic.

— Ia loc Ted, te rog! Și nu spune asta. Multe familii vor afla adevărul.

— Da, sigur, că un psihopat le-a îngrozit și sugrumat fiicele; frumos adevăr. Tipul a murit, Laura, suferea de cancer. Crezi că există vreo nedreptate mai mare?

— Sincer, nu. Dar nimic din tot ce s-a întâmplat nu e din vina ta.

Liniște.

— Dacă mi-aș fi amintit mai devreme…

— Ted, ai ajuns până aici după un mare efort. Tratamentul și terapia au fost importante, dar în realitate tu ești cel care a reușit. Ai făcut-o pentru Holly, pentru fiicele tale.

El aproba. Familia lui părea că face parte dintr-o galaxie îndepărtată.

— Îți amintești cum ai descoperit tot, Ted? A fost datorită viselor?

— Nu cred. Ted nu părea convins întru totul. Visele mereu au fost prezente. Cred că mi-am dat seama prin intermediul lui Blaine… când l-am văzut la televizor și l-am recunoscut ca fiind fratele meu, m-am gândit că poate tata o asasinase pe iubita lui, ca pe o favoare, sau ceva asemănător. A fost un gând… inconștient, bănuiesc… nu știu. M-am gândit că fiind diagnosticat cu acea boală, el ar fi putut s-o facă.

— Înțeleg. Și asta te-a făcut să intri la bănuieli… gândul ăla.

— Da, cred că da. De asta l-am urmărit pe Blaine. Aveam nevoie să aflu dacă el avusese vreo legătură cu asta. Dar atunci eu deja știam ce făcuse tata… Datorită turneelor de șah am aflat, Laura. Așa am descoperit asasinatele din acea perioadă. Profita de călătorii pentru a ucide fete lipsite de apărare.

— Uită-te la mine, Ted. Acum știm tot. Tatăl tău e mort și familia ta te așteaptă. Uită-te la mine!

— Știi că nu e așa simplu. Le-am rănit… Lui Ted i se umplură ochii de lacrimi: Ce mai face Justin?

— Mă tem că nu a ieșit din comă. Dar medicii sunt optimiști.

— L-am bătut pe prietenul meu până când aproape că l-am omorât.

— Erai confuz atunci. Greutatea vinovăției pentru acele asasinate te-a învins, Ted. Te considerai responsabil și asta te făcea să acționezi într-un mod irațional. Pentru că Justin… descoperise adevărul, nu?

— Da, cred că da. Am aflat că mă urmărise. L-am văzut într-o seară când m-am furișat din casa lui Blaine, el era afară în mașină. Am angajat un detectiv să-l urmărească și așa am aflat de relația lui cu Holly. Ted zâmbi cu resemnare. Săracul detectiv, probabil că-și imaginase că făcuse cine știe ce mare descoperire, dar aventura dintre Lynch și Holly nu reprezenta o problemă pentru mine. Problema era că Justin mă urmărise până aici și probabil că a aflat ce păstram în camera de sus în care ai intrat și tu.

— Justin te-a chemat la el la birou ca să-ți vorbească de asasinate?

— Sincer, nu știu. Poate că voia să-mi vorbească despre altceva. Oricum, era prea târziu… eu nu mai vedeam atunci lucrurile cu claritate; acum îmi dau seama.

— Justin își va reveni și va înțelege, sunt sigură. Mintea ta nu era prea limpede în acele momente.

— Da, știu. Hotărâsem să mă sinucid; fusesem la Robichaud pentru a-mi face testamentul și credeam că am o tumoare la cap și că o să-mi provoace moartea.

— Nu crezi că lucrurile s-au îndreptat puțin acum?

Ted știa că asta era valabil doar dacă prietenul său o să-și revină din comă.

— Bănuiesc că da.

Laura se ridică. Ted o privi cu neîncredere, fără să înțeleagă ce își propunea Laura. Nici când întinse mâna nu știu ce să facă cu ea.

— Te-ai descurcat foarte bine, Ted.

El se ridică cu stângăcie și îi dădu mâna.

— Îți mulțumesc pentru tot, Laura.

Vorbea printre suspine. Vocea lui era pe punctul de a se îneca.

Deodată auziră un zgomot puternic în partea din spate, destul de puternic ca să fie provocat de rozătoare. Laura tresări. Ted în schimb simți un fior când își reaminti că-l lăsase pe Lee încătușat. Pentru Dumnezeu, lăsase să cadă peste el o mulțime de mașini de scris! Înainte de a-l lăsa singur, se asigurase că încă mai respira, dar suferise o rană internă sau ceva asemănător. Se gândea la asta, când figura lui Lee Stillwell se ridică precum un totem gri în conul de lumină care abia îi făcea vizibili pe Ted și Laura.

O voce groasă se auzea din întuneric. Laura se întoarse și se sperie îngrozitor când îl văzu pe Lee în picioare, aproape că uitase de existența lui.

— Dă-ne drumul odată, nenorocitule! spuse Lee.

Paznicul avea mâinile încătușate și ținea un obiect mic. Nu era posibil să distingă despre ce obiect era vorba de la acea distanță, până când o flacără mică apăru după o mică pocnitură.

26.

În prezent

Marcus stătea pe locul din dreapta. Bob conducea. Stătură de vorbă în prima jumătate de oră a călătoriei, iar apoi se așternu tăcerea, cu excepția momentelor în care membrii echipei FBI care plecaseră în același timp de la Albany le transmiteau informații.

Când mai era o jumătate de oră până la destinație, contactul cu ei se întrerupse. Bob asculta ce i se spunea de la celălalt capăt al firului; nu-i mirosea a bine.

— A avut loc un incendiu, se pare că provocat, spuse. Probabil că s-a folosit un combustibil, căci flăcările s-au extins rapid.

— Un incendiu?

Marcus nu înțelegea. Nu voia să pună întrebarea de care se temea atât de mult.

— Unitatea din Albany a ajuns acolo și a găsit echipa de pompieri la fața locului. Cineva a văzut fumul și i-a anunțat; însă au ajuns prea târziu.

— Cum adică au ajuns prea târziu? Marcus nu se putu abține. Ce vrea să însemne asta?

— Au găsit două cadavre. E un singur supraviețuitor. Marcus își acoperi fața.

— Cine? întrebă, și-și ascunse fața cu mâinile.

27.

În prezent

Din cine știe ce motiv, Lee crezu că era o idee bună să-l amenințe pe Ted cu bricheta. Ori lovitura îl împiedicase să gândească limpede, ori Lee nu auzise vorbindu-se de vaporii de benzină, căci de îndată ce aprinse bricheta, mica flacără albastră transformă totul într-o minge de foc și chipul lui se schimbă complet. Ochii i se deschiseră la maximum înainte de a fi cuprins de flăcări.

Laura și Ted nu avură prea mult timp la dispoziție ca să reacționeze. Un perete cuprins de flăcări se îndreptă spre ei și focul se extinse în toate părțile. Se îndepărtară cât de mult putură, în direcții opuse. Strigătele lui Lee deveneau din ce în ce mai îngrozitoare. Mirosul de carne arsă venea din toate părțile.

Pivnița se rupse în două și Laura rămase prinsă în partea opusă ușii. Încercă să găsească o modalitate de a trece dincolo, dar focul formă o barieră care avansa în direcția în care se afla ea, când auzi pentru ultima dată strigătele de agonie ale lui Lee. Fumul era din ce în ce mai dens. Becurile explodau unul câte unul formând o nouă imagine portocalie și apăsătoare. Șobolanii chițăiau.

Ted îi spuse să fugă în spate, cât timp el avea să mute canapeaua verde, care încă nu apucase să fie cuprinsă de flăcări, pentru a putea forma un fel de punte între masă și dulapuri. Nu reuși. Flăcările îi cuprinseră cămașa; a fost nevoie să și-o dea jos pentru a-și acoperi gura și a putea să respire. Bolborosi ceva de neînțeles.

— Ce?!

Laura se afla la o distanță de zece metri, însă în loc să avanseze, trebuia să se dea înapoi. Își dădu și ea cămașa jos și respira prin ea, dar chiar și așa, își simțea gândurile tot mai lente.

Ted încercă din nou, de data asta dându-și cămașa la o parte.

— Trapa, Laura. Bagă-te acolo și închide trapa.

De data asta, Laura înțelese. Totuși își dădu seama că era imposibil să reușească în asemenea condiții. Flăcările ardeau între ea și deschizătura din podea.

— Ted, nu pot ajunge!

El îi strigă ceva, dar vocea îi fu acoperită de zgomotul produs de flăcări. Fumul devenise atât de dens, încât femeii îi era imposibil să mai respire prin cămașă; nu mai suportă și o îndepărtă de la gură. Un atac de tuse o făcu să cadă în genunchi. Nu fusese cu totul conștientă că o usturau ochii, până când descoperi că la nivelul podelei aerul era ceva mai respirabil. Își acoperi din nou fața cu țesătura și se târî până la peretele lateral. Se gândi că singura posibilitate pe care o avea era să se târască pe lângă plintă. O serie de mese din oțel formau un fel de tunel prin care putu să avanseze cu o relativă ușurință.

Focul o făcu să se oprească de câteva ori, obligând-o să se lipească de perete pentru a putea ieși din tunelul improvizat. Pe măsură ce se apropia de trapă, fumul devenea mai dens chiar și la nivelul podelei.

Mai avea de străbătut aproximativ opt metri. Părea simplu, dar la jumătatea drumului ajunse să creadă că nu o să reușească. O cortină roșie îi bloca total trecerea. Dacă voia să reușească, trebuia să iasă de sub masă; dar situația nu era mai bună în niciun loc din acea încăpere. Când privi în urmă, văzu că nu mai era posibil să se întoarcă.

Îl strigă din răsputeri pe Ted, dar nu primi niciun răspuns. Oare reușise să iasă din subsol sau căzuse

inconștient? Poliția se afla pe drum și putea ajunge dintr-un moment în altul; dacă reușea să ajungă la trapă, ar fi putut rezista acolo, ar fi strigat până când cineva ar fi auzit-o.

Dar pentru asta era necesar să ajungă la trapă; nu avea prea mult timp la dispoziție. Ori încerca să iasă din tunel spre trapă făcând un ocol, ori făcea drumul cel mai scurt și traversa cortina de foc. Trebuia să încerce, pentru Walter.

Își înfășură cămașa pe cap, își puse mâna în față ca un scut și trecu în viteză.

Epilog

Doi ani mai târziu

Randall Forster a fost primit cu aplauze frenetice. Avea trei ani de când era interfața cu publicul la știrile despre crime de pe Canalul 4, iar asta îl făcuse foarte popular. Cazul lui Frank McKay fusese totuși decisiv în ascensiunea lui meteorică; era tânăr, charismatic și, cel mai important, știa să facă acrobații cu interesul publicului, curiozitatea morbidă și limbajul tehnic al unei povești scabroase.

Pe ecranul situat în laterala scenei se proiecta privirea penetrantă pe care cu toții o recunoscură. Jos, următoarele cuvinte:

SPINTECĂTORUL
DIN HAMHERSTVILLE
Frank Edmund McKay
1951–2011

Auditoriul amuți. Vocea ziaristului se auzi gravă la microfon.

— Un cămin de clasă mijlocie în micuțul sat Hamherstville, un tată care lucra în ture lungi la o fabrică metalurgică și o mamă care fusese bucătăreasă, croitoreasă, vânzătoare și menajeră; micuțul Frank a crescut practic singur până la vârsta de doisprezece ani, când sora lui, Audrey, a venit pe lume.

Randall se mișca pe scenă cu o convingere de mare orator. Cu o mână în buzunar, privirea ațintită când la public, când deasupra capetelor lor, era ca și cum ar fi căutat să zărească un trecut îndepărtat și revelator.

— Știm puține lucruri despre anii de început. Ceea ce s-a întâmplat în sânul familiei McKay este – și probabil va continua să fie – un mister. În 1964, Ralph și Teresa McKay s-ar fi mutat cu

copiii lor în capitală, lăsând în urmă foarte puțin pentru a putea reconstrui ceva câțiva ani mai târziu.

Pe ecran apăru o fotografie în alb și negru cu un grup de copii la școală. Două chipuri erau încercuite, unul dintre ele cu ochii mari și profunzi, inconfundabili.

— Frank a învățat devreme să-și ascundă adevăratul caracter, să manipuleze anturajul. A fost un elev exemplar, cu o inteligență peste medie, care nu crea probleme și era în stare să treacă neobservat. Andrew Dobbins, poate singurul lui prieten în anii petrecuți la Hamherstville, a fost singurul care a făcut cu precizie caracterizarea lui Frank McKay, care reflectă adevărata esență a acestui sângeros asasin în serie.

Randall făcu o pauză premeditată. Vorbise despre asta de o mulțime de ori, deși în circumstanțe diferite, și știa cum să trezească interesul celor prezenți.

— Când adevărul a ieșit la iveală, toți cei care l-au cunoscut pe Frank McKay au fost îngroziți și uimiți, inclusiv sora și fosta soție, vecinii, asociatul său, toți… cu excepția lui Andrew Dobbins. Andrew Dobbins, care nu l-a mai văzut de la vârsta de zece ani pentru că familia lui se mutase în capitală, a fost singurul care a crezut că știrile care străbăteau țara puteau fi adevărate. În fond, știa că erau adevărate. Pentru că Andrew Dobbins a fost primul și, după cum am spus, poate singurul care s-a apropiat de prăpastie și a văzut adevărata față a acestui om.

La un moment dat, imaginea de pe ecran se schimbă. Acum apărea tânărul Frank pozând alături de o mașină roșie. Avea în jur de douăzeci de ani și, la prima vedere, chipul lui surâzător nu atrăgea atenția. Pe măsură ce imaginea se apropia, totuși, ceva în ochii lui părea că traversează bariera timpului și a spațiului pentru a le arăta tuturor celor prezenți adevăratele lui intenții.

— Frank McKay n-a fost un soț model, niciun vecin exemplar, cu atât mai puțin un tată bun… dar în ochii celor care îl cunoșteau nu era un asasin. *Nu putea* fi un asasin. Era un bărbat temperamental, asta da, un bărbat impulsiv, poate. Asasin? Nu, imposibil. De câte ori n-am auzit același lucru de la alții ca el? Căci atunci când persoane precum McKay învață să se ascundă în spatele măștii de om cumpătat devin imposibil de găsit, merg printre noi fără a fi pedepsiți. Și tocmai asta, aroganța ca lucrurile să iasă cum și le doresc ei o dată și încă o dată, – ca să se simtă superiori celorlalți, îi impulsionează să continue. Nu e doar dorința nestăpânită de a omorî și de a face rău, e vorba și de orgoliul de a se simți atotputernici. Andrew Dobbins locuia la câteva case distanță de Frank. Mergeau împreună la școală, se întorceau împreună, deveniseră prieteni. Într-o zi, Frank l-a invitat pe Andrew la el acasă; era vară și părinții lui erau la lucru, deci erau singuri. I-a spus că în ziua aia nu avea chef să se plimbe cu bicicleta și nici să facă alte lucruri pe care obișnuiau să le facă; l-a dus în grădina din spate și i-a arătat o serie de borcane cu păianjeni, scarabei și alte insecte mari. Frank avea la el briceagul, pe care îl cumpărase de la un băiat mai mare și nimeni nu știa că-l avea, cu excepția lui Andrew. Era secretul lor. În acea zi, în grădina casei lui, Frank i-a cerut prietenului său să aleagă una dintre insectele captive. Andrew alese un păianjen de mărime medie care părea un pic amețit. Presupuse că Frank avea să-l omoare cu briceagul – deja în acel moment îl credea în stare de asta – și adevărul e că nu se impacientă prea mult. Cine n-a omorât un păianjen vreodată?! Andrew era dispus să participe la acel joc, fără să-și imagineze că de fapt era pus la încercare.

Deși cazul spintecătorului din Hamherstville fusese subiect de analiză minuțioasă, majoritatea comentatorilor se concentraseră pe crimele care aveau să urmeze. Presei îi plăcea să caracterizeze

monstrul, dar de multe ori uita de persoană. Randall descoperise anumite detalii, precum cele pe care era pe punctul de a le dezvălui, și care erau capabile să producă un impact mult mai profund decât cel mai aberant asasinat. Auditoriul era în perfectă stare de liniște.

— Frank n-a omorât păianjenul cu briceagul, nu la început. I-a tăiat patru picioare și împreună cu Andrew l-a observat în timp ce încerca să fugă, râzând când vedeau că abia putea să dea ture în cerc. Atunci Frank i-a tăiat încă un picior, iar apoi altul, în timp ce-i explica lui Andrew că nu trebuiau tăiate prea aproape de corp, deoarece păianjenul avea să moară prea repede. Într-un final, sărmanul păianjen a rămas cu un singur picior cu care abia mai putea să atingă pământul și să se învârtă în jurul său, până când a murit. Nu fusese doar un joc pervers, ci o probă, după cum v-am mai spus. Spre sfârșitul acelei veri, Frank i-a cerut lui Andrew să vină la el acasă, i-a spus că se gândise să facă niște probe *speciale* – așa vorbea Frank când se referea la mutilarea insectelor la care ambii participaseră de trei sau patru ori – și Andrew fusese încântat, începea să aibă pentru prietenul său un fel de fascinație. Frank îl duse în grădină, doar că de data asta nu mai erau borcanele cu insecte, ci un coș cu o pisică micuță, de trei sau patru luni, avea să estimeze Andrew Dobbins la mult timp după aceea, când cu oarecare regret recunoștea că, deși în momentele acelea intuise intențiile lui Frank, nu se simțise afectat în mod special. Pisicile nu-i plăceau prea mult… Frank i-a desfăcut picioarele pisicii folosind niște sfori. Când o imobiliză, în timp ce animalul mieuna disperat, îi scoase ochii cu briceagul, apoi cu o brichetă i-a dat foc burții, urechilor, botului… până când pisica n-a mai rezistat și a murit. Andrew a renunțat să-l mai frecventeze pe Frank aproape imediat, și posibil asta a reprezentat o avertizare pentru micul McKay.

O avertizare a ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă le permitea celorlalți să-i vadă adevărata natură.

Ecranul nu proiecta acum nicio fotografie. Randall așteptă câteva secunde până apăru chipul unei fete de douăzeci de ani.

— E dificil să spunem că Elizabeth Garth a fost prima lui victimă, dar fără îndoială s-a aflat printre primele, pentru că McKay nu a comis niciodată crimele atât de aproape de Boston…

Randall făcu o pauză, dus pe gânduri, dând ușor din cap, după care adăugă:

— Ceea ce nu e adevărat în totalitate, desigur… dar o să ajungem și la asta. La urma urmei, e principalul motiv pentru care ne-am reunit azi aici. Modul în care Frank McKay a ucis-o pe Elizabeth Garth, o mamă tânără necăsătorită, scoate în evidență că încă era în faza de inițiere. E posibil chiar să fi acționat imprudent. Nu doar că a omorât-o relativ aproape de casa lui, ci și a contactat-o telefonic, lucru care putea fi decisiv în capturarea lui. În plus, corpul lui Elizabeth prezenta câteva lovituri de cuțit pe brațe și membre, dar tăietura adâncă la gât îi provocase moartea în câteva secunde, lucru diferit față de sadismul și tortura asasinatelor ulterioare. La ce s-a gândit McKay după ce a ucis-o pe Elizabeth Garth? Eu aș paria: unu, că a simțit o plăcere extremă torturând-o și că într-un final a omorât o fată lipsită de apărare, drept care știa că avea să mai facă asta; și doi: că dacă ar fi continuat să fie imprudent, avea să fie prins, drept care trebuia să elaboreze un sistem prin care să se asigure că putea continua la nesfârșit. Cel puțin șapte crime au avut loc între 1983 și 1989, și toate s-au întâmplat în afara statului. Victimele erau femei tinere, dar aici se opresc coincidențele. Frank omora cu un cuțit, cu un ciocan, chiar cu mâinile goale, le alegea la întâmplare reducând contactul cu ele la minimum. De-a lungul acelor ani, profita de turneele de șah ale fiului său, Ted, pentru a-și justifica absențele.

Călătorea mai bine de o oră de la locul unde se desfășura turneul, alegea victima, o tortura și mutila timp de două sau trei ore. Rareori s-a mai văzut un așa grad de cruzime, și totuși să se găsească un numitor comun care să facă legătura dintre crime a fost imposibil.

Pe ecran se succedau chipurile victimelor.

— Frank McKay a murit fără să fie prins. A ucis nouăsprezece femei și doi bărbați, dar este suspect de alte cincisprezece crime. Nici măcar sistemele moderne precum Vicap n-ar fi putut stabili un numitor comun.

Pe ecran era proiectat un labirint circular.

— Înainte am spus că e posibil ca nimeni să nu-l fi văzut pe adevăratul Frank McKay, cu excepția prietenului său din copilărie, Andrew Dobbins, dar poate că nu e adevărat întru totul. E posibil ca prima lui soție, Kristen McKay, care a suportat lovituri și maltratări ani în șir, să-și fi dat seama de răutatea care-i stăpânea sufletul soțului ei. Dar Kristen era o femeie cu probleme mintale, iar situația ei fusese critică de-a lungul anilor de conviețuire cu el. Totuși Ted, fiul cel mic al lui McKay, a fost martor al comportamentului nebunesc al tatălui său. Micuțul Ted, un geniu al șahului, care avea să devină un om de afaceri prosper, este cheia acestui mister.

Randall arătă în centrul labirintului.

— O cheie care avea să stea ascunsă câțiva ani și despre al cărei rol fascinant aveți ocazia să aflați acum.

Imaginea labirintului se îndepărtă lent până când lăsă să se vadă că, în realitate, era coperta unei cărți. *Ultima scăpare,* acesta era titlul ei. Dedesubt, cu litere mari roșii, era scris numele autoarei.

— Doamnelor și domnilor, ca să nu mai lungim vorba, v-o prezint pe cea care a reușit să scoată adevărul la iveală. V-o prezint pe doctorița Laura Hill.

Aplauzele o întâmpinară pe Laura, care se îndreptă cu o oarecare grabă spre măsuța înaltă de lângă ecran. Era cea de-a treia lansare a cărții și totuși se simțea emoționată ca prima dată. O căută pe Dedee în primul rând, și simplul fapt că o văzu acolo, aplaudând frenetic, îi dădu putere. Sora ei fusese întotdeauna importantă pentru ea, dar în ultimul timp, de când fusese concediată de la Lavender și prin urmare se despărțise de Marcus, devenise singurul ei sprijin. Ea și Walter, desigur, dar Dedee era singura care o încurajase să termine cartea când lucrurile la Lavender deveniseră dificile.

— Manuscrisul e excelent. Dacă cei de la spital ți-au dat un ultimatum, eu zic să se ducă naibii. Iar în ce-l privește pe iubitul tău, nu m-ar mira să se spele pe mâini de toată treaba asta… știi că nu mi-a plăcut niciodată.

Dedee nu se înșelase.

— Bine-ai venit!

— Mulțumesc, Randall!

Laura alesese pentru seara aceea o fustă de culoare muștar și o cămașă albă cu mânecă lungă. *Mereu mânecă lungă.* Fusta era strânsă în talie și când Laura se așeză și-și puse mâinile în poală, se uită ca încheietura mâinii drepte să nu fie expusă. Acolo, abia dacă se zărea un petic de piele arsă.

— Mai întâi de toate, spuse Randall, dă-mi voie să-ți spun că faptul că am fost invitat în această seară aici e o mare plăcere pentru mine.

Laura aprobă.

— A fost o introducere splendidă, zise ea.

— Mulțumesc.

Ziaristul se uită pe ecran, unde continua să se afle coperta cărții, și, ca și cum tocmai îi trecuse prin cap, întrebă:

— Spune-ne de ce un labirint, Laura.

— Oh… labirintul m-a fascinat dintotdeauna. Am crescut în Hawkmoon, Carolina de Nord, iar acolo exista un mic parc de distracții. Proprietarul,

un bărbat încântător pe nume Adams, a ținut parcul deschis mulți ani, în ciuda pronosticurilor, iar atracția principală era un labirint circular.

— Era un labirint vegetal?

— Nu era vegetal, dar avea particularitatea de a i se putea schimba structura. Existau o serie de uși care se deschideau și se închideau, iar coridoarele erau diferite de fiecare dată. Domnul Adams spunea că erau peste o mie, dar e posibil să fi exagerat. Un bărbat deghizat în minotaur îl străbătea și făcea să fie și mai greu de ieșit de-acolo; celor mici le era frică. Și adevărul e că de puține ori am văzut pe cineva care să iasă din labirint. Cu sora mea, care este alături de mine în această seară, obișnuiam să mergem în timpul verii aproape zilnic. Era un băiat care lucra acolo și de care ne plăcea.

Dedee îi făcea semn, mimând:

De care îți plăcea ție…

Laura nu putu să nu zâmbească.

— Mereu m-am simțit atrasă de labirint, continuă. E ceva în felul nostru de a gândi care se aseamănă cu evadarea dintr-un labirint.

— Sau de a rămâne captivi în acesta, desigur, spuse Randall.

— Exact! De exemplu, în labirintul din Hawkmoon se intra printr-un culoar care te conducea direct în centrul labirintului, iar eu, din nu știu ce motiv, credeam că dacă aș fi ales mereu drumul care mă îndepărta de acel punct puteam ieși. Și bineînțeles că niciodată n-am reușit s-o fac.

— Căci pentru a ieși, uneori trebuie să dai înapoi. Așa e?

— Așa e! Când Ted McKay a ajuns la Lavender era ca și cum ar fi fost prins într-un labirint creat de propria lui minte.

— Fiind vorba de un om extrem de inteligent ca el, îmi închipui că era un labirint complicat.

— Într-adevăr. Petrecea săptămâni întregi adâncit în cicluri, învârtindu-se în cerc fără să

ajungă la niciun rezultat. Iar când eu încercam să forțez un pic lucrurile, ghidându-l spre exterior într-o formă incorectă, ca atunci când eu eram mică și străbăteam labirintul din Hawkmoon, se pierdea iar. Era ca și cum aș fi luat-o de la capăt.

— Ted McKay a murit în incendiul de la fabrica părăsită, spuse Randall dând vocii sale o oarecare gravitate. Un incendiu din care tu, Laura, ai avut norocul să scapi, într-o oarecare măsură, povestea asta a fost și propriul tău labirint. Nu crezi?

— E posibil. Dar Ted McKay a fost cel care a trăit tot greul, nu doar pentru că și-a pierdut viața, ci și pentru că a trebuit să care o povară atât de grea atâția ani. Această carte, Randall, vorbește despre cum a fost acel drum plin de traume și despre cum el, Ted, a scăpat dintr-o capcană întinsă de propria-i minte. Dacă n-ar fi fost atât de puternic, eu nu m-aș mai afla azi aici, și nici aceste crime aberante nu ar mai fi fost rezolvate vreodată.

Câteva aplauze răzlețe se înmulțiră până când publicul întreg aplaudă frenetic. Laura și Randall se alăturară.

— Unul dintre lucrurile pe care Ted mi le-a spus înainte să moară, zise Laura, a fost că nimic din toate astea nu avea rost dacă tatăl lui era mort. Dar noi toți știm importanța adevărului…

— Oh, absolut! Am avut ocazia să vorbesc cu familiile victimelor, și pentru multe dintre ele a fost o ușurare să afle că vinovatul nu mai e printre cei vii.

— De asemenea, și pentru fosta lui soție, și pentru fiicele sale, care au trebuit să se confrunte cu pierderea unui om drag… nici nu-mi pot imagina ce înseamnă asta. Măcar au putut vedea și ele ceea ce a fost Ted în realitate: un om cu o inimă mare, nevoit să ducă o cruce care nu era a lui.

Prezentarea continuă încă o jumătate de oră. Randall era un excelent intervievator, iar conversația dintre ei decurgea într-un mod natural.

După aceea, a avut loc sesiunea de autografe, în timpul căreia Laura a putut în sfârșit să se destindă și să se bucure de dovezile de afecțiune. Unii priveau discret cicatricea care i se vedea pe sub manșetă, alții făceau comentarii sau puneau întrebări. Cea mai des întâlnită discuție avea legătură cu Lynch, despre care știau de la știri că își revenise din comă, dar nimic altceva. Ea le răspundea politicos că nu păstrase legătura cu el și că permisiunea dată de familia lui pentru a oferi informații se termina cu ultima pagină a cărții.

La un moment dat, Laura văzu în depărtare un omuleț cu ochelari care nu stătea la rând. Avea în jur de cincizeci de ani, sau poate mai puțin, ținea cartea în mână și zâmbea strâmb.

După fiecare carte pe care o înmâna, Laura își îndrepta privirea discret și-l urmărea pe necunoscut, care stătea în picioare mereu în același loc. Sala începea să se golească, când unul dintre organizatori, un bărbat de aproape doi metri pe nume Matthews, se întoarse la masa unde se afla Laura. Ea îl rugă să stea alături de ea, lucru pe care el desigur îl acceptă. Atunci, omul cu ochelari părăsi colțul său și se puse la rând. Ultimul.

O femeie extrem de voinică se plantă în fața mesei și Laura pierdu contactul vizual cu omul cu ochelari. Era genul de persoană care zâmbea tot timpul, cu o energie debordantă. *Sunt așșșșșșa fericită că mă aflu aici, mi-a plllllăcuuuuut atăââââât de mult cartea dumneavoastră*; Laura făcu un efort să se concentreze la cuvintele ei, căci într-adevăr părea o femeie încântătoare și era evident că se străduise ca să poată ajunge la lansare. *Am venit tocmai de la Vermont…, am rude aici, dar am venit special să vă văd pe dumneavoastră, domnișoară Hill. Aveți un mare talent.* Laura încuviința și scria câteva cuvinte pe prima foaie. Ridica fruntea în căutarea acelui bărbat, dar nu putea vedea mai mult decât abdomenul femeii. *Mullllțumesc foarrrrte mult…*

continuați să scrieți, vă rog. Pot să vă spun ceva? Laura zâmbea, dar se temea că zâmbetul său se transforma într-un gest incomod. Unde era omul cu ochelari? Și-l imagină ținând un cuțit, apărând din spatele femeii. De ce se gândea că i s-ar fi putut întâmpla așa ceva? Că doar nu exista un club de asasini în serie, supărați pe ea. Totuși nu era pentru prima dată când o astfel de idee îi trecea prin cap. *M-am îndrăgostit puțin de Ted.* Femeia vorbea și obrajii i se aprindeau ca jăraticul. *Oh, poate credeți că sunt o toantă. Nu spun îndrăgostită de-adevăratelea... doar cum se întâmplă cu eroii pozitivi.* Laura îi spuse că înțelegea perfect și îi mulțumi că venise. Îi dădu cartea și femeia, în sfârșit, plecă. Omul cu ochelari era ultimul la rând.

După zece minute, Laura semnă două exemplare pentru un cuplu, după care îi veni rândul omulețului.

— Nu mă recunoașteți?

Vocea lui era armonioasă și moderată. Dacă acel bărbat era un asasin în serie, era cel mai încântător din lume. Laura se relaxă.

— Adevărul e că nu, spuse ea.

Dar nici nu apucă să pronunțe toate cuvintele, că mintea ei și făcu legătura.

— Numele meu este Arthur Robichaud, îl confirmă omul cu ochelari.

Laura găsise fotografia avocatului pe internet, dar nu-l cunoscuse niciodată personal. Avuseseră o discuție scurtă la telefon, și nu tocmai plăcută.

Robichaud privi în jur. Mai rămăseseră câteva persoane în sală, dar se aflau departe de ei. Singurul care putea auzi era Matthews, iar Laura îi ceru să-i lase singuri câteva momente.

— Vă mulțumesc pentru că mi-ați schimbat numele! spuse avocatul.

— Dumneavoastră mi-ați cerut-o.

— Da, sigur, dar chiar și-așa, ați fi putut să n-o faceți. Vă cer scuze dacă am fost puțin dur când am vorbit la telefon atunci, dar înțelegeți că așa ceva

mi-ar fi putut afecta afacerea cu biroul de avocatură.

— Nu vă faceți griji!

Robichaud părea neliniștit. Încă nu-i dăduse Laurei cartea pe care o ținea sub braț.

— Nu voiam să vă întrerup mai devreme. Am citit cartea dumneavoastră și mi se pare foarte reușită. Vă felicit!

Puse cartea pe masă.

— Mulțumesc. Totuși am impresia că ați venit pentru altceva. Mă înșel?

Robichaud clătină din cap, în tăcere. Privi în tavan ca și cum acolo ar fi fost scrise cuvintele.

— M-am gândit de multe ori la ceea ce vă voi spune, și totuși îmi e greu…

Laura nu înțelegea. În carte redusese contribuția lui Robichaud la minimum, în mare parte din pricina dorinței lui exprese. Ce avea el așa de important să-i spună acum?

— Nu i-am spus nici soției mele, zise avocatul, acum cu regret. Nu am spus nimănui, dar o să mă înțelegeți… sau, cel puțin, așa sper.

— Vă ascult.

— Ted a venit la mine acasă într-o după-amiază, exact cum ați descris în carte. Era ziua mea, lucru pe care, desigur, nu-l știa. Nu e adevărat că toți colegii noștri de liceu erau prezenți, ci erau doar o parte dintre ei. Vreau să spun că ce ați povestit în carte e destul de apropiat de ceea ce s-a petrecut în acea zi. El și cu mine… ne-am retras în biroul meu pentru a discuta subiecte legate de testament.

Laura îl privi cu atenție.

— Toate ciclurile își aveau rădăcina în episoade reale, spuse Laura. Puteți vorbi și cu alte persoane pentru a vă confirma.

Robichaud aprobă.

— Regret că nu am vorbit cu dumneavoastră mai devreme. Eu… dacă aş fi ştiut.

Robichaud puse mâna pe carte ca și cum se pregătea să depună jurământul.

— Nu vă faceți griji!

— În carte, vorbiți de un oposum… ce rol are mai exact?

Laura se așeză mai bine în scaun, surprinsă. Nu aprofundase problema cu oposumul. Ted abia dacă îi vorbise despre el și mai tot ce știa era legat de povestea cu Mike Dawson, care de asemenea nu se arătase prea cooperant când Laura îi ceruse detalii.

— Dintr-un motiv sau altul, Ted se temea de el, spuse Laura zâmbind îngăduitor. Poate că a avut loc un incident traumatic, sau cel puțin asta cred eu. Nu l-am întrebat niciodată.

Robichaud aprobă.

— Dar în acele cicluri, ce rol avea animalul mai exact?

— Domnule Robichaud, are asta vreo importanță pentru dumneavoastră?

— Da!

— Pot să știu de ce?

— În ziua aceea, în grădina casei mele, Ted credea că a văzut un oposum, așa cum ați descris în carte. Ei bine, nu a fost așa: nu l-a văzut într-o anvelopă veche, ci printre niște tufe plantate de soția mea.

Laura nu-și putu ascunde nedumerirea. Acceptase că partea poveștii în care apărea oposumul nu era reală, ci că făcea parte din cicluri.

— Sunt surprinsă.

— Îmi imaginez. Așadar, care era rolul oposumului?

— Nu știu cu certitudine, domnule Robichaud, dar cred că era modul lui Ted de a se menține în cicluri… De fiecare dată când lucrurile ieșeau de sub control, oposumul era acolo. Am certitudinea că Ted îl visa uneori, și e posibil ca reprezentarea lui în cicluri să fi fost un fel de gardian.

Robichaud făcu o pauză pentru a reflecta.

— Ca minotaurul din labirintul orașului natal…

Deloc rău pentru un avocat.

— Cam așa ceva, bănuiesc.

Sala era acum complet goală.

— Eu am văzut oposumul în ziua aceea, spuse Robichaud dintr-odată.

Laura continua să tacă.

— Ted a început să țipe că era un oposum în grădină și mai mulți prieteni de-ai mei s-au dus să-l prindă. N-au găsit nimic. Dar eu mă aflam în biroul meu, privind pe fereastră… și l-am văzut. Am văzut clar când se băga printre tufe.

— Nu știu ce să zic… oposumul există; probabil că a scăpat.

— Erau vreo treizeci de persoane și nimeni n-a văzut oposumul ieșind. Tufele se aflau în mijlocul grădinii, și era imposibil ca un animal să iasă de-acolo fără să fie văzut. Ted l-a văzut. Și eu l-am văzut. Nimeni altcineva.

Robichaud se ridică și Laura îi surprinse privirea. Bărbatul îi întinse mâna și Laura i-o strânse.

— Acum înțelegeți de ce n-am putut să vorbesc cu dumneavoastră înainte, nu?

Arthur Robichaud nu așteptă răspunsul, luă cartea pe care o lăsase pe masă, zâmbi și se îndepărtă cu mersul unui om care-și luase o piatră de pe inimă.

Mulțumiri

Cartea aceasta n-a fost scrisă peste noapte. Ted McKay a rămas mult timp în biroul său, așteptând ca autorul să reușească să întrevadă adevăratele motive care stăteau în spatele deciziei lui. Din fericire, s-a bazat pe ajutorul mai multor oameni.

•

Mamei mele, Luz, care a ascultat cu atenție ideile care au stat la baza acestui roman, chiar dacă multe dintre acestea n-aveau niciun sens. Ea și tatăl meu, Raúl Axat, mi-au fost alături mereu în cariera mea de scriitor.

Patriciei Sánchez, care a crezut în această poveste chiar și când abia avea formă, și care prin încrederea și prietenia ei a întins punțile necesare ca azi să fie realitate.

Mariei Cardona, agentei mele de la Pontas Agency, care a citit manuscrisul original și a propus schimbări absolut necesare în intriga romanului. Mulțumesc, Maria, că m-ai împins spre curgerea firească!

Annei Soler-Pont, căpitanul incredibilei corăbii literare, și întregii sale echipe, pentru că au reușit imposibilul cu această carte.

Annei Soldevila și echipei editoriale de la Destino, pentru că au muncit fără odihnă la manuscrisul original.

Surorii mele, Ana Laura Axat, fratelui meu Gerónimo Axat, și nepotului meu Ezequiel Sánchez Axat.

Lui Ariei Bosi și Maríei Pïa Garavaglia, pentru lectura manuscrisului original și pentru părerile lor.

Colegilor pe care îi admir și îi respect, și care m-au ajutat cu sfatul și exemplul lor: Raúl Ansola, Paul Pen, Montse de Paz și Dolores Redondo.

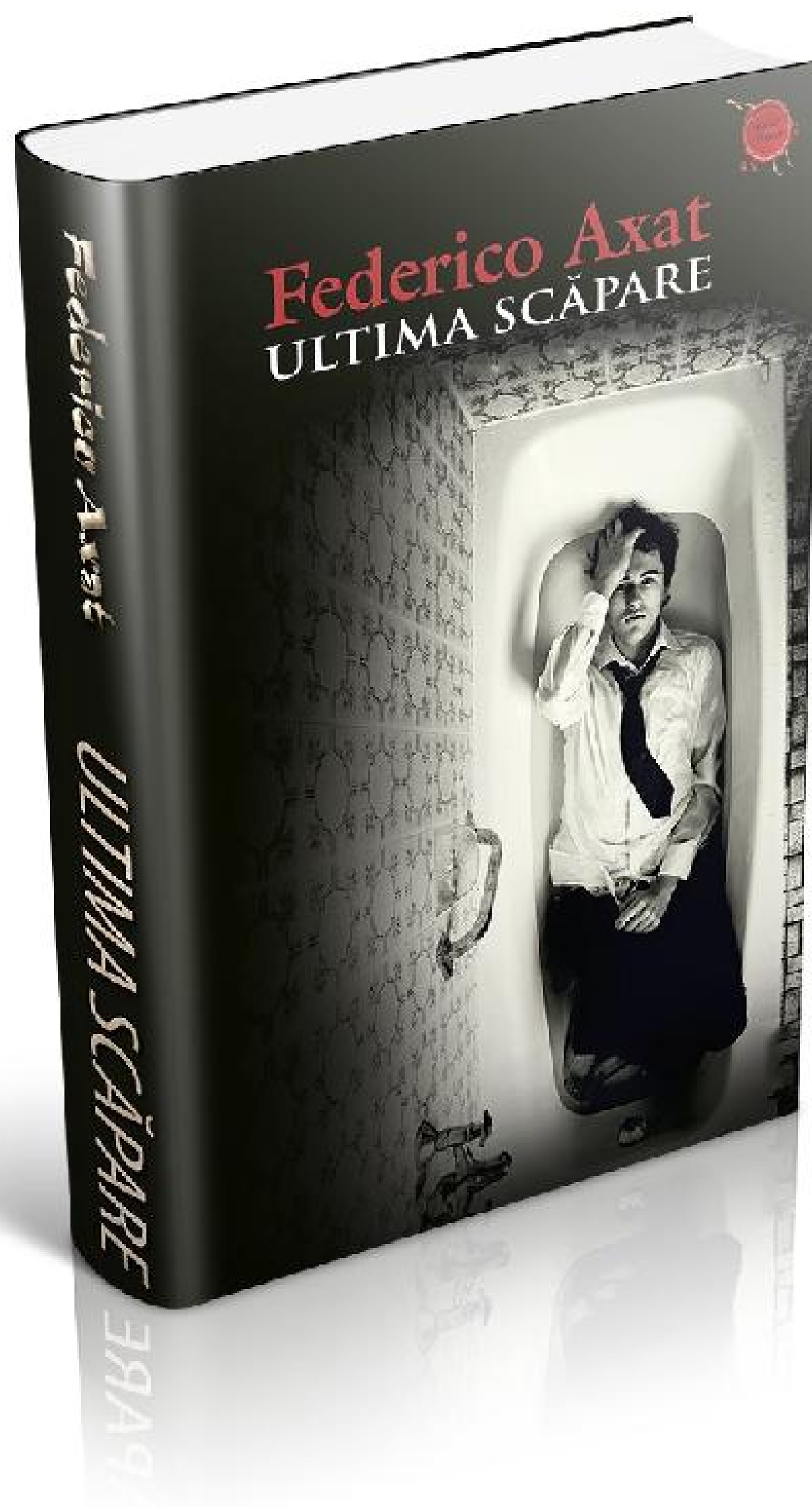

Federico Axat
ULTIMA SCĂPARE
Federico Axat
ULTIMA SCĂPARE

Table of Contents

Table of Contents

Table of Contents